Nhờ Mẹ đến với Chúa
cộng đoàn
thánh hiến
qua
Lòng
Chúa
Thương
Xót
Số tháng 7/2015
muoichodoi.info, tinthac.net
LƯU HÀNH NỘI BỘ

"Lạy Chúa Giêsu, Chúa thấy rằng mọi sự giờ đây tùy thuộc vào Chúa. Con hoàn toàn an tâm, bất chấp những thôi thúc gấp rút.

Về phần mình, con đã làm mọi sự, và giờ đây đến lượt Chúa, lạy Chúa Giêsu của con, như vậy công việc của Chúa sẽ được sáng tỏ.

Con hoàn toàn vâng theo thánh ý Chúa; xin Chúa hãy sử dụng con tùy ý..." (Trích lời thánh nữ Faustina)

Với nhóm thiện nguyện viên Tín Thác, việc chị vĩnh viễn ra đi là quá đỗi sửng sốt... bởi vì chỉ trước đó 24 tiếng đồng hồ, 4 giờ sáng Chúa Nhật 14-06-2015, khi Tín Thác hối hả chuẩn bị tràng chuỗi, hình, sách, băng đĩa bài giảng lòng Chúa thương xót, và gạo mì, nhu yếu phẩm cho chuyến đi công tác bác ái chia sẻ cho 600 gia đình có hoàn cảnh khó khăn thuộc 3 xứ đạo thuộc giáo phận Mỹ Tho, tỉnh Đồng Tháp... thì chị vẫn còn nằm trên chiếc giường nhỏ, thanh thản nhẹ nhàng, như trong hơn 7 tháng trời chị đã nằm đó, bất động với khối u trong não to bằng trái

trứng ngỗng. Không đồng hành với nhóm được nữa, chị hiệp thông với từng dấu chân của nhóm thiện nguyện trong hy sinh đau bệnh để nguyện cầu cho dấu chân lòng Chúa thương xót được lan tỏa trên khắp miền quê hương dấu yêu.

Chị biết mình mắc bệnh nan y. Bệnh viện lắc đầu trả về nhà, vô phương chữa trị. Căn bệnh u não đột ngột bộc phát sau một cơn choáng nhẹ khi chị đang cùng chúng tôi cầu nguyện giờ lần chuỗi Lòng Thương Xót.

Cách chị đón nhận căn bệnh nan y cũng nhẹ nhàng. Chị muốn thánh giá Chúa gửi cho chị là riêng của chị mà thôi. Chị tịnh không muốn làm phiền người thân trong gia đình. Chị không muốn xáo trộn sự bình an của gia đình. Và hơn hết, chị không muốn làm một người mà chị yêu quý nhất trên thế gian này phải lo âu về chị. Người ấy với chị là cả bầu trời, là cả hạnh phúc, đó là mẹ chị, là bà cố, là người mẹ đã dâng hiến cho Giáo Hội hai người con làm nữ tu và linh mục. Người mẹ góa ấy đã tuổi tám mươi tư.

Ẩn trong thân hình mảnh mai của người phụ nữ không lập gia đình, chị đã nguyện lòng làm bờ vai cho mẹ cha tựa nương khi tuổi già sức yếu. Làm hậu phương vững cho người chị là nữ tu và cậu em là linh mục an tâm dấn thân phụng sự Thiên Chúa và phục vụ tha nhân trong đời dâng hiến mà không phải nặng lòng chuyện gia đình. Cha mất vừa qua giỗ đầu, nhà còn chưa nguôi nỗi nhớ thương, chị không muốn khinh suất mẹ mình bởi cơn đau đầu khủng khiếp.

Chị trở về nằm đó bất động trong thinh lặng, chỉ còn ánh mắt nhìn xa xăm, nét môi cười trên bờ môi khô héo mỗi khi thiện nguyện Tín Thác tới thăm kể cho chị nghe về cuộc hành trình loan truyền lòng Chúa thương xót đến những vùng sâu vùng xa. Nụ cười ấy tỏ ra dấu chỉ hài lòng vui thích. Chị hoàn toàn bất động, không thể tự ăn uống, vệ sinh cá nhân được nữa. Chị cũng không còn khả năng giao tiếp với thế giới bên ngoài, ngoài ánh mắt và nụ cười! Có thể chị hiểu, chị nhận biết, nhưng chị không thể diễn tả bằng lời nói, ngay cả bằng cử động cũng không! Đứa

bé đói sữa còn khóc đòi mẹ cho bú, còn chị thì không thể, không thể... Lương thực thiêng liêng tối cần nhất cho chị trong lúc này là cái máy MP3 nghe 300 bài giảng Lòng Chúa Thương Xót. Suốt 24/24 chị hết nghe giảng lòng thương xót Chúa, lại nghe đọc "Nhật Ký Lòng Thương Xót Chúa Nơi Linh Hồn Tôi" của thánh nữ Faustina. Thân xác chị bất động nhưng tinh thần chị vẫn hoạt động nhờ của ăn thiêng liêng này.

Nhiều bệnh nhân nằm liệt giường bao năm tháng đã cảm nhận được điều huyền diệu này. Những chuỗi ngày dài dằng dặc nằm liệt trên giường bệnh, người nhà, thân nhân, bạn hữu đâu thể thăm nom chăm sóc thường xuyên được, vì "thức lâu chầu mỏi"! Người bệnh rất sợ sự thinh lặng, sợ nỗi cô đơn, và sợ nhất là cảm giác trống vắng, bị bỏ quên, bị bỏ rơi... Có đến thăm cũng biết nói gì. Mọi lời nói ủi an của nhân loại xem ra vô nghĩa trước nỗi đau không thể diễn tả được của bệnh nhân. Không nói thì thiếu, mà nói thì thừa. Thôi tốt nhất là để Chúa nói, là để bệnh nhân nghe giảng về Lòng Chúa Thương Xót, và được thêm sức mạnh để chịu đựng cơn bệnh, để thêm lòng tin nhờ nghe chính những chứng nhân chia sẻ về quyền năng và lòng thương xót Chúa hoạt động trong cuộc đời của họ.

Với thiện nguyện viên Tín Thác, kỷ niệm về chị cũng rất đầy. Một người phụ nữ cứ lặng lẽ tới điểm tập trung bằng cái xe đạp cà quèn. Các em thiện nguyện thương chị nên đi đâu cũng ghé nhà cho chị quá giang. Cái giỏ trước xe khi nào cũng có một bọc, khi thì là trái cây, khi lại là bỏng ngô thơm lừng. Chị nhỏ nhẹ bảo: "Của bà cố đấy !" Đi công tác hay đi cầu nguyện ở đâu, xong việc chị cũng mong về ngay "sợ bà cố trông! Sợ bà cố ở nhà đợi cửa tội nghiệp!" chị cười khổ rồi lặng lẽ về trước!

Cũng chẳng thể quên khi đoàn người lũ lượt kéo về nhà thờ Chí Hòa mấy năm trời dự lễ kính lòng Chúa xót thương, cũng có trong dòng người như thác lũ ấy một bóng nhỏ bé của chị Lành, dắt ông cố xuôi theo giòng người len lách vào nhà thờ như bao người khác, chẳng có ưu tiên ưu đãi rằng "tôi đây là chị của cha linh hướng LTXC Dòng Thánh Thể, là em của sơ Dòng Mến

Thánh Giá Tân Việt, và tôi đây chăm ông cố bà cố thay cho hai người ấy!"

Chị lúc nào cũng nhỏ nhẹ và dường như rất kiệm lời, nhưng lời nói ra là thật. Thật đến mất lòng! Vì chị không khéo nói, và chị cũng không muốn nói khéo để lấy lòng. Thích thì nói thích. Không thích thì nói không. Có lẽ vì vậy mà chị ít bạn. Đi công tác, chia sẻ, chị quanh quẩn chơi với mấy em thiện nguyện, rồi lại về nhà quẩn quanh với bà cố. Thế thôi! Mọi hành vi bao giờ cũng mực thước, chuẩn mực, đúng giờ. Nghiệp nhà giáo hơn 30 năm đã tôi luyện chị thành con người lúc nào cũng mẫu mực khô cứng đến tội nghiệp.

Tết năm ngoái, chị còn đồng hành với nhóm thiện nguyện Tín Thác đến tận nơi thăm viếng và tặng quà cho các linh mục hưu dưỡng ở nhà hưu Chí Hòa, Ngã Sáu, Gò Vấp, và nhà hưu của các nữ tu ở Bình Thạnh. Chị đến tận giường thăm hỏi các cha các sơ thật ân cần với nụ cười tươi. Lúc ấy thấy mắt chị ánh lên nét rạng rỡ, chợt giật mình hiểu ra cái ước mơ mãnh liệt được làm người tông đồ đi loan truyền lòng Chúa thương xót ẩn chứa trong nét mảnh mai yếu ớt, và tưởng như cam chịu của chị ấy.

Thiện nguyện chúng tôi cũng không thể quên, khi tiễn ông cố về với Chúa, cách đây kém hai tháng đầy hai năm, thì bóng dáng nhỏ bé của chị trong màu áo đen càng như nhỏ bé hơn, lúc nào cũng bên cạnh bà cố.

Người ta bảo "ruộng sâu trâu lái, không bằng con gái đầu lòng", và người ta cũng bảo là "con trai mới thực là con". Ấy vậy mà bỗng đâu chị Lành nhỏ nhắn lại lãnh cả trọng trách của

"ruộng sâu trâu lái", lẫn "nam nhi hiếu tử". Bởi vì người con gái đầu lòng là chị gái thân yêu, chạm ngõ dậy thì, đã bước vào đời tu. Người con trai duy nhất cũng mang "giấc mơ hiếu tử" mà dâng cuộc đời cho Chúa. Có cô em út mặn mòi thì về làm dâu nhà người. Còn sót lại người phụ nữ nhỏ bé nhất nhà, tưởng như dễ bị "ăn hiếp" nhất nhà bỗng mạnh mẽ hơn, và cứ lặng lẽ ở vậy với mẹ cha. Dần dần, từ trong gia đình, hàng xóm, rồi người trong xứ cũng nhận ra, cái ý định sắt thép của chị là ở vậy phụng dưỡng mẹ cha, là chọn ơn gọi "tu tại gia", một đời tu ẩn dật, không tên tuổi chức tước địa vị, lặng thầm chu toàn bổn phận hàng ngày, "tu đâu không bằng tu nhà, thờ cha kính mẹ ấy là thiện tu!"

Hơn 60 năm cuộc đời chị đã sống như thế. Khi về hưu, không còn được tiếp tục nghề giáo nữa, chị dành phần đời còn lại tham gia trong nhóm thiện nguyện Tín Thác đi loan truyền lòng Chúa thương xót qua những buổi cầu nguyện, chia sẻ, và làm việc bác ái.

Cứ thật lặng lẽ và nhẹ nhàng như thế cho đến khi chị bệnh nằm một chỗ, chỉ còn hiệp thông với nhóm thiện nguyện trong lời cầu nguyện và hy sinh chịu đau đớn trên giường bệnh.

Có lẽ chị cảm nhận được hết, nhưng không nói lên được. Chỉ qua ánh mắt, chị muốn nói lời cảm ơn sự quan tâm săn sóc tận tình của nhóm thiện nguyện dành cho chị. Từ khi chị được đưa vào cấp cứu trong bệnh viện, đến khi được trả về nhà, suốt hơn 7 tháng trời, chiều nào cũng vậy, dù mưa hay nắng, các bạn trong nhóm thiện nguyện vẫn đến lần chuỗi lòng thương xót với chị lúc 3 giờ chiều. Sau đó họ ở lại tắm rửa vệ sinh dọn dẹp sạch sẽ cho chị, chờ đến tối họp nhau lại cầu nguyện chuỗi Mân Côi và chia sẻ Lời Chúa. Cứ như thế không mỏi mệt, họ làm với trọn niềm tín thác! Phó dâng chị cho lòng Chúa xót thương.

10 giờ sáng thứ hai 15-06-2015, sau khi nấc lên 3 tiếng, giọt nước mắt cuối cùng chảy trên khóe mắt, chị lặng lẽ giã từ cuộc chơi trần thế để trở về với Đấng giầu lòng thương xót, trong

tiếng kinh lần chuỗi lòng thương xót của thiện nguyện viên và gia đình.

Thật xót xa khi bên chị lại là người mẹ tóc đã sương tuyết theo thời gian, một lá vàng âm thầm khóc tiễn một lá xanh. Bà cố bảo: "Đừng có than khóc ồn ào, nó không có vui đâu! Cả đời nó lặng lẽ rồi, tiễn nó đi các con phải rộn ràng lên chứ!" Bà cười. Nụ cười héo hắt đến nao lòng. Rồi bà không quên nhắc người nhà: "Có sườn bà mua rồi, nấu cháo cho thiện nguyện nó ăn. Chúng nó đứa nào cũng nhiệt huyết!"

Lúc có chúng tôi thì bà cười nói thế để xua đi bầu khí u buồn, để mọi người cùng an vui. Thế nhưng khi còn một mình, bà đứng lặng lẽ khóc thầm bên thi hài bất động của cô con gái chấp nhận sống độc thân để phụng dưỡng bà cho đến cuối đời. Bà chưa đi đến cuối đời mà người tình nguyện sống trọn đời phụng dưỡng bà đã lìa cõi đời. Rồi đây những ngày còn lại trên dương thế, ai sẽ thay chị để chăm sóc bà? Ai sẽ thủ thỉ hàn huyên tâm sự với bà? Ai sẽ ngồi nghe hàng giờ bà kể lại chuyện xưa với những kỷ niệm buồn nhiều hơn vui? Ai sẽ bên bà những lúc tối lửa tắt đèn? Những lần con gái bà đi công tác bác ái với nhóm thiện nguyện, bà vẫn ngồi trông cửa chờ con về, bây giờ bà ngồi vò võ ngóng chờ ai nữa đây?

Mẹ Maria đứng dưới chân Thánh Giá ôm xác con yêu, đau đớn xót xa như chịu 7 lưỡi gươm đâm thấu trái tim, nhưng Mẹ vẫn một lòng tín thác vào Chúa.

Bà cố hơn tám mươi tuổi, già yếu lọm khọm, chưa đầy hai năm đã phải ngậm ngùi tiễn biệt chồng và con gái về bên kia thế giới, nát tan cõi lòng, mà vẫn giơ hai tay lên trong tràng chuỗi lòng thương xót, run rẩy ứa lệ, lắp bắp nguyện rằng: "Lạy Chúa Giêsu, con tín thác vào Chúa!" và "Vì cuộc khổ nạn đau thương của Chúa Giêsu Kitô. Xin Cha thương xót linh hồn Maria và toàn thế giới!"

Bề ngoài cố đứng vững như thế, nhưng khi nắp quan tài đóng lại, vĩnh viễn từ đây không thấy mặt con nữa, bà đã gục xuống, bờ vai gầy xụm rung lên nức nở. Nén thương đau, bà cố bước từng bước đưa con đến nhà thờ Tân Việt để hiệp dâng thánh lễ cùng với cộng đoàn để cầu cho con bà.

Cỗ quan tài trắng đơn sơ giản dị, không có trang trí bất cứ cái gì ngoài cây thánh giá, được đặt nằm sát mặt đất. Bụi đất trở về với đất bụi. Chung quanh cỗ quan tài nhỏ bé ấy, không có vòng hoa liễn trướng, không có cờ tang nhang đèn điện đóm, không kèn không trống. Đơn giản tối đa. Tiết kiệm tối đa. Tất cả để dành chia sẻ cho người nghèo. Và mỗi người đến thăm viếng chị, đều nhận được món quà chị dặn dò người nhà trao lại, đó là tràng chuỗi, sách, và CD bài giảng lòng Chúa thương xót. Đó là lời trăn trối của chị. Cả đời đi dạy học, lương giáo viên không có là bao, nhưng chị độc thân, không chi tiêu gì, chắt chiu dành dùm để khi nằm xuống có chút gì gởi lại cho đời, để gọi là "còn một chút gì để nhớ để thương!" Và trên hết đó là lý tưởng của chị. Lý tưởng đi loan truyền lòng Chúa thương xót, dù lúc chị còn sống hay khi đã nằm xuống, như chị thánh Faustina đã nói: "sứ vụ loan truyền lòng Chúa thương xót của tôi không chấm dứt ở đời này, nhưng vẫn tiếp tục mãi trong cõi đời đời."

Một người phụ nữ độc thân, sống với người mẹ già, côi cút, nhỏ nhoi, không có bất cứ một vai trò địa vị chức tước nào trong đạo cũng như ngoài đời, thế mà khi nằm xuống được bao người đưa tiễn. Ngôi thánh đường Tân Việt,

4g30 sáng thứ năm 18-05-2015 các hàng ghế không còn chỗ trống. Chị nằm đó trong cỗ quan tài trắng nhỏ bé đặt sát mặt đất, chỉ thế thôi, không có gì nữa, giữa cộng đoàn phụng vụ thật đông đảo, thật ấm cúng, thật hạnh phúc! Không kèn trống nỉ non ầm ĩ, không cờ quạt ủ rũ buồn sầu, không liễn trướng vòng hoa rườm rà. Những bài thánh ca cũng không nặng nề than khóc từ chốn u sầu. Cả cộng đoàn cùng cất tiếng ngợi ca lòng thương xót Chúa, xác tín luôn trông cậy Chúa, và cùng với chị dâng lời tạ ơn "bao la tình Chúa yêu con, mênh mông như biển thái bình..." Bài giảng cũng không "ca tụng công đức" của người đã qua đời, nhất là không ngẫu hứng biến bài giảng lễ an táng thánh bài "điếu văn", thành bài "kể công kể lênh", kể lể công trạng của người đã khuất, ca tụng thành tích quá mức đến nỗi người nghe phải đỏ mặt! Tất cả cử hành phụng vụ lễ an táng chị chỉ quy về một điểm duy nhất: "Lòng Chúa Thương Xót", với bài ca được luôn hát trong những ngày chị nằm xuống:

"Lạy Chúa Giêsu, con tin tưởng nơi Chúa.
Lạy Chúa Giêsu, con tín thác vào Chúa,
Vì ngoài lòng Chúa xót thương,
Không còn nguồn hy vọng nào.
Chúng con đặt vào Chúa, lòng tín thác của mỗi chúng con..."

Xin dùng lời của thánh nữ Faustina để nói lên cuộc đời của chị Maria Trần Thị Lành, một lá xanh rơi xuống thật khẽ khàng:

“Suốt cuộc đời, con muốn làm một áng hương trầm âm ỉ ngọn lửa để làn hương được ngát tỏa lên Chúa và làm Chúa được thỏa nguyện... Tâm hồn con cảm thấy mọi hy sinh nhỏ bé đều thắp lên ngọn lửa tình yêu cho Chúa, nhưng một cách âm thầm và kín ẩn để không ai có thể nhận ra.”

Nhóm Thiện Nguyện Tín Thác
Lòng Chúa Xót Thương

**Đôi lời thành kính chia sẻ nỗi mất mát với gia đình và cha Giuse Trần Đình Long, thuộc Dòng Thánh Thể Việt Nam. Cầu mong chị Maria Trần Thị Lành, chị ruột của cha, hân hoan hưởng ân sủng trong đại dương lòng thương xót Chúa.*

(thoại với Chị)

60 năm, chị từ giã gian trần
Trở về diện kiến Chúa bình an
Các em thiện nguyện luôn ghi nhớ
Hẹn ngày đoàn tụ bên Chúa Thương

- *Thân xác chị, nay gởi lòng đất mẹ*
Bụi tro bất toàn, chẳng dám khoe
Đời người sinh tử phải hư nát
Trông chờ Lòng Chúa xót thương thôi.

Nguyện ước của chị, Tín Thác nghe
Chúng em sẽ nguyện làm việc thiện
Cùng những tấm lòng biết sẻ chia
Giúp đỡ bao cảnh cơ nhỡ hèn

- *60 năm thấm thoát, giờ xa vắng*
Nằm dưới nấm mồ chị lạnh băng
Hương trầm dâng Chúa lần theo chuỗi
Nguyện cầu cho chị sớm vinh thăng

Nguyện cầu cho chị mãi yên vui
Bên lòng thương xót Chúa từ bi
Giữa triều thiên quốc chị cất hát
Chúc tụng Đấng thánh Lòng xót thương

nhóm Thiện Nguyện Tín Thác
thực hành bác ái theo nguyện ước của chị Maria

HẠT GIỐNG LÒNG THƯƠNG XÓT

Chị Lành - một thiện nguyện viên của Tín Thác nằm đó, mắt nhắm nghiền, miệng khẽ mỉm cười và khuôn mặt thanh thản đến vô cùng. Chị đợi chờ khoảnh khắc Thiên Chúa đến đưa chị về bên lòng Chúa xót thương đời đời. Cả một đời đau đáu cho những ước nguyện bác ái, đến lúc gần nhắm mắt xuôi tay, tâm nguyện chị để lại cũng không gì ngoài những gửi gắm hãy nối tiếp hành trình mà chị và nhiều người khác đã đi qua. Một hành trình lạ lùng, lắm lúc đông vui, có khi lại quá đỗi cô độc nhọc nhằn. Đó là hành trình của hạt giống ra đi gieo rắc Lòng Thương Xót bằng những hành động bác ái sẻ chia đến người nghèo, người bất hạnh...

• Một Trăm Năm Trồng Người

Chị là một giáo viên, làm sứ mạng "trăm năm trồng người", đó đã là một công việc rất đẹp rồi. Cả tuổi trẻ của chị dành trọn vẹn cho những đứa học trò. Chị dìu dắt, nâng niu, dạy chúng từng con chữ, trao cho chúng hành trang vào đời không chỉ là một mớ kiến thức, một chồng giấy khen, nhưng còn là cách sống làm người cho đúng nghĩa của một con người, như bài hát mà chị vẫn dạy các học trò:

"Đời ta chỉ sống có một lần thôi, cho nên cuộc sống quý giá vô cùng. Phải sống sao cho xứng để chết đi không còn oán than gì. Chỉ thấy sung sướng khi đời mình cống hiến cho anh em!"

Những ngày nghỉ hưu, chị dành thời gian cho những công việc bác ái âm thầm, khoác lên mình sắc đỏ của thiện nguyện Tín Thác – Cộng đoàn Lòng Thương Xót Chúa – chị miệt mài không ngại vất vả nắng mưa, lặng lẽ theo đoàn đi làm hạt giống gieo rắc lòng thương xót.

Một ngày chị ngã bệnh vì một khối u trong não. Căn bệnh đến bất ngờ khiến chị ngã quỵ nhanh chóng. Nằm thiếp trên giường bệnh 7 tháng trời, chị chỉ còn nhận biết thế giới qua bài giảng lòng thương xót Chúa từ cái máy MP3, mang theo những câu chuyện bác ái vào trong tiềm thức. Cứ nghe đến đoạn nói về hoạt động bác ái của nhóm Tín Thác, nước mắt chị lại vô thức chảy dài.

Nay Chúa đã đón chị về rồi, nhưng những thành viên Tín Thác không dành nước mắt ủy mị khóc than, làm phiền lòng người đã khuất. Thể theo nguyện vọng suốt đời mà chị đã chọn con đường bác ái và hy sinh, gia đình chị đã quyết định không nhận hoa và quà trong đám tang chị Lành, mà xin chuyển hết thành của bác ái thiện nguyện.

Sau "7 Đêm Nguyện Cầu" khấn xin Chúa xót thương đưa chị Maria Lành về bên lòng thương xót Chúa, hôm nay nhóm thiện nguyện Tín Thác lại sốt sắng lên đường mang theo phần tiền phúng viếng từ bà con thân hữu bạn bè trong và ngoài nước đã gửi trong đám tang của chị, để thực hiện nguyện ước của chị, tiếp tục công tác thiện nguyện "một trăm năm trồng người", giúp đời, giúp người, biến thành những hạt giống gieo rắc lòng thương xót.

• Biến Đau Thương Thành Hành Động

Sáng sớm Chúa Nhật đẹp trời, sau giờ kinh nguyện cầu cho chị, đoàn xe 7 chiếc honda chở 14 thiện nguyện Tín Thác mang theo phần quà bác ái và những món quà tinh thần là tràng chuỗi, sách, CD, máy nghe bài giảng lòng thương xót Chúa. Mục tiêu của nhóm là 6 Mái Ấm rải rác ngoại ô thành phố, nơi đang cưu mang các em mồ côi, người tật nguyền, người cơ nhỡ, người già neo đơn, bị gia đình bỏ rơi. Khi biết tin nhóm thiện nguyện đến

thăm, mái ấm nào cũng rất hân hoan vui mừng, vì hiếm khi các em, các cụ ở đây có dịp được nhìn ngắm dung nhan Chúa thương xót một cách cụ thể, gần gũi như thế.

Nhìn ánh mắt long lanh sáng lên niềm vui của các em nhỏ ở mấy mái ấm khi được ẵm bế, xoa đầu, ân cần vỗ về trò chuyện hỏi han... thiện nguyện viên hiểu rằng tất cả những nỗ lực của mình dành cho các em vẫn là quá ít so với những thiệt thòi mà các em đang gánh chịu.

Chợt xót lòng khi nhớ về các em con nhà giàu thành thị, nhiều em suốt ngày bị ba mẹ nhốt trong nhà khóa cửa rào kín mít, vì họ còn bận đi làm. Mấy đứa nhỏ bị "mồ côi" suốt ngày chỉ biết trò chuyện với màn hình tivi nhấp nháy, hoặc dán mắt vào màn hình vi tính với mấy băng đĩa siêu nhân bạo lực, trò chơi điện tử, và một đống truyện đọc đến cận thị mà bố mẹ chẳng hay biết. Thật tội nghiệp! Chúng "mồ côi" trong chính căn nhà của cha mẹ mình.

Dù vậy các em đó vẫn còn may mắn, vì đến tối chúng lại được bù đắp bằng sữa ngoại, đồ ăn ngon, chăn êm nệm ấm. Còn các em ở những mái ấm này thảm thương hơn nhiều, các em chẳng biết mặt người thân ruột rà mình đã nhiều năm. Dù các nữ tu, các cộng tác viên mái ấm đã dành trọn tình yêu của mình cho các em, nhưng vẫn khó có thể lấp đầy khoảng trống mênh mông do việc không có tình yêu từ bố mẹ mang đến.

Và còn những người già, người tàn tật đang nằm bẹp trên những chiếc giường kia ngày này qua ngày khác, xã hội, giáo hội có còn nhớ đến họ không? Hay gia đình và người thân đã quên mất họ từ lâu lắm rồi? Những bất hạnh nào đã giáng xuống trên

đầu, đẩy những người này phải tìm đến những mái ấm mà tá túc? Có ai đưa tay cứu vớt họ đang đắm chìm trong biển khổ trần gian này? Có ai cho họ cảm nhận được lòng Chúa thương xót bằng những hành động cụ thể, việc làm thiết thực, hơn là những lời nói xuông, những bài giảng nặng lý thuyết mang tính giáo điều, những biểu ngữ, phong trào rầm rộ chỉ để ghi tên trong danh sách ân nhân to đùng mà tấm lòng nhỏ xíu xiu... Những câu hỏi ấy cứ quanh quẩn mãi trong đầu những người thiện nguyện hôm nay. Đời vẫn còn nhiều hoàn cảnh trớ trêu, những nghịch lý muôn đời không có lời giải. Khi mà sự đau khổ vẫn còn tràn ngập trên thế gian, sức con người hạn hẹp, biết làm sao cho hết những bất hạnh còn đầy rẫy trên đời? Điều đó chỉ có thể khi con người biết quay về với lòng thương xót của Chúa với trọn niềm tín thác, và thực hành lòng thương xót với tha nhân, đặc biệt với những người đau khổ, nghèo đói, khát khao được xót thương.

Nhưng dù sao niềm vui khi những phần quà được trao đến tận tay những con người còn thiếu thốn cả vật chất lẫn niềm vui sống trên đời cũng thật có giá trị. Những đứa trẻ mân mê gói quà trên tay. Các em ngây thơ hỏi: "Mấy cô ơi, quà này từ đâu vậy ạ?" Mấy chị thiện nguyện mở điện thoại cho các em xem hình một người phụ nữ có nụ cười hiền, mặc áo Tín Thác – đó là hình chị Maria Lành. Họ chỉ cho các em biết quà bác ái hôm nay có được là từ mong ước của cô giáo này. Cô ấy giờ chắc ở trên Thiên Đàng cạnh Chúa Giêsu rồi, nhưng vẫn nhìn xuống thế gian này, nhìn các em vui tươi như vậy, hẳn cô phải vui lắm. Các em nhớ cầu nguyện cho cô ấy nha!

Vậy đó, chỉ có sức mạnh của tình yêu thương mới có thể đem con người đến gần với nhau như thế. Mấy đứa nhỏ cũng như những người nhận quà hôm nay chắc hẳn chưa gặp chị Lành bao giờ, nhưng tất cả đều thấy thân quen lắm, giống như ngay lúc này, người giáo viên thích làm bác ái ấy vẫn đang hiện diện nơi đây, cùng với thiện nguyện Tín Thác đi gieo trồng hạt giống lòng thương xót.

• Để Những Hạt Giống Được Trổ Hoa

Tâm nguyện của chị Lành không chỉ dừng lại ở những việc làm bác ái, tâm nguyện cao cả nhất mà chị từng tâm sự với thiện nguyện, đó là dành trọn tâm hồn, dành trọn cuộc đời này, và cả đời sau để bước đi trên con đường loan truyền lòng Chúa xót thương.

Những ngày chị nằm đó trong bạo bệnh, chính những bài giảng và chứng nhân lòng Chúa thương xót, chính những chuỗi kinh lòng thương xót và những buổi thiện nguyện Tín Thác họp nhau cầu nguyện chia sẻ Lời Chúa từng đêm, đã níu kéo chị ở lại với cuộc đời, đã tiếp sức sống cho chị như một phép nhiệm mầu, để chị ở lại với nhóm được đến 7 tháng, bất chấp cơn bệnh nan y mà theo bác sĩ là "thời gian sống chỉ tính bằng giờ bằng phút".

Thế nên, ngoài những phần quà bác ái là lương thực và nhu yếu phẩm, theo nguyện ước của chị lành, chúng tôi cũng trân quý gởi tặng đến các mái ấm những chiếc máy nghe bài giảng lòng Chúa thương xót, người bạn đồng hành với chị Lành trong suốt thời gian nằm trên giường bệnh; những tràng chuỗi mân côi, chuỗi lòng thương xót do chính tay những bạn trong nhóm đan kết; và những sách ảnh lòng Chúa thương xót.

Tín Thác chợt nhớ đến bài hát về hạt lúa mì:

"Nếu hạt lúa mì rơi xuống đất không chết đi, không thối đi, thì nó chỉ trơ trọi một mình thôi.

"Nếu hạt lúa mì rơi xuống đất mà chết đi và thối đi, thì nó mới sinh ra nhiều bông hạt.

Con biết thế, con biết thế, và con muốn con chết đi như hạt lúa mì.

Là con chết, là con chết, con chết đi cho anh em con..."

Hạt lúa mì Giêsu phải chịu mục nát trong đất, thì từ đó mới trổ sinh ơn cứu độ. Hạt thóc cất mãi trong kho thì nó sẽ mốc mòn theo thời gian mà thành vô dụng vô loài. Hạt lúa Maria Lành dù không còn ở đời này, nhưng công việc chị đã làm, những lời trăn trối chị để lại trước lúc chia lìa thế gian, đã được thiện nguyện Tín Thác thực hiện, làm cho hạt giống lòng thương xót được gieo vãi nơi những mảnh đời bất hạnh. Sự ra đi của chị làm các thiện nguyện đau buồn, nhưng không suy sụp, trái lại đã khơi nguồn cảm hứng để thiện nguyện hôm nay có một chuyến đi thiết thực và ý nghĩa. Xác thân nào rồi cũng hư nát trong cát bụi, nhưng ước muốn, hoài bão, lý tưởng của những con người đã chọn con đường theo chân Lòng Xót Thương của Thiên Chúa sẽ còn mãi, và sẽ càng được lan rộng ra đến vô biên...

Sau một ngày mệt nhoài rong ruổi qua 6 mái ấm trao tặng những món quà của

lòng thương xót, dù rất mệt, nhưng ai trong đoàn cũng nở nụ cười tươi tắn mãn nguyện.

Trên hành trình loan truyền lòng Chúa Thương Xót của thiện nguyện Tín Thác, có một hạt thóc vừa rụng xuống, mục nát, tan biến đi, để lại trên cánh đồng bao la bat ngát những hạt giống lòng thương xót đã nhú mầm, chờ ngày trổ sinh hoa trái...

Thiện Nguyện Tín Thác
Ngoại Thành 2015

---

nhóm Thiện Nguyện Tín Thác
thực hành bác ái theo nguyện ước của chị Maria

TRÒN MỘT ƯỚC NGUYỆN

Vào đầu tháng sáu, năm ấy... Có một cô giáo sống độc thân chăm sóc mẹ già, khi nằm trên giường bệnh, cô có một nguyện ước là ; khi nhắm mắt lìa đời, cô sẽ để lại toàn bộ đồng lương hưu chắt chiu của mình giúp đỡ cho các em học sinh tận vùng sâu vùng xa.

...Và, vào đầu tháng bảy, cũng năm ấy. Được sự chia sẻ của những tấm lòng bác ái, cùng nhóm thiện nguyện Tín Thác làm tròn ước nguyện của người cô giáo ấy. Chúng tôi đã lên đường trao 240 học bổng Lòng Chúa Thương Xót cho những học sinh nghèo hiếu học trong giáo phận Long Xuyên, tỉnh An Giang (vùng tứ giác Long Xuyên).

Sáng Chúa Nhật 5-7-2015, nắng thật đẹp hòa cùng với tiếng cười rạng rỡ ngây thơ của trẻ thơ. Tại hội trường tòa Giám Mục Long Xuyên, cha Huỳnh Phước Lâm, tổng đại diện giáo phận Long Xuyên, đã tận tình giúp đỡ nhóm thực hiện nguyện ước của cô giáo Maria, một thành viên trong nhóm thiện nguyện Tín Thác, rất sùng kính lòng Chúa thương xót.

Mời bạn cùng chúng tôi nghe đôi câu chuyện của cuộc sống...

Chị Tuyến đến từ một xóm ấp cách đây 37 cây số, ngơ ngác trước cổng tòa Giám Mục. Thiện nguyện viên hướng dẫn chị vào hội trường. Chị ngơ ngác cũng phải, bởi chị cả đời chỉ biết đồng đất quê nghèo dù chị không có cuộc đất chọi chim. Cuộc đời công nhân làm thuê lột vỏ tôm, chị sống trong tình trạng "giật đầu cá, vá đầu tôm", mần ngày nào biết ngày đó. Hai đứa con, chị ráng cho học, cũng được một đứa lớp 10 và một đứa lớp 3. Chị thầm xin với Chúa mỗi ngày, sao cho có thể nuôi chúng lớn khôn có chữ nghĩa đỡ cực hơn đời cha mẹ.

Vậy mà sáu tháng trước, người chồng chị bỏ đi biệt tích biệt tăm. Điều tiếng đã khổ, mà khổ nhất là giờ mất một tay lao động trong nhà, thiếu trước hụt sau. Đứa lớn học lớp mười gầy như thân cau bị đột sâu ăn, nó tính chuyện nghỉ học, kiếm việc phụ mẹ nuôi em. Chị khóc chạy tới cầu cứu cha sở. Vừa may có học bổng Lòng Chúa Thương Xót, cha sở xét duyệt cho chị gửi danh sách về tòa Giám Mục. Vậy là con bé Như Ý không phải bỏ học non. Nó có ước mơ làm cô giáo mầm non về phục vụ các em ngay nơi xóm nghèo của mình. Hạt giống lòng thương xót gieo hôm nay, sẽ nảy mầm mai sau.

Và đây là tâm sự của cha sở giáo xứ Vĩnh Nhuận khi dắt đoàn con dại của mình lên tòa Giám Mục nhận học bổng:

"Giáo điểm chúng tôi cách đây bốn mươi cây số, nằm giữa cánh đồng chơ vơ. Đây là giáo điều mới nhất của giáo phận Long Xuyên, vì mới thành lập được bảy năm. Nhìn đâu cũng thấy cái khó. Cái khó nhất là sự thiệt thòi của những em ở vùng sâu vùng xa. Các em học cấp 2 trường làng, khi lên cấp 3 phải đi học

cách nhà mười mấy cây số. Chỉ cần không có cái xe đạp là sự học bị cắt ngang rồi. Thêm cái thời bây giờ, ở quê công ăn việc làm không có, người trẻ bỏ làng đi làm ăn xa, còn lại toàn con nít với ông bà già. Có nhiều khó khăn khiến trẻ nó ngán ngang, ngừng sự học. Nghe cha Tổng Đại Diện báo nhóm thiện nguyện Tín Thác dành cho xứ này 30 phần học bổng, tôi mừng không ngủ cả đêm. Thôi thì Chúa đã thương xót, xin xót thương thêm, tôi mạnh dạn ngỏ lời xin thêm 2000 cuốn tập và 2000 cây bút làm cái vốn giữ chân con cái tới trường, và đã được nhóm Tín Thác đáp ứng ngay. Tạ ơn Chúa!"

Không ai biết khi hội trường tòa Giám Mục trên lầu bốn rộn ràng tiếng trẻ thơ, thì ở hiên tầng trệt tòa Tổng, có một cụ già gần 90 tuổi mặc áo chùng đen lặng lẽ ngồi lần chuỗi cầu kinh, đợi bước chân con cái thiện nguyện tới nơi này. Đấy là Đức Giám Mục Bùi Tuần, cây cổ thụ của Giáo Hội Công Giáo Việt Nam, người vừa mới mừng 60 năm linh mục, 40 năm giám mục trong âm thầm, không tiệc tùng linh đình, không lễ lạc rình rang, không cờ quạt, không kèn không trống, không diễn văn ngợi ca công đức, không vòng hoa tôn vinh cá nhân. Một buổi lễ mừng thật đơn sơ nhẹ nhàng nhưng thấm đượm tình Chúa tình người, đúng tinh thần Tin Mừng và linh đạo lòng Chúa thương xót.

Và trên lầu hai của Tòa Giám Mục, đức cha Trần Xuân Tiếu, người cha chung của giáo phận, đã quyết định rời giường bệnh đến với đoàn con, dù chỉ đủ sức trao tượng trưng một vài phần học bổng cho đám trẻ nó mừng. Dự định là thế, nhưng niềm vui của đoàn con, hạnh phúc từ những đôi mắt long lanh hồn nhiên tay cầm học bổng, tay ôm tập vở, và trái bong bóng rực rỡ sắc mầu đã giữ chân cha gần suốt buổi lễ. Nhìn những giọt mồ hôi lấm tấm trên vầng trán người cha chung của giáo phận Long Xuyên, đám con không khỏi bồi hồi.

Câu cuối cùng tâm huyết khi trở lại giường bệnh là tình cảm cha dành cho nhóm thiện nguyện Tín Thác:

"Suốt cuộc đời, cụ thể là hơn mười năm lãnh tác vụ Giám Mục ở Long Xuyên, cha khao khát muốn nâng tầm dân trí cho đồng bào nghèo. Bởi vì nghĩ cho cạn cùng, chỉ có thế cái nghèo mới được đẩy lui hiệu quả. Cha rất vui vì nhóm thiện nguyện các con đang thực hiện khát khao này qua việc trao 240 học bổng Lòng Chúa Thương Xót cho các em học sinh nghèo hiếu học trong giáo phận. Các con hãy tiếp tục ra đi, đến các vùng sâu vùng xa, nương vào lòng Chúa thương xót, mà làm tốt việc nâng tầm dân trí cho đồng bào nghèo. Sẽ nói thế nào với Chúa đây, khi ta nhận được biết bao hồng ân từ Lòng Chúa Thương Xót, tôn vinh lòng Chúa Thương Xót, mà lại không thực hành lòng thương xót bằng việc nâng đỡ sẻ chia với anh em đồng bào khi họ còn chìm trong thấp kém, thiếu thốn cả tinh thần lẫn vật chất!"

Bịn rịn chia tay, nhóm thiện nguyện gởi lại Đức Cha 100 máy nghe "300 Bài Giảng Lòng Chúa Thương Xót" và 2000 chuỗi tràng hạt, chuỗi lòng thương xót để Đức Cha chia sẻ cho giáo phận.

Trong tòa Giám Mục, nơi hội trường lầu bốn, đang tưng bừng màu sắc và rộn ràng tiếng cười của tuổi thơ. Cha Tổng Đại Diện áo trắng đẫm mồ hôi hòa cùng thiện nguyện sắc áo đỏ và các em học sinh tay cầm học bổng, một món quà và thêm một quả bóng bay, tất cả chung lời ca điệu múa: "Trời ta, ta đứng! Đất ta, ta ngồi! Ta hân hoan ca ngợi Lòng Thương Xót Chúa..."

Và cha còn ân cần dặn dò: “Chúng con nhớ nhé! Bên trên chồng tập vở và đồ chơi là cái bao thơ có học bổng cả triệu đồng trong đó. Con nào có bố mẹ đi theo thì giao cho bố mẹ giữ. Con nào không có cha mẹ đi cùng thì cất riêng vào túi cho kỹ nha!”

Cha còn đang nói thì có chú nhỏ rụt rè kéo gấu áo cha tổng: "Thưa cha, con được nhận tới hai bao thơ, con xin gửi lại một chiếc!"

Cha tổng, các cha, giáo lý viên, thiện nguyện viên và cả hội trường ngạc nhiên. Trẻ em có Lòng Chúa Thương Xót sao mà dễ thương, sao mà đáng trọng thế! Em nghèo mà không tham, có lòng tự trọng, đã biết nghĩ dù được tặng dư nhưng không phải là phần của mình thì nên trả lại. Hoa trái của lòng Chúa thương xót chính là đây, nơi cậu học trò nghèo Long Xuyên học giỏi và trung thực. Có một thế hệ như thế, giáo hội sẽ ngày một phát triển dù còn nhiều gian lao thử thách.

Làm sao có được một giáo hội trẻ trung năng động nếu những người giầu mà vẫn còn tham; nếu những người có của thì sống ích kỷ chỉ lo cho bản thân mình; nếu những người có chức tước địa vị thì hống hách lạm quyền thích phô trương biểu diễn, chèn ép bắt nạt kẻ thấp cổ bé miệng; nếu những người lãnh đạo chỉ quan hệ đi lại tiệc tùng lễ lạc với người giầu có, với những đại gia, mà chẳng lưu tâm chăm sóc người nghèo khó, trẻ nghèo hiếu học và những phận người bất hạnh hẩm hiu bị bỏ rơi...

Khi có ý tưởng trao học bổng Lòng Chúa Thương Xót đến cho các em học sinh nghèo hiếu học thuộc giáo phận Long Xuyên, thực sự cha linh hướng và cả nhóm Tín Thác không biết sẽ thực hiện như thế nào. Bài toán không có lời giải, cho nên chỉ biết làm hết sức mình, rồi phó thác cho Chúa, để Chúa lo liệu sắp xếp, miễn sao món quà được trao tận tay các em.

Quả thật Chúa đã ra tay. Chúa đã ban cho hơn cả mơ ước. Sức mạnh của lòng Tín Thác thật diệu kỳ!

Học bổng được Tòa Giám Mục phân phối đồng đều hợp lý đến từng giáo xứ theo đúng tiêu chuẩn học sinh nghèo hiếu học từ cấp 1 đến cấp 3. Chứng Nhận Học Bổng được Đức Giám Mục và Cha Xứ đóng dấu chứng nhận. Các em đến nhận học bổng ngay tại Tòa Giám Mục, đúng giờ rất trật tự lễ độ và dễ thương. Thiện nguyện Tín Thác tài trợ toàn bộ chi phí đi lại của các em. Trên sân khấu hội trường Tòa Giám Mục nổi bật hàng chữ: "Học Bổng Lòng Chúa Thương Xót-Nhóm Thiện Nguyện Tín Thác" với rực rỡ bong bóng đủ mọi sắc mầu.

Cha tổng đại diện, cha phụ trách truyền thông của giáo phận, các cha xứ, các giáo lý viên đã rất vất vả chuẩn bị sắp xếp mọi sự chu đáo. Tất cả vì đàn em thân yêu, vì tương lai của Giáo Hội, của Xã hội, vì lòng Chúa xót thương...

Nắng trưa kéo về thấm đượm mồ hôi trên từng thiện nguyện viên, rời thành phố từ 3 giờ sáng, ròng rã 6 tiếng trên xe, đến nơi là lao vào công việc, mệt như thế đó, nhưng nhìn đám trẻ tung tăng học bổng ra về nói cười tíu tít bên cha mẹ bạn bè, bỗng chốc mọi người thấy nhọc mệt tan biến. Vào trong nhà nguyện tòa Giám Mục, cả nhóm thầm lặng nguyện cầu tạ ơn lòng Chúa thương xót và Mẹ Maria đã cho một trải nghiệm thật tuyệt vời, rất khó diễn tả thành lời...

Khi không diễn tả thành lời được, thì một bạn mở trên mạng, nhận được một sẻ chia của một ai đó, thay cho "lời muốn nói":

"... Cuộc sống ngày nay đã phát triển, con người được sống đầy đủ hơn, nhưng vẫn còn đây đó những mảnh đời bất hạnh,

đau thương. Dòng đời lắm gian truân, nhiều phong ba bão táp, nên sẽ luôn có người ngã xuống, có người thất bại... có người biết tự mình đứng lên, cũng có người sẽ không bao giờ muốn gượng dậy. Nói thì dễ, nhưng để tự đứng dậy khi đã ngã xuống, thì không phải ai cũng làm được. Khi đó, ta sẽ mong mỏi có một bàn tay ấm áp nắm lấy tay ta, kéo ta lên để ta bước tiếp trên con đường phía trước.

"Và bàn tay đó, không hoa mĩ, không trừu tượng như trong văn thơ đâu. Đơn giản: đó là tình yêu, là lòng thương xót. Tình yêu thương con người, lòng xót thương đồng loại, là sức mạnh giúp ta đứng lên. Tất nhiên, không phải tình yêu đó sẽ làm cho bạn bất tử, làm cho bạn không bao giờ vấp ngã, làm cho bạn hết đau khổ, nhưng nó sẽ che chở ta, làm cho ta ấm lòng, làm cho ta có thêm niềm tin vào cuộc sống này hơn. Để có được tình yêu đó, không phải là điều khó. Nếu ta biết giúp đỡ, chia sẻ tình yêu của mình cho người khác, thì sẽ có người khác lại giúp đỡ ta, san sẻ tình yêu cho ta.....

"Thấy ai đói rách thì thương. Rét thường cho mặc, đói thường cho ăn. Trong đời sống xã hội, hoàn cảnh con người dễ thay đổi, khi thành công, khi thất bại. Những lúc thất bại mới thấm thía, khát khao sự giúp đỡ của người khác, mới tận cùng thấu hiểu nỗi cô đơn, tuyệt vọng khi bị người đời bỏ rơi. Nếu mỗi cá nhân biết "thương người như thể thương thân" thì cuộc sống xã hội sẽ tránh được mầm mống chia rẽ, xung đột, xây dựng được tình tương thân, tương ái. Điều đó đủ cho thấy lòng nhân ái hay tình cảm nhân đạo chính là một phẩm chất tốt đẹp mà mỗi cá nhân cần phải có để lấy đó làm nền tảng xây dựng nên một xã hội bình đẳng, công bằng và bác ái. Cũng phải thấy rằng thờ ơ trước nỗi đau của kẻ khác là một thái độ ích kỉ, vô cảm, vô lương tâm..... Xin mời vào Website muoichodoi.info để xem hình ảnh chân thực của nhiều nhân chứng sống đã phản ảnh rõ nét nhất những gì đã chia sẻ yêu thương tới đồng bào mình... Đó là nhiều sự tân tụy, hy sinh, chia sẻ chứ không phải ban phát tình yêu

thương tới những con người khốn khổ. Đó là những hành động thực tế chứ không chỉ là thương miệng thương môi..."

Hẳn linh hồn chị Maria đã có thể mỉm cười. Ước nguyện chị để lại, Tín Thác đã thực hiện trong hoan lạc hải hà của LÒNG CHÚA XÓT THƯƠNG.

Thiện Nguyện Tín Thác
Long Xuyên 2015

Chứng Nhân Lòng Chúa Thương Xót

VIẾT CHO NGÀY CỦA CHA

Những người cha trong câu chuyện dưới đây, họ đều có những người con yêu dấu và rất đặc biệt. Dù mỗi câu chuyện đều có những kết thúc lạ thường, có những kết thúc sầu bi đến buồn thảm. Nhưng qua đó, vẫn bật lên thông điệp tuyệt vời mà thánh cả Giuse hai ngàn năm trước đã truyền tải: "Người cha, người chồng luôn là hy sinh cho người mình yêu được hạnh phúc".

Trên bước đường loan truyền lòng Chúa thương xót mà nhóm thiện nguyện Tín Thác đã đi qua, mỗi số phận, mỗi cuộc đời, đều hằn lên bóng dáng người cha. Bóng dáng ấy khắc khổ, âm thầm, có đôi chút cộc cằn và khô khan. Nhưng sau tất cả những vẻ bề ngoài ấy, hiện lên nguyên vẹn trái tim đầy lòng

thương xót dành cho những người thân của mình, không thua kém gì những người mẹ…

• "Nó Không Hiểu Tấm Lòng Của Người Cha..."

Sau một ngày phu hồ vất vả và dành vài li chén tạc chén thù với đồng nghiệp, bác Sáu liêu xiêu về căn nhà nhỏ trong góc hẻm tối tăm. Không buồn ngắm đứa con gái đang lúi húi dọn cơm, ông lăn lên giường ngủ mê mệt. Con gái buồn và tủi thân. Nó trách bố đã nhiều năm nay suốt ngày chìm trong rượu chè, nhiều khi giật mình không biết con mình năm nay bao lớn?

Con gái nay đã khôn lớn rồi…

Nhưng, em gái ơi, em cũng đừng quên rằng – chính tay bố em đã nuôi em từ lúc em mới bốn tháng tuổi, ngày mà mẹ em rời bỏ gia đình theo tiếng gọi của ái tình, em còn nằm ngửa đó khóc đỏ mặt đỏ mày. Hai người chị ngày ngày đun nước đút cơm em ăn. Bác Sáu chạy không thiếu mặt một nhà nào trong khu xóm nhỏ, xin từng muỗng sữa để nuôi em qua được những ngày tháng thiếu sữa, thiếu hơi người mẹ. Bàn tay sần sùi đầy sẹo mà bây giờ vẫn hay bị chê là… nồng mùi rượu, mười tám năm qua vẫn chăm sóc em dịu dàng và đầy đủ như bao bạn gái khác trên đời.

Hai mươi tuổi, em vấp ngã. Cơn vấp ngã đầu đời làm cô gái trẻ choáng váng. Một tên đàn ông nào đó làm tổn thương em. Tương lai của em mù mịt như cảnh em khóc ngất chiều nay. Bác Sáu không nói gì, chỉ đi ra đi vào. Lát sau bác cầm cây rựa, dự tính sẽ đi tìm và chém chết gã trai đó vì đã làm con gái mình ra nông nỗi này.

Mẹ đỡ đầu của em là một thiện nguyện Tín Thác biết chuyện chạy sang, vội vàng kéo người cha đó ra một mái chùa để trấn tĩnh lại. Chị bảo, anh trả thù cũng không được gì, rồi người chết, người vào tù, chỉ làm cháu nó thêm khổ. Chuyện gì đã lỡ rồi đâu cứu vãn được, quan trọng là chăm lo cho con gái qua được cơn sụp đổ này. Bác Sáu lặng thinh không nói thêm lời nào, chỉ lặng thầm về sửa lại cho con gái mình cái phòng cho tươm

tất. Xóa bỏ hết dấu vết của những gì gợi lên đau khổ nơi con gái mình.

Sau biến cố ấy, con gái đòi ra riêng, bác Sáu không cho. Con gái giận và không nhìn mặt bố.

Một thiện nguyện Tín Thác là hàng xóm của bác sang trò chuyện, bác bảo, lời nói nhỏ như gió thổi: "Nó không hiểu được tấm lòng của người cha! Tôi chỉ muốn che chở bảo vệ nó thôi. Nó ở nhà mà còn bị như thế, giờ ra đời tự lập người ta sẽ dập cho nó nhừ tử. Dù sao thân già này cũng có thể bảo vệ nó đôi chút... Tôi nuôi nó từ tấm bé tôi biết chứ... Khi nào nó chững chạc, đủ lông đủ cánh, tôi sẽ để cho nó tự bay đi..."

Con gái trốn sau bậc cửa nghe hết được câu chuyện, hai hàng nước mắt chảy dài...

• "Ước Gì Tôi Chịu Hết Những Đớn Đau Thay Cho Con Tôi..."

Đằng sau cánh cửa cách ly của Khoa Nhi Bệnh Viện Ung Bướu – bé Phan Minh Trường nằm thiêm thiếp với một đống dây nhợ trên người. Thằng bé mới chín tuổi đầu mà đã mắc bệnh ung thư xương hết tám năm, mổ xẻ không biết bao nhiêu lần. Nay thì em đang bước vào đợt hóa trị mới đầy may rủi, quyết định chuyện sinh tử của em sau này...

... Mấy tháng trước, nhà một thiện nguyện viên có việc cần sửa chữa lại, một người hàng xóm nói nhỏ: "Gọi ba bé Trường làm đi. Con nó bệnh ngặt, gọi nó làm cho nó có đồng ra đồng vào mà mua thuốc cho thằng nhỏ!..."

Sáng sớm người đàn ông ấy xuất hiện, lầm lũi với bộ dạng bê bết mồ hôi. Chắc hẳn anh cũng vừa chạy từ một công trình nào đó gần đây. Người thiện nguyện muốn hỏi thăm về bệnh tình của đứa trẻ mà thấy anh lúi húi làm chẳng nói câu gì, nên đành thôi.

Tín Thác thiện nguyện hỏi thăm hàng xóm mới biết nhà bé Trường. Tìm đến thăm, trò chuyện hồi lâu được biết em bị ung thư xương từ hồi một tuổi. Đi học qua được lớp một thì bệnh trở

nặng. Thế là từ đó em chỉ còn biết bốn bức tường nhà, bốn bức tường phòng bệnh, và những cơn đau của bệnh ung thư dai dẳng...

Cha em làm thợ hồ miệt mài. Ai kêu gì làm nấy, bất kể việc gì, miễn có thể vắt sức lao động ra để đổi cho con mình lốc sữa, hộp thuốc, người cha ấy không nề quản. Nhà cửa gia sản có bao nhiêu, người cha ấy cũng đã bán hết để lo chạy thầy chạy thuốc cho con. Thằng bé cứ vật vờ mỗi tháng ghé bệnh viện một lần. Mẹ em phải nghỉ làm ở nhà chăm con, thành ra chỉ còn cha em phải lao động cật lực để nuôi vợ, nuôi con, nuôi thuốc, nuôi bác sĩ...

Người cha đau khổ ấy gặp thiện nguyện viên nói chuyện một hồi là nước mắt muốn chảy ra, anh bảo: "Ước gì tôi có thể chịu hết những đớn đau của con mình. Nhìn nó oằn người đau đớn trong vòng tay mình, thấy xót xa, đau thắt lòng thắt dạ!..."

Hôm sau thiện nguyện viên ghé lại thì biết em vừa nhập viện để truyền một đợt hóa chất mới. Sữa bánh, quà thiện nguyện viên đem tới phải gửi lại cho bà nội, "Con ơi! mau khỏe để về nhận quà nhé!"

... Bé Trường vẫn nằm thiêm thiếp đó với đống dây dợ. Đợt truyền hóa chất lần này bác sĩ bảo sẽ truyền thuốc mới, cơ hội qua được chỉ 50-50. Hai vợ chồng nghe tin mà rụng rời. Người vợ ngất lịm trong vòng tay chồng. Anh cứ lầm bầm cầu khấn: "Xin bất cứ Đấng nào quyền năng ngự trên trời dưới đất, hãy cứu con tôi!..."

Đêm đó, bé Trường ra đi. Em không còn phải chịu thêm một ngày đau đớn nào nữa. Chúa Thương Xót đã cất em về với Ngài, cất đi mọi khổ đau, mọi bất hạnh mà em đã gánh chịu bởi bệnh tật trong suốt 8 năm qua.

• CON CÓ THỂ QUÊN CHA, NHƯNG CHA THÌ KHÔNG BAO GIỜ

“Xảy cha ăn cơm với cá, xảy mẹ liếm lá gặm xương”. Câu nói của người xưa làm người cha giật mình khi nhìn thấy bốn

đứa con gái của mình nheo nhóc. Mẹ mấy đứa nhỏ đã qua đời từ lâu. Bà nội của chúng thì tật nguyền. Là người đàn ông duy nhất trong nhà, anh chọn con đường về thành phố làm thuê làm mướn để có tiền nuôi mấy đứa con ăn học, tránh khỏi thảm cảnh "liếm lá gặm xương" khi không có bóng dáng mẹ hiền bên cạnh. Gửi lại con cho bà nội chỉ còn một chân tập tễnh ở Bình Dương. Xót lòng lắm nhưng phải chịu, anh về Sài Gòn đi làm.

Mấy đứa cháu lớn lên nhờ bàn tay chăm sóc của bà nội, lâu lắm chẳng thấy mặt cha mình. Chỉ có mỗi tháng cha gửi tiền đều cho bà nuôi mấy đứa ăn học. Hình bóng người cha trong chúng cũng dần phai nhòa. Nhiều khi hỏi đến, tâm hồn non nớt của chúng chẳng biết tả về cha như thế nào. Nhưng mỗi ngày, chúng vẫn lớn khôn trưởng thành nhờ những đồng tiền mà cha mình cày cuốc ngày đêm chắt chiu mỗi tháng.

Nhiều lần Tín Thác tìm đến nhà anh để hỏi thăm về việc học hành của bốn đứa cháu nhưng đều không gặp được. Với anh chắc cả đời không có khái niệm ngày nghỉ. Những khi không có công trình, không còn việc làm hồ, làm thợ xây cho nhà người ta thì anh lại tất tả tìm những công việc làm thuê làm mướn khác, chỉ cần mỗi tháng có tiền nuôi con ăn học thì anh không từ nan.

Cây chăm bẵm tươi tốt rồi cũng có ngày sinh trái ngọt. Con gái lớn nhất của anh năm nay đã biết đi làm, đã có những đồng lương đầu tiên phụ bà, phụ cha nuôi 3 em nhỏ. Chặng đường của anh nay đã bớt chông gai hơn. Sẽ có những tia hy vọng đầu tiên. Như ngày xưa, thánh Giuse chỉ cho Chúa Giêsu những bước bào gỗ đầu tiên, để một ngày Chúa Giêsu trưởng thành lớn khôn, bắt đầu cuộc đời đầy huyền nhiệm của mình với một hình ảnh đơn giản nhất, một hình ảnh chân thực nhất của người dân cần lao: một anh thợ mộc.

• Và Hành Trình Của Những Người Cha Mang Trên Mình Mầu Áo Tín Thác...

Trong những thành viên của nhóm thiện nguyện Tín Thác, hẳn có nhiều người đã làm chồng, làm cha. Những người cha

mang trên mình màu áo Tín Thác, với trái tim thêu nơi ngực, hẳn cũng thấy tự hào khi mang trên mình sứ vụ cao cả là nuôi dạy những đứa con lớn khôn nên người. Nhận thức được sứ mệnh đó, mỗi người cha Tín Thác thấy trước mắt hiển hiện hành trình mà Thánh cả Giuse đã đi qua. Hành trình ấy lắm chông gai và đau đớn. Hành trình ấy hẳn đơn độc, vì mấy ai thấu hiểu mà sẻ chia. Hành trình ấy vất vả vì gánh vác những công việc nặng nề. Hành trình ấy từ đầu đến tận điểm cuối cùng, chẳng bao giờ có lấy một nụ hoa hồng rải dưới chân. Nhưng đấy là hành trình mà mỗi người đàn ông hằng ao ước, khi mà điểm hẹn cuối cùng, bên cạnh họ, chính là những người con lớn khôn và trưởng thành.

Niềm hạnh phúc của những người cha chỉ là bình dị vậy thôi.

Nhân ngày của cha, thiện nguyện Tín Thác cùng nhớ lại những người cha mà mình đã gặp trên đường loan truyền lòng Chúa thương xót, chứng kiến và sẻ chia cùng họ nỗi vất vả, nỗi khổ đau và những thập giá gai góc họ đang phải oằn lưng gánh vác. Nhưng sâu thẳm trong bóng dáng ngày càng còng rạp theo thời gian, là trái tim đầy lòng thương xót, là ý chí mãnh liệt đến khôn cùng, âm thầm và thinh lặng, vực dậy những đứa con không toàn vẹn của mình vượt lên những khổ đau thể xác và nỗi đau tinh thần.

Hãy tiếp tục chu toàn sứ vụ cao cả của mình, với niềm tín thác vào lòng Chúa xót thương, những người cha nhé!

TÍN THÁC THƯƠNG YÊU
SÀI GÒN MƯA 2015

Chứng Nhân Lòng Chúa Thương Xót

LÒNG TÍN THÁC CỦA MỘT NGƯỜI CHA

Thời trẻ trung, chúng ta ước mơ những thứ vật chất hấp dẫn trước mắt: ước mơ tiền tài, ước mơ tuổi trẻ, ước mơ tìm kiếm những đỉnh cao danh giá... Về già, chia tay những tham vọng vật chất hào nhoáng, người ta lại khát khao những thứ bình dị: một mái nhà ấm cúng, những đứa con trưởng thành, một cuộc sống an lành… Vậy mà có một người đàn ông, từ lúc trẻ đến khi bước qua sườn dốc cuộc đời chưa có lần nào được thảnh thơi, chưa bao giờ được hưởng những điều tưởng như bình thường như thế. Đến giờ, dù cho bao cơ cực còn bủa vây trước mắt, ông vẫn chỉ có một ước mơ đơn giản đến nao lòng: Tín Thác vào Lòng Thương Xót của Chúa đến hết cuộc đời.

• Bữa Cơm Chan Nước Mắt

Có lẽ đôi lúc ngôn từ trở nên thiếu thốn để diễn tả hết những nỗi đau của một đời người. Đi sâu vào con hẻm ở giáo xứ Đức Mẹ Hằng Cứu Giúp (Gò Vấp), thiện nguyện viên Tín Thác đến thăm và tìm hiểu hoàn cảnh của ông Đào Viết Cường - 55 tuổi. Đập vào mắt chúng tôi là hình ảnh người đàn ông với dáng đi ngay đơ, di chứng từ một tai nạn. Vụ tai nạn kinh hoàng bẻ gãy 4 đốt sống của ông, biến một người đàn ông khỏe mạnh thành một người gần như tàn phế. Vậy mà với sức mạnh mà chính ông cũng không thể giải thích nổi, thân xác đó vẫn gượng dậy được, trở thành nguồn lao động chính trong gia đình, nuôi vợ bệnh, con bệnh, bản thân mình cũng bệnh.

Vợ ông là bà Bùi Thị Mỹ, kém ông một tuổi. Người phụ nữ mới chỉ bước qua tuổi năm mươi mà trông già cỗi và dúm dó lắm. Căn bệnh tim và máu khó đông cùng hành hạ, khiến cho người phụ nữ ấy dù chỉ đủ sức ngồi thêu thùa cả ngày, vẫn phải thở hắt từng cơn khó nhọc và tay chân tím ngắt hết cả. Một gia đình có một người bệnh liệt đã khổ lắm, vậy mà cả hai vợ chồng cùng bệnh ngặt như nhau. Quả là một sự thử thách quá đỗi.

Chúng tôi vẫn nghĩ, hai vợ chồng dù bệnh tật khó khăn như thế, nhưng chắc hẳn còn được an ủi một phần vì con cái đã khôn lớn… Thì hỡi ôi, một hình hài to lớn ngồi ngay góc nhà kia, nãy giờ luôn cười nói những câu từ vô nghĩa, và ánh mắt ngây dại lúc nhìn lên trời, lúc nhìn vào tường, đã làm cho những người thiện nguyện phải đôi chút thảng thốt.

Đó là con gái ông Cường, 29 năm nay từ khi sinh ra đến giờ, chỉ biết làm đúng hai việc: ăn và… chửi cha chửi mẹ khi lên cơn. Cô mắc bệnh tâm thần bẩm sinh.

Người con trai út của ông bà – anh Đào Ngọc Minh - đã mất lúc 19 tuổi, sau bằng ấy năm nằm liệt giường liệt chiếu vì căn bệnh Down bẩm sinh và tay chân co rút.

Trong thời văn minh hiện đại, có những ông bố bà mẹ tuổi đời còn trẻ măng, nhẫn tâm vứt đi những giọt máu của chính mình vì sợ trách nhiệm, vì ngại mang nặng đẻ đau, vì sợ xấu đi sau khi sinh; có những gia đình quá thừa thãi của cải mà tình thương thì chẳng gom đầy nổi một ly nước, những đứa trẻ sinh ra là những đứa con bất đắc dĩ, ngoài ý muốn của người sinh ra mình, chẳng biết mặt đấng sinh thành của mình, lớn lên trong hoang dã và bất cần... thì câu chuyện đôi vợ chồng tàn tật nghèo khổ hết lòng nâng niu, thương quý hai giọt máu, dù không lành lặn, dù đầy khiếm khuyết, và chẳng mong gì 2 đứa con khuyết tật đó phụng dưỡng lại mình, liệu có làm cho những con người còn mải miết tìm kiếm thứ gì đó xa vời hảo vọng ngoài kia, có chạnh lòng được chút nào không?

Câu chuyện buồn cứ nối tiếp nhau khi dòng ký ức của ông bà trải lại quãng thời gian 29 năm đã qua. Hai đứa con bệnh hiểm

nghèo đằng đẵng hai chục năm làm ông bà quay như chong chóng, cứ quay qua chăm thằng con trai liệt lào ngơ ngẩn, rồi lại quay sang chăm đứa con gái tâm thần, nhìn đấng sinh thành của mình như từ hành tinh lạ, cứ lên cơn điên lên là chửi mắng, đuổi đánh bố mẹ liên hồi. Những bữa cơm trải qua hàng chục năm là những giọt nước mắt nuốt ngược vào trong, là giọt nước mắt bón cơm cho con trai bại liệt ngô nghê, là giòng lệ trộn canh cho con gái điên dại, là những phút giây ngồi im chịu trận hàng giờ để cho con gái chửi mắng thỏa sức, kẻo lỡ mở lời nói qua nói lại, nó càng kích động, lên cơn điên hơn nữa thì phiền hàng xóm.

Trong tăm tối cùng quẫn như thế, tia hy vọng cứ nhen lên rồi vụt tắt. Người cha thở dài:"Vợ chồng tôi ước mơ một ngày nào đó ngủ dậy mở mắt ra, thấy con trai mình biết quét nhà, đóng được cái đinh treo tủ, con gái ngoan hiền, biết cúi chào cha mẹ, nấu được cho mình một bữa cơm". Mỗi ngày qua, hy vọng cứ lớn dần, rồi lại tan biến, rồi lại nhen nhóm từ lúc nào không hay. Vậy mà, anh con trai sau 19 năm chống chọi với bạo bệnh, cũng bỏ ông bà về với Chúa, để lại hai thân già đau bệnh túng quẫn, và cô chị 29 tuổi, có lớn mà không bao giờ có khôn.

Hụt hẫng lắm chứ! Bao nhiêu hy vọng, bao nhiêu công lao chăm sóc nay tan về khói bụi. Tưởng chừng như sức tàn mà ông Cường sẽ khó lòng chống chọi với nỗi đau, nhưng rồi ông cũng vẫn vượt qua được. "Rời bỏ trần thế khổ đau mà về bên vòng tay ấm áp của Chúa, hẳn là hạnh phúc hơn!" Ông bà tự nhủ với nhau như thế…

• Tín Thác và Hy Sinh

Cảm phục thay lòng tín thác mà ông Cường tỏ bày trước Lòng Chúa Thương Xót. Dù cơ thể bị di chứng nặng nề sau tai nạn, 4 đốt sống bị gãy làm chân ông yếu hẳn, và những cơn đau hành hạ thường xuyên không dứt, ông vẫn cố mưu sinh bằng nghề chạy xe ôm nuôi con bệnh, vợ đau.

31 năm nay, ông chỉ chờ khách và đón khách ở tận Bệnh viện mắt Sài Gòn – đường Điện Biên Phủ.

Được hỏi, tại sao ông ở Gò Vấp mà phải lên tận trung tâm Sài Gòn cách nhà 15-20km để chạy xe ôm. Tại sao ông không đậu xe ngay đầu hẻm để đón khách. Đi mưu sinh xa như vậy quá cực khổ và hại sức khỏe, ông vốn đã nhiều căn bệnh trong người!

Ông cho biết:

"Nếu đậu ngay ngoài đầu hẻm thì bà con cũng thương mà ủng hộ kêu chở, nhưng mà làm vậy thì mình chẳng hóa ra lấy đi chén cơm của những anh em chạy xe ở đây sao. Tôi không làm vậy được!

"Ngay khi chờ khách ở Bệnh Viện Mắt Sài Gòn, tôi cũng chỉ đậu xe vòng ngoài đón khách quen trên đó, tuyệt nhiên không để xe ở sâu trong bệnh viện, mất công tranh giành khách của người khác… Dù mình cực hơn một chút, một chút thôi, nhưng không áy náy suy nghĩ nhiều. Ai cũng phải kiếm sống, mình không lấy cớ mình khổ, mình tật, mình đi giành miếng ăn của người khác được!..."

Chao ôi, hóa ra chính những người học thức, trình độ, địa vị, chức quyền cũng đã không thể suy nghĩ thấu đáo bằng một người đàn ông tàn tật chạy xe ôm! Những tưởng là chuyện thường, khi những con người thiệt thòi như ông ra xã hội ắt sẽ muốn được ưu tiên cho bản thân, cho chính mình. Vậy mà người đàn ông ấy, 3 thập kỷ qua đã chọn cho mình con đường mưu sinh lặng lẽ, không đạp lên người khác, không giành giựt với người khác mà sống, chỉ chọn con đường mà dấu chân Đấng thương xót đã đi qua: Tín Thác và hy sinh.

• Vẫn Một Niềm Tín Thác

Nhìn lên tấm hình lòng Chúa Thương Xót, mắt ông Cường ánh lên lòng tín thác, một đức tin thuần khiết mà bao người Kitô hữu vẫn không ngừng tìm kiếm bấy lâu. Đơn giản đối với ông, dù cuộc đời khổ bao nhiêu cũng vui cười

chấp nhận, không nửa lời xin xỏ thế gian, không để phiền lòng cho bất kỳ ai, và cũng không ai phiền về mình.

Động lực giúp ông vượt qua những đau khổ của bản thân và sự bất hạnh quá lớn đeo đuổi gia đình mình bấy lâu chính là sức mạnh từ cây Thập Giá của Chúa Giêsu. Theo gương Chúa Giêsu trần ai khổ cực, vác thập giá cho cả nhân loại, vác suốt 2000 năm nay không ngừng nghỉ, vẫn chưa than vãn dù nửa lời, thì đối với ông mà nói, được vác thánh giá với Chúa dù chỉ một phần nhỏ nhoi, cũng đã là một ơn huệ. Bản thân ông, và vợ con ông vẫn được sống ở đời đã là ơn phúc quá lớn, vẫn còn nhìn thấy nhau mỗi ngày là vui mừng. Còn sống là còn hy vọng, Chúa lúc nào cũng thương và không bao giờ từ bỏ con cái mình.

Thử hỏi, với tâm trí điên dại của cô con gái điên 29 năm, mà ông còn chưa bao giờ có ý nghĩa muốn dứt bỏ dù chỉ là giây lát, thì với Thánh Tâm Chúa Giêsu yêu thương dường ấy, Ngài đâu bao giờ quên con cái của Ngài dù chỉ là 1 thân phận nhỏ bé đang phiêu dạt ở đâu đó trên địa cầu!

Chúa quả thực không bỏ rơi gia đình ông chút nào. Chúa hiện hữu với ông qua nhón thiện nguyện vẫn luôn âm thầm trông dõi theo gia đình, lúc chạy qua khi chạy lại giúp gia đình nhu yếu phẩm mỗi tháng. Cả cộng đoàn Lòng Thương Xót chung lòng cầu nguyện cho ông và gia đình mỗi lần đau ốm ngặt nghèo, để ông và gia đình có thêm sức mạnh vượt qua những giây phút đau khổ.

Cộng đoàn Lòng Chúa Thương Xót cùng đồng hành trong khoảnh khắc đau khổ nhất trong cuộc đời vợ ông Cường: khi anh con trai qua đời.

Ước mơ của người đàn ông tật nguyền vẫn chỉ đơn giản là đợi một ngày con gái mình thoát khỏi cơn mê dại, nói được những lời yêu thương cha mẹ mình thay vì những tiếng chửi mắng vô hồn. Và ước cho bản thân vẫn còn đủ sức để kiếm sống nuôi gia đình và tiếp tục cùng Chúa vác thập giá cuộc đời. Đơn giản chỉ là thế…

Quà tặng của Chúa đôi khi không phải là những món quà từ trên trời rơi xuống hay những kho báu hiện kim nằm đâu đó để con người vơ vét. Chúa đôi khi ban cho chúng ta những món quà rất kỳ lạ, mà khi mở ra, chúng ta đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, để rồi thán phục và thốt lên rằng: Đây quả thực là món quà tuyệt nhất Chúa đã tặng con trong cuộc đời này. Với ông Cường, chính cuộc đời khổ đau của ông, chính những người con tật nguyền là món quà bất ngờ nhất mà Chúa đã dành tặng cho ông, để từ đó ông có được niềm tin yêu vào Thiên Chúa mãnh liệt, sẵn sàng dâng hiến tất cả, hy sinh quảng đại không toan tính, tin tưởng tuyệt đối vào Lòng Chúa Thương xót, mà không phải ai cũng có thể làm được.

TÍN THÁC SÀI GÒN
Ngày Của Cha 2015

trang thơ
năm Tân Phúc Âm sống đời thánh hiến

Mục tử ơi! người là ai ?

Mục tử ơi, người có phải thần thánh
Khổ cuộc đời, gồng gánh vác hai vai
Sống hiền lành giữa cảnh đời vẩn đục
Dẫn đoàn chiên về đến Lòng Xót Thương

Người dấn thân cho công cuộc của Chúa
Đưa linh hồn trong tăm tối tội nhơ
Vững tin tưởng cậy nhờ ơn tín thác
Hướng con người tin nhận Chúa xót thương

Giọt mồ hôi, đẫm ướt trên vầng trán
Nhỏ xuống đồng vỡ đất lời Phúc Âm
Gieo hạt mầm, Lòng Thương xót trổ sinh
Điểm tô thêm lòng tín thác ân tình

Suốt cuộc đời chỉ đi tìm ý Chúa
Chút thiệt thòi, người đánh đổi hồng ân
Là mục tử, người đã thấm trong tim
Sống Thánh Kinh, Nhật Ký làm gối tựa

Mục tử ơi, người có phải thần thánh
Có biết đau, có biết tủi dương gian ?
Vắt kiệt sức, để trao ban tất cả
Đem ánh sáng Xót Thương đến muôn nhà

Qua Thánh Thần, người trở nên chứng tá
Cho Tình yêu lòng xót thương hải hà
Thập giá đời, người quyết vác đến nơi
Mang hoài bão, dựng xây Lòng Thương Xót.

Góc Đời Sống Dâng Hiến

"TÂM THẦN PHÂN LIỆT HOANG TƯỞNG"

Tín Thác

Hình như dạo này tôi không được bình thường. Ai nhìn tôi cũng bảo thế. Đi bác sĩ khám mãi vẫn chưa tìm ra bệnh gì. Chỉ thấy chán hết mọi sự thế gian, muốn thu mình vào một cõi, không muốn tiếp xúc với ai... Thôi thì "bỏ phố lên rừng" một chuyến cho tinh thần bớt căng thẳng, lo lắng, muộn phiền. Và nơi tôi lang thang tìm đến giải sầu là trại tâm thần!

Cách xa nơi đông vui náo nhiệt của cao nguyên Lâm Viên là thị xã Đức Trọng-Lâm Đồng với những con đường uốn lượn rợp bóng thông reo. Đi sâu vào con đường đất đỏ ven đồi, dưới thung lũng xanh lúa, và sườn đồi cà phê rợp bóng, là chốn bình yên ẩn khuất để đón những con người "không bình thường". Cuộc đời ồn ào, khổ đau, cạnh tranh khốc liệt ngoài kia, bỗng khiến họ một ngày nào đó chẳng còn nhận ra mình. Mọi sự chẳng còn hiện hữu như vốn có, mà có cũng như không, không mà như có, không tính cách, chẳng trí tuệ, chỉ còn những cơn điên loạn gào thét bất thường. Họ gần ba trăm con người, những bệnh nhân tâm thần ở thể nặng, không người thân nào cưu mang, khó có khả năng phục hồi. Những khi tỉnh tỉnh chút, có người nhận mình từng là giáo viên, doanh nhân, sinh viên, ca sĩ, đại gia...

Có khi nào trong đó có tôi không? Vì đôi khi tôi cũng sống trong "hoang tưởng",

nghĩ mình phải là thế này, phải là thế nọ, phải nắm được chức vụ này, phải giữ cho được địa vị kia. Mặc dù tôi "bất tài vô đức" nhưng vẫn nghĩ rằng "chỉ có mình là xứng đáng" và "mình không làm thì ai làm được?" Rồi vì không được như mình tưởng, cho nên tôi đâm ra chán đời giận người. Tôi bị bệnh "hoang tưởng" thật rồi. Tôi có hơn gì những bệnh nhân ở trại tâm thần này đâu!

Ấy thế mà nơi đây còn giữ một câu chuyện rất đẹp. Có một sư cô bị điên. Nhà Chùa phải đưa cô lên rừng vì ở đồng bằng đã làm mọi cách cứu mà không được. Chốn cô tịnh tu hành, chẳng lẽ để cô phá phách la hét hay sao ? Họ gởi cô tới đây với chút hi vọng được yên ổn. Cô dọn một góc nhỏ thờ Đức Phật Thích Ca. Mỗi ngày cô tụng kinh ê a, trong khi hàng trăm bệnh nhân khác cầu nguyện Lòng Chúa Thương Xót lúc ba giờ chiều.

Vài tháng sau, tự nhiên cô dõng dạc tuyên bố: "Các người bắt kinh không có hay. Từ nay tôi phải dẫn kinh cho mấy người mới được!" Và thật lạ lùng, cô thuộc kinh làu làu. Hóa ra khi cô niệm Phật ê a, thì tai cô, trí cô lại thu lượm và nhớ thuộc lòng chuỗi kinh lòng thương xót Chúa. Cô dẫn kinh lòng thương xót rất hay. Mọi bệnh nhân dù là Công Giáo, Tin Lành, người Kinh, người K'hor, đều nghe cô răm rắp !

Nơi đây không ai có thể giải thích một hiện tượng rất lạ lùng. Cho dù suốt ngày suốt đêm các bệnh nhân chìm trong cơn điên cuồng, nhưng duy nhất có quãng thời gian trong ngày họ rất tử tế và rất hiền, đó là giờ cầu kinh lòng thương xót Chúa lúc ba giờ chiều.

Sau một thời gian làm "bà quản kinh", dẫn kinh lòng thương xót cho các nữ bệnh nhân mỗi 3 giờ chiều tại đây, sư cô được khỏi bệnh, tỉnh táo. Nhà Chùa và các phật tử tới rước cô về. Họ bảo cô muốn đọc kinh Chúa, kinh Phật cũng được, miễn cô khỏi bệnh là ân phúc rồi.

Ôi, từ chốn gọi là điên rồ nhất đã phát sinh những sự tuyệt vời, mà kẻ nhận mình

tỉnh táo như tôi phải ngỡ ngàng quá đỗi. Huyền diệu thay, lòng Chúa xót thương!

Trở về nhà, tôi cất công tìm hiểu thêm về chứng bệnh gọi là ***"tâm thần phân liệt hoang tưởng".*** *Đó là một căn bệnh tâm thần mãn tính, trong đó một người bị mất liên lạc với thực tế, có ảo tưởng và nghe những điều không có thực, thính giác ảo giác.*

Ảo tưởng *là tự quan trọng hoặc hạ mình, tin rằng rằng đang nổi tiếng hay mà có mối quan hệ với một người nổi tiếng. Giữ những niềm tin sai sự thật mặc dù chứng cứ ngược lại. Một mối bận tâm với một hoặc nhiều ảo tưởng.*

Thính giác ảo giác *là nhận thức về âm thanh - thường là tiếng nói mà không ai nghe thấy nhưng có vẻ thực sự. Những tiếng nói này thường khó chịu. Có thể có những lời chỉ trích liên tục những gì đang suy nghĩ hoặc làm, hoặc có ý kiến độc ác thật hay tưởng tượng về những lỗi lầm.*

Những người bị tâm thần phân liệt hoang tưởng, có thể không nhận ra mình cần giúp đỡ hoặc có triệu chứng. Điều này là do ảo tưởng hoặc ảo giác có vẻ rất thực tế. Điều trị bằng cách cố gắng lấy hết can đảm để tâm sự với một ai đó, đó có thể là người thân yêu, tin tưởng, người chăm sóc sức khỏe chuyên nghiệp, một nhà tư vấn, một vị linh hướng, hay ai đó trong cộng đồng đức tin.

Tôi lại chạy đến với Đức Thánh Cha Phanxicô thì thấy bệnh của tôi nằm trong 15 căn bệnh đã được ĐTC bắt mạch kê toa. ***Đó là bệnh hoang tưởng tâm thần phân liệt trong cuộc sống*** *(existential schizophrenia).*

Theo ĐTC, đó là bệnh của những người sống hai mặt, sống một cuộc đời nước đôi (double life). Đó là hậu quả của một thứ giả hình chính hiệu, của một kẻ sống tầm thường, và dần dần đời sống tâm linh trở nên trống rỗng, cho dù khoa bảng, bằng cấp, chức tước, địa vị, cùng với các danh hiệu hàn lâm cũng không thể nào khỏa lấp được.

Đây là một thứ bệnh thường xảy ra nơi những người bỏ bê việc mục vụ, và

chỉ giới hạn vào những công việc bàn giấy, thủ tục hành chánh, thu mình vào tháp ngà yên ổn với các công việc quan liêu, luật lệ cứng ngắc, đánh mất sự tiếp xúc với thực tại, với những con người cụ thể. Với cách sống như thế họ tạo cho mình một thế giới song song, một thứ thế giới lưỡng diện (a parallel world), trong đó họ gạt qua một bên tất cả những gì họ nghiêm khắc dạy dỗ người khác, và sống một cuộc đời kín đáo nhưng thường là phóng đãng.

Chết thật! Chắc tôi bị bệnh đó rồi! Vậy mà xưa đến giờ không biết, cứ tưởng mình ngon lành lắm! ĐTC đã bắt đúng bệnh của tôi. Thảo nào tôi thấy lòng mình bất an. Có cái gì đó không thật nơi tôi. Dường như tôi đang sống trong "thế giới ảo"! Khoa học kỹ thuật càng tinh vi bao nhiêu, càng đưa con người xa rời thế giới thật bấy nhiêu. Tất cả đều có và chỉ có trên mạng, trên internet, trên màn hình vi tính, còn trên thực tế người ta chẳng nắm bắt được gì! Từ những chuyện kinh doanh làm ăn buôn bán, trao đổi hàng hóa tiền bạc... cho đến những chuyện chia sẻ tình cảm, kết bạn, trao đổi tâm tình, cái nào thật, cái nào ảo, có ai biết chắc được đâu! Rồi bây giờ thế giới ảo đó ảnh hưởng đến cả đời sống tâm linh của tôi nữa. Tôi sống 2 mặt trong một con người. Bề ngoài ai cũng thấy tôi đạo mạo, đạo đức, xúng xính với bộ áo dòng, với cuốn sách kinh trên tay. Trên tòa giảng, tôi trổ tài hùng biện, khoa chân múa tay, dạy dỗ răn bảo giáo dân rất hay. Ai cũng khen tôi... khéo nói! Thế nhưng khi rời tòa giảng, tôi cũng để lại đó tất cả những gì tôi đã nghiêm khắc dạy dỗ người khác, tôi sống cái thế giới của riêng tôi, cho tôi, mà chẳng cần quan tâm đến ai. Tôi bỏ bê việc mục vụ, đi du lịch hết nước này đến nước kia cho sướng, tìm đủ cớ để xuất ngoại, nào là "đi cho biết đó biết đây, ở nhà ôm xứ biết ngày nào khôn?"; nào là đi vận động quyên góp để sửa chữa, xây cất cơ sở, nơi thờ phượng; nào là đi tu học để rửa bằng, để có bằng cấp nước ngoài cho oai với thiên hạ, để dễ bề thăng quan tiến

chức! Cứ đi học "nước ngoài" là ngon hơn "nước trong" rồi, bất kể học hành thế nào, tiếp thu được những gì, áp dụng ra sao những điều đã học. Thích bay nhảy, sính bằng cấp, ham chức tước, trọng hình thức, khoái bề ngoài... dần dần đời sống nội tâm của tôi cạn kiệt, đời sống đạo đức của tôi khô như ngói. Tôi không kiên trì làm được việc gì tốt lành, mau chán, dễ gắt gỏng cáu kỉnh vô cớ.

Tệ nhất là tôi "nói một đàng, làm một nẻo", những gì tôi giảng dạy không ăn nhập gì đến những gì tôi sống. Tôi sống một thế giới "lưỡng diện". Thay vì "khắt khe với mình, dễ dàng với người" thì tôi lại "khắt khe với người, dễ dãi với mình". Chúa nói rất đúng về căn bệnh "giả hình chính hiệu" này của tôi: "Khốn cho các người, hỡi các kinh sư và người Pharisiêu giả hình! Các ngươi nuốt hết tài sản của bà góa, lại còn làm bộ đọc kinh cầu nguyện lâu giờ, cho nên các ngươi sẽ bị kết án nghiêm khắc hơn... Khốn cho các người, hỡi các kinh sư và người Pharisiêu giả hình! Các ngươi rửa sạch bên ngoài chén đĩa, nhưng bên trong thì đầy những chuyện cướp bóc và ăn chơi vô độ... Khốn cho các người, hỡi các kinh sư và người Pharisiêu giả hình! Các ngươi giống như mồ mả tô vôi, bên ngoài có vẻ đẹp, nhưng bên trong thì đầy xương người chết và đủ mọi thứ ô uế. Các ngươi cũng vậy, bên ngoài thì có vẻ công chính trước mặt thiên hạ, nhưng bên trong toàn là giả hình và gian ác!..." (Mt 23, 13-32)

*Căn bệnh "ảo tưởng" rất trầm trọng này nếu không chữa trị kịp thời bằng việc hoán cải, là điều rất cần thiết và không thể thiếu được, thì sẽ lây lan sang một thứ bệnh khác mà ĐTC gọi là "**Bệnh Thần Thánh Hóa Giới Lãnh Đạo-Thần Tượng Hóa Bề Trên**" (divinizing directors). Đó là bệnh của những kẻ dua nịnh cấp trên, ve vãn các vị Bề Trên của mình, nịnh hót để lấy lòng của các vị, hy vọng được ban bố "ơn mưa móc". Họ là loại người tham danh vọng (careerism), chộp bắt cơ hội, xu thời (opportunism). Họ tôn kính con người chứ không tôn*

kính Thiên Chúa. Những người mắc căn bệnh này quên mất lời nhắc nhở của Chúa Giêsu: "Phần anh em, thì đừng để ai gọi mình là 'rap-bi', nghĩa là thầy, vì anh em chỉ có một Thầy; còn tất cả đều là anh em với nhau. Anh em cũng đừng gọi ai dưới đất này là cha của anh em, vì anh em chỉ có một Cha là Cha của anh em trên trời. Anh em cũng đừng để ai gọi mình là người lãnh đạo, vì anh em chỉ có một người lãnh đạo, là Đức Kitô. Trong anh em, người làm lớn hơn cả, phải làm người phục vụ anh em. Ai tôn mình lên, sẽ bị hạ xuống; còn ai hạ mình xuống, sẽ được tôn lên" (Mt 23,8-12).

ĐTC chỉ rõ những người mắc bệnh này là những người khi phục vụ chỉ nghĩ đến điều mà họ "phải đạt" cho bằng được, chứ không nghĩ tới điều mà họ "phải làm". Những người này bủn xỉn, nhỏ nhặt, hèn hạ, và chỉ hành động vì cái tính vị kỷ quái ác của họ. Đó là căn bệnh của những người sống theo tính xác thịt, theo thói thế gian, chứ không theo sự hướng dẫn của Thần Khí, như thánh Phaolô tông đồ viết cho tín hữu Galat: "Tôi xin nói với anh em là hãy sống theo Thần Khí, và như vậy anh em không còn thỏa mãn những đam mê của của tính xác thịt nữa. Vì tính xác thịt thì ước muốn những điều trái ngược với Thần Khí, còn Thần Khí lại ước muốn những điều trái ngược với tính xác thịt, đôi bên kình địch nhau, khiến anh em không làm được điều anh em muốn. Nếu anh em để cho Thần Khí hướng dẫn, thì anh em không còn lệ thuộc Lề Luật nữa. Những việc do tính xác thịt gây ra thì ai cũng rõ, đó là: dâm bôn, ô uế, phóng đãng, thờ quấy, phù phép, hận thù, bất hòa, ghen tuông, nóng giận, tranh cãi, chia rẽ, bè phái, ganh tị, say sưa, chè chén, và những điều khác giống như vậy. Tôi bảo trước cho mà biết, như tôi đã từng bảo: những kẻ làm các điều đó sẽ không được thừa hưởng Nước Thiên Chúa. Còn hoa quả của Thần Khí là: bác ái, hoan lạc, bình an, nhẫn nhục, nhân hậu, từ tâm, trung tín, hiền hòa, tiết độ. Không có luật nào chống lại những điều

như thế. Những ai thuộc về Đức Kitô Giêsu thì đã đóng đinh tính xác thịt vào thập giá cùng với các dục vọng và đam mê. Nếu chúng ta sống nhờ Thần Khí, thì cũng hãy nhờ Thần Khí mà tiến bước. Chúng ta đừng có tìm hư danh, đừng khiêu khích nhau, đừng ganh tị nhau." (Gl 5,16-26).

Những người sống "hai mặt" thì "đội trên đạp dưới". Một mặt thì khom lưng, luồn cúi, nịnh bợ, lấy lòng cấp trên. Mặt khác thì tác oai tác quái, chà đạp, o ép, bắt nạt người dưới.

ĐTC cho biết, bệnh này cũng có thể xảy ra cho cả các cấp trên khi họ chiêu dụ vài cộng tác viên để được sự tuân phục, trung thành và tùy thuộc về tâm lý. Bệnh này cũng có thể tấn công cả thành phần Bề Trên nữa, khi các vị ve vãn bề dưới để chiếm được lòng thuần phục của họ, chiếm được lòng trung thành của họ. Các vị ấy ban cho bề dưới những "đặc quyền, đặc lợi", ưu ái họ hơn những anh chị em khác trong cộng đoàn, để họ luôn lệ thuộc và thần phục bề trên một cách "tối mặt", mù quáng. Thậm chí các vị ấy còn dùng cả biện pháp chính trị, là "vận động hành lang" với những lời hứa hảo để kiếm phiếu, để được đắc cử, tái đắc cử, để củng cố địa vị, nắm chắc quyền lực... Nhưng kết quả cuối cùng là một sự đồng lõa với nhau thực sự, một "liên minh ma quỷ" chỉ để lợi dụng lẫn nhau mà thôi.

Triệu chứng của "bệnh hoang tưởng tâm thần phân liệt" là "thính giác ảo giác" khi tai tôi thích nghe những lời ngon ngọt, lời đường mật, lời nịnh hót, lời tâng bốc cho tôi lên "chín tầng mây xanh". Chung quanh tôi chỉ toàn những nịnh thần, không ai dám nói thẳng nói thật với tôi, vì sợ mất lòng cấp trên, sợ bị "đì sói trán"! Từ đó tôi sống trong "ảo tưởng", không thấy được bộ mặt thật của mình, sống xa lìa thực tế, không gần gũi với những người thấp cổ bé miệng, không bênh đỡ những người bị ức hiếp chèn ép, bị đối xử bất công. Tôi tiếp tay với những người có chức có quyền gạt họ ra ngoài lề cộng đoàn không một chút

thương tiếc, không mảy may chạnh lòng xót thương.

Nếu sống hai mặt như thế trong đời sống dâng hiến, thì làm sao tôi cảm nhận được lòng thương xót của Thiên Chúa, mà trở thành dụng cụ đem ơn cứu độ cho anh em?

Trong buổi tiếp kiến sáng 29-5-2015 dành cho 50 Hồng Y, Giám Mục và linh mục, tu sĩ tham dự khóa họp toàn thể của Hội đồng Tòa Thánh tái truyền giảng Tin Mừng, Đức Thánh Cha khẳng định Năm Thánh Lòng Thương Xót có mục đích làm nổi bật hơn hồng ân Lòng Thương Xót của Chúa. Đức Thánh Cha nhấn mạnh:

"Con người ngày nay đang mong đợi Giáo Hội biết đồng hành với họ, cống hiến cho họ chứng tá đức tin, khiến Giáo Hội liên đới với tất cả mọi người, đặc biệt là những người cô đơn và bị gạt ra ngoài lề. Bao nhiêu người nghèo đang chờ đợi Tin Mừng giải thoát! Bao nhiêu người bị đẩy ra những vùng ngoại biên cuộc sống do xã hội tiêu thụ gây ra, đang chờ đợi sự gần gũi và tình liên đới của chúng ta!"

Đức Thánh Cha đặc biệt nhấn mạnh đến việc các tín hữu phải cảm nghiệm cụ thể lòng thương xót của Thiên Chúa nơi chính bản thân mình để trở thành dụng cụ cứu độ cho anh chị em.

Thánh lễ tuyên phong Chân Phước cho Đức Tổng Giám mục Oscar Romero ngày thứ bảy 23-05-2015 tại quảng trường Chúa Kitô Đấng Cứu Chuộc ở San Salvador, thủ đô của El Salvador, có 7 Hồng Y, 90 Giám Mục và hơn 1,000 linh mục tham dự, cùng với một số nguyên thủ quốc gia, trong đó có tổng thống Ecuador và tổng thống Panama, đã thu hút 250.000 người.

ĐTC Phanxicô đã gửi đến Đức Cha José Luis Escobar Alas, Chủ tịch Hội Đồng Giám Mục El Salvador, một lá thư, Ngài viết:

"Đức Cha Romero đã xây dựng hòa bình bằng sức mạnh của tình thương, làm chứng về đức tin bằng cuộc sống hiến thân đến cùng...

"Trong hòan cảnh rất khó khăn, Đức Cha Romero đã hết lòng hướng dẫn, bênh đỡ và bảo vệ đoàn chiên, luôn trung thành với Tin Mừng và hiệp thông với toàn thể Giáo Hội. Sứ vụ của Đức Cha Romero trổi vượt vì sự quan tâm đặc biệt đối với những người nghèo khổ nhất và bị gạt ra ngoài lề...

"Tiếng nói của vị Tân Chân Phước tiếp tục vang vọng ngày nay để nhắc nhở chúng ta rằng Giáo Hội, là cộng đồng anh chị em được tập hợp quanh Chúa, là gia đình của Thiên Chúa, trong đó không được có sự chia rẽ nào. Đó là điều mà Giáo Hội ngày nay tại El Salvador, Mỹ Châu và trên toàn thế giới đang được kêu gọi thực thi: một Giáo Hội giàu lòng thương xót, được biến thành men hòa giải cho xã hội.

"Đức Cha Romero mời gọi chúng ta sống hợp với lương tri, tôn trọng sự sống và hòa hợp. Cần từ bỏ "bạo lực gươm giáo, bạo lực oán thù", và sống "sức mạnh của tình thương mà Chúa Kitô chịu đóng đanh trên thập giá đã để lại, sức mạnh làm cho mọi người vượt thắng ích kỷ và để không còn những chênh lệch tàn bạo giữa chúng ta".

Đức Cha Romero đã sống rất thật khi luôn "quan tâm đặc biệt đến những người nghèo khổ nhất và bị gạt ra ngoài lề", còn tôi sống rất ảo khi chỉ quan tâm đến những người giầu có, quyền cao, chức trọng.

Trong buổi tiếp kiến sáng ngày 9-5-2015, dành cho 16 Giám Mục nước Mozambique, ĐTC khích lệ các vị tăng cường mục vụ tại những miền "ngoại ô" của giáo phận và của cuộc sống con người: "Anh em hãy đi vào lòng cộng đoàn tín hữu của anh em, cả trong những khu ngoại ô của giáo phận thuộc quyền, và trong mọi "cảnh vực bên lề" của cuộc sống, nơi có nhiều đau khổ, cô đơn và lầm than của con người. Giám Mục nào sống giữa đoàn chiên của mình, thì có đôi tai rộng mở để lắng nghe tiếng nói của đoàn chiên."

Người mục tử cần có đôi tai rộng mở để chăm chú nghe

tiếng nói, tiếng than thở, than khóc của những con chiên cô đơn lầm than, chứ đâu phải để nghe những lời tâng bốc nịnh hót của sói rừng đội lốt chiên non!

Đức Thánh Cha Phanxicô đã tiếp tổng thống Cuba, Raul Castro, vào sáng Chúa Nhật 10-05-2015 gần một giờ trong đại thính đường Phaolô VI, và tặng cho tổng thống một bản sao của Tông Huấn Niềm Vui Phúc Âm, một huy chương lớn khắc hình Thánh Martin đang bao bọc người nghèo với chiếc áo choàng của mình.

Raul Castro rất vui mừng đón nhận món quà này, vì nó nhắc nhớ nhiệm vụ của ông không chỉ giúp đỡ và bảo vệ người nghèo, mà còn tích cực đề cao phẩm giá con người. Ông sẽ có mặt tại tất cả các Thánh Lễ do Đức Thánh Cha cử hành trong thời gian ĐTC thăm Cuba vào tháng 9-2015.

Trong một cuộc họp báo sau cuộc tiếp kiến với ĐTC Phanxicô, tổng thống Raul Castro nói về sự cởi mở của đảng Cộng sản Cuba với niềm tin tôn giáo: "Tôi xuất thân từ đảng cộng sản Cuba, là đảng không cho phép các đảng viên theo đạo, nhưng bây giờ chúng tôi đã bỏ lệnh cấm đoán này, đó là một bước quan trọng... Nếu Đức Giáo Hoàng giữ vững đường lối hiện nay, tôi sẽ theo đạo Công Giáo!"

Raul Castro, cũng như những người chân chính ngày nay, không "Thần Thánh Hóa Giới Lãnh Đạo-Thần Tượng Hóa Bề Trên" nữa. Họ chỉ "tâm phục khẩu phục" nếu những vị bề trên, những người lãnh đạo, "giữ vững đường lối" như ĐTC Phanxicô, nghĩa là sống những điều mình giảng dạy, và chỉ giảng dạy những điều mình sống mà thôi. Nếu tôi không sống trung thực như thế, mà cứ sống "hai mặt", sống giả hình, thì dù có khéo che đậy cách mấy, trước sau mặt nạ cũng rớt, thần tượng cũng sụp đổ, căn bệnh tâm linh "hoang tưởng" trầm kha sẽ vô phương cứu chữa.

Ôi! Năm "Đời Sống Dâng Hiến" đã được một nửa đường rồi, mà tôi vẫn dậm chân tại chỗ, với "lối sống hai

*mặt", giả hình chính hiệu, trong căn bệnh "**tâm thần phân liệt hoang tưởng"** cho đến bao giờ đây(?!)*

*Năm Thánh Lòng Thương Xót sắp mở rồi, mà lòng tôi vẫn khép chặt lại với căn bệnh "**Thần Thánh Hóa Giới Lãnh Đạo-Thần Tượng Hóa Bề Trên"** thì làm sao tôi thành dụng cụ đem ơn cứu độ đến cho anh em được?*

Mong lắm thay.

Công tác bác ái thường kỳ
của nhóm Thiện Nguyện Tín Thác

ĐỒNG LAO CỘNG KHỔ

Khi ánh bình minh của ngày Chúa Nhật còn say ngủ, vì… "Tháng sáu trời mưa, trời mưa không dứt..."

Đang khi đó, các bạn thiện nguyện trẻ tuổi ríu rít gọi nhau chuẩn bị lên đường, thì một vài thiện nguyện viên lớn tuổi cố giấu đi một nỗi lo toan không hề nhỏ…

Họ lo âu bởi vì bản tin thời sự cách đó vài hôm đã cho biết đầu tháng sáu, Đồng Tháp bước vào mùa sạ lúa lớn nhất trong năm, vậy mà đếm sơ sơ cũng đã ba cơn mưa khá to dội xuống.

Quả thật, chuyến xe đi từ mờ sương cũng kịp cho chúng tôi thấy những vạt ruộng trắng nước sau cơn mưa. Một thiện nguyện viên gốc ở xứ quê cho hay với những cơn mưa như vậy, vạt ruộng nào hạt đã nảy mầm, lên

mạ rồi thì đỡ lo, cây mạ sẽ ngoi theo nước mà lớn lên, có sơ sảy thì chỉ vất vả công cấy dặm, nhưng với những vạt ruộng vừa xuống giống là mất trắng luôn, vì hạt lúa sẽ chết ngộp trong nước. Và thế là sẽ mất mùa, sẽ đói!...

Câu chuyện rì rầm về cây lúa lặn ngòi ngoi nước của Đồng Tháp Mười đưa chúng tôi đến giáo điểm Tân Hội Trung. Ở đó nhiều điều thú vị và cũng đầy suy tư đang đợi bước chân người thiện nguyện.

Để vào Tân Hội Trung, có thể đi con đường bộ nhỏ xíu men theo dòng kênh nước đang lên và xanh ngắt lục bình hoặc đi ghe. Chúng tôi chọn cách đi ghe vì dân thành phố đang thèm sông nước. Thiện nguyện viên háo hức bao nhiêu thì anh chàng chủ ghe lại có vẻ trầm tư và ủ ê bấy nhiêu. Anh ấy ủ ê cũng có cái lý của anh ấy.

Chiếc ghe cũ rích, gắn động cơ cũ kỹ, chòng chành khi lắc khi nghiêng, nước đã thấm vào đáy ghe, phải vừa chạy vừa tát nước ra, ủn cả vào một chuồng lục bình xanh um, làm các thiện nguyện thót cả tim. Có người sợ quá nhắm chặt mắt lại. Đành phó thác thôi, lỡ xuống thuyền rồi làm sao lên? Có anh chàng lính mới thì thào với cô bạn bên cạnh: "Đây là lần đầu tiên tham gia nhóm thiện nguyện, và cũng là lần đầu tiên trong đời đi ghe như thế này. Cầu Chúa đi! Hãi quá! Thiện nguyện các cậu liều thật! Gan cùng mình! Biết thế lúc nãy mình đi đường bộ. Mệt mà chắc ăn!"

Cho tới khi cột được sợi neo vào cây cầu khỉ thì anh lái mới nở một nụ cười méo xẹo, xanh reo như lá lục bình. Hóa ra cái ghe cũ ấy thường chở lục bình, chở tối đa được 10 người thôi. Thấy nhóm thiện nguyện viên, gần 40 người, tràn xuống ghe roi rói nụ cười, anh lái cũng hú hồn song không nỡ chối từ. Thôi thì đành phó thác cho lòng Chúa xót thương. Và anh cũng thầm khấn xin Chúa cho Kênh Thầy Thông sáng nay con nước thật hiền.

Giao thiện nguyện viên cho cha sở Tân Hội Trung đang đợi trên bờ an toàn xong, anh lái mới dám thở hắt ra, tạ ơn Chúa!

Bác nông dân Lê Công Kha nhìn con nước đang lên mà nhớ lại cả một chuỗi dài lịch sử xứ đạo nơi hẻo lánh này: "Ở cái xứ này có từ lâu lắc lâu lơ, từ thuở ông cố ông sơ tui kìa, nhưng trước là ở mãi trong bưng kia, cách đây cũng xa rời rợi...

"Ngày kia, có thầy giáo tên là Thông về ven kênh này mở trường, cho nên mới gọi là Kênh Thầy Thông. Người ta lục tục lập ấp ven kênh. Đức Mẹ đứng ở ven sông bên cái nhà lá, dòm con cái mình lặn ngụp kiếm ăn ở ven Kênh Thầy Thông. Rồi chiến tranh, bom đạn, nhà thờ cháy, Đức Mẹ bị gẫy một bên tay...

"Nhà thờ được gầy dựng lại nơi này, nhưng vẫn là tượng Đức Mẹ ven sông năm nào. Cha sở rước Đức Mẹ vào trong này, cho thợ lấy xi măng đắp lại cái tay cho Đức Mẹ…"

Đức Mẹ hôm nay của Tân Hội Trung, nơi thiện nguyện Tín Thác đến trao quà lòng Chúa thương xót cho bà con nghèo, vẫn là Đức Mẹ ven sông ngày nào. Mẹ cũng đau, cũng thương tật cùng con cái mình trong bom rơi đạn lạc thời chiến...

Thiện nguyên viên đã hoàn hồn sau "chuyến ghe tử thần", giờ phải bắt tay ngay vào công việc.

Như là "đặc sản" không thể thiếu được trong mọi chuyến công tác bác ái, món quà thiện nguyện Tín Thác mang về đây trước tiên là quà tặng tinh thần. Đó là tràng chuỗi, sách, ảnh, CD bài giảng LTXC, và máy nghe MP3 gồm 300 bài lòng Chúa thương xót. Thấy bà con Công Giáo có quà, những người không đạo cũng rụt rè đến xin. Thiện nguyện cứ vui vẻ trao tặng. Lòng Thương Xót Chúa hải hà đâu có phân biệt người giáo hay người lương. Biết đâu những người tôn giáo bạn, sau khi nghe giảng về lòng thương xót Chúa, lại thấy yêu cái ông Chúa có lòng thương xót, lại quay trở về, và tất cả nên một với nhau thì quả là hạnh phúc.

Tiếp đến thiện nguyện viên trao tặng phần quà cho những gia đình có hoàn cảnh khó khăn nào là gạo, mì, và nhu yếu phẩm. Khi chuẩn bị gạo cho chuyến công tác, có bạn thiện nguyện lo xa là "chở củi về rừng" vì Đồng Tháp Mười là vựa lúa mênh mông mà. Thế mà đến nơi, thật ngỡ ngàng vì bà con tiếng là nông dân mà phần lớn lại không có ruộng, chỉ đi làm thuê làm mướn, kiếm sống qua ngày. Đúng là "người cày không có ruộng"!!!

Nhìn dòng người háo hức chờ đợi nơi sân giáo đường, lòng thiện nguyện Tín Thác thấy hạnh phúc xiết bao. Những món quà tinh thần từ lòng Chúa thương xót sẽ bổ dưỡng đức tin của bà con, như phù sa của dòng Kinh Thầy bồi dưỡng đất Tân Hội Trung thêm mầu mỡ. Chút quà vật chất cũng phần nào gánh dùm bà con bớt nỗi thiếu thốn.

Sau giờ trao tặng là giờ đón nhận, vì "không ai có thể cho cái mình không có". Bao giờ cũng thế, sau khi phát quà, cha linh hướng mời gọi cả nhóm vào nhà nguyện kín múc lấy sức mạnh, ân sủng, năng lực từ lòng thương xót Chúa nơi Thánh Thể. Trong

giây phút tĩnh lặng ấy mới cảm nhận được lòng thương xót của Chúa thẩm thấu trong từng thớ thịt, từng mạch máu, từng hơi thở, đường tơ kẽ tóc... Nếu không có những phút linh thiêng nguyện cầu như vậy thì những chuyến công tác xã hội chỉ là "cỡi ngựa xem hoa" hoặc đi bố thí phát chẩn rót từ trên xuống với vẻ hãnh diện của người giầu bố thí cho kẻ nghèo chứ không phải là thực hành lòng xót thương.

Trong những buổi cầu nguyện như thế, cả nhóm được nghe người mục tử ở đó chia sẻ về hoạt động của giáo xứ, cuộc sống của người dân trong vùng, những thuận lợi, những khó khăn trở ngại, những thao thức, hòai bão và những dự án. Chia sẻ của các chủ chăn những nơi công tác khiến chúng tôi xác tín hơn trong hành trình thiện nguyện Tín Thác đi loan truyền lòng thương xót Chúa bằng những hành động và việc làm cụ thể hiệu quả. Quả là phải đi tới những nơi cần, dù thật gian lao vất vả hiểm nguy. Như nơi này, ngay cả lục bình giờ cũng chẳng còn được sống kiếp lênh đênh. Để mưu sinh trong hoàn cảnh khó khăn, lục bình được gom lại thành từng chuồng, bà con canh từng ngày nắng vớt phơi khô, se sợi đan bao đan bị, có nắng làm quần quật cả ngày cũng kiếm chừng ba chục ngàn đồng *(khoảng 1,5 đôla Mỹ (có một bạn vui miệng nhẩm tính))*. Ai không có chuồng lục bình thì đi làm thuê làm mướn. Mùa này mùa nước nổi bà con túa đi lột vỏ hạt sen, mười hai ngàn một ký nhân sen, làm hết sức một ngày cũng chỉ được lột tối đa là 3 ký *(1,7 đôla Mỹ/ngày)*.

Cuộc sống con chiên lao đao vất vả như thế, thì người mục tử làm sao mà ăn ngon, mặc đẹp, xe hơi nhà lầu, máy lạnh, tivi tủ lạnh cho đành! Nếu người mục tử cứ ăn sung mặc sướng trong khi con cái mình đầu tắt mặt tối thì họ chỉ là kẻ làm thuê, không phải là mục tử như lòng Chúa mong ước. Họ bóc lột, o ép, vắt cạn kiệt sức

chiên chứ không phải là chăm sóc. Chiên chết vì họ chứ đời nào họ chết vì chiên (?!)

Người mục tử ở đây phải tự mình "tay làm hàm nhai", cơm nước tự lo lấy. Giáo dân ở xa nhà thờ lắm, chung quanh nhà xứ toàn người không có đạo, cho nên cha xứ phải làm mọi việc từ A đến Z, không nhờ ai được. Cha nghèo, con nghèo, nhà thờ, nhà xứ nghèo, nghèo đến mức độ có người dâng cúng quả chuông, nhưng không có khả năng để làm cái tháp chuông, cho nên đành cột hai cái loa làm phương tiện gọi giáo dân đi lễ. Nghèo đến nỗi chúa nhật xóc giỏ nhà thờ chỉ được khoảng năm chục ngàn đồng *(2,5 đôla)* thôi! Khổ nỗi, dân không có ăn, lấy gì đóng góp? Cho dù họ có chắt bóp để đóng góp thì người mục tử chân chính cũng chẳng nỡ nhận của họ, nói gì đến việc thúc ép dân đóng góp cho bằng được, để đạt chỉ tiêu trên đưa xuống, để báo cáo thành tích, để cá nhân mình được khen thưởng, bất kể cuộc sống người dân thế nào! Người mục tử đích thật có nỡ lòng làm như thế không? Năm Tân Phúc Âm hóa trong đời sống giáo xứ và cộng đoàn có cho phép mình làm như vậy không?

Cuộc sống nghèo túng chật vật sinh ra đủ thứ tội. Hơn một nửa gia đình ở đó là rối vợ rối chồng, vì họ chỉ quanh quẩn ở đó nên lấy nhau, bỏ nhau, sống tạm với nhau dính bà con họ hàng cứ rối tinh cả lên. Sông đó nước đó nhưng nước sạch dùng vẫn là khó khăn, thêm phong tục lạc hậu, chết đâu chôn đó, chôn ngay trên đất nhà ở làm môi trường càng ô nhiễm trầm trọng. Việc trước mắt của cha sở là ráng lo mua một khoảnh làm đất thánh, đưa người chết vào chôn một chỗ, hướng bà con dần dần tới nếp sống văn minh hơn, cũng đăng đê lắm! Kế tiếp là làm một hệ thống nước sạch, gồm giếng khoan, máy bơm, ống dẫn để cung ứng nước sạch cho người dân trong vùng sử dụng.

Ba dự án: Nghĩa trang, tháp chuông, và hệ thống nước sạch. Cha cũng chỉ biết trông cậy vào lòng Chúa xót thương qua tấm lòng xót thương của bá tánh thôi, chứ không trông mong gì dân địa phương.

Và "có tin vui giữa giờ tuyệt vọng". Chúa đã nhận lời đáp ứng dự án cuối cùng. Sau chuyến công tác về, cha linh hướng và nhóm thiện nguyện Tín Thác đang xúc tiến thực hiện làm hệ thống nước sạch cung cấp cho bà con trong vùng, bất kể lương giáo. Một ngày rất gần, bà con vùng Tân Hội Trung sẽ được hưởng dùng nước sạch, nguồn nước mang tên Tín Thác của lòng Chúa xót thương.

Mẹ đã chịu mất một bên tay để đồng lao cộng khổ với con cái của Mẹ trong chiến tranh, trong đạn bom đau thương tang tóc. Mẹ cũng vẫn đứng đó hiệp thông với đàn con của Mẹ trong khó khăn bệnh tật, thử thách, túng nghèo. Những người mục tử hôm nay cũng phải theo gương Mẹ mà đồng lao cộng khổ với con chiên bổn đạo của mình.

Sao chỉ vui với người vui mà không khóc với người khóc?

Sao chỉ cười vui với người nhiều tiền lắm của mà không chịu tủi nhục với kẻ nghèo hèn khốn khổ?

Sao chỉ thăm viếng tiệc tùng nơi nhà cao cửa rộng lộng lẫy xa hoa mà không ghé mắt đoái hoài dừng chân nơi lều tranh vách đất, nhà ổ chuột, nhà cấp 4, nhà trọ?

Sao chỉ đón tiếp niềm nở người sang trọng xinh đẹp lộng lẫy mà thờ ơ lạnh nhạt với kẻ khố rách áo ôm, khó coi khó nhìn?

Sao chỉ vồn vã xum xoe kẻ quyền cao chức trọng mà dửng dưng lạnh lùng quát nạt kẻ cô thế cô thân?

Sao thế nhỉ?

Mẹ gẫy tay ơi!

Trả lời con đi!

Thiện Nguyện Tín Thác
Đồng Tháp 2015

Chứng Nhân LTX tại Hải ngoại

SỨC MẠNH CỦA LÒNG TÍN THÁC

Tại Hợp Chủng Quốc Hoa Kỳ

1- Con viết thư này để Ngợi Ca Lòng Thương Xót Chúa đã cứu chữa và đã làm chủ cuộc giải phẫu ngực của con được thành công tốt đẹp. Con xác tín rằng hễ ai cầu nguyện với trọn niềm tín thác vào Chúa thì Chúa sẽ nhận lời và chữa lành những bịnh hoạn tâm hồn lẫn thể xác của mỗi người.

Con tên là Nguyễn Trần Thi, hiện đang sống ở Texas Hoa Kỳ. Hai năm trước con bi ung thư ngực giai đoạn hai. Khi được tin này, con rất buồn và chỉ biết khóc. Khi bước vào chữa trị, con lại còn buồn hơn vì tóc rụng, sức khỏe rất yếu. Lúc đó con chưa biết đến Lòng Thương Xót Chúa. Con chỉ biết lần chuỗi Mân Côi cầu xin Đức Mẹ. Từ xưa tới giờ con hay cầu xin Mẹ, chứ con ít xin Chúa lắm vì con nghĩ xin Chúa cũng cho nhưng mà lâu hơn là xin Đức Mẹ!!!

Trong thời gian chữa trị thì tình cờ con biết đến Lòng Thương Xót Chúa, và con đã nghe cha giảng về Lòng Chúa Thương Xót trên trang web muoichodoi.info mỗi tối. Từ đó con bắt đầu đọc kinh Lòng Thương Xót Chúa mỗi ngày lúc 3 giờ chiều.

Khi vào thuốc xong là con phải cắt bỏ tế bào ung thư đi. Một năm sau, tế bào ung thư của con tái phát. Con lo lắng quá, không biết phải làm sao nên con mới đi kiếm số điện thoại của cha, và gọi về Việt Nam nhờ cha cầu nguyện cho con không phải vô thuốc nữa. Cha nói với con là: "Con yên tâm. Tín thác vào Chúa. Cha cầu nguyện cho!"

Khi điện thoại cho cha xong, lòng con nhẹ hẳn, không còn lo lắng gì nữa. Mọi sự con đều phó thác và tin tưởng nơi Chúa !

Sau khi xét nghiệm, bác sĩ cho biết là con không phải vô thuốc nữa, vì tế bào này không lan như lần trước. Chúa đã nhận lời, con đã không phải vô thuốc nữa. Con rất mừng... Tuy nhiên, bác sĩ khuyên con nên cắt bỏ nguyên ngực để sau này khỏi phải lo, vì tế bào ung thư sẽ có thể tái phát trở lại.

Cuối cùng thì con quyết định cắt bỏ nguyên ngực. Trước khi mổ, con lại gọi về Việt Nam xin cha cầu nguyện cho con, vì mổ kỳ này có thể con phải lấy da sau lưng để đắp lên ngực. Lần trước con đã mổ 1 lần rồi nên có thể da bị thiếu. Nếu mà mổ cả ngực và lưng như vậy rất là đau đớn, và con nằm cũng khó nữa.

Đến khi vô mổ, bác sĩ cho biết là sẽ cắt da sau lưng 1 miếng gần 1 gang tay. Thế nhưng lúc đó con rất thản nhiên, vì mọi sự con đều tin tưởng và phó thác cho Chúa, và đã có cha giúp con cầu nguyện.

Khi bác sĩ gây mê bắt đầu chích thuốc và đẩy con đi mổ, con làm dấu thánh giá và nhẩm đọc trong đầu: "Lạy Chúa Giêsu, con tin tưởng và phó thác vào Chúa. Xin Chúa làm chủ cuộc giải phẫu của con..." Tới đó con thiếp ngủ luôn vì thuốc mê.

Sau hơn 4 tiếng đồng hồ, trước khi tỉnh, con thấy 1 bóng đàn ông mặc đồ trắng đứng gần bên con. Con nghĩ là Chúa. Rồi y tá bác sĩ gọi con dậy. Lúc tỉnh dậy, con thấy lưng con nằm bình thường. Con không bị cắt da sau lưng nữa. Con liền đọc kinh cám ơn Chúa và con rất mừng vì chính Chúa đã làm chủ ca mổ của con.

Khi ra phòng hồi sức con không quên đọc kinh Lòng Thương Xót Chúa và xin Chúa chữa lành cho con được hoàn toàn hết bịnh, đồng thời cũng xin Chúa chữa cho những người bệnh xung quanh con được gặp thầy gặp thuốc.

Tạ ơn Chúa. Con muốn hát vang lên:

"Đến muôn đời con cảm tạ ơn Chúa.
Đến muôn đời con ngợi ca Danh Chúa,
và mãi mãi con nhớ công ơn Người!..."

Hôm nay con viết thư này để làm chứng cho mọi người về những ơn con đã được lãnh nhận nơi lòng thương xót Chúa.

Chính Chúa đã chữa lành và đã nhận lời con xin qua lời cầu nguyện của cha và cộng đoàn.

Chúa nói: "Ai xin sẽ được..." Xin mọi người hãy tín thác vào Lòng Chúa Thương Xót. Chúa sẽ không bao giờ bỏ các con của Chúa mồ côi đâu !

Nguyện xin Chúa ban tràn đầy Hồng Ân xuống trên cha để cha có nhiều sức khỏe làm việc tông đồ phục vụ cho Chúa giữa trần gian đầy chông gai thử thách này.

Con

Nguyễn Trần Thi <lnguyen403@yahoo.com>

2- Cha ơi, nhờ có ơn Chúa cho nên vợ chồng con đã cảm thấy rất bình an trong tâm hồn. Vợ chồng con cảm tạ Chúa đã cho chúng con thấy được cuộc đời đầy gian khổ, vì vậy mà chúng con cần phải luôn sống khiêm nhường và cần phải nhớ ơn Chúa.

Đây là lần đầu tiên chồng con bị thất nghiệp, và cũng là biến cố lớn nhất trong cuộc đời của chúng con, nhưng chúng con vẫn tiếp tục cầu nguyện và tín thác vào Lòng Thương Xót Chúa. Xin cha cầu nguyện cho gia đình con và những gia đình khác đang thất nghiệp như chúng con.

Hàng ngày, chúng con vẫn nghe cha giảng trên trang muoichodoi.info và nghe CD Bài Giảng Lòng Chúa Thương Xót trong lúc lái xe. Con đã dứt bỏ nghe ca nhạc, xem tivi hoặc đi shopping từ ngày được biết đến Lòng Chúa Thương Xót. Con chỉ đi shopping những lúc cần thiết chứ không đi vì con thích đi như trước nữa. Bây giờ thời gian rảnh rỗi con thích được đọc kinh cầu nguyện mà thôi.

Con đã giới thiệu cha một người bạn mà con đã gặp ở nhà thờ. Bà ta là người Taiwan. Hôm nọ con chở bà ta về, con mở CD 60 Bài Giảng Lòng Chúa Thương Xót của cha trong xe. Tuy bà ta không hiểu, nhưng qua cách giảng của cha mà bà ta nói là Chúa đang nói trong cha, và bà đã xin số điện thoại và email của cha. Bà ta có nỗi buồn hay đau khổ gì đó, cho nên con nghĩ rằng bà muốn có một linh mục nào đó để tâm sự. Con mong rằng cha

có thể giúp bà ta, vì con biết chỉ có cha mới lôi kéo nhiều linh hồn trở về với Chúa. Bà ta tên là Ping Lan.

Con

Anna Thủy va gioankim Tâm <thuytv73@gmail.com>

3- Con tên là Joseph Trung, đang ở Maryland Hoa Kỳ.

Thật sự trong cuộc đời của con, đã nhiều lần thấy được phép lạ Chúa làm cho gia đình con. Thế nhưng chỉ khi qua Mỹ định cư (cách đây 10 năm) con mới cảm nhận được nếu không có ơn Chúa, nếu không có Chúa thì con và gia đình của con không là gì cả.

Cách đây hơn 4 năm, con mới biết được cộng đoàn Lòng Thương Xót Chúa của cha. Con thường nghe những bài giảng của cha qua trang web muoichodoi.info và những nhân chứng về lòng thương xót của Chúa. Con rất thích, và bất cứ khi nào rảnh con đều nghe những bài giảng của cha.

Cách đây 10 tháng, mẹ con phát hiện bị ung thư gan. Nghe tin ấy, con rất hoảng loạn và lo sợ. Con chẳng biết làm gì nữa. Nhờ ơn Chúa mà con nhớ đến cha. Con tìm trên internet để hỏi xem có ai biết được số điện thoại của cha không. Cuối cùng con cũng liên lạc được với cha để nhờ cha và cộng đoàn cầu nguyện cho mẹ con. Và con chỉ biết trông cậy vào Chúa, Mẹ Maria, thánh cả Giuse, các Thánh Tử Đạo Việt Nam.

Lúc đó mẹ con không có bảo hiểm sức khỏe, mà ở Mỹ nếu không có bảo hiểm thì vào bệnh viện rất mắc, mấy trăm ngàn đô chứ không ít. Một lần nữa, Chúa lại cứu gia đình con. Khi con làm đơn xin thì chính phủ Mỹ cho mẹ con bảo hiểm sức khỏe, và mẹ con bắt đầu tiến trình điều trị bệnh ung thư gan.

Xét nghiệm ban đầu, bác sĩ nói mẹ con có 3 chấm đen ở gan. Sau khi mẹ con vào thuốc 4 lần, bác sĩ nói chỉ còn 2 chấm thôi, nhưng điều quan trọng là phải mổ được, thế là mẹ con vào thuốc thêm 4 lần nữa.

Trong quãng thời gian đó con rất hồi hộp và lo lắng không biết bác sĩ có mổ được hay không. Con sống trong lo lắng và sợ

hãi. Mỗi lần vào thuốc là mẹ con mệt lắm. Con nhìn mẹ quằn quại đau đớn mà chẳng làm gì giúp mẹ đỡ đau được, chỉ biết cầu xin Chúa thêm sức mạnh cho mẹ con chịu đựng cho nên.

Đến tháng 10, mẹ con đi tái khám thì bác sĩ cho biết mẹ con có thể mổ được rồi. Con mừng lắm. Tạ ơn Chúa đã cứu mẹ con.

Bác sĩ tiến hành mổ cho mẹ con. Họ nói là cuộc phẫu thuật kéo dài trong 6 tiếng đồng hồ mới xong, và có thể mẹ con phải tiếp máu.

Chúa lại một lần nữa cứu mẹ con. Chỉ trong vòng 3 tiếng, bác sĩ ra bắt tay chị con, nói ca mổ rất thành công, và mẹ con không cần phải tiếp 1 giọt máu nào.

Sau đó mẹ con vào thêm 4 lần thuốc nữa. Khi mẹ con đi tái khám lần cuối thì bác sĩ chúc mừng cho biết mẹ con đã khỏi bệnh hoàn toàn rồi.

Ôi, Chúa ơi! Thật không thể tin nổi! Con tạ ơn Chúa. Muôn đời con ngợi ca danh Ngài.

Còn rất nhiều phép lạ con chứng kiến trong cuộc đời. Lần sau về Việt Nam, chắc chắn con sẽ gặp cha để xin cho con một cơ hội làm chứng nhân cho lòng thương xót của Chúa. Alleluia.

Xin Chúa đổ tràn đầy hồng ân xuống cha và cộng đoàn lòng thương xót Chúa.

Con Joseph Trung
trungok@gmail.com

Công tác bác ái thường kỳ
của nhóm Thiện Nguyện Tín Thác

THÁP MƯỜI
Vùng Nước Nổi – Lòng Tin Dâng Trào

Chẳng nói ra ai cũng biết. Nói đến Tháp Mười, là nói đến vùng trũng của Lục tỉnh miền Tây (nay đã là Thập Nhị tỉnh rồi). Cứ vào đầu tháng sáu âm lịch là người nông dân ở đây làm gì, đi đâu, tính toán giỗ quảy… gì gì cũng phải lệ thuộc vào con nước. Nước lên thì bèo lên, lục bình trôi, bông điên điển trổ đòng, xanh ngắt, tím rịm… nhưng hoa sen vẫn là loài hoa kiêu hãnh nhất, đẹp nhất cho cái vùng đầm lầy Tháp Mười này.

Nghĩ đến đây, lòng người mục tử lại trồi lên một lòng tin…tại sao miền tây đang vào mùa nước nổi, cớ sao lại không nhóm lên nơi đây một lòng tín thác. Thế là, theo tiếng gọi Lòng xót thương, hạ tuần tháng bảy năm hai không mười lăm. Cả nhóm xúm xít, quảy giỏ lên đường, mang theo một lòng tin dâng trào.

Quả vậy, đúng là giữa lầy là những đóa sen. Chúng tôi đang ở họ đạo Kiến Văn qua gần 120 phút ngồi muốn gãy cả lưng trên xe. Ngôi nhà thờ Kiến Văn trong lịch sử đã nhiều lần bị tàn phá bởi chiến tranh, cứ xây được một phần thì lại bị tan hoang bởi đạn pháo. Nay nhà thờ cũng đã xây lại được một phần, dù còn nhiều hạng mục chưa thể hoàn thành trọn vẹn. Cha xứ vẫn mang trong mình nỗi trăn trở vì sức người có hạn, vẫn chưa thể xây được một nhà thờ khang trang để giáo dân dự lễ.

Giáo dân Kiến Văn hầu hết là bà con quanh vùng, đã trải qua cơn sốt bán đất giá rẻ cho các thương nhân trong phong trào "dồn điền đổi thửa". Đất được giá, có bao nhiêu đất đem bán hết. "Tiền vào nhà khó, như gió vào nhà trống", bao nhiêu tiền bạc vào tay nông dân chảy ra như cát bụi, chẳng mấy chốc bà con giáo dân rơi vào cảnh nghèo cùng vận mạt. Hồi trước là nông dân thì cũng còn ít ruộng đất, chịu khó làm lụng cũng ra được hoa màu, có cái ăn đắp đổi qua ngày, nay thì thành bần cố nông, nửa tấc đất cũng không có, phải đi làm thuê, làm mướn cho nhà người ta.

Cơn lốc "công nghiệp hóa" tràn về những vùng quê bình yên, che lấp đi ánh sáng Thiên Chúa hằng chiếu tỏa. Bao bàn tay nhiều đời chỉ biết cầm cây liềm cây cuốc, gieo lúa đến lột hết cả móng tay, nay cầm những đồng tiền dày cộm, thử hỏi làm sao mà chống được cám dỗ, làm sao chống được "mãnh lực của đồng tiền" vì có tiền dễ sinh tật! Đất ruộng cha ông một thời, nay đổi ra vòng vàng, ra xe tay ga, ra những bữa say xỉn thâu đêm suốt sáng đúng chất "Nam Bộ", rồi cũng lụi tàn, để lại một thế hệ những nông dân "mất đất", "người cày không có ruộng" là vậy!

Khi nhóm thiện nguyện Tín Thác đến giáo xứ Kiến Văn để trao những phần quà từ Lòng Chúa Thương Xót, có một đứa bé đen nhẻm cứ níu áo bà ngoại khóc lóc bắt đền. Bà cụ lắp bắp giải thích với cháu: "Nhà mình không có đạo, cha đã thương tình phát cho bà một phần rồi. Con không có ba má đi cùng, sao phát riêng cho con được, nín đi ngoại thương…"

Thằng bé đen trũi có cái tên đẹp và rất kêu: Huỳnh Tấn Phát. Hỏi ra mới biết, em có một hoàn cảnh rất đáng thương. Gia đình em ngoại đạo, đất ruộng không còn, ba em ngày ngày làm nghề vác phân mướn, mẹ thì phải đi cấy dặm ở làng bên rõ xa. Cha mẹ tất bật cả ngày "bán mặt cho đất, bán lưng cho trời" không có thì giờ gần gũi, dạy dỗ chăm sóc em, cho nên em có

phần nhút nhát, lại thêm phần bướng bỉnh. Thương cho cảnh người cháu cứ ôm cứng bà khóc thét lên còn bà thì tay chân lập bập dỗ cháu, thiện nguyện Tín Thác không ai bảo ai, mỗi người móc túi ra một ít, gộp lại được khoản tiền bằng đúng phần quà đã phát, tặng riêng em. Nhìn hình ảnh thằng bé ríu rít nắm tay bà ngoại mình đi về, mỗi thiện nguyện đều thấy có nụ cười ngay trên chính gương mặt mình.

Sau khi trao tặng hết 200 phần quà của Lòng Chúa Thương Xót, thiện nguyện tạm nghỉ dùng cơm lấy sức buổi chiều tiếp tục đến thăm một giáo điểm khác. Nhìn những món ăn trình bày đẹp và hấp dẫn ai cũng chắc hẳn phải được nấu bởi một cô đầu bếp đảm đang nào đó. Hóa ra tất cả suy đoán đều không phải. Nhìn vào bếp, dáng hình của một chàng trai dễ mến mồ hôi nhễ nhại, chiên xào các món để phục vụ đoàn thiện nguyện, nhiều cô gái áo đỏ Tín Thác phải thốt lên: “Quá bất ngờ!”.

Em trai này vốn là một trẻ mồ côi, được cha xứ thương tình nuôi nấng từ hồi lớp ba đến bây giờ. Nay em đang học đại học. Em nấu ăn rất giỏi, hầu như lần nào có khách đến thăm nơi đây, em đều là người nhận phần bếp núc.

Được hỏi có ý muốn trở thành một linh mục không, chàng trai trẻ cười nhẹ: "Em cũng muốn lắm, nhưng không biết Chúa có gọi không. Dù sao, được ở nhà xứ, phụ giúp Nhà Chúa, phục vụ bà con, làm những công việc bác ái như hiện nay cũng là một hạnh phúc lắm rồi!"

Ăn xong bữa trưa, không kịp nghỉ ngơi, cả đoàn vội vàng đến họ đạo Mỹ Long, cũng là một giáo xứ đang được cha họ đạo Kiến Văn đảm nhiệm. Dù là một họ đạo nhỏ nghèo, có chừng 600 giáo dân, cuộc sống còn nhiều khó khăn, nhưng lòng tin tưởng phó thác vào lòng Chúa xót thương của bà con nơi đây đáng chúng tôi suy nghĩ. Có chắc những xứ đạo sầm uất, đầy đủ mọi sự, lễ lạc quanh năm, kèn trống linh đình là biểu lộ lòng tin vững chắc không? Có phải đời sống vật chất dư giả, đầy đủ tiện nghi sẽ khiến lòng đạo đức của người ta sốt sắng hơn không?

Từ sớm, bà con đã tập trung rất đông tại sân nhà thờ để đón đoàn thiện nguyện, khi biết sẽ được tặng những món quà tinh thần rất giá trị, ngoài gạo mì nhu yếu phẩm, chính là tràng chuỗi Mân Côi, chuỗi Lòng Thương Xót, sách, ảnh, băng đĩa và máy nghe 300 Bài Giảng Lòng Chúa Thương Xót... thì ai nấy đều háo hức mừng rỡ. Họ háo hức vì nghĩ rằng như các nhóm từ thiện khác, đi đến đâu cũng là gạo mì quần áo nhu yếu phẩm... như thế là tốt rồi, là mừng lắm rồi. Họ đâu ngờ cái nhóm áo đỏ Tín Thác lại trao cho họ những tặng phẩm tinh thần quý báu lạ lùng với họ như vậy. Thì ra bác ái chia sẻ đâu chỉ là của cải vật chất, những thứ đó nhóm công tác xã hội ngoài đời nào cũng làm như vậy. Cái khác biệt, cái độc đáo, cái quý hiếm của thiện nguyện Tín Thác là chính những món quà tinh thần để giới thiệu cho họ về lòng Chúa Thương Xót, chỉ cho họ đến gặp gỡ Đấng giầu lòng thương xót, và nhất là cho họ đụng chạm được với Đấng ấy qua chính hành động cụ thể của những người đang thực hành lòng thương xót ở đây và bây giờ.

Người mục tử phải "chạy show" coi sóc 2 nơi vì họ đạo này quá ít giáo dân, chưa có linh mục nào được cử về đảm nhiệm, cho nên cha từ xứ Kiến Văn phải nhận chăm sóc luôn cả xứ này. Lúc đó những người lương xung quanh còn không biết là có nhà thờ nơi đây, không biết đạo Công Giáo là gì, không có ý niệm gì về Đạo này nữa, ngay đến chính quyền địa phương cũng

không biết là có sinh hoạt Công Giáo. Chính vì thế, cha phải chịu khó chạy qua chạy lại, vừa quản xứ Kiến Văn, vừa gợi mở những hoạt động tôn giáo sống đạo ở xứ Mỹ Long để giới thiệu cho người lương dân nơi đây về đạo Công Giáo, về Chúa... từ đó họ đạo Mỹ Long mới có mặt trên bản đồ công giáo ở vùng này.

Một kỷ niệm đẹp khi nhóm thiện nguyện Tín Thác đang cầu nguyện và dâng thánh lễ trong nhà nguyện với bà con giáo dân nơi đây thì đột nhiên mất điện. Vậy mà chỉ ít phút sau, những vị giúp nhà thờ đã chạy ngay vào nhà dân mượn được một máy phát điện. Giữa tiếng rì rì máy chạy, âm vang lên thông điệp lòng thương xót của Thiên Chúa, làm những người tham dự vừa vui, vừa cảm động vì nghĩ đến cái tình của người giáo dân nào đó đã nhường cái máy phát điện duy nhất của cơ sở sản xuất, sẵn sàng chịu nóng chịu thiệt, để bây giờ giữa nhà thờ, những thông điệp Lòng Chúa thương xót được cất lên lan tỏa.

Đến giáo phận Mỹ Tho với 400 phần quà dành cho **hai họ đạo Kiến Văn và Mỹ Long** vượt qua những giá trị vật chất. Những phần quà tinh thần mang thông điệp của Lòng Chúa Thương Xót mà thiện nguyện Tín Thác từ Sài Gòn lặn lội mang đến nơi đây, chính là những của báu thế gian, làm cho lòng tin vững mạnh hơn, cho những tâm hồn mong manh được dâng trào, để chấp nhận những con nước nổi, để niềm vui được hòa vào những bông hoa điên điển, để lững lờ hồn nhiên như những đám lục bình và để phù sa đem về những màu mỡ cho một vùng nước nổi… và từ những vũng lầy trồi lên những đóa sen kiêu hãnh.

Có được thông điệp yêu thương của Thiên Chúa âm vang trong tâm khảm, lòng tin được dâng trào trong mỗi người giáo dân ở mỗi nơi mà thiện nguyện Tín Thác đã đi qua, tin chắc ở đó sẽ luôn có được hạnh phúc và bình an đích thực.

Thiện Nguyện Tín Thác
Vùng nước nổi

Chuyên mục : Mỗi Tháng Một Chuyện

TÂM SỰ KẺ NGOẠI ĐẠO Ở HOA KỲ

Con Phượng ở Berkeley, một người ngoại đạo, đang sống ở tiểu bang California, Hoa Kỳ.

Con vẫn thường nghe cha giảng mọi lúc. Trên đường đi làm, con vừa lái xe vừa nghe giảng. Về nhà vừa làm việc nhà vừa trông vừa nghe giảng, rồi trước khi đi ngủ lại nghe cha giảng nữa. Con thật mong cha khỏe và có thể làm mục vụ lòng Chúa thương xót mãi, làm công tác bác ái mãi.

Con đã được rất nhiều hồng ân của Chúa. Mặc dù con chưa được trở thành con chiên của Chúa mà Người đã thương con. Con thật hạnh phúc và may mắn. Chúa đã biến đổi cuộc đời con và con người con một cách thật kỳ diệu.

Con sinh ra ở Bắc Ninh, ngoài Bắc. Bố mẹ con là công nhân viên bình thường. Từ nhỏ đến lớn, con chưa bao giờ gặp được một người Công Giáo nào, nên con chỉ biết trong một vài bài giảng từ sách giáo khoa 2 chữ "Tôn Giáo". Lúc đó với con, "Tôn Giáo" là điều gì đó kỳ bí, có phần e ngại và hơi xa cách.

Tới cấp 3, con đi học ở dưới thị xã, thấy có nhà thờ lớn. Đó là nhà thờ đầu tiên con thấy. Con thường đi xe đạp ra ngoài nhà thờ vì con rất thích sự tĩnh lặng ở đó, nhưng con chưa bao giờ thấy cánh cửa nhà thờ mở, có lẽ vì con đến không đúng giờ. Mà khi đó nhà thờ có mở cửa, con cũng không dám bước vào vì tính con nhút nhát lắm.

Khi lên đại học, rồi ra trường đi làm, con ở gần nhà thờ Phùng Khoang ở Hà Nội, nhưng con cũng chỉ ngắm nhìn chứ không dám bước chân vào. Có lẽ Chúa đã dần dần dẫn lối cho con mà con không hay. Chúa thương ban cho con mọi điều trong cuộc sống đến thật dễ dàng. Con đi học, rồi đi làm, rồi lấy chồng. Mọi việc dường như không có gì khó khăn. Vậy mà con vẫn không biết đến Chúa, vì chưa có ai nói với con bao giờ cả. Cho

đến khi trước khi qua Mỹ, con gặp một người bạn. Người bạn đó nói cho con nghe chỉ một câu về lòng kính ngưỡng vào Thượng Đế.

Con qua Mỹ mà trong lòng vẫn day dứt hai chữ Thượng Đế-Thiên Chúa. Nhưng con cũng chỉ biết có vậy thôi. Con khờ quá. Cũng là vì tính con rụt rè và thường chần chừ, do dự. Con qua Mỹ vì chồng con đi du học, nên con cũng qua theo. Qua đó 8 tháng sau con mới xin được việc làm. Đi làm được nửa năm thì con sinh em bé, nên phải nghỉ ở nhà chăm bé.

Thời giờ con ở nhà rất nhiều, vì phải trông con nhỏ, nên con càng có thời gian để buồn và suy nghĩ. Con vốn nhạy cảm, dễ xúc động nên cuộc sống thường nhật với nhiều bon chen, ích kỷ của con người khi đó làm cho con quá chán chường. Thêm nữa, từ khi lớn khôn một chút, con thường suy nghĩ về ý nghĩa cuộc sống, và càng sống con càng thấy vô nghĩa và mệt mỏi.

Con tự hỏi tại sao con người sinh ra, làm việc quần quật chỉ để duy trì sự sống, rồi cũng phải chết đi, rồi con người sẽ đi về đâu? Thật sợ hãi và thật hư vô. Con thấy những người xung quanh, không ai xấu xa quá đỗi, nhưng cũng không ai hoàn toàn sống thật. Ai cũng có những bon chen, đố kỵ, dối lừa. Con thấy buồn và thất vọng.

Chúa đã trao ban cho con quá nhiều ơn lành mà khi đó con không nhận ra. Con trai con quậy lắm, chăm sóc từ khi nhỏ tới lớn rất vất vả, và con cũng yếu nên hay ốm mệt. Con không biết ngày mai sẽ ra sao khi mà con luôn cảm thấy cô đơn lạc lõng trong cuộc sống. Con có cảm giác con không thuộc về thế giới này, và sợ mối quan hệ với con người. Con nghĩ con đã bị trầm cảm sau khi sinh. Đó là thời gian khủng hoảng trong cuộc sống của con. Con thật sự thấy cuộc sống này không còn chút ý nghĩa. Con cũng mâu thuẫn với chồng của con luôn, mặc dù trước khi có con, tụi con rất là hợp ý nhau. Con cứ sống vậy thôi, buồn và vô vọng.

Con đi học tiếng Anh nhưng chuyển lớp tùm lum, cuối cùng tới lớp có chú Huynh người Việt Nam. Con biết chú người

Việt Nam thì tới chào rồi nói chuyện với chú. Con không biết do cơ may nào. Có lẽ vì con có lòng tìm kiếm nên Chúa soi sáng dẫn dắt cho con và chú nói chuyện về Chúa. Thấy con có lòng tìm hiểu, chú đem tặng con tấm ảnh Lòng Chúa Thương Xót, chuỗi hạt, và một đĩa CD Bài Giảng Lòng Chúa Thương Xót của cha.

Về nhà, con bắt đầu lên mạng tìm đọc Kinh Thánh bằng tiếng Việt, vì con nghĩ nếu không biết Kinh Thánh, nghe cha giảng con sẽ không hiểu được. Khi đó con nghĩ chắc cha giảng cao siêu lắm, huyền bí lắm, nên con sợ không dám mở CD Bài Giảng nghe thử. Con đọc cả hai cuốn Cựu Ước và Tân Ước, nhưng có nhiều phần con đọc hoài mà vẫn không hiểu.

Thế rồi một hôm con quyết định phải nghe đĩa bài giảng của cha. Con nghe mà thấy rất bất ngờ. Đầu tiên con bất ngờ vì giọng nói và tiếng cười của cha. Con không nghĩ là "tôn giáo" lại như thế, cha giảng đạo lại như thế. Vì ngày trước con nghĩ đạo phải rất nghiêm khắc và đầy sợ sệt. Con không ngờ cha giảng đạo lại ấm áp và gần gũi đến thế.

Bài giảng đầu tiên con tình cờ nghe là bài cha giảng về Đức Mẹ đáp hai tiếng "Xin Vâng". Mẹ đầy ân sủng vì Đức Chúa Trời ở cùng Mẹ. Cha giảng về hồng ân Chúa tuôn đổ trên chúng con, mà chúng con không hề hay biết. Lúc bấy giờ con mới sực tỉnh ra. Ơn Chúa ngay đây, đổ tràn trên con mà con đã không hay. Chúa đã gìn giữ con, con trai con, và gia đình con bao lần mà con không biết. Chúa đã cho con sinh ra làm người, cho con mọi điều trong cuộc sống mà con thờ ơ, rồi đau khổ, trách móc, buồn người, buồn đời, thiếu lòng vị tha cho chính mình và cho người khác. Từ đó con nhận ra là Chúa luôn ở bên con.

Nghe cha kể chuyện những chứng nhân mà con muốn bật khóc. Có bao nhiêu người khốn cùng hơn con mà họ vẫn tin tưởng vào Chúa và sống đẹp lòng Chúa. Sau khi nghe những bài giảng Lòng Chúa Thương Xót, con người con được Chúa hoán đổi. Con ngập tràn xúc động và tràn đầy tin tưởng. Mỗi lời cha giảng đi sâu vào lòng con. Con tin vào Lòng Chúa Xót Thương

mà cha đã giảng. Ngắm nhìn bức ảnh Lòng Chúa Xót Thương, con thấy ánh mắt Chúa nhìn con vừa nghiêm khắc lại vừa xót thương, vừa nghiêm nghị lại vừa tha thiết. Chúa thương ban cho con ơn huệ ấy, con ghi khắc trong lòng ánh mắt ấy.

Trước khi đi ngủ con cầu xin Chúa ban cho con và một người bạn con có việc làm. Vậy mà phép lạ xảy ra. Con và bạn con có được việc làm một cách lạ lùng.

Con biết đó là dấu lạ Chúa gửi đến cho con. Con nghĩ dù con có cơ hội hay không, không quan trọng bằng việc Chúa đã cho con thấy dấu lạ. Hôm đi phỏng vấn, mọi lần con run lắm, nhưng con biết lần này Chúa ở cùng con, nên con tỉnh táo tự tin khác thường. Con phỏng vấn chưa đến 10 phút rồi họ nói ngày mai con đến thử làm. Con biết là Chúa ở cùng con. Hôm sau con tới làm và con làm được. Thế là hôm sau nữa con lại đi làm, và cứ như thế thành ra con có việc làm.

Đó là những ơn mà con nhận được nơi Lòng Chúa Thương Xót:. Thay đổi con người con, chữa lành bệnh tinh thần cho con, và cho con công ăn việc làm.

Nhưng không chỉ có thế đâu, trong mọi việc con làm đều biết được Chúa để mắt tới, vì khi làm sai, con thấy Chúa nhắc nhở con ngay. Những điều không tốt cho con, Chúa gạt bỏ ra để con không theo đường sai mà mắc.

Con không dám xin Chúa điều gì thêm, con thấy mình đã được quá nhiều. Nhưng có một điều sáng nào đi học, đi làm con cũng buồn vì con trai của con đã đi học cả 5 tháng trời mà bữa nào đi học cũng khóc, giãy giụa không chịu ở lớp, giằng co níu kéo mẹ khóc dữ dội. Con chỉ còn biết xin Chúa. Vậy mà hôm sau, con của con không khóc nữa. Ôi ơn Chúa, quả là kì diệu. Trước kia, con trai của con giãy giụa khóc lóc, cô giáo bế không được, mà dỗ cũng không ăn thua. Nhiều khi cô chẳng dỗ nữa để nó nằm khóc ở sàn nhà, thấy thương lắm. Thế mà, không thể tưởng tượng được, bây giờ con trai của con không khóc nữa, vui vẻ tạm biệt bố mẹ, rồi vào chơi với cô giáo và các bạn. Chỉ có thể là ơn Chúa. Con mừng lắm. Con chỉ còn biết tạ ơn Chúa.

Con chỉ là người mới chân ướt chân ráo tìm hiểu về Chúa và Đức Mẹ nên con thực sự còn rất ngây ngô, thiếu hiểu biết. Con muốn trở thành Người Công Giáo, con muốn theo học giáo lý bằng tiếng Việt để có thể hiểu và nghe giảng được. Xin cha cầu nguyện để Chúa soi đường chỉ lối, cho con thêm vững tin đi được đến cùng và được rửa tội để làm con Thiên Chúa. Con chỉ có ước mơ con của con cũng được rửa tội và lớn lên nhận biết được Thiên Chúa. Xin cha cầu nguyện cho chồng con và những người thân trong gia đình để họ nghe tiếng Chúa. Con đã cố gắng nói cho mọi người nghe, nhưng sức con không đủ. Con chỉ biết cầu nguyện. Con ao ước cho tất cả mọi người trên đời này biết quay về với Chúa.

Con thấy Chúa ở bên mình. Nghe cha giảng, con thấy Chúa sao mà thân thương quá, gần gũi và giàu lòng xót thương chúng con quá. Con tiếc quá vì những người bên cạnh con đây vẫn chưa nhận biết Chúa. Thế nhưng con nhận ra rằng, nhận biết Chúa là một ơn chứ không phải sức của con người, và tất cả những gì con có được là Ân Sủng Thiên Chúa ban. Những điều tưởng chừng như hiển nhiên, đơn giản, rõ ràng ấy, mà phải là Ơn, là Ân Sủng Chúa ban cho thì mới cảm thấy được.

Xin cha cầu nguyện cho tất cả những người nguội lạnh, những người lòng chai dạ đá, những người chưa bao giờ biết đến Chúa, được Chúa Thánh Thần tác động để họ có thể nhận biết Chúa.

Xin cha cầu nguyện cho con luôn tỉnh táo nhận biết Thánh Ý Chúa, sống theo đường lối của Chúa để trở thành con chiên ngoan của Chúa.

Cầu Chúa ban cho cha sức khỏe và bình an để cha tiếp tục rao giảng Lòng Thương Xót Chúa tới những tâm hồn lạc lối như con, gom góp những con chiên lạc như chúng con về sống trong tình thương yêu của Chúa.

Con Phượng ở Berkeley,
tiểu bang Californi-USA

Lời Kết Tập San Tháng 7-2015

- Tôi đã nghiệm được rất nhiều sự ganh tị, ngay cả trong đời sống tu trì. Tôi không gặp được nhiều linh hồn thực sự hào hiệp, sẵn sàng chà đạp tất cả những gì không phải là Thiên Chúa.

Hỡi linh hồn, ngươi sẽ không tìm ra vẻ đẹp nào khác ngoài Thiên Chúa đâu. Ôi, mỏng dòn thay cái nền tảng của những kẻ nâng mình lên bằng cái giá người khác phải trả! Thật luống công! (NK, 833)

- Lạy Chúa Giêsu của con, linh hồn con quằn quại trong những ngày thử thách, nhưng xin Chúa đừng lìa bỏ con một mình giữa cảnh tăm tối linh hồn. Tốt hơn xin Chúa hãy giữ chặt con gần bên Chúa.

Xin canh phòng môi miệng con, để hương thơm đau khổ của con chỉ tỏ ra và làm vui thỏa một mình Chúa mà thôi. (NK, 831)

- Tôi đã chịu nhiều đau khổ hơn bao giờ hết, cả trong lẫn ngoài. Tôi không hiểu nổi vì sao trong một ngày mà lại có thể chịu đựng nhiều đến thế.

Tôi cố gắng làm một giờ thánh, nhưng đến nửa chừng, linh hồn tôi đã cảm nghiệm nỗi đắng đót của Vườn Cây Dầu. Được tay Chúa đỡ nâng, một mình tôi chiến đấu với tất cả những khó khăn trước mắt như những bức tường không sao vượt nổi, nhưng tôi tín thác vào quyền năng Thánh Danh Chúa và không hãi sợ gì (NK, 823)

- Tôi kinh ngạc trước vô số xỉ nhục và đau khổ mà vị linh mục ấy phải chấp nhận trong toàn bộ vấn đề này.

Tôi nhìn thấy việc này trong từng thời gian riêng biệt, và nâng đỡ ngài bằng những lời kinh bất xứng của tôi. Chỉ mình Thiên Chúa mới có thể ban tặng một sức can trường đến thế; nếu không, người ta ắt phải bỏ cuộc. Nhưng tôi vui

mừng khi thấy tất cả những trở ngại này đều góp phần làm vinh danh Chúa hơn. Chúa chỉ có một số ít các linh hồn như thế.

Ôi Đấng Hằng Hữu vô cùng, Chúa sẽ tán dương nỗ lực của những linh hồn anh hùng ấy, còn thế gian chỉ đáp đền những nỗ lực của họ bằng thù hận và vong ân. Những linh hồn ấy không có bè bạn; họ rất lẻ loi. Và trong cảnh cô đơn, họ sẽ nên mạnh mẽ. Họ kín múc sức mạnh cho bản thân nơi một mình Thiên Chúa. Với lòng khiêm tốn và can đảm, họ kiên gan đương đầu trước những giông tố phũ phàng ập xuống trên họ. Như những cây sồi cao vút, họ hiên ngang kiên vững, ở đây chỉ có một bí quyết: đó là chính từ nơi Thiên Chúa mà họ kín múc được nguồn sức mạnh cùng tất cả những gì cần thiết cho bản thân và cho tha nhân.

Họ không chỉ mang gánh nặng của riêng mình, nhưng còn biết cách và có khả năng vác đỡ gánh nặng của tha nhân. Họ là những cột sáng trên những con đường của Chúa. Họ sống trong ánh sáng và giãi chiếu ánh sáng cho tha nhân. Họ sống trên những đỉnh cao để hướng dẫn và giúp đỡ những người kém cỏi, hầu mọi người cùng đạt đến những đỉnh cao như họ. (NK 838)

- *Trong khi tôi đang thưa chuyện với Thiên Chúa ẩn thân, Người cho tôi nhìn thấy và hiểu rằng không nên quá ưu tư và sợ hãi về những khó khăn có thể gặp phải.*

"Con hãy biết rằng Cha ở với con. Cha tạo ra và Cha vượt qua những khó khăn. Trong một thoáng, Cha có thể thay đổi một tâm địa thù nghịch thành một tâm trạng thuận lợi cho công cuộc này." (NK, 788)

- Trong giờ kinh Chiều hôm nay, một nỗi đau đớn khác thường xuyên thấu linh hồn tôi. Tôi thấy công cuộc này vượt quá sức lực của tôi trong mọi phương diện. Tôi chỉ là một đứa trẻ nhỏ dại trước tầm mức lớn lao của công cuộc, và chỉ vì lệnh truyền minh nhiên của Chúa mà tôi phải bắt tay thi hành. Đàng khác, thậm chí những ân

sủng trọng đại cũng là một gánh nặng đối với tôi, và tôi hầu như không thể kham nổi.

Tôi nhìn thấy sự ngờ vực và hoài nghi đủ loại của các bề trên, và thái độ kinh sợ của các ngài đối với tôi nữa.

Lạy Chúa Giêsu của con, con thấy ngay cả những ân sủng trọng đại dường ấy mà cũng có thể trở thành một căn cớ đau khổ. Tuy nhiên, đúng vậy; không những chúng có thể, mà phải, trở thành một căn cớ đau khổ, như một đấu hiệu hành động của Thiên Chúa.

Con hiểu sâu xa rằng nếu chính Chúa không củng cố linh hồn con trong những thử thách đủ loại này, linh hồn con không thể làm chủ được hoàn cảnh. Như vậy, Chúa chính là khiên thuẫn của con.

Trong khi tiếp tục giờ kinh Chiều, tôi suy gẫm về sự hòa lẫn giữa đau khổ và ân sủng, tôi được nghe lời Đức Mẹ: "Con gái của Mẹ, con hãy biết rằng mặc dù Mẹ đã được nâng lên phẩm tước là Mẹ Thiên Chúa, nhưng bảy lưỡi gươm đau khổ đã xuyên thấu Trái Tim Mẹ. Con đừng làm gì để tự vệ; con hãy chịu đựng mọi sự với lòng khiêm nhượng; chính Thiên Chúa sẽ bảo vệ con." (NK, 786)

Nhờ Mẹ đến với Chúa
Số tháng 8/2015
MỪNG MẸ LÊN TRỜI
Mẹ
Lòng
Thương
Xót
muoichodoi.info, tinthac.net
LƯU HÀNH NỘI BỘ

SỢ PHẢI LÊN TRÊN TRỜI !

Lm.Giuse Trần Đình Long

Việc tin tưởng Đức Mẹ hồn xác lên trời đã có từ lâu trong Hội Thánh, vì Mẹ đã được cứu chuộc hoàn toàn, nên cũng phải được tôn vinh toàn diện, như lời thánh Phaolô nói : *"Thiên Chúa làm cho mọi sự đều sinh ích cho những ai yêu mến Người, tức là cho những kẻ được kêu gọi theo ý Người định. Vì những ai Người đã biết từ trước thì Người đã tiền định cho họ nên đồng hình đồng dạng với Con của Người"* (Rm 8,28-29). Vào ngày 1-11-1950, Đức Thánh Cha Pio XII đã công bố chân lý đức tin sau đây : *"Đức Maria vô nhiễm trọn đời đồng trinh, Mẹ Thiên Chúa, sau cuộc sống trần gian, đã được đưa lên vinh quang trên trời cả hồn lẫn xác"*. Lễ Đức Mẹ Hồn Xác Lên Trời được mừng kính trọng thể hàng năm vào ngày 15-8.

Thật sự đường lối của Thiên Chúa thì luôn khác hẳn với đường lối của thế gian. "Trời cao hơn đất bao nhiêu thì đường lối của Thiên Chúa cũng khác xa đường lối của con người bấy nhiêu". Con người muốn được no đủ, bình an, hạnh phúc, thì chỗ nghỉ ngơi trông cậy phải là nơi Lòng Chúa Xót Thương chứ không phải nơi tiền tài, nhà cao cửa rộng, địa vị, quyền lực, danh vọng, dù trong đạo cũng như ngoài

đời. Có những đại gia đã ở mức giàu sang tuyệt đỉnh, nắm mọi quyền lực trong tay, hoặc có những đấng bậc nắm đủ mọi quyền bính chức vụ trong giáo hội, thử hỏi những con người ấy đã đạt tới mảy may hạnh phúc thật sự chưa ? Tham vọng của con người biết bao giờ cho đủ? Túi tham không đáy biết bao giờ đong đầy? No danh vọng chưa hẳn là đã yên cái tâm! Cách sống của con ngươì, dù cho khôn khéo tài giỏi đến đâu thì điểm hẹn, đích đến, chỗ nghỉ ngơi cuối cùng và mãi mãi phải là nơi Lòng Chúa Xót Thương. Nếu không tới được "Điểm Hẹn Giêsu" đó thì tất cả đều vô ích uổng công.

Đức Maria đã sống như vậy, và đang là gương mẫu cho mọi xác phàm muốn sống như vậy. Đức Maria là mẫu mực và là người chúng ta phải nhờ cậy để gặp gỡ được Con Thiên Chúa. Vì tất cả những gì Thiên Chúa muốn ban cho chúng ta nơi Đức Giêsu Kitô đó là "Chức vị làm con, chức vị thừa hưởng phúc lộc của Cha, chức vị đồng trị với Đức Giêsu" (2Tim 2,12). Ơn huệ cao cả này, dù có cố gắng lắm chúng ta cũng không nhận được trọn vẹn, chưa nói chúng ta còn có khả năng từ chối. Nhưng Thiên Chúa đã chuẩn bị cho một người có khả năng nhận được, đó là Đức Maria, để nhờ Mẹ dẫn dắt mà chúng ta đón nhận được Đức Giêsu.

Đức Maria, một con người xác phàm từ đất mà ra như chúng ta, không phải từ trời mà đến như Đức Giêsu Kitô, đã sống trọn vẹn cuộc sống ân nghĩa trong vinh quang Thiên Chúa. Mẹ đã chứa đựng trong thân xác linh hồn mình cả một Đấng quyền năng tạo thành vũ trụ, cùng với một đại dương mênh mông của lòng mến, mà vẫn sống được cuộc sống bình thường như mọi người, trong nhân ái yêu thương như mọi người, và còn trổi xa hơn mọi người. Như vậy Đức Mẹ phải là con người duy nhất mà chúng ta có thể tín nhiệm và phải cậy trông. Muốn không bị lạc nẻo giữa đường trần gian này, chúng ta phải chạy đến nhờ Mẹ đưa đến gặp gỡ được Đức Giêsu con Mẹ, để sống kết hiệp với Ngài. Sống kết hiệp không phải trên mây trên gió, mà ngay trong

mọi nỗi đau buồn, khấp khểnh, đói no, bất trắc của cuộc sống hôm nay.

Bởi đâu Đức Maria được như vậy ? Và bởi đâu chúng ta có một người Mẹ như vậy ?

Tin Mừng nói rất rõ : Bởi Đức Maria tin vào Thiên Chúa, và đặt đời mình vào trong ý của Thiên Chúa. Sách Thánh nói bà Elizabeth được đầy tràn Thánh Thần mà kêu lớn lên rằng : *"Em thật có phúc, vì đã tin rằng Chúa sẽ thực hiện những gì Người đã nói với em."* (Lc 1,41-45)

Bản thân Đức Maria chẳng có công nghiệp gì để đáng được như vậy. Và phần chúng ta không bao giờ có thể đặt một tạo vật như Đức Maria ngang hàng với Đức Giêsu Kitô. Tất cả chỉ là ơn, như chính Đức Maria đã nói trong kinh Magnificat. Mẹ chẳng có công gì nhưng tất cả đều là ơn huệ của Thiên Chúa : *"Phận nữ tỳ hèn mọn, Người đoái thương nhìn tới; từ nay hết mọi đời sẽ khen tôi diễm phúc. Đấng toàn năng đã làm cho tôi biết bao điều cao cả, danh Người thật chí thánh chí tôn…"* (Lc 1,48-49)

Hôm nay nhìn vào Đức Maria, Mẹ của tôi hiện đang ở trên thiên quốc cả hồn lẫn xác, và cũng đang ở bên tôi trên cõi đất này, tôi tự đặt câu hỏi : Tôi phải yêu mến Đức Maria như thế nào ?

Thưa, tôi phải yêu mến Đức Maria như người con thảo đối với mẹ hiền. Đừng bao giờ sợ lòng yêu mến Đức Maria là quá mức hay quá đáng. Vì thật sự tất cả thần thánh trên trời cũng như những người tốt lành dưới đất có yêu mến Đức Maria đến đâu cũng không thể sánh bằng lòng yêu mến của Đức Giêsu Kitô đối với Mẹ của Ngài được.

Hơn nữa, nếu tôi càng yêu mến Đức Mẹ, thì chắc chắn tôi lại càng gắn bó mật thiết với Đức Giêsu. Vì chính Đức Mẹ sẽ

giúp tôi làm việc ấy, và cũng chính là lòng khao khát của Đức Mẹ như vậy. Đức Mẹ sẽ có con đường ngắn nhất và đúng nhất để dẫn dắt tôi vào trong tình yêu của Con Thiên Chúa.

Nhưng nếu tôi luôn kêu cầu Đức Mẹ, siêng năng lần chuỗi mà lòng tôi vẫn lạnh nhạt với Đức Giêsu, vẫn không bị cuốn hút vào lòng thương xót của Thiên Chúa, nghĩa là cách sống của tôi chẳng có gì thay đổi, vẫn chỉ yêu mình, không có lòng xót thương anh em mình, và không hề lưu tâm đến người khác, lúc ấy tôi phải coi lại lòng mến Đức Mẹ của tôi có đúng ý của Thiên Chúa chưa, hay chỉ mới là những mớ tình cảm vụn vặt, vụ lợi và vô bổ chóng qua.

Khi tiễn ai đi nước ngoài, khi chúc mừng ai được điều may lành, ta hướng về người đó, nơi đó. Nếu đó là một vinh phước, ta mừng cho họ và đồng thời mơ ước ngày nào đó ta cũng được đến nơi đó.

Khi mừng Lễ Đức Mẹ được thưởng trên Nước Trời, thực sự tôi có muốn được thưởng Nước Trời như Mẹ không ? Nói cách khác, tôi có muốn lên thiên đàng không ?

Ai lại chẳng muốn lên thiên đàng, sao mà hỏi kỳ quá vậy? Nhưng xét cho cùng, có lẽ chúng ta không muốn lên thiên đàng đâu ! Không phải như bài hát : *"Sợ phải lên trên trời. Trên trời hai đứa hai nơi. Thôi anh lại muốn làm người trần gian". Lên thiên đàng là điều rất dễ, nhưng cũng rất khó, bởi ta chỉ cần "muốn là được"* (vouloir c'est pouvoir) ! Chúng ta bảo "muốn", nhưng trong thực tế cuộc sống lại "không muốn". Có hai thứ muốn :

- Muốn muốn : là nghĩ tới đó thì cũng thích, giá được thì hay quá. Nhưng không quyết tâm tìm kiếm. Ngại khó. Sợ khổ. Không chịu dùng các phương tiện chân chính để đạt điều mình muốn. Muốn vậy thôi!

- Muốn thật : là muốn đạt mục đích, đồng thời cũng quyết tâm tìm mọi cách, sử dụng mọi phương tiện chân chính để đạt ước muốn của mình. Thực tâm muốn!

Nói thật, tôi muốn lên Trời là muốn vậy thôi, chứ thật lòng mà nói tôi ***"sợ phải lên trên Trời"*** lắm.

Khi lên Trời tôi phải nói ngôn ngữ của người ở quê Trời. Đó là ngôn ngữ của lòng xót thương. Khó lắm. Tôi không quen. Vì ở dưới đất này tôi quen nói dối nói gian, nói hành nói xấu, nói xiên nói xẹo, nói bóng nói gió, nói ngược nói xuôi, nói nhăng nói cuội, ăn không nói có... bây giờ làm sao bỏ được?

Khi lên Trời tôi phải có suy nghĩ của người ở quê Trời. Đó là suy nghĩ của lòng xót thương. Khó lắm. Tôi không quen. Vì ở dưới đất này tôi quen nghĩ xấu, nghĩ bậy, nghĩ quẩn, nghĩ lung tung, bi quan yếm thế... bây giờ làm sao bỏ được?

Khi lên Trời tôi phải nói có hành động của người ở quê Trời. Đó là thực hành lòng xót thương. Khó lắm. Tôi không quen. Vì ở dưới đất này tôi quen sống ích kỷ, sống cho mình, sống độc tài độc đoán, sống xa hoa hưởng thụ, sống đầy lòng ghen ghét đố kỵ... bây giờ làm sao bỏ được?

Tôi sợ lên Trời lắm, vì lên đó tôi phải bỏ mọi tham vọng, chẳng còn được nắm chức vụ nào, không còn quyền hành gì, mất tất cả mọi địa vị... Không tiền bạc, chức vụ, địa vị, quyền hành, vậy tôi lên thiên đàng làm gì? Tôi sống thế nào nếu không có những thứ đó? Vì bây giờ tôi đang tôn thờ những thứ đó mà!

Tôi sợ lên Trời lắm, vì khi mừng lễ Bổn Mạng Đức Mẹ hay các Thánh, tôi không được rước sách kèn trống linh đình, không được cờ quạt mầu mè hình thức, không được làm lễ đài lộng lẫy xa hoa, nhất là không được tổ chức yến tiệc linh đình. Chỉ có "lễ" mà không có "lạc" thì buồn chết được!

Tôi sợ lên Trời lắm, vì khi đó tôi phải đối diện với chính mình, thấy được con người thật của mình, phải tĩnh lặng để chiêm ngắm Chúa. Vì tôi quen tổ chức, quen ồn ào, quen du lịch đi đây đi đó, quen được nhiều người biết đến, quen được đón rước tiền hô hậu ủng, quen giao tiếp với các đại gia, ăn nhậu trong các nhà hàng sang trọng, quen thăm viếng những người tai to mặt lớn lắm tiền nhiều của, quen chỉ tay năm ngón, một bước lên xe hơi, quen sống đầy đủ tiện nghi, nhà cao cửa rộng, dinh thự kín cổng cao tường... bây giờ lỡ lên thiên đàng không có những người bạn như thế, không có đầy đủ tiện nghi như thế, làm sao tôi chịu nổi?

Muốn được lên Trời như Mẹ, tôi phải noi gương Mẹ, sống như Mẹ. Tôi có tín thác vào Lòng Thương Xót của Thiên Chúa không? Có thực hành lòng thương xót không ? Có suy nghĩ, lời nói, hành động theo cách của những người thuộc quê Trời không? Có vui làm theo Lời Chúa không? Có trở nên dấu chỉ của lòng Chúa thương Xót không ?

Trả lời "có" cho những câu hỏi trên là tôi đang "muốn thật", muốn được hưởng hạnh phúc Nước Trời như Mẹ, và tôi đâu sợ phải lên trên Trời!

Lạy Đức Giêsu Kitô, xin dạy con biết yêu mến Đức Mẹ theo ý Chúa.

Lạy Maria, xin dạy con biết yêu mến Đức Giêsu theo đường lối của Mẹ.

Xin giúp con trở nên dấu chỉ và dụng cụ của Lòng Chúa Thương Xót với anh em. Amen

trang thơ Dâng Mẹ

EVA MỚI

Mẹ, từ ý Chúa thuở Ê Đen,
Thanh thoát vào đời tựa đoá sen,
Sốt sắng theo Con luôn tỉnh thức,
Trầm ngâm mến Chúa mãi ca khen.
Khuyên người xa lánh phường sa đoạ,
Nguyện Chúa xót thương kẻ mọn hèn.
Nhất trí đồng tâm trông cậy Mẹ,
Noi gương khiết tịnh chẳng bon chen…

Chúng con tội lỗi tựa bùn đen
Ca ngợi Mẹ Hiền ví đóa Sen
Trong trắng tuyết trinh trong trắng tuyệt
Tội-truyền Vô-nhiễm ngợi, không khen.
Mẹ sinh ra Chúa Ngôi-Hai, xuống
Cứu-chuộc nhân-sinh kẻ thấp hèn
Ơn Mẹ bao la : Hằng-Cứu-Giúp
Vui mừng đón rước, quyết đua chen.

Công tác Bác ái thường kỳ Nhóm Thiện Nguyện Tín Thác

CÓ MỘT NỖI LÒNG

Trong 26 giáo phận của Giáo Hội Công Giáo Việt Nam, hiện nay Vĩnh Long là giáo phận duy nhất còn trống ngôi, chưa có Đức Giám Mục từ tháng 8 năm 2013 tới bây giờ (tháng 8-2015). Hiện thời chỉ có cha Giám Quản tạm thời coi sóc giáo phận. Có lẽ vì thế, Chúa Nhật 2-8-2015, Chúa đã gởi nhóm Thiện Nguyện Tín Thác đến giáo phận Vĩnh Long để trao 365 học bổng cho các em học sinh nghèo hiếu học, để tỏ lòng Chúa thương xót đến những con chiên đang khao khát có được người mục tử như lòng Chúa mong ước...

• Nỗi Lòng Người Mục Tử Giáo Phận Vĩnh Long

Trên băng ghế đá, hướng ra khu vườn bình yên của nhà thờ chính tòa Vĩnh Long, cha Giám Quản giáo phận, người cha hiền lành mộc mạc đặc chất Nam Bộ, cho nhóm thiện nguyện ngồi gần bên, chậm rãi chia sẻ nỗi lòng:

"Bà con miệt đồng bằng Nam Bộ còn nhiều khó khăn lắm. Các con về đây đem lòng Chúa thương xót đến cho họ. Cha vui, vui lắm! Khó khăn là cái nghèo đói ư? Không hẳn như vậy đâu các con ạ! Cái khó khăn nằm ở gốc rễ đẻ ra cái nghèo, ấy là sự nhận thức..."

Người cha hiền mái tóc sương tuyết trắng phau nhìn ra vườn, nơi có những viên đá cẩn khắc lời Chúa trên đó, được xếp đặt thật mỹ thuật trang trọng. Cha Giám Quản đọc một câu ca dao của bà con Công Giáo Nam Bộ:

"Đi đạo Thiên Chúa có lúa ăn hoài..."

Ánh mắt cha bỗng đau đáu suy tư, và có cả nỗi buồn mênh mang.

Quả thật giáo phận Vĩnh Long nằm ở vị trí địa lý được thiên nhiên ưu đãi, những cánh đồng thẳng cánh có bay, mỡ màng, ngút tầm mắt lúa trĩu vàng, thò chân khuấy nước ven sông cá rỉa chân khoan khoái. Mở mắt chẳng muốn làm đã thấy có cái ăn. Nhưng cái thời vô lo vô nghĩ ấy đã qua rồi. Biến động xã hội, di dân cơ học do đất chật người đông. Đồng bào nơi này dù bất cứ tôn giáo nào thì cũng phải chấp nhận hoàn cảnh chung hiện nay, đều phải chịu áp lực của cuộc mưu sinh đầy gian khổ. Tình trạng nông dân bán dần ruộng đi làm mướn ở phố thị là phổ biến. Hoàn cảnh thay đổi nhưng cái lối nghĩ... "Có lúa ăn hoài" chưa hẳn đã đổi thay. Bà con nghèo rất nhiều người còn giữ lối "ăn xổi ở thì", "chơi xả láng sáng dậy sớm" của phong cách "anh Hai", nên cái nghèo còn theo đuổi mãi.

"Không thể suy nghĩ như thế được các con à! Cha lo lắm. Làm sao cho bà con thay đổi cách nghĩ, cách sống, cách làm việc, dần dần hướng tới lối sống văn minh, hòa nhập với sự tiến

bộ của cả thế giới, thì một trong những việc cần phải chú trọng hàng đầu đó là Sự Học, là nâng cao dân trí".

Anh muốn tốt hơn, mà anh dốt thì làm sao mà tốt đây. Phải học, ít nhất trẻ phải học biết cái chữ ở trường, rồi mới có thể vô nhà thờ mà học giáo lý được chứ! Đúng thế không các con? Học lời Chúa đã đành, anh em còn phải học lẫn nhau nữa. Học ngay nơi hai anh trộm ở bên Chúa lúc sinh thì. Anh bên phải đã biết xót thương và bênh đỡ Đấng Toàn Năng, trong khi chính mình chỉ là kẻ tử tù không hơn, kẻ tưởng như chẳng còn phương thế nào để thực thi lòng xót thương trong cảnh ngặt. Học từ anh trộm dữ bên trái nữa. Thật là chẳng nên chút nào, ngay cả lúc chết đến nơi mà cái bản năng vẫn cứ sân si hoài. Hóa ra sân si có ở trong máu con người ta, phải cầu khẩn hàng ngày để Chúa Thánh Thần chế ngự thói xấu đó.

Vậy nên thiện nguyện viên ra đi làm công tác bác ái còn phải mang trách nhiệm khơi mở yêu thương. Hướng cho con trẻ bài học đầu tiên: ấy là học xót thương, tập thương xót theo gương thầy chí thánh Giêsu. Các con nhớ nhé!"

Câu chuyện còn đang hồi hấp dẫn, nhưng thiện nguyện phải đỡ người cha hiền vào hội trường nhà thờ chính tòa để chủ tọa buổi lễ phát học bổng cho 365 em học sinh nghèo hiếu học trong 24 xứ thuộc giáo phận Vĩnh Long. Cha giám quản tuy đau bệnh, nhưng vẫn cười, vẫn cứng rắn trong từng bước chân. Quả thật nếu có lòng xót thương, thì ngay cả một bước chân vượt qua cơn đau để đến với con cái, đến với đồng bào thì cũng là quà tặng vô vàn lớn lao và ý nghĩa.

• Nỗi Lòng Người Mục Tử Của Lòng Thương Xót

Nụ cười và dáng di thật mạnh mẽ quyết đoán có lẽ cũng thể hiện tính cách của người mục tử đang hăng say loan truyền lòng thương xót Chúa từ cái nôi giáo xứ Long Mỹ. Suốt 5 năm qua, cha Việt kiên trì với việc loan truyền lòng Chúa thương xót, không bỏ sót ngày thứ sáu nào, đặc biệt là thứ sáu đầu tháng. Mỗi ngày thứ sáu, bà con giáo dân họ đạo Long Mỹ cũng như các họ đạo chung quanh lũ lượt kéo về đây để chung lời khẩn nài

lòng Chúa thương xót. 12 giờ trưa lần chuỗi Mân Côi, chuỗi lòng thương xót. 13g là giờ dạy giáo lý. 14g thánh lễ kính lòng Chúa thương xót. Sau thánh lễ bà con mỗi người nhận được một chai nước, một ổ bánh mì được làm tại chỗ, nóng hổi vừa thổi vừa ăn, vừa cười nói vui vẻ như anh chị em trong một gia đình: gia đình lòng thương xót! Khi ra về mỗi người còn được trao tặng CD bài giảng lòng Chúa thương xót, tập san "Nhờ Mẹ đến với Chúa", tàng chuỗi, và ai may mắn hơn được trúng thưởng máy MP3 nghe 500 bài giảng lòng thương xót...

Cha Việt sẵn sàng mời các cha khách đến chia sẻ, dạy giáo lý và dâng lễ đồng tế, với một quan niệm rất khiêm tốn và cởi mở: "Anh em nào được Chúa ban cho tài giảng dạy, mình sẵn sàng mời về cộng tác, không chút ngại ngần so đo. Ai làm cũng được. Miễn là lòng Chúa thương xót được rao giảng, và được mọi người biết đến lòng thương xót Chúa. Mọi sự khác không quan trọng!"

Chương trình phát học bổng hôm nay quả là món quà bất ngờ của lòng Chúa thương xót. Sau cuộc bàn luận với nhóm thiện nguyện, chỉ trong vòng 3 ngày cuối tuần, cha Việt đã có danh sách 365 em học sinh nghèo hiếu học, từ cấp 1 đến cấp 3 của 24 giáo xứ trong giáo phận Vĩnh Long. Đúng là cái tài của cha thư ký giáo phận!

Với tài "điều binh khiển tướng", sáng Chúa Nhật đầu tháng 8, cha Việt đã quy tụ đầy đủ 365 em học sinh đến ngập hội trường lớn của Nhà Thờ Chính Tòa Vĩnh Long, dù có những em phải đi xa mấy chục cây số. Nhóm Thiện Nguyện Tín Thác

trao tặng học bổng cho mỗi em cấp 1 là năm trăm ngàn đồng, cấp 2 là tám trăm ngàn đồng, cấp 3 là một triệu đồng, kèm theo đó là 5 cuốn tập, CD Bài giảng Lòng Chúa Thương Xót, và cuốn Tâm Thư Lòng Nhân Hậu để các em biết cách lần chuỗi lòng thương xót. Ngoài ra mỗi giáo xứ còn được hỗ trợ toàn bộ tiền xe cho các em và quà đi đường.

Cha thư ký xác quyết rất rõ ràng với thiện nguyện viên: Tất cả là hồng ân từ lòng Chúa thương xót. Hồng ân ấy thúc bách nhóm phải có những bước đi mạnh dạn hơn, trong khiêm nhu, tín thác và không lùi bước trước gian khó trần gian. Phải vững tin vì chúng ta đi trong rợp bóng yêu thương của lòng Chúa thương xót.

Được biết vị linh mục với cá tính mạnh mẽ ấy đang dựng xây một "Đền Thánh lòng Chúa thương xót" ở địa bàn giáo xứ Long Mỹ. Trong tương lai mọi người từ khắp nơi có thể đến tham dự những buổi tĩnh tâm, cầu nguyện, thánh lễ, nghe giảng về lòng Chúa thương xót, để Chúa hoán cải cuộc đời bằng

phương thế duy nhất cần, duy nhất đúng và dư tràn: Lòng Chúa Thương Xót.

• Nỗi Lòng Của Những Con Chiên

Đây là một "thông tin" do bé An, họ đạo An Hiệp-Vĩnh Long gửi thiện nguyện viên Tín Thác:

Một em học sinh khác, gầy như cây củi rều cho biết em tên là Nguyễn Trọng Thành Nhân. Nghe cái tên đủ biết là cha mẹ đã kỳ vọng vào em biết nhường nào. Nhưng cuộc mưu sinh đẩy cả hai vợ chồng đi làm nghề mướn cho một xưởng đóng tàu, trong khi chính họ chẳng có nổi cho riêng mình một chiếc ghe con con để làm nghề đăng đó. Khi hỏi Thành Nhân là em ước mơ gì, em bảo không biết cái gì có tên là ước mơ! Em hỏi lại nó có phải là con tàu phải không. Nếu thế thì em không thích đâu, vì cái gọi là con tàu đã khiến ba mẹ em đi xa hoài. Em chỉ mong bố mẹ về với em, có ruộng lúa như nhà một đứa bạn, và em được ở gần bố mẹ. Chỉ là vậy thôi. Cả nhà sẽ đi cấy lúa, em được đi học và không làm cho ngoại phải lo mỗi khi nhà trường báo tiền đóng học.

Có nhiều và rất nhiều các em học sinh như An, như Thành Nhân ở các vùng sâu vùng xa đang hướng tới chúng ta…

• Và Nỗi Lòng Của Thiện Nguyện Viên Tín Thác

Có lẽ tất cả những nỗi niềm, những lo lắng trăn trở đó cũng là ngổn ngang nỗi lòng của thiện nguyện viên Tín Thác. Chính vì vậy mà khi được phép của cha Giám Quản, cha xứ Long Mỹ và cha sở nhà thờ

Chánh Tòa, thiện nguyện đã cố gắng hết sức mình đem những món quà của Lòng Chúa Thương Xót tới giáo phận Vĩnh Long để "tấm lòng chung với tấm lòng, yêu thương gặp gỡ thương yêu" trong buổi lễ trao học bổng lòng Chúa xót thương. Cho dù sức hạn hẹp nhưng là cả thiện tâm từ sự đóng góp sẻ chia của con cái lòng Chúa thương xót từ khắp nơi gởi đến các em học sinh vùng sông nước Cửu Long đáng yêu đáng mến.

365 phần học bổng, dù rất cố gắng nhưng vẫn thật nhỏ bé. Thôi thì thiện nguyện đặt vào đó con tim và những sáng tạo nho nhỏ, phong thư màu hồng xinh xắn dành cho các bé cấp một, phong thư màu vàng sống động dành cho các em cấp hai, còn bao màu trắng dành cho các cô các cậu cấp ba đang trổ mã. Từng cuốn tập vở, từng trái bóng bay, tất cả được thiện nguyện viên chọn lựa kỹ càng, sao cho mọi sự thật chỉn chu, góp phần làm tròn đầy niềm vui cho các em, một thế hệ mầm non của giáo phận Vĩnh Long. Việc ươm mầm, xới vun cho cả thế hệ tương lai, quí cha và cả giáo phận đặt tâm huyết và sức lực, xin cho thiện nguyện Tín Thác được một chút góp tay nho nhỏ.

Tất cả cố gắng đã kết hoa để có một buổi sáng Chúa Nhật đầu tháng tám thật tưng bừng. Người gặp gỡ người, nụ cười gặp nụ cười, bàn tay xiết chặt bàn

tay, lan tỏa thương yêu, và vút lên bản tình ca ngợi khen lòng Chúa xót thương.

Cũng sẽ là chưa trọn vui nếu không nhắc tới sự liên kết với chính quyền địa phương sở tại. Thật xúc động khi vị đại diện của chính quyền tay chung tay nối vòng thương yêu cùng thiện nguyện viên, các linh mục tu sĩ, các em học sinh và phụ huynh. Trong chút phát biểu ngắn chia sẻ chị đã nhấn mạnh rằng: việc khuyến học, khuyến tài phải là việc chung của mọi ngành, mọi tôn giáo, và tất cả mọi người, cảm ơn sự chia lửa của Tín Thác và sự trợ giúp tận tình của giáo phận Vĩnh Long. Niềm vui thật sự đã lan tỏa. Tốt Đạo đẹp đời.

Giáo phận Vĩnh Long đã có một ngày hội của yêu thương, của sự kết đoàn vì nó không chỉ dừng lại ở việc trao tặng 365 học bổng lòng Chúa xót thương của nhóm thiện nguyện viên Tín Thác, nhưng đã trở thành ngày hội "chung một tấm lòng, cùng một yêu thương" nơi những đứa con của lòng Chúa thương xót.

Haleluia, tạ ơn Chúa!

Bản tình ca thương yêu hẳn còn nhiều dịp để viết tiếp, khi những bước chân thiện nguyện Tín Thác vẫn miệt mài lên đường loan truyền lòng thương xót Chúa...

Thiện Nguyện Tín Thác
Vĩnh Long 2015

Chuyên mục : Hạt Giống LTX

1- Câu Chuyện Thứ Nhất

Có một người phụ nữ nghèo khó tên Quyên rời quê hương miền Trung vào lập nghiệp ở thôn 5 Đambri, giáo xứ Thiện Lộc, Bảo Lộc. Chị là một người phụ nữ siêng năng cần cù chịu khó từ việc nhà đến việc đồng áng. Dù là người đạo theo nhưng chị luôn sống trong niềm tín thác vào Thiên Chúa. Tuy nhiên chồng chị là một người nghiện rượu nặng, mỗi lần nhậu về anh lại chửi rủa vợ thậm tệ. Cảnh này đã lập đi lập lại hàng ngày đến mười mấy năm trời. Đôi lúc chị cũng nghĩ đến cảnh phải ly dị, đường ai nấy đi. Những lúc đó chị lại nghĩ đến các con và cầu nguyện với Thiên Chúa. Chúa lại thêm sức mạnh cho chị đủ sức vác Thánh giá mỗi ngày.

Một thiện nguyện viên Tín Thác là hàng xóm của gia đình chị, thấy cảnh khổ của chị nên tặng gia đình chị một chiếc máy nghe 300 bài giảng Lòng Thương Xót Chúa, đồng thời hướng dẫn chị cầu nguyện Lòng Thương Xót Chúa để Chúa biến đổi chồng chị. Nhận được máy nghe giảng lòng thương xót Chúa, chị mừng lắm mở to suốt cả ngày. Trong lúc làm công việc nhà, chị cũng mở, ra vườn cũng đem theo mở nghe, tối về lại mở cho cả nhà cùng nghe. Rồi phép lạ xảy ra, người chồng dần dần được biến đổi, bớt uống rượu và cũng ít chửi bới vợ con hơn. Đăc biệt tối nào anh cũng cùng với vợ tham dự các buổi đọc kinh theo từng gia đình.

Tạ ơn Chúa, nhờ việc cầu nguyện liên lỉ và sự hy sinh nhịn nhục của người vợ tân tòng đã biến đổi người chồng đạo gốc say xỉn trở về với lòng thương xót Chúa. Thêm một gia đình bớt cãi vã, vợ chồng con cái yêu thương nhau hơn khi cảm nhận được Chúa Thương Xót hiện diện trong gia đình mình là một

món quà nho nhỏ dâng lên Thiên Chúa là Cha đấng giàu lòng thương xót.

2- Câu Chuyện Thứ Hai

Trên đường vào Đambri, thiện nguyện viên Tín Thác ghé thăm gia đình ông bà cụ Oanh ở thôn 1, thuộc giáo xứ Thiện Lộc. Vừa bước vào nhà chúng tôi đã nghe giọng giảng vang vang đang phát ra từ chiếc radio nhỏ xíu , đó là lời giảng dí dỏm và sâu sắc của người Linh Mục lòng thương xót. Từ lâu lắm rồi, lời giảng của người linh mục này đã trở thành người bạn thân thiết của rất nhiều người già cả, neo đơn, bệnh tật, liệt lào, nghèo khổ, nợ nần bế tắc trong cuộc sống. Ông cụ Oanh, 75 tuổi, ốm yếu bệnh tật liên miên, cụ bà 70 tuổi khi nghe bài giảng Lòng Thương Xót mới nhận ra chính Chúa là Cha hay thương xót đã đưa cả gia đình bà trở về với đạo Công Giáo để được làm con cái Chúa.

Do hoàn cảnh xã hội miền Bắc lúc bấy giờ chiến tranh, ông bà là người công giáo nhưng con cái không được rửa tội nên sống lạc lối đức tin. Sau khi vào Nam ông bà đã hướng dẫn con cái đến xin rửa tội tất cả là 2 người con. Tối nào cũng vậy sau giờ xem thời sự, cả nhà ông bà quây quần đọc kinh chung và mở máy giảng Lòng Thương Xót lên nghe. Càng nghe càng thấu hiểu, dù nghèo khổ bệnh tật họ vẫn sống an vui bên nhau vì có Chúa luôn hiện diện trong gia đình họ.

Một ơn huệ bình dị và đơn sơ nhưng đâu phải gia đình nào cũng có được cái hạnh phúc bình dị bình an đó, được ngồi ăn cơm chung, cầu nguyện chung và còn nghe giảng chung nữa. Tất cả đều là hồng ân. Allelua Tạ ơn chúa.

3- Câu Chuyện Thứ Ba

Gia đình chị Bông ở đường Phan Đình Phùng, giáo xứ Thiện Lộc. Anh chị sinh bé trai bị bệnh thiểu năng trí tuệ năm nay đã 26 tuổi. Anh chồng là tân tòng, năm nay 57 tuổi, làm nghề phụ hồ, vợ làm nghề nhặt chè. Công việc vất vả nặng nhọc càng

nặng lên vai người chồng khi phát hiện chị Bông bị khối u ở nách.

Nhìn thấy nỗi khốn khó vất vả của gia đình chị, thiện nguyện Tín Thác tặng gia đình anh chị một chiếc máy nghe 300 bài giảng Lòng Thương Xót để họ nghe và cảm nghiệm được Chúa luôn đồng hành với những con người bệnh tật nghèo khổ để nâng đỡ gánh nặng cuộc đời của họ.

Từ khi nghe bài giảng Lòng Thương Xót Chúa, chị Bông không còn nhớ đến khối u của mình nữa. Chị vô tư phó thác căn bệnh của mình, con cái và công ăn việc làm cho Lòng Thương Xót Chúa. Tuy anh chồng là người tân tòng nhưng rất sùng đạo. Không ngày nào gia đình anh chị thiếu vắng chuỗi Mân Côi, chuỗi Lòng Thương Xót, cùng với việc chuyên chăm nghe những bài giảng về Lòng Thương Xót Chúa mà gia đình anh được bình an và hạnh phúc. Mỗi ngày, càng nghe giảng, càng cầu nguyện, anh chị càng khám phá ra Chúa thương xót mình nhiều lắm nên lòng anh chị bình an kỳ lạ, bình an trong sự tín thác tuyệt đối vào Thiên Chúa giàu lòng xót thương.

4- Câu Chuyện Thứ Tư

Trời chuyển cơn mưa lớn lắm, tôi vừa đóng kín các cửa, tính chuẩn bị leo lên giường đánh một giấc ngủ trưa cho đã mắt. Trời mưa mà cuốn mình trong chăn ấm thì còn gì bằng… Bỗng tiếng gõ cửa, tôi bực bội khó chịu, ai phá giấc ngủ của mình thế này. Vừa hé cửa, tôi đã nghe tiếng cười rộn rã của vị khách không mời mà đến. Ố bác Hương, nhà ở xứ Phúc Lộc, Lam Sơn, Bảo Lộc! Nhà bác cách nhà tôi khoảng 3 km, thỉnh thoảng bác đi xe ôm đến nhà tôi chơi. Bác khỏe ra rất nhiều. Tôi mời bác vào nhà chơi và hỏi đùa ngọn gió nào đưa bác đến đây trong điều kiện thời tiết như thế này. Bác cười: "Ngọn gió lòng thương xót Chúa đấy cháu ạ! Bác cứ cầu nguyện tín thác vào Chúa rồi Chúa giúp bác!"

Câu chuyện của người phụ nữ gần 70 tuổi, xuôi về 13 năm trước. Bác đã phải lên bàn mổ ba lần, một lần mổ u xơ tử cung, và hai lần mổ u não. Hiện giờ bác sống không cần hộp sọ,

bộ não của bác chỉ được bảo vệ bởi một lớp da bùng nhùng như thóp thở của em bé sơ sinh. Thế mà bác vẫn sống bình thường như bao người lành lặn khác, vẫn làm công việc nhà và phụ giúp phần nào công việc đồng áng trong gia đình. Bác vui cười nói bác không có hộp sọ nhưng Lòng thương xót của Chúa đã thay thế vững chắc còn hơn hộp sọ nữa.

Hằng ngày bác Hương và người mẹ già 90 tuổi thường lần chuỗi lòng thương xót Chúa lúc 3 giờ chiều tại nhà nguyện giáo họ Giuse, nhờ đó dù già, dù bệnh mẹ, bệnh con mà họ vẫn sống lạc quan vui vẻ khỏe mạnh vì có Chuá và Mẹ đồng hành trong cuộc sống của họ. Chị nhắn nhủ tôi đừng bao giờ bỏ quên tràng chuỗi Mân Côi, chuỗi Lòng Thương Xót vì đó là sức mạnh tinh thần cho cuộc sống của mỗi người, nhất là những người bệnh tật nghèo khổ, bế tắc trong cuộc sống.

Thiện NguyệnTín Thác
Bảo Lộc 2015

Công tác Bác ái thường kỳ
Nhóm Thiện Nguyện Tín Thác

An Giang- Long Xuyên
ĐONG ĐẦY TÌNH NGHĨA

Chuyến công tác bác ái của Nhóm Thiện Nguyện Tín Thác tại giáo phận Long Xuyên, không chỉ dừng lại ở tòa tổng giám mục Long Xuyên trao tặng 240 học bổng cho các em học sinh nghèo hiếu học với rộn ràng tiếng cười trẻ thơ.

Những người thiện nguyện còn phải đi và đi vào sâu hơn nữa chạm đến đáy phận nghèo khổ nhân sinh. Đi và đi xa hơn nữa tới miền biên viễn giáp nước bạn Campuchia, đến giáo xứ Fatima và giáo xứ Têrêsa thuộc huyện Châu Thành, tỉnh An Giang. Đi để được nghe, được chạm, được sờ vào cõi nhân sinh dù nghèo đấy, khó đấy, mà nghĩa tình cứ đầy ăm ắp.

• Fatima

Đâu Có Thánh Giá, Ở Đó Có Xót Thương

Xuôi tới Fatima không chỉ có áo đỏ Tín Thác hào hứng đi rạng rỡ dưới nắng An Giang, mà từ mười giờ đêm hôm trước, đoàn bác sĩ thiện nguyện, những lương y áo trắng, mà phân nửa là tôn giáo bạn, vẫn luôn gắn bó với Tín Thác, đã làm cuộc bay đêm từ trước.

Kỷ niệm của các lương y áo trắng trong chuyến bay đêm này thật thú vị khó quên. Có một chị làm cho một công ty nước ngoài bị ung thư được lòng thương xót Chúa chữa lành, nhất là được ơn trở lại với Chúa sau bao tháng ngày bỏ Chúa lao vào tìm tiền của. Để cảm tạ lòng Chúa thương xót, chị vẫn tài trợ cho nhóm một xe 7 chỗ trong các chuyến công tác bác ái. Bác

tài của xe này chở các lương y đi khá rành đường, nhưng rành ở thành phố thôi, khi rời địa bàn thành phố Long Xuyên, vào vùng sâu vùng xa trong đêm đen không có đèn đường, chỉ có hun hút tối tăm và những mái tranh nghèo trong đêm vắng, thì đội hình bắt đầu... rối !

Cha sở Fatima được Chúa thương xót quan phòng đã lường trước vấn đề. Ngài pha ấm trà đặc làm người bạn cùng thức đêm. Chiếc điện thoại di động nóng ran thành bộ đàm nối thông tin tới đoàn bác sĩ.

Trong cái tối tăm của đêm, và cái bối rối đồng hành, thì những chỉ dẫn địa lý nghe ra... không hữu dụng. Những tên làng, tên ấp cũng bằng thừa. Tối thùi lui, mắt kính đốc tờ dẫu có dày cui cũng chịu không đọc nổi.

Bây giờ chỉ có địa chỉ từ... Thiên Chúa mới hữu dụng thôi. Cha sở phán qua bộ đàm một câu tỉnh rụi: "Thế này nhé, bây giờ ông bác sỹ nghe tui, hễ chỗ nào có thánh giá vút lên cao, ông xông vào, chắc chắn đó là nhà thờ Fatima!"

Trong đêm đó, mấy lần cha xứ chẳng kịp đi dép, chạy ra cổng giáo xứ đón lương y hụt. Lý do sau khi hào hứng báo tin: "Cha ơi, chúng con đến rồi!" thì máy điện thoại im ro... Để một quãng sau, máy đổ chuông và người bác sĩ trưởng đoàn thều thào: "Thưa cha, chúng con thấy có cây thánh giá cao, đi vào tối thui, chẳng thấy nhà thờ đâu. Hóa ra đi vào nghĩa trang! Bây giờ đi đường nào đây cha?"

Cha xứ cũng toát mồ hôi hột, nhưng cố trấn an đoàn bác sĩ: "Ồ! Nhằm nhò chi! Lương y thấy người chết cũng thường mà. Không sao hết, đi qua cõi chết là tới cõi sống thôi hà. Tui bảo đảm qua nghĩa trang là đến nhà thờ. Mấy ông cố gắng đi tiếp đi! Tui đón ở cổng nhà thờ đây!"

Quả đúng như thế, qua được nghĩa trang, thánh giá giáo đường Fatima hiện lên giang tay đón đoàn lương y có tấm lòng xót thương đến từ thành phố. Quả đúng là khi người ta có lòng xót thương thật sự thì "mấy núi cũng trèo, mấy sông cũng lội, mấy đèo cũng qua...!" Khi không có lòng xót thương thì người ta có trăm ngàn lý do để thoái thác né tránh việc tỏ lòng xót thương

anh em mình, ngại khó, ngại khổ, ngại phiền, nói chung là "ngại lắm, ngại lắm!..."

Không chút ngại ngần, đi dong duỗi tìm đường suốt đêm, đến nơi nhắm mắt nghỉ được một lúc, trời vừa sáng, đoàn bác sĩ bắt tay ngay vào việc khám bệnh phát thuốc miễn phí cho hơn bốn trăm bệnh nhân nghèo không phân biệt tôn giáo. Bà con kháo láo với nhau: "Hôm nay nhóm bác sĩ Tín Thác về đây thiệt mừng hết lớn! Ở đây chúng tôi nghèo quá, đau bệnh cũng rán chịu, tiền đâu mà đi viện?"

Khi những bệnh nhân đợt khám sau cùng vừa xong là Tín Thác áo đỏ đổ quân xuống, sau khi đã trao 240 học bổng cho học sinh nghèo giáo phận Long Xuyên. Dù mệt, nhưng mọi người trong nhóm vẫn nhanh chóng triển khai đội hình chuẩn bị trao quà. Dưới mái tôn nóng hừng hực thấp tè của nhà xứ, những phần gạo, mì, nhu yếu phẩm được thiện nguyện viên chuyền ra sẵn sàng trao tận tay bà con đang đội nắng đợi chờ.

Trong ngôi nhà nguyện nhỏ bé khiêm tốn đậm nét khó nghèo, thiện nguyện viên được nghe vị mục tử nơi này chia sẻ cuộc sống của bà con giáo dân họ đạo Fatima:

"Nơi đây tụ họp nhiều sắc dân và nhiều tôn giáo. Bà con hầu hết là làm mướn làm thuê. Cái khó nghèo và sự khác biệt tôn giáo dẫn đến một sự va chạm nhỏ giữa bà con Cao Đài và Công Giáo. Khi nhận nhiệm sở, tôi đau đáu nỗi niềm, làm sao vượt lên được sự khó nghèo và cách ngăn. Cuối cùng tôi thấy chỉ có lòng Chúa thương xót mới kết nối được tất cả. Vì thế tôi dành công tác trọng tâm cho đời mục tử tại nơi này là loan truyền lòng Chúa thương xót để hàn gắn và đoàn kết. Hôm nay nhóm Thiện Nguyện Tín Thác đem lòng thương xót Chúa về đây thật đúng tâm nguyện của tôi và bà con. Tạ ơn Chúa!"

Cha mỉm cười, lau những giọt mồ hôi, kể tiếp :"Tôi lân la vào thăm bà con dân tộc Khơme không có đạo Công Giáo. Lúc đầu bà con tỏ ra không ưa mình. Tôi tỉ tê hỏi, bà con mắng thẳng: Này ông nhà đạo, so ra thì ông chưa có già. Ông là cái gì mà bắt dân gọi là ông cố, ông sơ? Ông cố còn đẻ cả ra ông chú ông cha nữa mà? Nghe bực mình và không thể nào ưa cái ông cố đạo công giáo này được!

"À ra thế! Phải giải thích cho họ biết rằng, bà con Công Giáo ở đây có lịch sử di dân mấy trăm năm từ thời Chúa Nguyễn Hoàng. Dù họ không có nhiều, song vẫn giữ ngôn ngữ, phong tục của quê cha đất tổ từ Trung từ Bắc. Ông cố đây nghĩa là ông cố đạo, chứ không thuộc hàng ông cố ông sơ. Theo ngôn ngữ gốc tích từ miền Bắc miền Trung, ông cố ông sơ lại gọi là ông cụ, ông kỵ. Cho nên dù bà con có thương gọi là ông cố thì chỉ là ông cố đạo thôi, chứ vẫn là con là em, là anh em với mọi người, vẫn cần sự yêu thương ủng hộ của đồng bào quanh xứ!"

À thì ra thế! Vậy là gọi ông cố theo tục lệ cổ xưa! Các trưởng lão quanh vùng hiểu ra, vẫy tay mời ông cố bên đạo vô nhà làm miếng nước.

Lòng thương xót, vâng chỉ có lòng thương xót chứ không phải quyền lực, mới đem con người lại gần nhau, mới phá đổ mọi bức tường ngăn cách, mới xóa bỏ được mọi thành kiến hiểu lầm nghi kỵ.

Cha sở Fatima ước ao, dịp Tết Trung Thu sắp đến, có người chung tay giúp sức, biến sân nhà thờ Fatima thành mái nhà chung, nơi mọi em thiếu nhi không phân biệt tôn giáo, sắc tộc quanh vùng tới vui chơi sinh hoạt nhận quà trong thương yêu và chia sẻ.

Nhóm thiện nguyện thấy người linh mục lãng tử trầm ngâm khẽ gật đầu. Chắc hẳn trong đầu ông đã phác họa cho Tín Thác một chương trình vui Trung Thu với các em ở đây. Tâm hồn của người lãng tử rất bén nhậy trong những chuyện thực hành lòng thương xót, chắc chắn ông sẽ không bỏ qua dịp này!!!

Phụ làm cơm trưa có mấy chị em Khơme bên kia con kinh Thầy Bốn leo cầu khỉ sang phụ một tay. Các chị râm ran: "Các bạn Tín Thác tìm nguồn chung tay với "ông cố" nha, để mình "ông cố" lo toan cực khổ, thấy rõ là thương!" Thiện nguyện viện liếc mắt nhìn người lãng tử, cười đấy mà sao mắt cay cay, cổ họng đăng đắng! Phải "dốc hết tình này" để thực hành lòng thương xót, vì mình được Chúa xót thương nhiều quá!

Không xót không thương sao được khi biết có nhiều mảnh đời như bà Võ Thị Trân sinh năm 1946 ở ấp Hòa B, xã Cần Đăng, Châu Thành, An Giang. Bà có con đấy, nhưng không được nhờ vì chúng cũng nghèo lắm, phải đi làm mướn làm thuê. Dù không có đạo, bà vẫn được cha sở lo toan. Nay bà tới xin một phần quà và nhờ thiện nguyện giúp dùm, vì bà bị viêm khớp rất đau nhưng không tiền đi viện. Bà tự chữa bằng cách giã lá thuốc đắp chân. Các bác sĩ trong đoàn tận tình chăm sóc cho bà, nhưng chỉ được hôm nay thôi. Mai đoàn công tác về rồi, ai giúp bà được một lần tới bệnh viện để chữa trị đây?

Không dừng lại ở những món quà là mì, gạo, nhu yếu phẩm, bong bóng cho 200 bà con không phân biệt tôn giáo có hoàn cảnh khó khăn... thiện nguyện Tín Thác luôn mang theo trong mỗi chuyến công tác những món quà tinh thần đó là những tài liệu để loan truyền Lòng Chúa Thương Xót: hình, sách, tràng chuỗi, CD, máy nghe 300 bài giảng lòng Chúa thương xót...

Chính Lòng Chúa Thương Xót đã cho thiện nguyện viên gặp gỡ và thương yêu con người, và cho họ cảm nhận được rằng:

Không có thứ ta muốn,
Không muốn thứ ta có,
Không có thứ ta thích,
Cũng không thích thứ ta có.
Thế nhưng ta vẫn sống và yêu.
Đó là cuộc sống...!

Ta thường chẳng biết mình có gì cho đến khi đánh mất chúng, và cũng chẳng biết mình thiếu gì cho đến khi chúng đến.

Trao ai hết tình yêu thương của bạn không có nghĩa rằng chắc chắn họ cũng sẽ thương yêu bạn.

Đừng trông đợi tình yêu như một sự đáp trả,
Hãy chỉ đợi cho nó lớn lên trong tim họ.

Nhưng nếu không được như vậy, thì hãy vui vì nó đã lớn lên trong tim bạn.

Đừng tìm kiếm nơi vẻ đẹp bề ngoài, chúng có thể đánh lừa bạn!

Cũng đừng tìm kiếm nơi của cải vật chất,
vì ngay cả những thứ đó rồi cũng sẽ ra đi!
Hãy tìm kiếm người có thể khiến bạn mỉm cười!

Vì chỉ cần có nụ cười thì ngày ảm đạm cũng trở nên tươi sáng.

Cầu cho bạn
Đủ hạnh phúc để trở nên dịu dàng nhân hậu,
Đủ nếm trải để trở nên kiên cường mạnh mẽ,
Đủ nỗi buồn để biết cảm thông,
Và đủ hy vọng để trở nên hạnh phúc

Hãy luôn đặt mình vào hoàn cảnh của người khác!
Điều gì làm bạn tổn thương,
thì cũng có thể sẽ làm tổn thương họ.
Người hạnh phúc nhất
không hẳn là người có được những thứ tốt nhất;

mà chỉ là người biết tận dụng tất cả những gì đến với họ.
Hạnh phúc sẽ đến với những ai từng rơi lệ,
từng tổn thương, từng tìm kiếm, và từng cố gắng;
bởi chỉ có họ mới có thể hiểu được tầm quan trọng
của những người đã từng chạm vào cuộc đời họ.

• Têrêsa

Nơi Đây Làm Rồi Hãy Nói

Dưới bóng dàn mướp lúc lỉu quả, khuất sau giáo đường

dột nát dở dang đang xây sửa, một lão nông quần đen lá tọa, đang cặm cụi làm vườn. Nghe tiếng xe, lão nông da đỏ au, chân đất, ra đón chúng tôi. Được giới thiệu mới biết đó là cha sở xứ Têrêsa, Vĩnh Bình. Ngạc nhiên quá!

Dù rằng trước đó, khi thiện nguyện Tín Thác tạt vô ven lộ hỏi đường, thông tin về người mục tử đã được bà con cho biết cũng khá là đầy đặn:

"Dân tui ưng ông cố này quá sức, lớn tuổi mà chẳng già. Chiều chiều vẫn chân đất đạp xe vào xóm. Dân ở đây có ai làm vườn lại ổng đâu. Cha phó của ông cũng sáp vô làm với ổng. Thấy nhà thờ ngổn ngang mà thương ổng quá đi. Lo chuyện nhà thờ, lo cả cái ăn cho bà con nghèo. Hôm qua xe chở gạo, mì, nhu yếu phẩm của đoàn về đây lúc chập tối, không có ai phụ, cha xứ

và cha phó phải vác 200 phần qua từ trên xe xuống xếp vào kho đó! Có mấy ông cha chịu khó được như thế?"

Họ đạo Têrêsa mà nhóm thiện nguyện đến trao 200 phần quà của lòng Chúa thương xót đó. Ngôi nhà thờ dột nát chưa lợp mái, nhà giáo lý quây bằng mấy tấm tôn đơn sơ, Chúa Kitô oằn mình trên tường vôi của nhà bếp cạnh phòng của mục tử quần lá tọa đen. Căn phòng của người mục tử nhỏ xíu không kê được cái giường, chỉ có cái võng để nằm. Có mấy ông cha chịu kham khổ được như thế?

Nhà thờ đang sửa chữa chắc còn lâu mới xong, vì kinh phí cạn kiệt, cho nên bà con giáo dân tới tham dự thánh lễ, đọc kinh cầu nguyện, sinh hoạt dưới bóng mát của chiếc dù lớn căng ngoài sân nhà xứ. "Tất cả mọi ưu tiên phải dành cho trẻ em và giáo dân nghèo!" cha phó khẳng định lại lời cha sở như vậy. Có mấy ông cha làm rồi mới nói được như thế?

Têrêsa đó, lòng Chúa xót thương chỉ là một linh ảnh nhỏ ngự dưới một tấm tôn con con, nhưng năm rưỡi chiều giáo dân vẫn có thể thảnh thơi ngồi ở băng ghế đá khẩn cầu lòng Chúa thương xót.

Têrêsa nghèo khó, trẻ con đi học về phụ ông bà đăng đó kiếm cơm trên những con kinh xác xơ. Cha mẹ chúng dạt về Bình Dương Đồng Nai làm mướn làm thuê. Cha sở tổ chức lễ thiếu nhi vào lễ chiều ngày chủ nhật, để tuổi thơ nghèo sớm vất vả lo toan, có được chút thư giãn ấm êm hưởng cái ngọt ngào của Lòng Chúa Thương Xót trong thánh lễ dành cho thiếu nhi.

Xứ đạo Têrêsa đó, chẳng còn có mấy thanh niên, xóm giềng rặt những người già và trẻ em. Nơi những người mẹ quá

nghèo, chiều nay đi nhận quà trong vành nón lá xác xơ, hỏi tâm tư, các bà bỗng tấm tức trút giận vào cái.. máy gặt lúa!

Ồ lạ quá đi! nhưng sẽ là giọt lệ ngấn mi khi nghe các cụ giải thích :

"Chúng tôi hận cái máy gặt này lắm. Từ ngày có nó, nó tranh hết việc làm mướn của các con tôi. Từ đời cha mẹ truyền tới đời con, chỉ là gặt mướn, cấy mướn thôi, tự dưng sinh ra máy gặt làm gì, nó dành hết việc của người. Con cháu chúng tôi thất nghiệp hết. Thế là con cái chúng tôi phải tha phương cầu thực. Thanh niên thiếu nữ ở làng nay bỏ đi Bình Dương làm công nhân hết rồi. Ba bốn đứa xúm lại thuê ô nhà trọ, có chỗ đâu mà mang con theo. Nó bỏ con cái ở nhà cho chúng tôi trông coi rồi đi biền biệt. Mãi ngày tư ngày Tết mới về quê được vài ngày rồi lại vội vã đi. Ngóng con chả thấy con, chỉ thấy có cái giấy gửi lĩnh tí tiền ở bưu điện xã…"

Cha sở Têrêsa mỉm cười chia sẻ với nhóm Tín Thác: "Bà con ở đây nhìn vào đạo là cái gì cụ thể, không có lời lẽ à ơi chơi vơi. Ngay tôi đây ba mươi sáu năm linh mục, giờ sáu mươi sáu tuổi rồi, về nơi này, tự xác định là phải sống cùng, sống như đồng bào thì mới ổn! Nơi đây làm rồi hãy nói!"

Minh chứng cho lời cha sở, một bà cụ gày gộc đen nhẻm ngó đầu vô: "Ông cha, ông cha gật rồi đó nghen. Chút nữa lễ xong là tui ra bẻ mấy trái mướp nghen ông cha. Vụ sau ông phơi cho tui mấy hạt làm giống hỉ?"

Cha xứ cười xòa: "Được bà cứ hái vừa đủ dùng, đừng xài phí để có cái mà xài tiếp nhé!"

Người đàn bà thoắt cái hòa vào đám đông đợi lãnh quà.

Dưới bóng mát của cây dù cũng là giáo đường tạm, Tín Thác bắt tay vào việc như đã rất quen. Hai trăm phần quà gạo mì nhu yếu phẩm cho những hộ nghèo, không phân biệt tôn giáo. Và luôn luôn có quà tinh thần là tài liệu lòng Chúa thương xót gồm sách, ảnh ,tràng chuỗi, CD, máy nghe 300 bài giảng lòng Chúa thương xót cho đồng bào công giáo, và cho cả những người không công giáo đang khát khao muốn tìm biết về lòng Chúa thương xót.

Cha phó cũng phụ với nhóm thiện nguyện phát quà không ngơi nghỉ. Cha khuyến khích cả nhóm đang mệt lử dưới cái nắng chói chang: "Ráng lên các con. Trao quà cho bà con xong, các con nghỉ ngơi một chút rồi cùng với cha linh hướng và cha hiệp thông trong thánh lễ nghèo ngoài trời vì nhà thờ đang sửa chữa. Sau đó ở lại ăn với các cha bữa cơm miền giáp biên, xem có ngon hơn cơm nơi thành phố không nhé?"

Một món quà rất đẹp đã được thông báo ngay trong thánh lễ chiều. Người cha linh hướng của Tín Thác khi biết về những khó khăn của Vĩnh Bình đã quyết định trao tặng đột xuất mười triệu đồng chia sẻ với cha sở trong công tác chăm sóc trẻ em, bởi trong cái nghèo, cái gian lao, trẻ em Vĩnh Bình vẫn cứ dễ thương, cứ yêu Chúa và cứ vững tin vào Đấng giàu lòng thương xót !

Sau thánh lễ, cả nhóm ăn chén cơm với cá lòng tong, thấy thật ngon bởi thơm thảo của tình đất, tình người, của giá trị sống cùng từ trong thẳm sâu nhận thức.

Chiều dần buông, cả nhóm quây quần dưới chân Đài Đức Mẹ cất lời nguyện cầu. Đến lúc chia tay, nhưng không nói lời tạm biệt được bởi cái nồng ấm tình người ở đây khiến nhóm thiện nguyện Tín Thác và các huynh trưởng của Vĩnh Bình cùng nhau quây vòng tròn sinh hoạt nhảy múa với các người mục tử. Tình cha con, tình bạn bè, tình của những người con của lòng thương xót như hòa quyện vào nhau trong những trò chơi, bài ca, điệu múa, tiếng cười thật hồn nhiên mộc mạc.

Sống lòng thương xót là sống cùng nhịp thở yêu thương với anh em mình mà mạch thương yêu là suối nguồn thương xót từ nơi Trái Tim bị đâm thâu của Chúa Giêsu sẽ nuôi dưỡng chúng ta chẳng bao giờ cạn vơi bởi gian lao thử thách, cùng những bước chân không hề thanh nhàn nơi miền viễn biên nghèo khó!

Thiện Nguyện Tín Thác
Long Xuyên 2015

Góc Đời Sống Dâng Hiến

ĐOẠT LÝ MÀ QUÊN NGƯỜI

Tín Thác

Chưa đầy hai năm, gia đình tôi nhận hai cái tang. Bố tôi qua đời chưa kịp làm giỗ lần thứ hai, thì Chúa gọi chị tôi về.

Trong vòng một năm, tôi trải qua 3 cuộc giải phẫu: tiểu phẫu, trung phẫu, đại phẫu. Mổ tay, mổ cổ, mổ bụng.

Trong 1000 ngày, tôi phải ở trong "sa mạc", thu mình lại mai danh ẩn tích. "Ta dại, ta tìm nơi vắng vẻ. Người khôn, người đến chốn lao xao".

Tạ ơn lòng thương xót Chúa đã cho tôi còn sống đến hôm nay. Vẫn ăn uống, vẫn hít thở. Vẫn sống đấy, nhưng là Sống Khác rồi. Phải sống một cách khác thì mới tồn tại, mới thực hiện được khát vọng cháy bỏng hun đúc suốt một ngàn ngày trong cô tịch, cô độc, cô quạnh.

Chúa cho tôi sống để cảm nghiệm nỗi đớn đau mất mát của những người chứng kiến người thân trong gia đình của mình cứ chết dần, chết dần...

Chúa cho tôi sống sót sau cơn bạo bệnh để thấy cuộc sống con người thật mong manh, chẳng thể nắm giữ níu kéo được cái gì khi nằm trên giường bệnh chờ chết! Trong phòng giải phẫu, tay chân bị chói chặt như hình thập giá, thuốc mê thấm dần rồi thiếp đi không biết gì nữa, lúc đó mới thấy tiền tài, danh vọng, chức tước, địa vị, quyền hành nào có nghĩa gì đâu! Phù vân. Tất cả chỉ là phù vân!

Chúa cho tôi sống một ngàn ngày trong "sa mạc" để cảm nhận "nỗi đau trong Vườn Cây Dầu" của Chúa. Các môn đệ bỏ trốn hết. Ba đệ tử thân tín thì "không thức nổi với Thầy một giờ", trong lúc Thầy mình "buồn đến chết được". Một sự cô độc lạnh lùng đến nỗi tưởng chừng như "Lạy Cha, sao Cha nỡ đành bỏ con?" Chúa cho tôi sống một ngàn ngày trong tâm trạng như thế để mày mò tìm kiếm thánh ý Chúa, để tìm con đường nào Chúa muốn tôi đi.

Tôi là người duy lý. Chúa cho tôi cái đầu thích suy luận. Cái gì cũng phải suy lý cho đến cùng. Tôi chỉ chấp nhận điều nào hợp lý, có lý. Điều gì vô lý, phi lý là tôi không chấp nhận được. Suốt thời gian 3 năm "lặng lẽ nơi này" tôi vặn lý, đấu tranh tư tưởng để tìm ra lý lẽ, tại sao và tại sao...

Dần dần tôi nhận ra, tôi đang sống trong Năm Đời Sống Dâng Hiến, thế thì Chúa cho tôi cơ hội để Hiến Dâng. Dâng những người thân yêu trong gia đình mình. Dâng sức khỏe của mình. Dâng tự do ý chí, khát vọng, lý tưởng. Năm "Đời Sống Dâng Hiến", Chúa cho tôi "sống đời Hiến Dâng". Hợp tình hợp lý quá rồi, còn thắc mắc gì nữa? Còn lý luận dông dài gì nữa?

Hội thảo, thuyết trình, chia sẻ, nói về "Đời Sống Dâng Hiến" thì dễ, nhưng chính bản thân mình "sống đời Hiến Dâng" thì chẳng dễ chút nào.

Năm năm trước, Chúa cho tôi dong duổi đó đây rao giảng về lòng thương xót, về tín thác, về thập giá, về khổ đau...

Ba năm qua, Chúa cho tôi sống chính những điều tôi rao giảng. Tôi phải cảm nhận được lòng thương xót của Chúa, và thực hành lòng thương xót đó với tha nhân, nhất là với những người có thành kiến, nghi kỵ, ghen ghét, xét đoán, loại trừ, phủ nhận mọi thiện chí và những việc làm của tôi.

Một ngàn ngày qua, Chúa đưa tôi vào hoang mạc để chịu khổ đau thể xác, tinh thần, để vác thập giá là những hiểu lầm, nghi ngờ, dèm pha, chế diễu, chịu oan khiên mà không mở lời biện minh giải gỡ, nhất là để tôi tập sống tín

thác ngay trong những lúc chẳng còn hy vọng, chẳng còn tia sáng, chẳng còn chút ủi an, chẳng còn biết bám víu cậy nhờ vào ai.

Cái gì bỏ được thì bỏ. Chỉ cần giữ lại tình yêu và lòng thương xót.

Một cao tăng được mời đi dự tiệc, giữa bàn tiệc bày đầy những món ăn chay trang trí vô cùng đẹp mắt, ngon lành. Bỗng ông phát hiện trong một đĩa có miếng thịt heo. Một đệ tử đi theo cao tăng cố ý dùng cái đũa bới miếng thịt lên, ý định để cho gia chủ trông thấy. Nhưng thật không ngờ vị cao tăng lại dùng đũa của mình đẩy miếng thịt khuất đi.

Một lát sau, người đệ tử kia lại bới miếng thịt heo lên. Thế là cao tăng lại phải thêm lần nữa che miếng thịt heo đi, đồng thời còn nói khẽ vào tai đệ tử: "Con mà còn lật nó lên nữa, ta sẽ ăn luôn!".

Người đệ tử nghe thầy nói thế không dám bới miếng thịt heo lên nữa.

Tiệc xong, thầy trò cao tăng từ biệt gia chủ ra về. Trên đường về, đệ tử băn khoăn hỏi thầy:

"Thưa thầy, vừa rồi rõ ràng đầu bếp biết chúng ta không ăn mặn, lại vô ý để lẫn miếng thịt heo vào trong đồ ăn chay của chúng ta. Đệ tử lật miếng thịt lên chẳng qua là muốn gia chủ biết mà trừng phạt người đầu bếp này."

Vị cao tăng nhìn đệ tử, nhẹ thở dài, rồi từ tốn nói:

"Trên đời ai cũng phạm sai lầm, dù vô tâm hay hữu ý. Nếu để người chủ thấy miếng thịt heo trong món ăn chay, ông ấy sẽ nổi giận mà trừng phạt người đầu bếp, thậm chí còn cho người đó nghỉ việc. Đây không phải điều chúng ta muốn thấy. Đoạt lý đương nhiên là quan trọng, nhưng tuyệt đối tránh **'chỉ biết lý mà bỏ quên người'**, phải nhận ra chỗ nào nên bỏ qua thì cho qua.

"Hoàn cảnh sống và quan niệm sống của mỗi người thường không giống nhau, vì thế sự khác biệt trong cuộc sống là khó tránh khỏi. Đa số những người rơi vào vòng xoáy của tranh đấu thường hay **"đoạt lý mà quên người",** như thế nếu có thắng cũng không khiến người ta phục. Trong vòng xoáy của tranh

đấu hơn thua, rất nhiều khi đối phương sẽ tìm cách đánh lén sau lưng.

"Con hãy xem chỗ nào bỏ qua được thì bỏ qua, không nên chỉ biết ép người một cách quái gở. Phải biết cho người ta một lối thoát. Vấn đề ở đây không chỉ là **cho người ta con đường sống**, quan trọng hơn là **cho chính mình một đường lùi**, đây cũng là con đường sáng để xã hội hài hòa."

Tạ ơn Chúa! Chúa đã dùng câu chuyện của vị cao tăng này mà chỉ cho tôi thấy ba năm lặng lẽ ẩn dật là tôi đã **cho chính mình một đường lùi**. Nếu cứ say men chiến thắng, hùng hục lao đi, lên như diều gặp gió... chắc chắn có ngày diều sẽ đứt giây, vì càng ở trên đỉnh cao, tôi sẽ càng là đích nhắm cho nhiều người. Bao mũi dùi sẽ nhắm tôi mà châm chích chọc. Nguy hiểm nhất là tôi sẽ đi vào con đường danh vọng, cao ngạo, tự mãn, hợm mình, cuối cùng mất hết ơn phúc.

Năm Đời Sống Dâng Hiến là dịp tốt nhất để tôi suy nghĩ lại xem mình có mắc chứng bệnh mà vị cao tăng kia đã nói với đệ tử không. Căn bệnh "đoạt lý mà quên người".

Chỉ sau hai tháng khi lên ngôi Giáo Hoàng, ĐTC Phanxicô, người mục tử dám nói dám làm, trong thánh lễ thứ bảy ở Nhà Nguyện Thánh Mátta đã mời gọi Giáo Hội và những người làm mục vụ cần phải **"mở cửa"** cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng để đón nhận mọi thành phần dân Chúa.

ĐTC dí dỏm kể rằng có một người mẹ đơn thân đến xin rửa tội cho con mình thì bị nhân viên giáo xứ nói rằng không thể được vì bà mẹ này chưa kết hôn. ĐTC nhận xét rằng cứ theo cái đà này thì chúng ta không thể phát triển Giáo Hội được, vì Chúa Giêsu chỉ lập 7 Bí Tích, nhưng những người ban các bí tích lại lập thêm "bí tích thứ 8" là "Bí tích hải quan mục vụ, hay bí tích công an" (una aduana pastoral) đó là chỉ muốn kiểm tra và ra hình phạt, ép người quá đáng, chứ không hề cảm thông, có lòng xót thương, cho người ta một con đường sống (http://www.elpais.com.uy/mundo/francisco-critico-a-curas-que.html).

Rõ ràng ĐTC không hề cứng ngắc trong mớ lề luật, quy định, "đoạt lý mà quên người". Trả lời phỏng vấn về Giáo Hội Châu Mỹ trong chuyến tông du từ 5 đến 12/7/2015, ĐTC nói:

"Giáo Hội Mỹ Châu Latinh là một Giáo Hội trẻ trung với rất nhiều vấn đề. Giáo Hội này có vấn đề và đây là sứ điệp tôi thấy được ở nơi đây, đó là: Đừng sợ tuổi trẻ của tính chất tươi mới này trong Giáo Hội. Giáo Hội này có thể là một Giáo Hội vô kỷ cương, nhưng với thời gian Giáo Hội này sẽ trở nên qui củ hơn và sẽ cống hiến cho chúng ta rất nhiều sức mạnh và nghị lực."

Tôi có dám tin vào con người, cho họ một con đường sống, để không chết cứng vào những lý lẽ của loài người để chỉ bắt bẻ nhau, làm khổ nhau không?

Giảng Lễ cho Cộng Đồng Dân Chúa Paraguay ở Compo Grande Asunción Chúa Nhật 12/7/2015, ĐTC nhấn mạnh:

"Hôm nay đây Chúa nói với chúng ta hết sức rõ ràng: theo tâm thức của Phúc Âm, các con thu phục con người ta không phải bằng những thứ tranh cãi, bằng những chiến thuật hay sách lược. Các con thu phục họ chỉ bằng cách làm sao để đón nhận họ.

"Chúa Giêsu chỉ cho các môn đệ thấy con đường của Người là biến đổi con tim. Học cách sống một cách khác, với một luật khác, theo một qui tắc khác.

"Đó là cách biến đổi từ sự ích kỷ, khép kín, đụng độ, chia rẽ, tự tôn, bước sang con đường bênh vực sự sống và yêu thương. Từ thái độ thống trị, đè nén, lèo lái, bước đến thái độ đón tiếp, chấp nhận, chăm sóc.

“Giáo Hội là người mẹ có tấm lòng cởi mở tiếp đón, nhất là những người đang rất cần được chăm sóc, những người ở trong tình trạng khó khăn nhất.

"Giáo Hội là ngôi nhà tiếp đón. Chúng ta có thể làm việc tốt nếu chúng ta khích lệ nhau học ngôn ngữ hiếu khách, đón tiếp! Bao nhiêu vết thương, bao nhiêu tuyệt vọng có thể chữa trị tại nơi mà

người ta cảm thấy mình được đón nhận.

"Hiếu khách đối với người đói khát, kẻ trần trụi, người đau yếu và tù đày, với người phong cùi, bất toại, với những người không cùng chính kiến như chúng ta, những người vô thần, với người bị bắt bớ, những người thất nghiệp, với những nền văn hóa khác... và hiếu khách ngay với người tội lỗi".

Lại một lần nữa, những lời của ĐTC luôn cho thấy tấm lòng của người mục tử, bỏ qua những gì cần bỏ qua, không câu nệ, không cứng ngắc, mà luôn mở ra "con đường bênh vực sự sống và yêu thương".

Với người trẻ Paraguay, ĐTC cho thấy đâu là hạnh phúc đích thực:

"Chúa Giêsu biết rõ trong thế giới đầy cạnh tranh, ghen tuông và gây hấn này, hạnh phúc thật phát sinh từ việc học cách kiên nhẫn, tôn trọng người khác, từ khước kết án hay phán xét người khác.

Như người ta thường nói *'cả giận mất khôn'*. Các con đừng để trái tim các con nhường bước cho giận dữ và ghét bỏ.

Hạnh phúc thay người hay thương xót.

Hạnh phúc thay những ai biết đặt mình vào đôi giầy của người khác.

Hạnh phúc thay những ai biết ôm ấp, tha thứ.

Lúc này hay lúc khác, tất cả chúng ta đều đã cảm nghiệm được điều đó. Nó quả đẹp đẽ xiết bao! Giống như ta nhận lại được đời sống của mình, nhận được cơ may mới. Không gì đẹp đẽ bằng có được cơ may mới. Như thể đời ta lại khởi đầu trở lại.

Cũng hạnh phúc thay những ai đem lại sự sống và cơ hội mới.

Hạnh phúc thay những ai cố gắng và hy sinh để làm điều đó.

Tất cả chúng ta đều mắc sai lầm và vướng vào hiểu lầm, cả ngàn sai lầm và hiểu lầm. Thành thử, hạnh phúc thay những ai biết giúp người khác khi họ mắc sai lầm, khi họ cảm nghiệm sự hiểu lầm.

Những người này là bạn bè đích thực, họ không bỏ rơi ai. Họ trong sạch trong tâm

hồn, những người biết nhìn quá bên kia các sự việc nhỏ nhoi và biết vượt qua khó khăn. Trên hết, hạnh phúc thay những ai biết nhận ra điều tốt nơi người khác".

Năm Sống Đời Dâng Hiến sẽ qua, Năm Thánh Lòng Thương Xót sắp đến, tôi có thấy mình thật hạnh phúc khi Hiến Dâng trọn vẹn, khi được cảm nhận và sống lòng thương xót trong hy sinh khổ đau tận cùng không? Tôi có thoát được căn bệnh "Đoạt Lý Mà Quên Người" chưa?

Trả lời được câu hỏi này thì một ngàn ngày trong "sa mạc" đích thật là hồng ân của lòng Chúa thương xót dành cho tôi.

Chúa **cho chính tôi một đường lùi**. Đường lùi đó là con đường của lòng thương xót!

Chứng Nhân LTX

CHUYỆN BÉ Ù

Sự sống nằm trong vòng tay Chúa diệu kỳ các bạn ạ! Tưởng như tất cả đã vụn vỡ. Tưởng như tất cả đã phải đầu hàng trước nghịch cảnh. Nhìn thấy sinh linh bé nhỏ vốn đã mang trong mình cả một quá khứ đầy bất hạnh, phải rời xa cuộc sống bởi những căn bệnh lạ lùng… Nhưng không! Lòng Thương Xót Chúa đã chứng tỏ quyền năng diệu kỳ, quyền năng giữ lại trong cuộc đời này một đứa trẻ ngoan, một ánh mắt rạng rỡ của mầm non đã tái sinh trong đống tro tàn. Một câu chuyện mà chính những người thiện nguyện viên còn phải kinh ngạc…

• Xót Xa Một Phận Người

Ý Nhi sinh ra mà không biết mặt bố. Cả chị nó cũng thế. Mẹ của nó sống một cuộc đời đầy hoang dã và phóng túng, cặp kè với một gã nào đó, rồi sinh ra hai đứa trẻ. Người bố không bao giờ hiện diện trong cuộc đời hai đứa nhỏ, hay chính anh ta cũng không biết mình đã để lại cuộc đời này hai sinh linh đầy lạ lẫm. Yến Nhi cũng lớn lên như thế, hoang dã như những người lớn ở cái khu nghĩa địa này, nơi những ngôi mộ xây xen kẽ với những khu nhà lụp xụp. Người sống ở lẫn với kẻ chết. Những giá trị đạo đức chẳng hề tồn tại nơi đây. Chiều chiều, những bóng ma có hơi thở biết nói năng dặt dẹo, bày những chai rượu đĩa mồi lên chính những ngôi mộ, rồi ngồi ăn nhậu rôm rả. Trong nhóm đó có mẹ của Ý Nhi.

Dù sống trong cái thế giới tăm tối nhơ nhớp đó, Ý Nhi vẫn lớn lên khỏe mạnh, chẳng ốm đau gì. Và dù sống trong cảnh đói ăn thiếu mặc như thế, Ý Nhi vẫn béo u, tròn quay, thế nên bà con lối xóm vẫn gọi là bé Ù.

Thiện nguyện viên Tín Thác biết bé Ù từ lúc nó lên ba, ngồi trong cái chòi bốc cơm nguội đợi mẹ về. Cả nó và chị nó có mặt trên đời mà không tuổi không tên, đã phải vất vả nhọc nhằn lắm mới đem lại tên và giấy khai sinh cho chị em của bé.

Một ngày, thiện nguyện viên Tín Thác tìm đến các nhà có hoàn cảnh khó khăn trong chương trình hỗ trợ con em gia đình nghèo được đến trường. Ý Nhi cùng chị mình được tặng mỗi người một bộ sách giáo khoa mới tinh, thêm chục tập vở thơm nức. Vui lắm chứ! Thoáng chốc con bé đã vào lớp một. Nhà trường hỗ trợ phần kinh phí vì gia đình thuộc diện nghèo. Thiện nguyện Tín Thác lo phần sách vở, quần áo, bút cặp. Đường học hành của con bé dù còn nhiều khó khăn, nhưng chí ít nó cũng được vào lớp một như những đứa trẻ khác.

…Vài tháng sau, thiện nguyện viên bắt gặp con bé đi thất thểu ngoài đường, trên tay cầm tập vé số. Gọi lại hỏi giờ này sao không ở trường. Bé Ù buồn lắm, thút thít khóc: "Dạ, con đi học được mấy hôm thì má con la hai chị em con quá chừng. Má bảo

tụi con đi học hết không có ai phụ má kiếm tiền. Má xé hết sách vở của chúng con rồi! Con phải nghỉ học, đi bán vé số phụ mẹ con!"

Tự nhiên, hai dòng nước mắt chảy dài trên má người thiện nguyện, cổ họng nghẹn đắng.

"Lạy Chúa, xin xót thương nhìn xuống mà che chở cho đứa bé này! Xin hãy nâng đỡ chở che con bé khi mà chính những người ruột thịt của nó lại thờ ơ về tương lai con cái mình như thế! Xin Chúa hãy xót thương nhiều, và nhiều hơn nữa những đứa trẻ sinh ra trên cõi đời, mà phải mang nỗi bất hạnh trên vai còn nhiều hơn người lớn! Xin cho tâm hồn khô cằn của những ông bố, bà mẹ có sinh mà chẳng có dưỡng, biết một lần nhìn ngắm con mình mà chạnh lòng xót thương để không còn thảm cảnh những đứa trẻ sinh ra có cha có mẹ mà cuối cùng mà lại thành phận "mồ côi" như thế! Chúa ơi, xin xót thương..."

Khi thiện nguyện viên tìm lại xóm trọ tìm cách thuyết phục bà mẹ cho hai đứa nhỏ đi học lại, thì được mấy cô xóm giềng kéo lại nói nhỏ, bảo là mẹ nó đưa hai đứa nhỏ cho người bà con gì đó ở tận Vũng Tàu hay Bình Thuận nuôi rồi. Bà mẹ này ham chơi lắm, chẳng muốn nuôi con nữa đâu. Ôi trời! Lại là một hành trình cấp bách.

Thiện nguyện viên tìm gặp người mẹ, hết năn nỉ ỷ ôi, lại phải nhờ đến hội phụ nữ dọa dẫm đủ điều, bà mẹ ấy mới chịu nghĩ lại về quyết định quá ư là bồng bột. Sau được biết là bé chị ở nhà người họ hàng đó một thời gian không chịu nổi, đã mang theo em gái mình bỏ trốn về lại căn nhà yêu dấu. Người mẹ đó cũng không còn ý định muốn đẩy con cái mình đi nữa.

• Được Cứu Sống Diệu Kỳ

Sau biến cố bị đẩy ra khỏi nhà, sức khỏe bé Ù có phần chuyển biến không tốt. Đầu con bé mọc lên một cái u to lắm. Khối u hành hạ con bé ngày đêm, tạo ra những cơn đau nhức triền miên. Nhà nghèo không có tiền chữa trị, khối u cứ thế ăn mòn cuộc sống bé Ù, chẳng biết ngày nào sẽ cất đi mạng sống của em.

Thiện nguyện viên vẫn nhớ cái Tết năm ấy vui lắm. Gom góp bạn bè được ít tiền, dẫn bé Ù đi ăn một bữa thật ngon, rồi dẫn con bé đi siêu thị mua quần áo mới. Cứ nghĩ là cho con bé niềm vui, được ngày nào hay ngày ấy, kẻo lỡ cục bướu đột ngột dở chứng, bé được cất về với Chúa thì cũng đã được hưởng niềm vui của tuổi thơ.

Những tháng ngày sau đó là hành trình tuyệt vọng của người thiện nguyện Tín Thác để tìm cho bé một suất bảo hiểm y tế. Có bảo hiểm, bé Ù mới có cơ hội chữa trị. Nhưng luật bảo hiểm mới yêu cầu muốn mua bảo hiểm phải mua cả gia đình, mà trong cái sổ hộ khẩu có 8 con người túm tụm trong đấy, lấy đâu ra tiền mua hết bảo hiểm cho từng ấy con người. Lực bất tòng tâm!

Tất cả chỉ còn cậy trông vào quyền năng của lòng Chúa xót thương. Khẩn khoản nài xin Chúa, hoặc là cứu bé Ù khỏi cục bướu đang ngày càng lan rộng, hoặc giải thoát cho bé khỏi mọi sự đớn đau…

Mới đây thôi, nhóm thiện nguyện về lại xóm nghĩa địa để tiếp tục giúp đỡ những trẻ nhỏ năm nay vào lớp một. Thì bất ngờ thay, gặp bé Ù đứng ngay đấy. Con bé chạy nhào ra ôm chặt lấy người thiện nguyện. Ôi trời, đầu nó thì trọc lóc, và da dẻ nó đen trũi như… người ở lục địa đen! Hỏi ra mới biết, quyền năng của Lòng Thương Xót Chúa đã cứu bé Ù một pha cực kỳ ngoạn mục!

… Cách đây hơn tháng, cái u trên đầu bé Ù bị bể ra, máu mủ trào ra cả tai lẫn mũi. Người nhà kinh hoàng bế con bé vào bệnh viện Hóc Môn cấp cứu. Các bác sĩ thấy tình trạng của bé quá nguy ngập, nếu không mổ gấp thì khó giữ tính mạng, thế nhưng cả nhà con bé kéo vào bệnh viện mà không ai có xu nào trong túi, bảo hiểm cũng không có, lấy gì trả viện phí. Các bác sĩ thoáng chút ngập ngừng.

Trong cơn nguy khẩn bế tắc đó, người y tá lớn tuổi trong phòng cấp cứu đã có một quyết định tuyệt vời, một minh chứng sống của Lòng Chúa Thương Xót, bà đứng ra bảo lãnh ca mổ cho

bé Ù. Lý lẽ của bà thật đơn giản: "Chẳng lẽ nhìn thấy cái chết ngay trước mắt mà không cứu sao các anh?"

Đêm ấy, bác sĩ viện trưởng đã phải động lòng với lời lẽ ngắn gọn mà đậm chất người của bà y tá đứng tuổi. Chính ông đã đồng ý và chỉ đạo êkíp mổ cứu sống bé Ù trong đêm.

Sau ca mổ, khối u được các bác sĩ lấy ra trọn vẹn, con bé có cái đầu trọc lóc, khỏe lại nhanh chóng. Lúc xuất viện, bé Ù còn được các bác sĩ thương gom cho ít tiền xe đi về, còn tiền viện phí, khi nào có trả sau! Sau 15 ngày nằm viện hoàn toàn trông cậy vào những tấm lòng yêu thương, các bác sĩ nhìn con bé đầu quấn băng trắng bóc tung tăng ra về, nhìn nhau cười mỉm.

Tạ ơn Chúa! Cảm ơn những lương y vẫn còn có tấm lòng thương xót trong tâm hồn. Trong cuộc sống khi mà vẫn còn nghe rất nhiều câu chuyện bác sĩ X vòi tiền, bác sĩ Y phải có phong bì mới chịu mổ, hay bác sĩ Z chỉ khám cho người giàu… thì những y bác sĩ ở bệnh viện Hóc Môn đã làm sáng lên tấm lòng thương xót. Họ đúng là "lương y như từ mẫu"!

• Niềm Vui Từ Sự Hồi Sinh

Nhìn bé Ù bây giờ khỏe mạnh, lớn phổng phao, tóc đang lún phún mọc dài ra. Chẳng còn ký ức gì về những cơn đau đầu hành hạ, chẳng còn chút dấu vết gì của cục bướu trồi lên sau đầu, đe dọa tính mạng con bé mỗi ngày…

Bé Ù dành hồi lâu thỏ thẻ với người thiện nguyện vốn đã quá thân thuộc với mình: "Giờ khỏe mạnh rồi, con lại đi bán vé số phụ mẹ, nhưng khổ nỗi nhà con có mỗi chiếc xe đạp. Lúc có chuyện ba mẹ con phải thay nhau đi. Lúc việc gấp lại phải tranh nhau cái xe đạp…"

Trò chuyện với người mẹ, nhắc cô đừng lãng quên giấc mơ học hành cho con cái mình, nhất là các giấy tờ quan trọng phải giữ, để mai kia có điều kiện thì làm hồ sơ cho hai đứa nhỏ đến trường. Người mẹ cười hì hì bảo sổ hộ khẩu đem cho người anh cầm mất tiêu rồi! Cám cảnh thay cho người mẹ trải qua quá nhiều biến cố mà vẫn chưa nhận ra trách nhiệm của người làm cha mẹ, vẫn mải miết chạy theo những thú vui thể xác quá ư tầm thường.

Câu chuyện về ước mơ của bé Ù làm người linh mục lãng tử có phần ưu tư, trầm ngâm không nói gì, chỉ gọi một người thiện nguyện vào dặn dò...

Hôm sau, làm theo lời dặn dò của người linh mục lãng tử, những người thiện nguyện ghé cửa hàng mua ngay một chiếc xe đạp mang đến tặng bé Ù. Chẳng thể là nói hết niềm vui mừng của Ù khi được thiện nguyện Tín Thác tặng cho một món quà lớn quá là bất ngờ. Khoảnh khắc con bé đạp xe chạy phăm phăm qua những ngách mộ ngoằn nghèo trong tiếng hô giòn giã của đám trẻ hàng xóm, in sâu vào tâm trí thiện nguyện viên sự kỳ diệu của lòng Chúa thương xót.

Chúa đã tỏ quyền năng lòng thương xót của Ngài trong phòng cấp cứu đêm ấy, đã mở rộng trái tim người y tá già đứng ra bảo lãnh cho ca mổ của bé Ù, đã điều khiển đôi tay của các bác sĩ trong ca mổ cấp kỳ để cứu lấy mạng sống bé Ù, và giải thoát em khỏi nỗi đau khổ đè nặng trĩu của bệnh tật. Chúa đã mở tấm lòng của những "lương y" ấy để họ thành "như từ mẫu". Kỳ diệu thay!

Xin một lần nhìn ngắm trái tim Chúa Giêsu đầy lòng thương xót, chiêm ngưỡng danh Ngài tỏa sáng mãi trong thế gian. Xin một lần tận mắt nhìn thấy những phép nhiệm mầu nơi đời thường để tâm hồn mình được mở ra đón nhận lòng thương xót của Chúa rồi biết chạnh lòng xót thương anh em, sẵn sàng chia sẻ cảm thông những người đau khổ nghèo đói sống chung quanh ta.

Thiện nguyện viên Tín Thác chia tay bé Ù trong niềm hân hoan đến vô cùng, vì được tận mắt thấy quyền năng lòng thương xót Chúa cứu vớt một số phận tưởng như phải kết thúc trong đớn đau buồn tủi, nay rạng rỡ đón chào một tương lai tốt đẹp hơn, dù mới chỉ là một chút...

Con bé Ù lý lắc đạp xe ra khỏi dãy mả đen xì héo hắt. Ngoài kia phố phường mới thật vui vẻ rộn ràng!

Chứng Nhân LTX tại Việt Nam

NHỜ MẸ XÓT THƯƠNG
CON ĐƯỢC CHÚA THƯƠNG XÓT

Cuộc đời luôn thay đổi, thời gian trôi không chờ đợi một ai, những ngày tháng qua bao vất vả, chịu đựng, tủi nhục và đau buồn. Chúa Giêsu đã xót thương và nhìn đến con, khi con đang sống trong tội lỗi & đau khổ về tinh thần. Giờ đây, ngày sống của con có thể nói là đau khổ về thể xác vì phải làm nhiều, cực khổ chịu đựng, lo lắng cho cuộc sống hiện tại. Nhưng tất cả là hồng ân của Chúa ban. Con luôn cảm tạ, tín thác, xin giúp sức để con chu toàn bổn phận của mình, và con luôn mời Chúa Giêsu bước đi với con trong cuộc sống.

Con xin gửi đến cha những chia sẻ của con như là một chứng nhân của Lòng Chúa Thương Xót. Con tên Anna Nguyễn Thị Thu Hà, 35 tuổi. Ba má con ở kontum, hiện nay con đang sống ở Đà lạt với con gái 9 tuổi. Gia đình ba má sinh 11 người (7 gái, 4 trai), con là thứ 8 trong nhà. Ba con theo đạo khi lấy má.

Sau khi tốt nghiệp đại học đà lạt, con đi làm và lo giúp ba má phần nào lo cho 1 em (thứ 9) đi học. Con chỉ biết giữ đạo, đi lễ chủ nhật. Khi tham dự thánh lễ, con chỉ cầu nguyện qua loa cho có, ra về không đọng lại trong con điều gì cả, có khi cha làm lễ mặc áo gì cũng không nhớ, cho nên lời Chúa không có trong lòng con.

Đầu năm 2012, em gái của con giới thiệu: "Chị đọc kinh Lòng Chúa Thương Xót và nghe các bài giảng của cha đi, có rất nhiều mảnh đời tội lỗi mà Chúa đã thương. Chúa sẽ cứu Chị".

Rồi em con gửi CD bài giảng LCTX, các chứng nhân & sách kinh LCTX cho con. Con đã quỳ đọc kinh và cầu nguyện LCTX hằng đêm. Rồi con mở các bài giảng của cha và các chứng nhân nghe. Thật lạ lùng, Chúa Giêsu đã đến và thánh hóa tâm hồn con từ lúc nào con không hay biết.

Con rất vui và ngày càng tin vào Chúa và Chúa Giêsu cũng thương xót ban cho con rất nhiều ơn nối tiếp nhau:

- Ơn thứ nhất: cho con nhận biết mình tội lỗi sai lạc và quay về với Chúa. Những gì con có đều là của Chúa ban, và Lòng Chúa Thương Xót đã nâng đỡ con trong cuộc sống.

- Ơn thứ hai: thánh hóa công việc của con, để con làm được về sớm để đến nhà thờ tham dự thánh lễ mỗi ngày (từ tháng 10.2013 đến nay), con quyết tâm chọn Chúa Giêsu Thánh Thể làm nguồn sống của mình.

- Ơn thứ ba: trong ngày lễ ơn thiên triệu 2014 Chúa đã đến và gõ cửa tâm hồn con hy sinh thời gian và công sức tham gia vào giáo lý viên ở nhà thờ Don Bosco.

- Ơn thứ bốn: con đã nghe bài giảng Lòng Chúa Thương Xót và các chứng nhân mỗi ngày. Con không thể sống thiếu lời Chúa do cha chia sẻ mỗi ngày. Cha đã mang đến cho con nguồn sống, nguồn động viên.

- Ơn thứ 5: con cầu xin và được Chúa thương nhận lời:

+ Chúa đã chữa lành chân trái của con bị té ngã trật khớp, dù đã đi chữa nhiều thầy.

+ Chúa sắp xếp cho con xin xong việc trong công ty để về sớm đi nhà thờ.

+ Nhờ Chúa thương, em trai của con ở Sài Gòn buôn bán thành công có tiền để gửi về giúp ba má con trang trải.

+ Chúa dẫn đưa con gặp những người ngoại đạo, người nghèo, người bất hạnh. Con giới thiệu Lòng Chúa Thương Xót cho họ, và được mọi người lắng nghe, đón nhận, biết đến Chúa Giêsu là Chúa của tình thương.

+ Em Hiện của con bị thần kinh gần 30 năm nay. Khi còn nhỏ nhà nghèo, ba má không có tiền đưa em đi chữa nên bệnh

càng nặng, co dật nhiều làm em mất trí nhớ, không kiểm soát được hành vi của mình. và đã được bác sĩ ở bệnh viện Biên Hòa gửi thuốc uống và không còn dật nữa.

- Ơn thứ sáu: Hồng Ân LTXC đến với gia đình con

Gia đình con ở Kon Tum có 13 người. 1 người đã về với Chúa, còn 12 người thì có 4 người biết đến Lòng Chúa Thương Xót mà không tin, không đọc kinh LCTX. 8 người trong gia đình con đã được rất ơn của Chúa, con xin kể như sau:

Trước hết là ba của con. Ba con tên Tôma Nguyễn Nhuần,77 tuổi, theo đạo khi lấy Má con. Dù cho cuộc sống có cực, phải làm nhiều đi nữa thì ngày chủ nhật cũng nghỉ ngơi để đi lễ. Ba chỉ biết đi lễ, xưng tội hàng năm, có rước lễ nhưng không biết cầu nguyện và chưa từng đọc kinh tối, kinh sáng.

Đến tháng 10.2013, khi con kể cho ba nghe những ơn con nhận được từ LCTX. Chúa đã đến và tác động tâm hồn ba con từ lúc nào không biết. Hàng ngày cứ 3 giờ chiều, ba con lần chuỗi kinh thương xót, đến 5 giờ chiều lần hạt mân côi. Ba con đã biết cầu nguyện, đã tin vào Chúa và sống thư giãn hơn, không nói to tiếng, không la chúng con & không khó chịu như hồi còn trẻ nữa. Những điều Chúa làm thật kỳ dịu. Con rất mừng vì Chúa đã thương xót đến ba con. Ba con mở nghe bài giảng LCTX của cha hàng ngày: sáng sớm, trưa và tối lại cũng mở. Tạ ơn Chúa.

Má của con tên Têrêsa Nguyễn Thị Yến, 68 tuổi. Má con giữ đạo, đọc kinh, đi tham dự thánh lễ, cầu nguyện từ nhỏ. 30 năm Má đã sinh 11 người con, trong 30 năm đó thì đi gánh nước uống 20 năm, cuộc sống lao động vất vả lắm, “ bán mặt cho đất, bán lưng cho trời ”. Má con không uống được thuốc tây, vì cơ thể má con không thích nghi, nếu uống thuốc tây vô là tim đập nhanh, người rất mệt, say sẩm.

Má luôn cầu nguyện cùng Chúa cho các con và hy vọng các con có được cuộc sống an lành hạnh phúc. Nhưng cuộc đời không như những gì ta ước mơ. 2 chị lấy chồng thì không ở với chồng, 2 anh lấy vợ thì nghe lời vợ. Đến năm 2010, người con dâu của anh thứ 5 đã xô má con ngã sau khi chị tranh cãi và chửa

rủa gia đình con vì má con đuổi về không tiếp. Vì buồn và lo lắng cho gia đình nên má con bị loãng xương và sa tử cung.

Nhà làm nông, làm luôn tay luôn chân đã quen, nên ở không, dưỡng bệnh má con không chịu được, nên cũng cuốc cỏ, trồng rau, chăn nuôi và lo việc nhà cơm nước,… cũng đủ làm cho má con yếu đi.

Đến năm 2012, nghe tin một người bạn trong xóm bị đau nặng, má con đến thăm bằng xe đạp, chuẩn bị cua vô cổng nhà người bạn thì bị té, gãy xương háng, phải cấp cứu, băng bột, nằm 1 chỗ 2 tháng, đến tháng thứ 3 thì tháo bột nhưng phải nằm dưỡng cho lành xương vì già nên lâu lành. Từ đó má con ăn uống ít lại, sữa và thuốc bổ không uống được. Con nhắn tin xin cha và cộng đoàn cầu nguyện cho má con có được sức khỏe và ơn chữa lành, và Chúa đã xót thương nhận lời.

Đầu năm 2014, má con không đi được, phải châm cứu và tập vật lý trị liệu ở các bệnh viện SG. Nhập viện 2 tháng, trông má lúc này như 1 em bé cần sự chăm sóc của mọi người, cố gắng lo cho má cả ăn uống, điều trị và điều dưỡng. Sau 3 tháng ở SG em con đưa má về quê để dưỡng bệnh.

Vì không uống được thuốc tây cho nên bệnh má con ngày càng nặng lên. Bệnh thoái hóa đốt sống lưng, bệnh loãng xương: không ngồi được, tay không cầm được vật gì và bệnh sa tử cung, bệnh tiểu đường, bệnh cao huyết áp, giờ phải nhập viện bệnh viện Kon Tum (tháng 10.2014). Điều trị 2 tháng, mà vẫn không thấy bớt, ngày càng nặng và sức khỏe yếu dần. Chúng con rất lo, con nhắn tin xin cha cầu nguyện cho má chịu đựng được cơn đau.

Đến cuối tháng 1-2015 chúng con đưa má đến bệnh viện chữa trị. Kết quả kiểm tra cho biết má bị các bệnh: tai biến, tiểu đường, huyết áp và sa tử cung. Má không có sức để phẫu thuật cắt bỏ tử cung lòi ra ngoài nên bệnh viện chỉ cho thuốc bổ, tập vật lý trị liệu để đi lại được. Hàng ngày má con được chuyền dịch và chích thuốc, có khi bị sốc thuốc lên cơn run lẩy bẩy, người co cứng và lạnh ngắt như sắp được Chúa gọi về vậy. Bác

sĩ đến cứu kịp thời, má con qua cơn nguy. Cơ thể má yếu nhược, không muốn ăn uống gì hết.

Dưỡng bệnh đến đầu tháng 4.2015 bac sĩ mới làm phẫu thuật cho má con tại BV tỉnh Kon Tum. Tạ ơn Chúa, ca phẩu thuật đã thành công.

Má con vượt qua được cơn bệnh, sống và đi lại được là nhờ ơn của lòng Chúa thương xót. Tuy sức khỏe yếu nhưng má vẫn vui tươi, cười nói, luôn đọc kinh LCTX và lần hạt Mân Côi cầu nguyện cho các con. Má con nghe bài giảng của cha thường xuyên, nhất là khi thấy mệt thì lên giường nằm mở các bài giàng của Cha ra nghe.

Kể hết ơn Chúa dành cho con và gia đình thì rất nhiều, không nói hết được. Qua lời chuyển cầu Mẹ Maria, xin Chúa thương ban muôn hồng ân, sức khỏe, sự bình an đến với cha và cộng đoàn.

Con Anna Nguyễn Thị Thu Hà
nguyenthithuha2112@yahoo.com.vn

Chứng Nhân LTX tại Hải Ngoại

Trước kia, con bập bồng trong đức tin, lúc này lúc kia. Nhưng sau một thời gian nghe cha giảng và nghe Nhật Ký Lòng Thương Xót Chúa của thánh nữ Faustina, nhờ ơn Chúa thương bây giờ con tin tưởng và biết phó thác vào Chúa hơn. Con thấy cuộc đời vui hơn khi có Chúa.

Trước khi biết đến Lòng Thương Xót Chúa, con cứ cảm thấy tâm hồn bất an và luôn bực bội trong mình vì chuyện quá khứ. Nhưng có một ngày, Chúa cho con hiểu được con cũng là kẻ có tội, nên con không còn dám kết án người khác nữa.

Và con cảm thấy bình an hơn khi con hiểu được thực trạng và địa vị của con trước mặt Chúa. Con chỉ là một con người yếu đuối, bất toàn và tội lỗi, không ai giống ai. Chúa không kết tội người ta, con làm sao dám lớn hơn Chúa được?

Con, Phượng USA

Pnguyenre@yahoo.com

2- Chúng con là Anna Trần Thị Thanh Thủy và Gioan Kim Tâm. Gia đình chúng con ở tiểu bang Washington - USA.

Con biết đến Lòng Thương Xót Chúa mới đầu năm 2015 qua những bài giảng của cha. Nhờ những bài giảng đó mà nay con và chồng con siêng năng đọc kinh, cầu nguyện và tín thác vào Chúa. Thành phố mà chúng con đang ở cũng có cộng đoàn Việt Nam và cha Việt Nam, nhưng chỉ có 2 thánh lễ mỗi tháng, lễ vào lúc 1 giờ chiều Chúa Nhật bởi vì cha coi xứ là người Mỹ.

Vợ chồng con đã kết hôn được hơn 20 năm rồi và Chúa ban cho vợ chồng được 2 cháu gái. Cháu Jessica 17 tuổi và cháu Jasmine được 11 tuổi. Chúng con rất lấy làm hãnh diện vì hai cháu rất ngoan và lễ phép. Con làm nghề tóc, chồng con là kỹ sư điện. Cuộc sống của gia đình con Chúa cho hằng ngày dùng đủ và cũng không phải nợ nần gì cả. Nhưng gần đây con cảm thấy con cái con càng lớn thì con cảm nhận được sự lo lắng và thấy đây là một gánh nặng. Chồng con thì lúc nào cũng lo chăm chỉ làm và lo cho gia đình đầy đủ. Anh có thói quen về nhà là mở ti vi lên coi, còn con về nhà là chui vào bếp. Con cảm thấy bực bội

nhưng con vẫn cố gắng không tỏ ra cau có, bởi vì anh không thích càm ràm, vả lại con thì không thích nói nhiều.

Cha ơi, nhiều lúc con cảm thấy con sống chẳng qua vì các con, đôi lúc con nghĩ là hôn nhân của chúng không biết còn bao lâu nữa, những lúc con nghĩ đến đó là con chảy nước mắt bởi vì con không muốn gia đình tan rã. Con vẫn hằng đêm cầu nguyện xin Chúa cho gia đình con luôn được hạnh phúc. Còn về tâm linh thì gia đình con mỗi Chúa Nhật vẫn đi lễ như những gia đình công giáo khác. Việc đọc kinh tối thì chỉ đếm trên đầu ngón tay thôi.

Đi lễ ngày Chúa Nhật bởi vì là bắt buộc và để khỏi phải mắc tội bỏ lễ và cũng là để làm hài lòng Chúa, nhưng chẳng thấy Chúa đâu cả.

Sau lễ thì nhóm bạn rủ nhau đi chơi nếu con không về thăm gia đình con ở Seattle. Các mẹ thì shopping mua sắm, các bố thì đi uống cà phê, thỉnh thoảng đi casino giải trí, các cháu thì đi lòng vòng ở trong shopping hoặc xem phim, bởi vì nghĩ rằng đi làm cả tuần thì cuối tuần cho con cái đi chơi, cứ nhứ như thế gần 10 năm.

Cho đến tháng 5/2014, một anh trong nhóm bạn đã được Chúa gọi về vì bị ung thư bao tử nên gia đình con và gia đình bạn ấy không hứng thú đi chơi nữa và cảm thấy nên ở nhà để làm việc nhà, bởi vì cứ đi như vậy thì phí thời gian và phí tiền nữa.

Trước giáng sinh năm 2014 con cảm thấy mình đang khao khát một cái gì đó. Tuần lễ đầu tiên của năm mới, bình thường buổi sáng sau khi chở con đi học xong thì con hay lên internet để shopping, mặc dù không mua bán gì, thường là chỉ coi có gì giảm giá không hoặc đẹp thì con đặt hàng. Nhưng hôm đó con lại lên youtube và con thấy chứng nhân Lòng Thương Xót Chúa của cha Giuse Trần Đình Long, con mở lên xem. Con đã khóc thật nhiều khi nghe những người đó nêu lên những ơn lành mà Chúa đã ban cho họ. Từ đó con cũng được ơn là đã được biết Chúa là Cha yêu thương đã chết và đóng đinh trên thập giá vì tội lỗi con. Đây là năm đặc biệt, hạnh phúc nhất phúc của đời con, không gì sánh bằng. Rồi tối hôm đó chồng con đi làm về, con mở

lên xem, chồng con xem và anh cũng mê luôn. Thế là Chúa đã biến đổi tâm hồn của vợ chồng con. Kể từ đó chồng con đi làm về không coi ti vi nữa mà mở nhạc thánh ca để nghe nhạc hoặc nghe những bài bài về Lòng Thương Xót Chúa do cha giảng.

Đã gần 10 năm con không đến tòa giải tội, vì con nghĩ đi xưng tội rồi cũng phạm lại thôi, những chuyện lặt vặt như giận chồng, nói xấu bạn bè và mọi người quen biết chắc chẳng sao đâu. Nhưng sau khi nghe cha nêu ra những tội đó thì con đã cảm thấy rằng mình đã xúc phạm đến Chúa. Sau khi cảm nghiệm được Lòng Thương Xót Chúa thì con rất ao ước đến tòa giải tội để làm hòa với Chúa và cảm thấy tâm hồn nhẹ nhàng. Những nỗi buồn lo và ham muốn về xác thịt tự nhiên biến mất, đặc biệt là gánh nặng gia đình, nay con cảm được rằng không còn là gánh nặng nữa mà đó là "hồng ân". Tất cả những gì con có được ngày hôm nay đều là ân sủng của Chúa dành cho con. Tạ ơn Lòng Thương Xót Chúa!

Bây giờ con ao ước có thời gian để tham dự thánh lễ hàng ngày và không đi trễ như trước kia nữa, không mê đi chơi như hồi đó nữa. Mỗi tối vợ chồng con lần Chuỗi Mân Côi hoặc Lòng Thương Xót Chúa. Chúng con cố gắng tập cho các cháu đọc kinh tối và đi Chầu Thánh Thể mỗi tối thứ ba. Xin cha cầu nguyện cho gia đình con luôn được vững tin vào Chúa, Mẹ Maria và Thánh Cả Giuse. Sau hết xin Chúa ban muôn ơn lành xuống cho cha để cha có đầy đủ can đảm và nghị lực để đem tin mừng đến cho mọi người ở khắp mọi nơi.

Con Anna Trần Thị Thanh Thủy
tracythuyvu@gmail.com

3- Con tên là Nguyễn Khánh Trang, 48 tuổi. Con làm nghề nail, hiện đang ở Fort Worth, tiểu bang Texas, USA.

Con được ơn Chúa vào năm 2008. Năm đó, con lái xe đi làm về, trên xe có con gái 20 tuổi và con út 5 tuổi. Khi đang chạy xe thì có một chiếc xe lớn chạy ngược chiều cứ đâm đầu chạy bên phần đường của con. Con sợ quá, chưa kịp trở tay thì nó đã tông vào xe con.

Lúc cảnh sát đến kéo 3 mẹ con của con ra, xe con bị nát bét, tất cả đồ đạc trong xe vỡ ra vụn nát, phải phá cửa xe mới đem 3 mẹ con ra ngoài được, nhưng lạ thay, 3 mẹ con con và tượng Đức Mẹ không có một vết trầy xước.

Trước đây con là người tội lỗi lắm. Con rất thích xem bói. Nghe ở đâu có thầy bói là con bỏ cả lễ để đi xem, vậy mà Chúa và Mẹ vẫn đỡ nâng chở che con.

Một ơn lớn mà con nhận được từ Chúa là vào năm 2010. Con trai con 18 tuổi, lái xe từ nhà ông bà ngoại ở thành phố Oklahoma về nhà ở Texas. Lúc đang lái xe thì cháu ngủ gục, bị lọt xuống đường và văng ra cách đó cả trăm mét. Máy bay cấp cứu, nhưng con không hề biết gì. Sót ruột vì cháu đi cả ngày không thấy về, con gọi điện thoại cho cảnh sát và được cho biết người đi xe bảng số đó đang nằm phòng cấp cứu.

Nghe tin dữ xong, con như ngất đi. Khi đến nhà thương, con biết cháu bị thương nặng và hôn mê trong 30 ngày. Trong vòng 30 ngày đó, con đọc kinh Lòng Thương Xót Chúa và Kinh Mân Côi liên tục, con gọi điện thoại về Cali nhờ cộng đoàn cầu nguyện. Có 2 người Mỹ, cứ mỗi khi chiều đến là vác tay lên vai nhau để đọc kinh Lòng Thương Xót Chúa. Ông ta nói ông đã bị hôn mê nằm ở phòng này đúng 2 tháng. Trong bụng ông bị nhiễm trùng hết, vậy mà nhờ kinh Lòng Thương Xót Chúa mà ông được cứu sống như vậy.

Được một người tặng quyển sách Lòng Thương Xót Chúa, con cứ miệt mài đọc rồi khóc và kêu xin Chúa. Mỗi lần cháu đi mổ là con cầm tràng chuỗi quỳ cầu nguyện từ lúc bắt đầu mổ cho đến khi bác sĩ ra nói ca mổ thành công. Con thầm tạ ơn Chúa.

Kể từ ngày đó, cháu tỉnh dần trong phòng mổ. Bác sĩ nói nếu có tỉnh thì cháu cũng mất hết ý thức, không biết gì, vì khi xe lộn mấy vòng làm cho dây thần kinh của cháu bị chéo lại. Con lại khóc và tiếp tục cầu nguyện, lúc đó con có tiệm nail nhưng con cũng bỏ luôn và không nghĩ đến làm ăn gì nữa.

Tạ ơn Chúa, một phép lạ nữa lại xảy ra. Hôm nay cháu không những đi lại bình thường mà còn học giỏi nữa. Hiện giờ

cháu đang học y tá năm thứ hai. Giờ đây cháu chịu nghe lời mọi người, không ngang bướng nữa. Ai cũng nói Chúa và Mẹ sinh cháu ra lần thứ hai. Cháu rất siêng năng đi lễ và không bỏ sót một thánh lễ nào.

Từ khi nhận được hai ơn huệ của Chúa, con đã sống sống đạo tốt hơn và tránh xa tội lỗi. Từ ngày biết đến trang web muoichodoi.info và nghe bài giảng của cha, mỗi ngày lúc làm việc con tranh thủ nghe cha giảng. Con cảm thấy tâm hồn con nhẹ nhõm khi nghe giảng và con nguyện sẽ để dành tiền làm việc bác ai. Giờ đây con sống phó thác, nếu Chúa thấy điều gì tốt đẹp nhất thì Chúa làm cho con, và con tin rằng những gì Chúa làm cho con đều là Chúa muốn tốt cho con mà thôi.

Con, Trang Nguyen, TX - USA

khanhnguyen1965.tn@gmail.com

4- Con là Maria Trần Thị Thu, đang ở bên Hoa Kỳ. Cách đây một năm con có xin cha và cộng đoàn Lòng Thương Xót Chúa cầu nguyện cho con được khỏi bệnh mất ngủ và nay con đã bớt rất nhiều. Mặc dù con vẫn còn bệnh, nhưng mỗi lần cảm thấy tuyệt vọng là con tìm đến Lòng Thương Xót Chúa và cầu nguyện, chính những lúc ấy con cảm thấy nhẹ nhàng. Hằng ngày con vẫn thường nghe bài giảng của cha, thật tuyệt vời cha ạ, qua những lời cha giảng, con nhận ra rằng Chúa quá thương chúng con và Ngài không bao giờ bỏ chúng con. Mỗi lần con thấy có ai bệnh và cảm thấy chán nản thì con khuyên họ hãy đến với Lòng Thương Xót Chúa và cầu nguyện. Khi chạy đến với Chúa và cầu nguyện họ cảm thấy rất vui.

Cám ơn cha và cộng đoàn đã cầu nguyện cho con. Xin Chúa và Mẹ Maria luôn thương xót và ban ơn cho cha và cộng đoàn.

5- Con là Teresa Hồng Loan, đang ở tiểu bang Virginia USA. Con đã có gia đình và con đang làm công nhân. Chồng con là tân tòng, nhưng cám ơn Chúa vì anh ấy rất ngoan đạo. Con có một người con trai, năm nay cháu được 12 tuổi. Con đi chợ và thấy CD bài giảng của cha nên con lấy về nghe. Sau đó

biết được website muoichodoi.info nên con nghe cha giảng mỗi ngày.

Những ơn Chúa đã ban cho con và gia đình con thì nhiều lắm, không kể cho hế. Con chỉ biết tạ ơn Chúa và Mẹ Maria đã luôn che chở phù trợ cho con. Cách đây một năm, bác sĩ nói con bị khối u ở tử cung, con phải mổ để cắt bỏ. Con tuyệt vọng và mất ngủ triền miên, con không dám kể với ai, chỉ biết khóc thầm và cầu nguyện và xin phó thác cho Chúa. Sau ca mổ, bác sĩ nói là khối u lành nên không sao và chỉ cần theo dõi, thế nhưng con vẫn không tài nào ngủ được. Bác sĩ nói vì con suy nghĩ quá nhiều nên bị stress rất nặng.

Con đã sử dụng không biết bao nhiêu là thuốc ngủ nhưng vẫn không ngủ được nên sức khỏe con rất là yếu. Con nghĩ chỉ có Chúa mới cứu con được và con lại tiếp tục cầu nguyện và cầu nguyện, sau đó thì con email cho cha. Ngày hôm sau con đi tái khám, bác sĩ đã thử rất nhiều loại thuốc ngủ nhưng không có loại nào hợp với con. Khi tới phiên chờ để gặp bác sĩ thì có người đến để đưa mẫu thuốc mẫu, sau đó bác sĩ đưa cho con và nói đây là thuốc mới và nói con uống thử xem sao.

Thật là mầu nhiệm, Chúa đã cứu con cha ạ. Từ đó đến nay con đã bớt rất nhiều. Con biết rằng Chúa không bao giờ bỏ con, chỉ cần nghĩ đến Chúa và cầu nguyện là mọi sự rồi sẽ tốt đẹp. Tạ ơn Chúa.

Con, Hồng Loan USA
hongloanteresa@yahoo.com

trang thơ Dâng Mẹ

MẸ LAVANG
MẸ THƯƠNG XÓT

Con tới Mẹ, khi trời đêm buông xuống.
Thánh địa dịu lời, trầm lắng nguyện xin.
Con sốt sáng, dâng lời kinh cảm tạ.
Cùng với Mẹ, dâng hy lễ tri ân.

Mẹ xinh đẹp, hơn mọi người dương thế.
Ơn cao vời, Chúa êm ái trao ban.
Tinh sạch quá, ơn vô cùng cao quí.
Cả xác hồn, Mẹ tuyệt diệu tinh trong.

Mẹ ơi Mẹ, tên Lavang nhè nhẹ.
Thuở năm nào, Mẹ hiện đến ủi an.
Đoàn con cái ,đang lầm than nguy khốn.
Khấn van nài, Mẹ thương xót cứu nguy.

Mẹ hiền hậu, dịu êm như suối mát.
La vang là, nơi chốn Mẹ hiện ra.
Giờ tới đó, tâm hồn con nhẹ nhõm.
Nhờ qua Mẹ, Lòng Thương xót trao ban.

Chuyên mục : Mỗi Tháng Một Chuyện

GIEO YÊU THƯƠNG - DIỆT OÁN THÙ

Người phụ nữ ấy rụt rè đi chiếc xe đạp cà khổ, sau lưng là hai đứa trẻ lúi húi tìm đến điểm hẹn Tín Thác. Với giọng nói không thể nhỏ hơn, từng câu chữ của chị kể về cuộc đời mình làm những thiện nguyện viên Tín Thác cảm thấy xót xa: Chúa ơi, sao thế gian vẫn còn những con người với nhau mà đối xử sao quá tàn nhẫn!

• Thói Đời Vắt Chanh Bỏ Vỏ

Chị Nguyễn Thị Kim Cúc vốn sinh ra đã mang phận mồ côi. Những ngày đầu nhìn thấy ánh sáng cuộc đời, trong mắt chị đã chẳng bao giờ tồn tại hình bóng mẹ cha bao giờ. Những ngày sau đó, cô bé Kim Cúc dù vẫn còn nằm ngửa trên cũi, cũng đã phải nếm trải dần mùi đời của thân phận "mồ côi mồ cút". Ít thời gian sau, một đôi vợ chồng đã đón chị từ bệnh viện về làm con nuôi. Những tưởng đó sẽ là kết thúc đẹp cho cô bé mà số phận vốn đã thiệt thòi từ tấm bé.

Đôi vợ chồng ấy vốn hiếm muộn mười mấy năm. Một ngày nọ đi xem tướng số gì đó, thầy bói phán rằng: muốn sinh con thì phải nhận một đứa con về nuôi, nếu đứa bé đó có tật thì càng tốt, thế mới có thể có con. Nên họ lật đật đi tìm một đứa trẻ, và đó là chị Cúc, đứa trẻ mồ côi bị bỏ ngay tại viện lúc vừa sinh, và dị tật cái chân ngay sau khi vừa rời lòng mẹ.

Họ thương yêu chị Cúc hết mực như đã hứa với ông thầy, để đẻ được con. Ông thầy cũng cao mưu phán phải làm mọi sự y như con đẻ. Vì thế họ cũng ra chính quyền làm giấy tờ nhận con đâu ra đấy. Mấy năm sau đó họ cũng được một mụn con đẻ đích

thực. Kể sao cho xiết niềm hạnh phúc của đôi vợ chồng son sẻ, đã không tiếc yêu thương mà nuôi một mầm sống chẳng phải máu mủ gì đúng như cam kết với thần với thánh, nên chắc "trời" giữ lời, ban cho đứa con ruột rà làm quà trả lễ!

Chẳng ngờ lòng người đã ngắn còn nhiều khúc quanh, trả xong "cam kết" với thánh thần, kể từ đó cuộc đời chị Cúc thành thảm họa, cuộc sống không còn đứng ở bậc con cái, mà đã thành người hầu kẻ hạ lúc nào không hay. Những trận đòn, chửi rủa thậm tệ cứ thế thường xuyên hơn, đỉnh điểm đến một ngày đôi vợ chồng "trước tưởng là tốt ấy" đánh chị một trận đòn thừa sống thiếu chết rồi đuổi chị ra khỏi căn nhà mà trước đây đã tưởng là chốn yêu thương dành cho chị.

• Lấy Tình Thương Đáp Trả Hận Thù

Tự nhiên đang có một gia đình rồi lại trở về phận côi cút, làm sao không khỏi choáng váng với cô bé Kim Cúc mới mười mấy tuổi? Vậy mà Cúc cũng tự sinh tồn lớn lên được, lấy được tấm chồng, lại có thêm hai đứa con.

Những bất hạnh vẫn chưa buông tha chị. Người chồng bị áp lực trước cách đối xử của nhà vợ, thấy rõ mình chẳng được lợi gì khi thấy gia đình vợ đối xử lạnh nhạt với chị Cúc, nửa lời hỏi thăm chẳng có, gặp là mắng chửi, gặp là đuổi đánh. Thế là anh cũng lại hiện nguyên hình là một gã hèn nhát, chạy theo bồ nhí mất dạng, bỏ lại hai đứa con nhỏ bơ vơ cùng người vợ quanh năm ốm yếu.

Trơ lại một mình, lại phải đèo bòng thêm hai đứa con giờ không còn một bóng tùng quân nào mà dựa dẫm, chị Cúc phải trải thân làm hết nghề này đến nghề khác mưu sinh, cốt nuôi được hai con ăn học. Thời gian đầu chị đi bán vé số, ròng rã bước chân tập tễnh hết con đường này đến con đường khác, cố gắng mời chào bán từng tờ vé số nuôi con. Biết bao cạm bẫy, biết bao hiểm nguy rình rập người phụ nữ cô thân đơn chiếc như thế! Mưu sinh đã muôn phần gian khó, những họa tai rình rập lại càng làm con người ta thêm khốn khổ. Bán vé số đã chẳng được mấy đồng mà chị còn bị bọn bất lương giật vé số mấy lần. Táng

tận lương tâm hơn, chúng đạp ngã người đàn bà tật nguyền yếu ớt chỉ để giật cho được mấy tờ vé số!

Sau nhiều lần bị giật như thế vốn liếng đã cạn kiệt hết, chị Cúc đành chuyển qua làm công nhân may. Nhưng sức lực người đàn bà bệnh tật nhiều như thế, đi làm công nhân làm sao trụ nổi như thanh niên trai tráng, thế là cứ một bữa làm lại hai bữa nghỉ vì bệnh, làm công được công mất, lương tháng tom góp mãi chẳng qua nổi ba triệu. Gần ba triệu đồng giữa lòng phố thị, vật giá đắt đỏ này làm sao sống? Ba triệu một tháng cho 3 con người: hai con nhỏ dại cần ăn học, mẹ thì đau yếu. Than ôi!

Ba triệu đối với người giàu sang có khi chỉ đáng giá bằng một nửa của một bàn tiệc xa hoa cao lương mỹ vị. Ba triệu không đủ cho một thiếu gia ăn chơi phá phách ở một quán Bar sang trọng nào đó, ba triệu chắc chẳng thể đủ cho một quý cô ưa thích shopping. Nhiều trai xinh gái đẹp cầm ba triệu đi dạo phố còn trách ba mẹ: Sao đưa tôi ít thế! Dòng xoáy đồng tiền quả là khôn lường, không bao giờ là đủ, không bao giờ là dừng lại đối với những phàm nhân chỉ biết bạc vàng trong con mắt. Thuở đời nhìn nhau bằng vật chất, quen nhau bằng quyền lực, đối xử với nhau bằng địa vị.

Tất cả đều chìm đắm vào cái bẫy mà Satan bày ra, một cái bẫy vô cùng hào nhoáng rực rỡ, nhưng cũng rất dễ dàng đánh gục lương tâm, nhân phẩm con người. Cần lắm, cần lắm những phút giây sống chậm lại, nghĩ suy tâm tình với Thiên Chúa, với trái tim vô cùng thương xót của Chúa Giêsu. Hãy nghĩ về mồ hôi lao động, về giá trị của đồng tiền, về giá trị của ba–triệu–bạc mà vào tay mình, chắc chẳng thể đủ cho một cuộc vui tốn kém.

Vậy mà ở xóm nghèo, một góc nghèo nơi rìa thành phố, gạt qua những đèn màu phố thị, có một người mẹ gạt qua ốm đau thể xác, miệt mài đi làm một công nhân may, kiếm ba triệu bạc tiền lương, nuôi con ăn học, nuôi con lớn khôn.

Cuộc đời nghiệt ngã, khó khăn như thế nhưng khi thiện nguyện viên Tín Thác hỏi về gia đình hay người chồng, tuyệt nhiên gương mặt chị không gợn lên nét nhíu mày hay nổi giận. Trong đôi mắt ấy không còn nét hận thù. Tất cả chỉ là một nét

quên: quên đi những con người tưởng là rất thương yêu, nhưng lại hóa ra vô cùng bội bạc.

• Món Quà Lòng Chúa Thương Xót

Thằng bé con trai của chị năm nay lên lớp bốn, nhìn rất lanh lợi và tinh anh. Tất cả niềm tự hào của Cúc khi nói chuyện, đều là vì con cái. Hai con của chị ngoan, đặc biệt là cậu con trai năm nay vào lớp bốn, các năm trước cháu đều đạt học sinh giỏi. Thấm được nỗi vất vả của mẹ, cháu luôn cố gắng học giỏi để mẹ Cúc khỏi buồn.

Khi kể về niềm vui học hành của con, Cúc thở dài, chị lo vì những điều trái ngang bất công nơi cuộc sống trần tục sẽ làm hỏng sự ham học nơi thằng bé. Chuyện buồn của chị lại tiếp nối bởi một tai nạn cách đây mấy tháng làm chị bị đứt gân chân, nằm liệt giường cả tháng trời, không đi làm gì được. Tiền học của con, tiền ăn, tiền sinh hoạt kéo đến sát đầu giường nơi người mẹ đau chân đang nằm liệt. Chị Cúc liều mạng đi vay bạc "nóng" (vay tiền lãi suất cao của xã hội đen) để có chi phí lo cho con học hành. Cứ một triệu trả thành triệu hai, lãi một tháng hai trăm ngàn đồng. Chị đánh liều vay ba bốn triệu để lo việc học hành cho con, lo cái ăn cái uống qua được cơn đau bệnh. Lãi cao, về sau chị gượng dậy được đi làm nhưng lương cũng chỉ vừa đủ chi tiêu, không có để trả lãi.

Thế là lãi mẹ gom vào lãi con, tự nhiên số nợ nảy nòi thành năm sáu triệu. Mấy ngày nay chủ nợ đến đòi sát rượt, cứ nhè chiều tối lúc mấy mẹ con túm tụm là tìm đến mạt sát chửi rủa.

Nỗi sợ hãi hằn lên trong ánh mắt thằng bé và đứa em gái khi nghe mẹ kể về những khoảnh khắc chủ nợ tìm đến đòi tiền. Là những lời chửi rủa không thể tục tằn hơn, là những lời đe dọa xiết nhà, xiết bếp (bếp mà cũng xiết nợ!), xiết xe đạp. Nhà có gì sẽ tịch thu bằng hết. Là những khoảnh khắc ba mẹ con ôm cứng trong nhà vì sợ, chịu những trận mưa đá gạch, chai lọ từ chủ nợ ném vào bể cửa, bể đồ…

Chị Cúc nhìn con trai thở dài, sự ác nghiệt như thế làm thằng bé sợ hãi chắc chẳng còn tâm trí nào mà học cho nổi. Hỏi

tương lai con thích làm gì, thằng bé cười bẽn lẽn bảo con chưa biết… Con gái nhỏ của chị năm nay cũng vừa vào lớp một. Trẻ con như tờ giấy trắng. Chị lo lắm. Không biết những bất hạnh, bất công đang bủa vây quanh mẹ con chị đầy rẫy như thế, liệu các con chị có còn được một cửa sống bình an không?

Người thiện nguyện cảm thông và chẳng biết nói gì hơn khi trao phần quà từ thiện nguyện Tín Thác và cộng đoàn lòng thương xót Chúa, là một chục gạo để mấy mẹ con có cái ăn trong mấy tháng hè. Và một phần tiền để lo sách giáo khoa, lo bút tập, và đồng phục mới cho hai cháu. Chị vui miệng nói, cháu lớn – Bé Nguyễn Công Hậu – mấy năm nay toàn mặc quần áo đồng phục xin từ các anh chị lớn, năm nay thế là con có áo mới rồi!

• Gieo Tin Yêu Vào Cuộc Đời

Những người thiện nguyện viên âm thầm đã theo sát bước chân chị Cúc đã trọn vẹn 4 năm ròng, từ lúc hai đứa con của chị đứa thì thò lò mũi xanh, đứa thì nhỏ xíu còn bồng trên tay. Tình thương không nằm chật hẹp trong 1 lần trao quà, 1 lần cứu trợ. Tình yêu thương âm thầm và nhẹ nhàng len lỏi, kết nối những người mang trái tim bác ái và những phận người khó nghèo, đã trải qua sợi dây thời gian không quản gian khó…

Chia tay chị Cúc nơi góc xóm nghèo nàn, nhìn dáng người đàn bà tập tễnh đẩy chiếc xe đạp cà tàng, mấy cháu nhỏ líu ríu sau chân mẹ, mới nhận ra hạnh phúc không nằm ở việc người khác đối xử với mình ra sao, mà chỉ cần mình tỏ lòng với người khác như thế nào. Nhìn vào cuộc đời chị Cúc, ai nói là không bất hạnh? Chị Cúc hoàn toàn có thể lựa chọn đối đầu với cha mẹ nuôi, đối đầu với chồng mình để tìm lại lẽ công bằng được không?

Được chứ! Nhưng chị không chọn như thế. Đơn giản là chị đã làm tất cả những gì mà một người mẹ có thể làm, lao động lương thiện, không bán linh hồn mình cho quỷ dữ để đánh đổi chút vật chất tầm thường. Hạnh phúc đối với người phụ nữ tật nguyền ấy, là năm học mới các con đã có sách, có quần áo mới đi học. Thế là đã quá đủ!

Đọc lại lời Chúa Giêsu nói với chị thánh Faustina trong Nhật Ký Lòng Thương Xót Chúa, dường như cũng đang nói với chị Cúc hôm nay:

"Cha vui mừng vì con đã cư xử đúng tư cách là ái nữ của Cha. Con hãy luôn nhân lành như Cha là Đấng nhân lành. Vì yêu mến Cha, con hãy yêu thương mọi người, kể cả những kẻ chống đối con, để Lòng Thương Xót của Cha có thể phản chiếu tràn đầy qua tấm lòng của con" (NK, 1695)\

"Hỡi ái nữ của Cha, con hãy nhìn Trái Tim từ ái Cha và phản chiếu lòng cảm thương ấy nơi trái tim và các hành động của con, để khi cao rao Lòng Thương Xót Cha cho thế giới thì con cũng nhờ đó mà được bừng cháy." (NK, 1688)

Mừng Mẹ Lên Trời

MARIA - NGƯỜI NỮ CỦA NIỀM TIN, MẸ CỦA LÒNG XÓT THƯƠNG

"Mẹ Maria là người nữ của niềm tin; Mẹ của Lòng Thương xót, là Mẹ của Giáo Hội; Mẹ đã tin tưởng. Đời sống của Mẹ chứng tỏ rằng Thiên Chúa là Đấng không lừa dối chúng ta"

(Bài Giảng của ĐTC Phanxicô trong Thánh Lễ ở trước Đền Thánh Mẫu Caacupé trong chuyến công du Paraguay thứ Bảy 11/7/2015)

... Trong Phúc Âm thánh Luca 1,26-36 chúng ta nghe lời thiên thần chào Đức Maria: "Mừng vui lên, hỡi Đấng đầy ân sủng. Đức Chúa ở cùng bà" Mừng vui lên, Maria, mừng vui lên.

Khi nghe thấy lời chào này, Mẹ Maria cảm thấy bối rối và tự hỏi lời chào ấy có ý nghĩa gì. Mẹ hoàn toàn không hiểu được những gì đang xẩy ra lúc ấy. Thế nhưng Mẹ biết rằng vị thiên thần này từ Thiên Chúa mà đến và vì thế Mẹ đã thưa xin vâng. Maria là Mẹ của Xin Vâng. Xin vâng với ước mơ của Thiên Chúa. Xin vâng với việc chăm sóc của Thiên Chúa. Xin vâng với ý muốn của Thiên Chúa.

Như chúng ta đều biết, đó là tiếng xin vâng không dễ gì để sống. Một tiếng xin vâng chẳng được đặc ân hay chuyên biệt nào. Ông Simeon đã nói tiên tri về Mẹ rằng: "Một lưỡi gươm sẽ đâm thâu tâm hồn bà" (Luca 2,35), và thật sự đã xẩy ra như thế. Đó là lý do chúng ta yêu mến Mẹ rất nhiều. Chúng ta thấy được một người mẹ thật sự ở nơi Mẹ, một người mẹ giúp chúng ta giữ cho đức tin và đức cậy được sống động giữa những hoàn cảnh éo le phức tạp. Suy nghĩ về lời tiên tri của ông Simeon, chúng ta cần chia sẻ ngắn gọn về 3 thời khắc khó khăn trong đời sống của Mẹ Maria:

1- Thời khắc thứ nhất là cuộc hạ sinh của Chúa Giêsu. Các vị không có chỗ trọ. Các vị là những người vô gia cư, không nơi nào đón nhận Con của Mẹ. Không có nơi để Mẹ có thể sinh hạ. Các vị không có họ hàng thân thuộc ở gần đó; các vị lẻ loi cô độc. Chỉ có một nơi duy nhất đó là một hang của thú vật. Chắc hẳn Mẹ vẫn nhớ những lời của thiên thần: "Mừng vui lên, hỡi Đấng đầy ân sủng. Đức Chúa ở cùng bà". Mẹ dám tự hỏi rằng: "Đức Chúa ở cùng tôi ư? Thế thì Ngài ở đâu bây giờ trong hoàn cảnh tối tăm này?"

2- Thời khắc thứ hai là việc trốn sang Ai Cập. Các vị cần phải ra đi, đi đến nơi lưu đầy. Các vị chẳng những không có phòng, không có gia đình gần gũi, sự sống của các vị còn nguy hiểm nữa. Các vị cần phải lên đường ra nước ngoài. Các vị là các kẻ di dân bị bách hại, vì lòng ghen tương và tham lam của ông vua. Cả ở đó nữa, Mẹ có thể đã dám tự hỏi rằng: "Tất cả những gì đã được thiên thần hứa hẹn đâu cả rồi?"

3- Thời khắc thứ ba là biến cố Chúa Giêsu chết trên thập tự giá. Không một cảm nghiệm nào khó khăn hơn đối với một người mẹ khi chứng kiến thấy cái chết của con mình. Thật là đoạn trường. Chúng ta thấy Mẹ Maria ở đó, ở dưới chân cây thập tự giá, như hết mọi người mẹ, mạnh mẽ, trung thành, ở với người con của Mẹ cho tới lúc người con chết, chết trên thập giá. Cả ở đó nữa, Mẹ có thể đã đặt vấn đề: "Đâu là tất cả những lời hứa hẹn thiên thần đã nói với tôi?"

Mẹ Maria là người nữ của niềm tin; Mẹ của Lòng Thương xót, là Mẹ của Giáo Hội; Mẹ đã tin tưởng. Đời sống của Mẹ chứng tỏ rằng Thiên Chúa là Đấng không lừa dối chúng ta, Thiên Chúa không bỏ rơi dân của Ngài, ngay cả trong những lúc hay những trường hợp đường như Ngài không có đó. Mẹ Maria là người môn đệ đầu tiên của Con Mẹ, và trong những lúc khó khăn Mẹ đã giữ cho niềm hy vọng của các tông đồ sống động. Họ cảm thấy lo sợ nên đã giam mình ở căn thượng lầu.

Là một người phụ nữ chú ý tới các nhu cầu của người khác, Mẹ có thể nói - khi việc cử hành và bầu khí vui vẻ đã đi đến cùng - **"Này, họ hết rượu rồi"** (Gioan 2,3). Mẹ là người nữ đã đến ở với người chị họ của Mẹ "chừng 3 tháng" (Luca 1,56), nhờ đó bà Isave không bị lẻ loi khi sửa soạn sinh con. Đó là người mẹ của chúng ta, rất tốt lành và rất nhân ái, Mẹ là Đấng hỗ trợ chúng ta trong cuộc sống trên dương gian này...

LỜI KẾT TẬP SAN THÁNG 8-2015

- Cha là Thầy Dạy của con, hiện giờ và mãi mãi là thế; con hãy cố mô phỏng trái tim con nên giống Trái Tim hiền lành và khiêm nhượng của Cha.

Con đừng bao giờ đòi hỏi quyền lợi. Hãy hết sức bình tĩnh và nhẫn nhục chịu đựng tất cả những gì xảy đến với con.

Đừng bào chữa khi bị trách mắng, mặc dù con vô tội. Hãy nhường cho ngươi khác phần thắng.

Hãy cứ sống tốt kể cả khi thấy lòng tốt của con bị người ta lạm dụng. Chính Cha sẽ nói thay cho con khi cần thiết.

Hãy biết ơn ngay cả những ơn nhỏ mọn nhất Cha ban, bởi vì lòng biết ơn của con thôi thúc Cha phải ban cho con thêm nhiều ơn mới…" (NK, 1701)

- Hôm nay tôi được thưa chuyện với Chúa và Người phán bảo tôi: "Có những linh hồn Cha không thể làm gì được cho họ. Họ là những linh hồn lúc nào cũng xét nét tha nhân, nhưng lại không biết những gì đang xảy ra trong lòng mình. Họ không ngớt nói về người khác, thậm chí cả trong giờ thinh lặng ngặt là giờ qui định để thầm thĩ với một mình Cha. Các linh hồn đáng thương, họ không nghe lời Cha; nội tâm họ rỗng tuếch. Họ không tìm Cha trong tâm hồn, nhưng trong chuyện ngồi lê đôi mách là chỗ chẳng bao giờ tìm thấy Cha.

Họ cảm nhận nỗi trống vắng của họ, nhưng không thừa nhận tội mình, trong khi các linh hồn được Cha ngự trị lúc nào cũng là một nguồn sám hối thường xuyên. Thay vì sửa mình, tâm hồn họ lại sôi sục ghen tương, và nếu không hoán cải, họ còn lún sâu hơn nữa. Một tâm hồn đã ganh tị đến thế giờ đây lại còn ngập ứ ghét ghen. Họ đã ở sát bờ vực thẳm. Họ ghen tương về những ân huệ của Cha nơi các linh hồn khác, trong khi chính họ lại không thể và cũng không muốn đón nhận. (NK, 1717)

- Có những lúc Chúa Giêsu cho lòng tôi biết mọi sự hiện hữu trên trần gian đều phục vụ tôi: các bạn hữu, các kẻ thù,

thành công, chống đối… tất cả mọi sự, dù muốn dù không, đều phải phục vụ tôi.

Tôi không để tâm suy nghĩ về những sự ấy; tôi cố gắng trung thành và yêu mến Chúa đến độ hoàn toàn quên mình. Chính Chúa chăm sóc tôi và chiến đấu chống lại địch thù tôi. (NK, 1720)

- Tôi thường thấy các cạm bẫy rình chực tôi do những người nhẽ ra không nên làm như thế. Tôi không bào chữa, nhưng phó mình hoàn toàn cho Thiên Chúa, Đấng thấu suốt lòng tôi. Và tôi thấy những người ấy đã mắc vào những dò bẫy do chính họ giương ra. Lạy Thiên Chúa, Chúa công bình và tốt lành nhường nào! (NK, 1727)

- *Lạy Chúa Giêsu của con, mặc dù được thôi thúc rất mạnh mẽ, nhưng con phải hành động thật châm rãi, và như vậy là cốt để không làm hỏng công cuộc của Chúa bằng sự hấp tấp của con.*

Ôi Chúa Giêsu của con, Chúa cho con biết về các mầu nhiệm của Chúa và muốn con truyền đạt cho các linh hồn. Giờ đây, không còn bao lâu nữa con sẽ có thể hành động.

Vào giờ phút rõ ràng như bị hoàn toàn hủy diệt, thế mà sứ mạng của con - giờ đây không còn gì cản trở - sẽ được khởi sự; mặc dù có nhiều người chống đối, nhưng không gì có thể làm thay đổi thánh ý Thiên Chúa. (NK, 1389)

- Lạy Chúa Giêsu của con, không gì có thể hạ thấp những lý tưởng của con; tức là tình yêu con đã dành cho Chúa.

Mặc dù con đường ấy đầy chông gai, nhưng con không sợ tiến bước. Cho dù mưa rào những bách hại có trút xuống trên con; cho dù các bạn hữu có từ bỏ con; cho dù mọi sự đều mưu đồ chống đối con và bầu trời trở nên đen tối; cho dù giông tố gầm thét nổi lên, con cảm thấy hoàn toàn đơn chiếc và phải đương đầu với tất cả; tuy nhiên, con tràn đầy bình an, con vẫn tín thác vào Lòng Thương Xót Chúa, ôi lạy Thiên Chúa của con, và hy vọng của con sẽ không bị dập tắt. (NK, 1195)

Nhờ Mẹ đến với Chúa
Số tháng 9/2015
muoichodoi.info, tinthac.net
LƯU HÀNH NỘI BỘ
Exaltation of the Holy Cross
Birthday
Blessed Virgin Maria
ARCHANGELS
Michael
Gabriel
Raphael

Mừng Sinh Nhật Đức Maria 8/9

CÂU CHUYỆN TỪ NHỮNG DÒNG MÁU

Sinh Nhật Đức Mẹ, thiện nguyện Tín Thác không có hoa nến dâng Mẹ, cũng chẳng có điều kiện đi hành hương đó đây để cầu khấn Mẹ. Thôi thì dâng lên Mẹ "câu chuyện từ những dòng máu" để làm món quà mừng Mẹ. Đó là câu chuyện của một con người, hay nói chính xác hơn là một dòng máu nóng mạnh mẽ biểu trưng của Lòng Thương Xót. Tình thương của con người quả thực là món quà Thiên Chúa ban tặng. Tình yêu thương ấy xuất phát từ trái tim chân thành gạt phăng mọi sự khổ đau trên cõi đời. Tình yêu thương ấy mạnh mẽ đến mức có thể khiến một con người sẵn sàng hy sinh dòng máu của mình đằng đẵng mười mấy năm trời để nuôi sống mẹ hiền...

Trưa. Sài Gòn đổ nắng bỗng bất chợt muốn chuyển mưa. Trời tối sầm và cái ngách nhỏ dẫn vào khu trọ gần chi hội người mù xã Tân Hiệp như sâu hút heo hơn, như nuốt chửng cái dáng nhỏ bé của người đàn bà tất tả đi vô dãy nhà trọ.

Chị máng bao đồ chứa lỉnh kỉnh những vỏ chai nhựa lên tường, dợm miệng tính hỏi vọng vô nhà trọ cánh cửa mở hờ, thì từ trong nhà có tiếng ho, rồi tiếng má chị hỏi vọng ra đầy âu yếm:

- Về rồi đó hả Trinh? Sao con đi bộ? Xe đâu hả con?

Chị cười, đẩy cửa vô nhà cười rổn rảng :

- Con cho xe đi nghỉ chơi rồi, bắt nó cày hoài với mình sao chịu nổi má!

Bàn tay chị giấu vội tờ biên lai cầm đồ vào túi quần. Mẹ chị thoáng nhìn thấy. Buông tiếng thở dài, người mẹ già dựa lưng vào vách nín cơn ho, ngập ngừng:

- Người ta giao cho con giỏ đồ về giặt hả? Thôi nghỉ đi con, kẻo rồi kiệt sức.

- Không sao đâu má, con khỏe mà. Người ta thương quí mới giao. Mình không giặt liền, lỡ người khác dành thì mất mối.

Rót cho mẹ già ly nước, chị lui cui quay ra với thau đồ. Đôi bàn tay chai rám của người đàn bà nhẹ nhàng chà vạt áo lụa của người ta. Mẹ chị có lý khi khuyên chị nghỉ ngơi, bởi vì chị vừa từ bệnh viện Chợ Rẫy về.

• Bán Máu Để Sống

Người đàn bà tảo tần có nụ cười vui và cánh tay rắn chắc tên là Nguyễn Thị Tuyết Trinh. Chị ấy gánh trên vai mình cả một số phận mà những người có cuộc sống may mắn bình thường không thể hình dung nổi.

Chị Trinh có gốc ở quận 8, cũng từng có chồng và có con, cũng từng có cuộc sống bình an. Nhưng khi chị ngót tuổi bốn mươi, bệnh tình lần lượt lấy đi người chồng, rồi đứa con, cho dù chị đã bám viện như bám nhà, và nhà cửa thì qui đổi ra tiền viện và tiền thuốc.

Trắng tay, trắng đời bởi tang chế, chị về tìm nương nơi cánh tay mẹ già, vậy mà cánh tay mẹ già cũng yếu đuối quá rồi. Cánh tay mẹ già chẳng thể là nơi để chị có thể thanh thản dựa vào như thời thơ bé. Thời gian, bệnh tật tàn phá con người ta sao mà kinh hãi. Mẹ của chị nay già yếu lắm rồi, cũng mang trong mình cả chục căn bệnh, thành ra chị Trinh vẫn chưa thể dừng chân mà nghỉ ngơi được. Chị lại phải lao vào cuộc chiến sinh kế để nuôi mình, nuôi mẹ, và nuôi thuốc chữa bệnh cho mẹ.

Ngần ấy năm mẹ bệnh cũng là ngần ấy năm chị Trinh biết đến cụm từ "bán máu". Hành trình bán máu của chị thấm thoắt đã bước sang năm thứ mười. Chị kể về hành trình kinh hoàng đó một cách hồn nhiên nhẹ tựa bóng cây xa xăm nào đó. Những năm đầu dấn thân vào nghiệp bán máu, chị bị bác sĩ chê lên chê xuống, vì có lúc chị xuống cân, sức khỏe không đảm bảo, như cái

cây bị những vết cứa làm cho chảy nhựa ra thì cũng chẳng mấy chốc mà mục ruỗng đó thôi.

Dần dà chị nghĩ ra cái mẹo để có thể bán máu được. Chị lên một "chiến lược" giữ cho cơ thể lúc nào cũng đủ tiêu chuẩn để các bác sĩ chấp nhận lấy máu. Đấy là ăn thật nhiều cơm. Chị cố gắng ăn gấp đôi gấp ba lần sau mỗi đợt bán máu để duy trì trọng lượng cơ thể không bị sụt giảm. Nhà nghèo nên chị có ăn gấp nhiều lần, thì cũng vẫn là những hạt cơm không khô khốc, đâu có thịt thà cá mú bổ dưỡng. Ăn thêm một chén cơm là giảm đi một phần nguy cơ sụt cân, là tăng thêm cơ hội được bán máu vào lần sau. Ăn nhiều tinh bột thì tự nhiên người phốp pháp lên, mặc dù trong người chẳng có chất bổ dưỡng gì cả. Vì thế dù thân xác có phúng phính lên thì cũng chỉ như cái xác được bơm đầy hơi vậy, yếu vẫn hoàn yếu.

Kệ, mình yếu mình mệt là chuyện ở nhà, đến kỳ gặp bác sĩ thấy mình cứ trắng bóc mập mạp thì ổng mua máu của mình. Thế thôi!

Nhờ cái "sách lược" làm nhiều người nghe qua phải chảy nước mắt đau xót như thế, chị hồ hởi khoe rằng đến giờ vừa chạm ngưỡng tuổi ngừng bán máu (55 tuổi), chị vẫn là người có nguồn máu rất tốt và được "biên chế" với bệnh viện để bán máu lâu dài.

Chị phải đi bán máu để sống, và sống để tiếp tục có máu mà bán. Ấy thế mà vẫn có những con người chẳng bao giờ phải đi bán máu, nhưng họ vẫn thâu đêm suốt sáng tự bòn rút sự sống, sức khỏe của chính bản thân một cách vô ích. Điểm đến của họ chẳng phải là bệnh viện này nhà thương nọ, mà là những quán Bar, những quán nhậu, những nơi ăn chơi khét tiếng. Nơi ấy những nam thanh nữ tú tự làm mục ruỗng chính bản thân bằng rượu, bằng thuốc lắc, bằng bạo lực, bằng những trò giải trí tanh hôi ngập ngụa trong vũng tội. Để rồi sau chuỗi ngày dài ăn chơi trụy lạc, xã hội được trả lại những cái xác vô hồn, những cái xác mà nhựa sống đã bị rút sạch bởi những cuộc ăn chơi trác táng. Có những người phải bán máu mưu sinh, thì trong những nơi ăn chơi người ta vừa chấp nhận mất tiền vừa chấp nhận mất máu. Thật là nghịch lý như thế…

Những đồng tiền bán máu chị Trinh kiếm được khó khăn đầy vơi. Cũng vì thế mà thật vất vả khi phải chi tiêu. Chị chắt chiu từng chút một, cầm tiền ra khỏi cửa bệnh viện sẽ là tính toán phần hao hụt do đi lại, rồi lại ngồi tiếc xót mấy đồng đi xe bus về nhà… Chị mua ngay chục trái trứng tươi cho mẹ tẩm bổ, phần còn lại dành thuốc thang cho mẹ. Dăm bữa nửa tháng chị lại đưa mẹ đi bệnh viện lấy thuốc. Chồng hóa đơn thuốc thang cũng dầy theo năm tháng. Cứ một lần đi bệnh viện thì số tiền bán máu ít ỏi kiếm được lại hết sạch theo những đơn thuốc.

Chị vẫn mỉm cười với sự thiệt thòi phải gánh chịu trong cuộc đời. Chị vẫn mỉm cười vì còn được rút ra những dòng nhựa sống khỏi cơ thể để lấy đó mà quy đổi ra sự sống cho mẹ mình. Chị chẳng còn ai thân thiết trên cõi đời này ngoài mẹ của chị. Mỗi buổi chiều chị từ chỗ làm thuê về, chị an lòng khi nghe tiếng ho khúc khắc của bà cụ. Mỉm cười nắm lấy bàn tay mẹ mình vẫn còn có chút da thịt dù bệnh tật hành hạ ngày này qua ngày nọ.

Chị cũng mỉm cười với chính sự đau đớn của bản thân. Mười năm hiến máu để lại những sự tàn phá chẳng thể vãn hồi trong thân xác người phụ nữ có cái tên Trinh ấy. Thực tế là bác sĩ không mua trọn vẹn dòng máu của chị. Họ lấy máu của chị, trích lấy tiểu cầu để dùng, rồi trả lại cho chị dòng máu chẳng còn tí ti gì cái chất tiểu cầu quý giá ấy,cái chất mà người ta vẫn hay dùng trong những cuộc giải phẫu đắt đỏ.

Tiểu cầu là chất đông máu trong cơ thể, nhờ nó con người có cơ chế đông máu. Chúa cho cơ thể loài người có tế bào tiểu cầu để nếu có những vết thương, họ sẽ không bị chảy máu tới chết. Dòng máu của chị sau khi rút hết tiểu cầu rồi được bơm trở ngược vào trong cơ thể, nó không còn chức năng đông máu nữa, thành ra những khớp xương giờ đây dễ chảy máu hơn bao giờ hết, và đã chảy máu thì sẽ chảy không ngừng, tim cũng phải làm việc mệt mỏi hơn vì dòng máu đã trở nên loãng hơn bình thường. Bây giờ người của chị thành tổ hợp của căn bệnh cao huyết áp và thấp khớp nặng nề, những di chứng để lại sau hàng bao năm trời bán máu.

Dù bệnh tật hành hạ liên miên nhưng Lòng Chúa Thương Xót vẫn bảo vệ giữ gìn dòng máu của chị được sạch, được tốt để

chị vẫn còn một cửa sống trên đời. Một tháng tối đa bán máu được hai lần, mỗi lần bốn trăm ngàn. Thế là một tháng chị có tám trăm ngàn từ việc bán máu, vừa đủ lo thuốc thang cho mẹ, và đưa mẹ đi bệnh viện một tháng vài ba lượt. Bệnh người già thuốc đắt đỏ, cứ một lần đi là mấy trăm ngàn tiền thuốc. Chị không ngại, miễn là mẹ chị bớt đau đớn bởi tật bệnh.

Những lo toan cuộc sống đâu thể giải quyết hết bằng dòng máu bán đi cho được, cho nên vừa từ bệnh viện về, dù rất mệt và yếu, chị đã phải lao ngay vào cuộc mưu sinh với những công việc nặng nhọc: giặt đồ thuê, dọn nhà thuê, rửa bát thuê. Liên tục bán sức lao động bằng đủ phương thế khác nhau thì mới có đủ sinh hoạt phí cho hai mẹ con, mà cũng chẳng thấm vào đâu cả, những việc ấy ngày nay có máy móc làm hết cả rồi, họa chăng có một vài người quen biết gọi chị làm mà thôi.

• An Nhiên Tự Tại

- "Chẳng dám nhìn lên, cũng chẳng mong nhìn xuống, chỉ đơn giản là chấp nhận và sống, biết ngày nào hay ngày ấy thôi!"

Chị nói với thiện nguyện Tín Thác như thế khi được hỏi làm cách nào chị có thể chịu đựng hết tất cả những sự bất hạnh như thế.

Phải rồi, chẳng thể nhìn lên để tự cảm thấy xót thương cho bản thân mình còn quá nhiều thiệt thòi cay đắng, mà cũng chẳng thể nhìn xuống khi mà dù bất hạnh của mình có là quá nhiều, thì đâu đó vẫn còn những mảnh đời còn khổ ải hơn, khốc liệt hơn nữa. Thành ra hãy cứ an nhiên tự tại mà sống và chấp nhận. Chỉ cần mỗi sáng thức dậy thấy hai mẹ con còn được ở bên nhau, thế là quá đủ.

Định mệnh giờ đây an bài hai mẹ con chị Trinh như đảo ngược vị trí cho nhau. Người con gái tỉ mẩn vuốt tóc, nắm tay xoa chân người mẹ già bảy mươi mấy tuổi nói chẳng ra hơi. Chẳng khác chi hình ảnh người mẹ chăm nom con mọn. Từ vai trò con gái, chị Trinh nay thành một người mẹ, dang đôi tay vẫn

còn dấu tích của những mũi kim lấy máu, chăm chút cho mẹ mình từng chút, từng chút một, dẫu chỉ là hai thân xác bệnh tật còm cõi nương tựa vào nhau để tồn tại qua thế gian đầy rẫy sự khốc liệt của cuộc mưu sinh, hay nói đúng hơn là để sinh tồn.

Chị không phải là không nghĩ đến chuyện ngừng việc bán máu để giảm bớt sự hao mòn sức khỏe, cứu vãn lại chính tuổi thọ của mình. Nhưng mỗi thứ có cái giá của nó, và khiến chị không thể không đắn đo. Chị đã từng thử đi bán vé số, nhưng ngày ấy chị không có chút vốn liếng gì. Chị phải mua chịu vé số của đại lý. Tất nhiên đại lý họ cũng không nhân đạo gì, chấp nhận cho mình lấy chịu vé, nhưng lợi nhuận của mình sẽ bị cắt giảm. Và họ chỉ để cho mình những tờ vé lẻ, vé xấu. Đi phơi nắng cả ngày chẳng bán được bao nhiêu mà để mẹ ở nhà một mình chẳng yên tâm chút nào. Thế là chị lại thôi.

Người linh mục lãng tử khi biết hoàn cảnh của chị Trinh đã lập tức giao cho nhóm Tín Thác nhiệm vụ phải tìm gặp chị và có phương án hỗ trợ cụ thể thiết thực. Dù sao việc bán máu cũng không thể là cách kiếm sống lâu dài được. Chị đã có tuổi, lại ốm bệnh ngặt nghèo, đến lúc ngã gục xuống biết nương tựa vào ai, mẹ chị cũng chẳng còn chỗ nào dựa vào được nữa…

…Một thiện nguyện viên từng trải qua bao sự đời mà giờ gặp hoàn cảnh này cũng không cầm lòng được, rưng rưng nước mắt: "Cuộc đời tôi đã từng chứng kiến bao nghịch cảnh, chính đôi tay này đã nhúng chàm, đã làm những sự cuồng ngông kiếm rất nhiều tiền. Nay tôi gác kiếm rửa tay tham gia nhóm thiện nguyện đi làm việc bác ái mong thấy cuộc sống tươi đẹp hơn. Nhưng quả thật câu chuyện của chị Trinh quá dữ dội vượt ngoài sức tưởng tượng của tôi… Thật tôi không biết nói gì hơn. Tôi xin bỏ tiền túi tặng chị năm trăm ngàn để chị đi chuộc cái xe đạp về, dư chút chị mua đồ bồi dưỡng cho mẹ.

Anh quay đi, giấu không cho mọi người biết đôi mắt mình đang rưng rưng. Giọt nước mắt chực trào ra trên khuôn mặt phong trần của người đàn ông một thời đầm mình trong bão táp cuộc đời.

Thiện nguyện viên càng nghẹn ngào hơn, khi chị Trinh vô tư kể: "Cầm xe ở đây một ngày chỉ lấy tiền lãi năm nghìn thôi!"

Nụ cười vụt tắt trên gương mặt thiện nguyện, năm ngàn tiền lãi một ngày, gốc là hai trăm nghìn. Chẳng hóa ra một ngày lấy hai phân rưỡi tiền lời. Nếu quy ra một tháng tiền lời là sáu mươi phân. Cũng phải, là người kinh doanh có ai lại chịu thiệt bao giờ, làm gì có lòng thương xót!

Trước khi gặp chị, thiện nguyện viên tưởng sẽ gặp một người phụ nữ đáng thương, yếu đuối, than thân trách phận, tỉ tê xin giúp đỡ, rồi chúng tôi sẽ ngồi trò chuyện, lựa lời an ủi khích lệ chị…

Nhưng tất cả thiện nguyện viên đã im lặng khi nghe chị nói về cuộc đời mình, về sự chọn lựa khốc liệt khi phải bòn rút sự sống của chính mình để nuôi một ước mơ còn được có mẹ trên đời. Chúng tôi đã hoàn toàn câm lặng. Mọi lời nói của chúng tôi lúc này đều trở nên vô nghĩa. Trước mắt thiện nguyện Tín Thác bây giờ chỉ còn là một hình ảnh biểu tượng của Lòng Thương Xót. Một câu chuyện biểu trưng cho Lòng Thương Xót.

Trong ngày Sinh Nhật Đức Mẹ, thay vì đi hành hương với hoa nến tốn kém, thiện nguyện xin âm thầm trao tặng cho chị chút vốn (hai triệu đồng). Hai triệu này tương đương với khoảng 5 lần bán máu. Như vậy chị có thể giữ lại thêm một phần sức khỏe và tuổi thọ của mình. Chị cũng có thể nghĩ đến một phương cách sinh nhai nào đó từ nguồn vốn này để an tâm chăm sóc mẹ già mà, chẳng cần phải đi bán máu nữa.

Thiện nguyện Tín Thác cũng xin dâng lên Mẹ Maria lời cầu nguyện cho mẹ của chị. Xin Mẹ che chở gìn giữ bà cụ. Sau khi cầu nguyện, thiện nguyện gởi tặng chị những quà tặng tinh thần là nhịp cầu kết nối giữa hai mẹ con chị và Lòng Chúa Thương Xót: sách, ảnh, tràng chuỗi, băng đĩa và máy MP3 nghe 500 bài giảng lòng Chúa thương xót. Mong rằng những quà tặng tinh thần này sẽ giúp mẹ con chị vui hơn, tín thác vào lòng Chúa thương xót hơn.

Chia tay chị Trinh, thiện nguyện Tín Thác cứ nhớ mãi hình ảnh người phụ nữ đôi chân bước tập tễnh vì đau khớp, tay

dắt chiếc xe đạp về lối có phòng trọ nhỏ tí teo. Trong phòng trọ ấy, mẹ của chị đang chờ, chờ đợi đứa con gái nhỏ trở về. Cô "con gái nhỏ" ở tuổi ngũ tuần ấy nay đã có chút niềm vui, có chút tia hy vọng từ những người chưa từng quen biết. Hy vọng ấy chẳng cần phải rút sự sống từ con người ta ra mới có thể tồn tại, hy vọng ấy bắt nguồn từ những bàn tay Tín Thác và trông cậy nơi lòng Chúa Xót Thương.

Thiện Nguyện Tín Thác
Saigon một chiều mưa 2015

Lễ Suy Tôn Thánh Giá 14/9

CHƯỚNG NGẠI CỦA THẬP GIÁ

"Trong khi người Do thái đòi hỏi những điềm thiêng dấu lạ, còn người Hy Lạp tìm kiếm lẽ khôn ngoan, thì chúng tôi lại rao giảng một Đấng Kitô chịu đóng đinh, điều mà người Do Thái coi là ô nhục không thể chấp nhận, và dân ngoại cho là điên rồ..." (1Cr 1,22-23)

Đôi Giòng Lịch Sử

Lòng yêu mến và tôn kính Thánh Giá đã có từ lâu trong Kitô Giáo. Người Kitô hữu có thói quen làm dấu

Thánh Giá trên người và vật như dấu chỉ sự chúc lành. Giáo Phụ Tertuliano cho biết : "Bất kỳ làm một việc gì có ý nghĩa, người Kitô hữu đều làm dấu Thánh Giá." Trong Giáo Hội Chính Thống Giáo, việc làm dấu Thánh Giá được thực hiện bằng bàn tay phải với ba ngón tay: ngón trỏ, ngón chỉ và ngón giữa chụm lại, diễn tả

niềm tin vào Ba Ngôi Thiên Chúa; còn hai ngón đeo nhẫn và ngón út thì sát vào nhau, để chỉ sự kết hợp của thiên tính và nhân tính của Chúa Giêsu. Tuy nhiên, ngày lễ dành để tôn vinh Thánh Giá mới có từ thế kỷ thứ 4.

Vào năm 326, sau khi tìm được di tích Thánh Giá, thánh Hélène, mẹ của Hoàng Đế Constantin, đã cho xây cất hai đền thờ, một tại Mộ Thánh ở Thánh Địa và một tại núi Calvario. Lễ khánh thành và cung hiến hai đền thờ này được tổ chức trọng thể vào hai ngày 13 và 14 tháng 9 tại Giêrusalem.

Vào thế kỷ thứ 6, Khosroès I (531-579) là vua Ba Tư đánh thắng quân của đế quốc Roma ở Phương Đông. Quân Ba Tư chiếm đóng, tàn phá Thánh Địa, và cướp đi cây Thánh Giá thực ở Giêrusalem.

Heraclius (575-641) là con của tổng trấn thành Carthage, là vị tướng tài giỏi mới 35 tuổi. Ngày 3-10-610, vị tướng trẻ này lật đổ bạo chúa Phocas, nắm quyền ở Constantinopoli, lên làm hoàng đế Byzantin, lấy hiệu là Heraclius I (610-641).

Ngày 12-12-627, vua Heraclius đã anh dũng điều khiển trận đánh rượt đuổi vua Khosroès I đến Ctésiphon. Tại đây, con trai của Khosroès là Siroes Shirva đã giết cha và giao nộp Thánh Giá thực lại cho vua Heraclius I.

Năm 629, Thánh Giá được kiệu về Constantino, rồi từ đó rước về Giêrusalem giữa muôn tiếng reo mừng của thần dân trong ánh đuốc sáng ngời và những cành Olive thơm ngát. Vua Héraclius muốn đích thân vác thánh giá thật vào đền thờ để tạ ơn Chúa. Ông mặc vương phục và đội mũ hoàng đế. Nhưng khi vác Thánh Giá lên vai, ông thấy quá nặng, không thể bước tiếp được nữa khiến toàn dân kinh ngạc, lo âu. Đức Zacharias, Giáo Chủ Giêrusalem, liền nói với vua: “Xin hoàng đế thận trọng vì với mũ miện và y phục vương quyền mà ngài đang mặc, ngài không hợp để vác Thập Giá giống như thân phận khó nghèo, khiêm tốn của Chúa Giêsu Kitô.”

Nghe lời Đức Giáo Chủ, nhà vua bỏ hết mũ miện, thay bộ áo sang trọng bằng một bộ đồ rách rưới nghèo

nàn… Tức thì cây Thánh Giá trở nên nhẹ nhàng. Heraclius I vác Thánh Giá gỗ vào đền thờ. Để tỏ quyền năng, với gỗ Thánh Gía, Chúa đã làm nhiều phép lạ trong ngày hôm ấy.

Tại Giêrusalem, Đức Giám Mục đã cử hành trọng thể lễ Suy Tôn Thánh Giá ngày 14 tháng 9 năm 629, sau này trở thành Lễ Suy Tôn Thánh Giá mừng kính vào ngày 14 tháng 9 hàng năm.

Đức Giáo Hoàng Gregorio (590-604) đưa vào Phụng Vụ Roma nghi lễ tôn kính Thánh Giá trong ngày Thứ Sáu Tuần Thánh. Chính yếu là việc biểu dương "Gỗ thập giá", với lời kêu mời long trọng : "Đây là gỗ Thánh Giá, nơi treo Đấng cứu độ trần gian" Mọi người cùng đáp lại : "Chúng ta hãy đến thờ lạy".

Trong thư Galat 5,11, Thánh Phaolô viết: "Thưa anh em, giả như tôi còn rao giảng phép cắt bì, thì tại sao tôi lại vẫn bị ngược đãi? Như thế, thập giá đâu còn là chướng ngại nữa!". Khi thánh Phaolô viết những lời này, ngài đã từng bị công kích. Sứ điệp của ngài đang bị chỉ trích. Thánh Phaolô lý luận rằng sự chỉ trích có thể xảy ra. Ngài không rao giảng Tin Mừng về những điều chúng ta cần phải làm để được ơn cứu độ. Thay vào đó, ngài rao giảng rằng chúng ta chỉ có thể được cứu độ thông qua thập giá của Đức Kitô mà thôi. Phaolô nói là thế gian cho rằng sứ điệp này thật chướng ngại. Tại sao thế gian lại cho rằng sứ điệp này là chướng ngại ?

Thập Giá Là Chướng Ngại Chính Vì Tính Chất Dã Man Của Việc Đóng Đinh

Tại Florida, bà Judy Buenoano, 54 tuổi, được biết đến như là Góa Phụ Đen, bị hành quyết. Bà bị kết tội giết chồng và con trai vì số tiền bảo hiểm. Trên đài CNN, cuộc hành quyết bà Judy Buenoano được mô tả bằng những chi tiết sinh động. Đầu bà được cạo nhẵn và chân trái của bà được cạo từ đầu gối đến mắt cá chân để có thể gắn điện cực. Đầu bà được bôi dầu mỡ để hoạt động như một chất dẫn điện. Khi bà được đưa vào phòng và bị trói vào ghế dựa, lệnh được ban hành, và dòng điện 2300 volts, 9.5 ampe

truyền vào cơ thể bà trong vòng 8 giây.

Một nhân chứng nói rằng khi dòng điện truyền vào cơ thể bà, thì "bà ấy nắm chặt những ngón tay của mình, và cơ thể bà phần nào lảo đảo khi dòng điện gây choáng váng đánh trúng vào bà. Một làn khói trắng phát xuất từ mắt cá chân bên phải của bà".

Cuộc hành quyết người Góa Phụ Đen bị hoãn lại, vì tòa án tranh luận về một vụ kiện cho rằng hình thức chết này là cách trừng phạt tàn nhẫn vô nhân đạo.

Một năm trước, Pedro Medino đã bị xử tử bằng điện với cùng trạng thái này. Khi ông ta bị xử tử bằng điện, có những ngọn lửa màu cam và xanh dương dài tới 30 phân bắn ra từ phía bên phải đầu ông ta, và bay qua bay lại từ 6 đến 10 giây, tỏa khói đầy căn phòng hành quyết.

Việc hành quyết này gây sốc đối với chúng ta vì tính cách thô bạo của nó. Ta cảm thấy khiếp sợ. Thật là một điều kinh khủng. Trái lại, thập giá Đức Kitô nghe rất quen thuộc đối với chúng ta, đến nỗi chúng ta có nguy cơ thực sự quên rằng thập giá này thật dễ sợ đến thế nào, khủng khiếp đến thế nào, chướng ngại đến thế nào. Chúng ta vẫn làm những cây thập giá bằng vàng như là đồ trang trí. Chúng ta đeo thánh giá như là nữ trang. Có lẽ chúng ta nên đeo một hình vẽ trên huy hiệu, như một cái ghế điện thu nhỏ, hoặc một chiếc thòng lọng của người bị treo cổ – vì đó chính là biểu tượng – của một cuộc hành quyết thật đáng xấu hổ. Không giống như cái ghế điện, việc đóng đinh vào thập giá là một trong những cách thức tra tấn tinh tế nhất mà con người đã từng nghĩ ra. Đó là cách trừng phạt dành cho loại tội phạm tồi tệ nhất. Nạn nhân hoàn toàn bị mất phẩm giá trong nỗi xấu hổ trần truồng ô nhục. Đó là một điều thật chướng ngại!

Thập giá Đức Kitô là một sự xỉ nhục khủng khiếp. Đấng Messia của Thiên Chúa phải mang lấy một sự xỉ nhục như vậy là điều không thể chấp nhận nổi. Đối với một số người, việc giảng dạy như vậy dường như mang tính cách báng bổ. Không bao giờ được để cho Đấng Messia phải chịu

đựng nỗi đau khổ và bất xứng đến thế.

Thiên Chúa sẽ không bao giờ cho phép điều đó xảy ra. Người chống lại bất cứ điều gì đưa đến nỗi đau khổ. Chắc hẳn Đấng Toàn Năng sẽ ngăn chặn những điều ấy, trước khi chúng có thể được thực hiện. Tất nhiên trừ phi đây chính là điều mà Chúa Cha đã dành cho Chúa Con.

Thập Giá Là Chướng Ngại Vì Thập Giá Cho Ta Thấy Rõ Con Người Thật Của Mình

Nguyên nhân thứ hai khiến thập giá là chướng ngại vì chúng ta không muốn nhận rằng chính tội lỗi đã làm cho cái chết của Đức Kitô trở nên cần thiết. Chúng ta chỉ muốn nghe nói đến sự tốt lành của con người. Chúng ta muốn nói về tiềm năng lớn lao chưa khai thác của mình.

Khi nghĩ rằng chính tội lỗi của chúng ta chịu trách nhiệm về nỗi đau khổ của Đức Kitô, thì chúng ta lại ngoảnh mặt đi. Chúng ta không thể và sẽ không chịu đựng nổi trách nhiệm đó. Đây là một cái nhìn về tình trạng tội lỗi riêng của mình, mà chúng ta không muốn thấy.

Kinh Thánh vẽ ra một bức tranh rõ rệt. Chúng ta đã nổi loạn chống lại chính Thiên Chúa. Sự nổi loạn này mang tính cách xúc phạm nặng nề đến chính Thiên Chúa, Đấng chí thánh. Chúng ta đáng phải chịu "chiếc ghế điện" của Thiên Chúa. Không có lời khẩn khoản nào trước Thiên Chúa. Chúng ta bị kết án, trừ phi chính Đấng Phán Xét can thiệp.

Chúng ta có thể lý luận, đổ lỗi, tìm cách chối tội! Tuy nhiên, Thiên Chúa vẫn không hề bị khuất phục. Thiên Chúa không chấp nhận tội lỗi. Tội lỗi thật khủng khiếp đối với Thiên Chúa, đến nỗi Người sẵn sàng để cho chính Con của Người chịu tra tấn, chịu hình phạt khổ giá ô nhục để giải thoát chúng ta khỏi tội lỗi đó.

Bất cứ khi nào chúng ta làm theo ý riêng mình thay vì ý của Thiên Chúa, thì chúng ta phạm tội. Bất cứ khi nào chúng ta thỏa hiệp với sự dữ, với điều sai trái, thì chúng ta phạm tội. Bất cứ khi nào ta ganh ghét, ghen tỵ, phê bình

chỉ trích, đổ vạ cáo gian, tìm mọi cách trù dập người khác, hạ giá người khác, thì chúng ta phạm tội. Bất cứ khi nào chúng ta chỉ ngón tay xương xẩu vào một người khác để kết án, thay vì thương xót, thì chúng ta phạm tội…

Rõ ràng bản danh sách này còn dài dài. Tuy nhiên, chúng ta thường tự bào chữa rằng: "Ồ! Thì tất cả mọi người đều làm những điều đó mà. Có sao đâu?" Không ! Không phải thế ! Đây chính là những tội lỗi đã gây ra cái chết khủng khiếp cho Đức Kitô. Đây là những tội lỗi đã giết chết Đức Kitô! Bạo lực đã trở thành quá quen thuộc, đến nỗi chúng ta đang trở nên tê liệt đối với nó. Bạo lực nơi học đường, trong gia đình, ngoài đường phố, chỉ một xích mích nhỏ, va quẹt nhẹ, cũng có thể gây án mạng dễ dàng! Sự vô luân lan tràn khắp nơi, đến nỗi hầu như chúng ta không nhận ra. Và tội lỗi là một phần rất lớn trong những việc chúng ta làm và trong con người của chúng ta, đến nỗi hiếm khi chúng ta nhìn lại nó. Nhưng chính những tội lỗi mà chúng ta vẫn coi thường, lại là những tội lỗi mà Đức Giêsu đã chịu treo trên thập giá để cứu độ chúng ta.

Người ta nhận thấy thập giá là chướng ngại, vì thập giá cho họ nhìn thấy một bức tranh rất thật về bản thân họ, về con người thật của họ mà họ không muốn thấy.

Đó chính là nguyên nhân khiến thập giá mang tính cách chướng ngại đối với bản chất tự hào của con người. Vì điều này tuyên bố rằng cách thức duy nhất để được ơn cứu độ là hoàn toàn phó thác cho lòng thương xót của Thiên Chúa. "Lạy Chúa Giêsu, con tín thác vào Chúa!"

Thay Lời Kết

Cùng nhau nhìn lên Thánh Giá Chúa và đọc lại "Nhật Ký Lòng Thương Xót Chúa Nơi Linh Hồn Tôi" của Thánh Nữ Faustina, để thấy được Lòng Thương Xót Chúa dành cho những người tội lỗi như thế nào, và để thấy Thập Giá không còn là một chướng ngại nữa nhưng là biểu tượng của lòng thương xót:

- "Khi một linh hồn nhìn thấy và nhận ra gánh

nặng tội lỗi của họ, khi cả một vực thẳm khốn nạn mà họ đã tự mình lao xuống hiện ra trước mắt, họ cũng đừng thất vọng, nhưng hãy tín thác gieo mình vào vòng tay đầy lân ái của Cha như một đứa trẻ trong tay mẹ hiền. Các linh hồn ấy được quyền ưu tiên đối với Trái Tim lân tuất của Cha. Họ được ưu tiên đến với Lòng Thương Xót của Cha.

Con hãy cho họ biết rằng chưa từng có một linh hồn nào kêu cầu Lòng Thương Xót của Cha mà phải thất vọng hay bẽ bàng. Cha vui sướng thỏa thê nơi một linh hồn đặt trót niềm tín thác vào lòng nhân lành của Cha." (NK, 1541)

"Hỡi ái nữ của Cha, con đừng chán ngại loan truyền Lòng Thương Xót của Cha. Như vậy, con sẽ làm giãn khát Trái Tim hằng bừng cháy ngọn lửa thương xót các tội nhân của Cha. Con hãy nói cho các linh mục của Cha rằng các tội nhân cứng lòng cũng sẽ hối cải khi nghe rao giảng về Lòng Thương Xót của Cha. Và linh mục nào rao giảng về Lòng Thương Xót của Cha sẽ được ân thưởng một thần lực kỳ diệu; Cha sẽ xức dầu những lời của các ngài và đánh động tâm hồn những ai nghe lời các ngài rao giảng."

(NK, 1521)

Lm. Trần Đình Long
chiều giờ kinh lòng thương xót

trang thơ

GIÁ THÁNH

Thánh Giá là cái GIÁ để nên THÁNH
Con đường ấy không thể không đi qua
Thầy Giêsu đã lên tới Can-vê
Chắc chắn rằng con cũng phải lên đó
Đỉnh đồi sầu chiều nắng gắt, lộng gió
Bỗng u ám, sấm chớp, đất chuyển rung
Kẻ ác nhất cũng run sợ hãi hùng
Phải chân nhận Giêsu là Thiên Chúa
Cây Thánh Giá nhìn vô cùng giản dị
Một thanh dọc ghép với một thanh ngang
Là cái giá cho những kẻ ngang tàng
Là cái giá cho những người công chính
Thánh Giá là cái GIÁ để nên THÁNH
Con phải trả đến đồng xu cuối cùng
Đồng xu nhỏ nhưng vô giá yêu thương
Nỗi thất bại bỗng trở thành chiến thắng
Đồi Can-vê, nơi hẹn hò lãng mạn
Tình lớn nhất là tình chết vì yêu
Vì Lòng Thương. Người trao ban tất cả
Để nhân trần nhìn nhận Lòng Xót Thương!

Lễ Đức Mẹ Sầu Bi 15/9

MẸ SẦU BI - MẸ THƯƠNG XÓT

"Con hãy biết rằng mặc dù Mẹ đã được nâng lên làm Mẹ Thiên Chúa, nhưng bảy lưỡi gươm vẫn xuyên thấu Trái Tim Mẹ" (NK, 786)

"Mẹ không những là Nữ Vương Thiên Đàng, mà còn là Mẹ Thương Xót và là Hiền Mẫu của con" (NK, 330)

Mẹ ơi,

Hôm nay con muốn tôn vinh Mẹ với tước hiệu **"Mẹ Sầu Bi - Mẹ Thương Xót "**

Thánh lễ "Bảy Sự Thương Khó Đức Bà" được hình thành vào thời Trung Cổ. Mãi đến năm 1814 Đức Thánh Cha Pio VII mới cho phép toàn thế giới mừng kính.

Con đọc thấy "Bảy sự thương khó Đức Bà" được liệt kê theo bản văn phụng vụ như sau:

1. Khi Mẹ dâng Chúa Giêsu trong đền thánh, nghe ngôn sứ Simêon tiên báo: lưỡi

gươm sẽ đâm thâu lòng Mẹ (Lc 2,34-35)

2. Lúc Mẹ ẵm Chúa Hài Đồng trốn sang Ai Cập (Mt 2,13-15)

3. Lúc lạc mất Chúa, và Mẹ phải tìm kiếm ba ngày mới gặp lại trong Đền Thờ (Lc 2,41-52)

4. Khi Mẹ theo Con trên đường lên Núi Sọ, vai vác Thánh Giá mình đầy thương tích.

5. Khi Mẹ thấy Con bị quân lính đóng đinh tay chân vào thập giá, đau đớn xót xa.

6. Lúc hạ xác Chúa xuống khỏi thập giá.

7. Lúc táng xác Chúa trong mồ.

Lễ kính nhớ các đau khổ của Mẹ liên kết chặt chẽ với lễ Suy Tôn Thánh Giá; y như ngày xưa lễ Đức Mẹ Sầu Bi được cử hành vào Thứ Sáu trước Lễ Lá. Những đau khổ của Mẹ và Con Mẹ được nối kết với nhau cách chặt chẽ; cũng như những đau khổ của con hôm nay được nối kết với đau thương của Chúa Giêsu. Muốn đi theo Mẹ trên đường thánh giá, con cũng phải trải qua những cuộc chiến đấu quyết liệt. Ngày lễ Mẹ Sầu Bi, con xin cùng Mẹ hướng lòng về thánh giá Đức Kitô, để dâng mình như của lễ vâng phục và tin yêu.

Mẹ yêu dấu,

Ngày xưa còn bé, mỗi tối ba má, chị em con vẫn thường quây quần bên ngọn đèn dầu leo lắt với cuốn "Sách Toàn Niên" cũ mòn cắm cúi đọc kinh gia đình. Có những đêm đang đọc kinh, trời đổ mưa, mái nhà tranh dột nát, phải lấy thau hứng nước mưa và chạy tìm chỗ khô ráo đọc cho hết kinh mới đi ngủ. Nhờ đó mà ngay từ nhỏ, con đã thuộc lòng rất nhiều kinh và bài hát về Mẹ, như kinh "Ngắm bảy sự đau đớn Đức Bà, bảy Kinh Kính Mừng chia ra làm bảy phần. Thứ nhất thì ngắm…Thứ hai thì ngắm…" và nhiều kinh khác như "Kinh Nữ Vương", "Kinh Hãy Nhớ", "Kinh Cầu Đức Bà", "Kinh Đức Mẹ Hằng Cứu Giúp", bài hát "Mẹ ơi con yêu Mẹ. Yêu từ hồi thơ bé. Yêu mãi đến tuổi già. Yêu tha thiết bao la…giờ chết Mẹ thương nhé! Chết trong tình yêu Mẹ!"

Rồi càng lớn càng ham muốn học hỏi hiểu biết về Mẹ, con càng yêu mến Mẹ hơn. Có lẽ vì vậy mà Mẹ thương cho con được hành hương đến những nơi Mẹ hiện ra như La Vang, Trà Kiệu, Tàpao, Lộ Đức, Fatima, Banner, Amsterdam, Mễ Du, La Fayette… Và trên tất cả là Mẹ cho con được cùng Mẹ chịu đựng mọi gian lao, đau khổ, đắng đót, nhục nhã, hiểu lầm, khinh chê, nhạo báng… trên con đường loan truyền Lòng Chúa Thương Xót. Con xin hiệp cùng sự thương khó của Mẹ, để cùng Mẹ cộng tác vào công trình cứu rỗi của Chúa Giêsu.

Đọc tiểu sử thánh Faustina, con thấy lòng sùng

kính Mẹ là yếu tố nổi bật trong đời sống thiêng liêng của chị. Trong phòng cầu nguyện của gia đình Faustina, có một bức tượng của Mẹ bên cạnh tượng thánh giá, nơi cả gia đình vẫn họp nhau cầu nguyện mỗi tối. Mẹ là một phần trong cuộc đời Faustina từ thuở còn trong nôi, vì thế, chị hướng tới Mẹ một cách khá tự nhiên mỗi khi có nhu cầu. Con cũng bắt chước chị trong điểm này khi luôn chạy đến Mẹ vì Mẹ là Mẹ Xót Thương.

• **Mẹ của Lòng Xót Thương**

Thưa Mẹ,

Con rất thích tước hiệu này. Mẹ là người đặc biệt đã đạt được lòng thương xót, vì Mẹ được gìn giữ khỏi tội nguyên tổ, được ban đầy đủ ân huệ, và được nâng lên tước vị Mẹ Thiên Chúa. Mẹ mang lại cho thế giới Ngôi Lời Nhập Thể đầy lòng thương xót. Mẹ hiểu biết sâu xa nhất về mầu nhiệm Lòng Thương Xót của Thiên Chúa. Mẹ biết giá trị của Lòng Chúa Thương Xót. Mẹ biết Lòng Chúa Thương Xót cao cả như thế nào. Mẹ Thương Xót được biểu thị bằng bức tượng Mẹ đứng giang tay ra, sẵn sàng cứu giúp mọi người. Chiếc áo choàng nhẹ phủ lên cánh tay Mẹ như biểu tượng của sự che chở và lòng thương xót của Mẹ đối với đàn con thương yêu.

Đọc trong nhật ký, con thấy Faustina thường viết về vai trò của Mẹ với tư cách là Mẹ của Lòng Thương Xót. Không những chỉ nhận ra lòng thương xót mà Mẹ đã đạt được ở mức độ cao nhất, mà chị còn nhận ra lòng thương xót mà Thiên Chúa ban cho con người thông qua Mẹ: *"Qua Mẹ, như pha lê tinh tuyền, lòng thương xót của Chúa được thông ban cho chúng con. Qua Mẹ, nhân loại được đẹp lòng Thiên Chúa; Qua Mẹ, những dòng suối thánh ân tuôn trào xuống chúng con"* (NK, 1746).

Mẹ đặc biệt nhắc nhở nữ tu Faustina về chức năng làm Mẹ, mà giáo hội vẫn tuyên xưng, khi Mẹ trình bày chức năng này như một ân huệ của Lòng Chúa Thương Xót. Faustina viết: *"Tôi nhìn thấy Đức Trinh Nữ rất thánh, đẹp khôn tả. Mẹ từ bàn thờ đi*

xuống chỗ tôi quỳ, Mẹ ôm tôi sát vào lòng và nói với tôi: nhờ Lòng Thương Xót vô biên của Thiên Chúa, Mẹ là Hiền Mẫu của tất cả các con. Linh hồn nào trung thành thực thi thánh ý Chúa là linh hồn đẹp lòng Mẹ nhất… Hãy can đảm. Đừng sợ hãi những trở ngại trước mắt, nhưng hãy ngắm nhìn cuộc Thương Khó của Con Mẹ, và như vậy, con sẽ được chiến thắng" (NK, 449) và *"lúc nào Mẹ cũng dành cho con một lòng cảm thương"* (NK, 805).

Faustina phó thác cho Mẹ cả cuộc đời mình, lúc vui tươi hân hoan cũng như khi buồn khổ chán chường: *"Lạy Mẹ Maria, Mẹ con, con xin dâng lên Mẹ linh hồn và thân xác, cuộc sống và cái chết cùng tất cả những gì sau đó của con. Con xin phó dâng mọi sự trong tay Mẹ. Ôi hiền mẫu của con, xin Mẹ bảo bọc linh hồn con dưới áo choàng khiết trinh của Mẹ, và ban ơn để con có trái tim, linh hồn và thân xác trắng trong. Xin hãy dùng sức mạnh của Mẹ mà bảo vệ con khỏi mọi kẻ thù, nhất là những người che đậy ác tâm của họ sau mặt nạ nhân đức. Mẹ là tấm gương cho con. Ôi Từ Mẫu của con"* (NK, 79).

Hiệp với tâm tình của Faustina, con cũng xin Mẹ bảo vệ con khỏi những người đạo đức giả, những người *"che đậy ác tâm của họ sau mặt nạ nhân đức"*! Đó là những người *"khẩu phật tâm xà"*, những người "miệng thì nam mô, mà bụng thì chứa một bồ dao găm"! Làm sao con có thể đề phòng được những con người như thế này hả Mẹ? Chúa nói: *"Phúc cho ai biết xót thương người, thì sẽ được Thiên Chúa xót thương". Con cái của Mẹ Thương Xót mà không biết xót thương anh em mình thì thật là… vô phúc! Xin Mẹ giúp trở nên đứa con đáng yêu đối với Đức Giêsu, và xứng đáng ngợi khen lòng thương xót của Người trước toàn thế giới và mãi cho đến muôn đời"*(NK, 220).

Con mong ước cảm nhận được tình mẫu tử và sự chăm sóc của Mẹ như Faustina: *"Một lần kia, Mẹ Thiên Chúa đến thăm tôi. Mẹ rất buồn phiền. Đôi mắt Mẹ trĩu nặng. Mẹ có vẻ muốn nói một điều gì đó, nhưng một*

đàng như thể lại không muốn tiết lộ điều ấy cho tôi. Khi hiểu ra, tôi bắt đầu năn nỉ Mẹ hãy cho tôi biết và hãy thương nhìn tôi. Lúc đó, Mẹ mới nhìn tôi với một nụ cười đôn hậu và nói: 'Con sắp phải trải qua những đau khổ do một cơn bệnh và các bác sĩ; con cũng sẽ phải đau khổ nhiều vì bức hình lòng thương xót, nhưng con đừng sợ hãi gì cả'.

Hôm sau, tôi ngã bệnh và rất đau đớn, đúng như Mẹ Thiên Chúa đã nói với tôi. Nhưng linh hồn tôi đã sẵn sàng trước những đau khổ này. Đau khổ là bạn đồng hành thường xuyên của cuộc sống tôi" (NK, 316).

Con biết rằng, giống như một bà mẹ tốt lành, Mẹ luôn theo dõi, săn sóc và gần gũi con cái mình, như Faustina, con "phó mình cho sự che chở đặc biệt của Mẹ. Chỉ có Mẹ luôn ở với tôi. Mẹ như một hiền mẫu, để ý đến mọi thử thách và mọi cố gắng của tôi" (NK, 798).

• Mẹ của Niềm Tín Thác

Mẹ yêu dấu của con,

Đức Giêsu đã truyền cho chị thánh Faustina ghi dưới bức hình lòng thương xót, hàng chữ: "Lạy Chúa Giêsu, con tín thác vào Chúa". Ngày nào con cũng cầu nguyện như thế trước linh ảnh lòng thương xót, thế nhưng lòng tín thác của con yếu đuối mong manh lắm Mẹ ơi. Nhìn lên Mẹ, con thấy quả thật Mẹ là gương mẫu của niềm tín thác trọn vẹn nơi Thiên Chúa, nghĩa là Mẹ luôn thực hiện thánh ý Chúa, và bày tỏ lòng thương xót đối với mọi người.

Faustina thấy rõ: "*Tâm hồn Mẹ nhớ nhung Chúa Giêsu bằng tất cả sức mãnh liệt của tình yêu Mẹ. Nhưng Mẹ vẫn bình thản và kết hợp với thánh ý Chúa đến độ không cái động nào trong Trái Tim Mẹ mà không theo những gì Chúa muốn"* (NK,1710) và từ đó con thấy mình cũng phải như Faustina hiểu ra rằng tín thác nơi Chúa là "*phải chấp nhận thánh ý Chúa trong mọi sự"* (NK, 1437), ngay cho dù "*một lưỡi gươm bạo tàn đã xuyên thấu tâm hồn thánh thiện của Mẹ. Ngoại trừ Thiên Chúa, không ai biết được nỗi thống khổ của Mẹ. Tâm hồn*

Mẹ không vỡ tan; một tâm hồn kiên cường vì kết hợp với Chúa Giêsu" (NK, 915).

Xin Mẹ cho con biết noi gương Mẹ, kết hợp tâm hồn với Chúa Giêsu, chỉ có thế, con mới chịu đựng mọi thử thách gian truân, và những hy sinh nhỏ bé của con mới làm thỏa lòng Chúa. Xin Mẹ bảo toàn tâm hồn con, đừng bao giờ để con thất đảm sợ sệt trước những lưỡi gươm đau khổ. Lưỡi gươm đâm thấu trái tim là những lời nói vô tội vạ, đàm tiếu, chế nhạo, mỉa mai, phê bình, chỉ trích, lên án, loại trừ… Miệng lưỡi thế gian là những lưỡi gươm bạo tàn, nhưng Chúa Giêsu đã nói với Faustina: *"Con đừng ngạc nhiên vì đôi khi bị tố cáo bất công. Chính Cha từng uống chén đau khổ bất công này trước vì yêu con"* (NK, 289). Đã có lúc con phải than lên như Faustina: *"Lạy Chúa Giêsu, đau đớn cho linh hồn biết bao khi lúc nào cũng cố gắng sống thành thực hết mình mà lại bị vu cáo là giả hình và bị đối xử trong ngờ vực. Lạy Chúa Giêsu, Chúa cũng đã chịu cảnh như vậy để làm thỏa lòng Chúa Cha!"* (NK, 200).

Những đau khổ con đang chịu khi đi loan truyền lòng Chúa thương xót cũng chỉ mình Chúa biết mà thôi. Như Faustina, con sẽ cảm tạ Chúa vì mọi xỉ nhục và con sẽ cầu nguyện đặc biệt cho những ai đã cho con cơ hội chịu xỉ nhục. Con sẽ hiến dâng bản thân vì lợi ích các linh hồn. Con không so đo cái giá phải trả trước bất kỳ một hy sinh nào. Như một tấm thảm, con sẽ hạ mình dưới chân anh em, không những để họ dẫm lên, mà còn lau chân nữa. Chỗ của con là ở dưới chân mọi người. Con sẽ cố gắng hết mình để đạt cho kỳ được địa vị ấy mà không cho người khác nhận ra. Chỉ mình Thiên Chúa thấy là đủ! (NK, 243).

Thưa Mẹ,

Mẹ không chỉ là gương mẫu của niềm tín thác trọn vẹn nơi Thiên Chúa qua lời Xin Vâng trong ngày Truyền Tin và được duy trì đến giây phút cuộc khổ nạn của Con Mẹ trên đồi Gôngôtha, nhưng Mẹ còn là gương mẫu về mọi nhân đức. Chính từ Mẹ, mà

con học được cách yêu mến các linh hồn, và cách chịu đựng những hy sinh để cứu độ họ.

Mẹ luôn khuyến khích con trung thành thực hiện thánh ý Thiên Chúa như Mẹ nói với Faustina: *"Mẹ hết lời đề nghị con hãy trung thành chu toàn mọi ước muốn của Thiên Chúa, bởi vì đó là điều làm thỏa nguyện ánh nhìn thánh thiện của Người nhất. Mẹ hết lòng ước mong con hãy trổi vượt trong việc trung thành chu toàn thánh ý Thiên Chúa. Con hãy đặt thánh ý Thiên Chúa trước tất cả mọi hy sinh và của lễ toàn thiêu"* (NK, 1244). Mẹ hướng dẫn con biết chấp nhận như một đứa trẻ tất cả những yêu cầu của Thiên Chúa và đừng thắc mắc, nếu không sẽ không đẹp lòng Thiên Chúa (NK, 529).

Mẹ cho con biết không thể tách rời việc trung thành thực hiện thánh ý Thiên Chúa với đau khổ và thập giá, bất cứ ai đều không thể tránh khỏi: *"Con hãy biết rằng mặc dù Mẹ đã được nâng lên làm Mẹ Thiên Chúa, nhưng bẩy lưỡi gươm vẫn xuyên thấu trái tim Mẹ"* (NK, 786). Mẹ là Mẹ Thiên Chúa mà còn phải chịu đau khổ như lưỡi gươm xuyên thấu trái tim, thì con là kẻ tội lỗi mọn hèn làm sao thoát khỏi khổ đau.

Mẹ dạy cho con biết đừng phớt lờ, cũng đừng tránh né thập giá, nhưng phải luôn chấp nhận thập giá, vì thập giá là một phần của kế hoạch cứu độ. *"Trong những đau khổ bản thân, tôi không kiếm tìm sự trợ giúp từ các thụ tạo, vì Thiên Chúa là mọi sự cho tôi. Tuy nhiên, nhiều lần dường như Thiên Chúa cũng không nghe tiếng tôi. Tôi tự trang bị cho mình bằng đức nhẫn nại và thinh lặng, như một bồ câu mẹ không thở than hay cay đắng khi bầy con bị đem đi khỏi. Tôi muốn bay vút vào giữa nguồn nóng của thái dương, chứ không muốn dừng lại giữa những luồng hơi của nó. Tôi sẽ không mỏi mệt, vì Chúa là nơi tôi nương tựa, là nguồn sức mạnh của tôi!"* (NK, 209)

Mẹ chỉ cho con thấy rõ sứ mạng tông đồ Chúa trao phó cho con là loan truyền Lòng Chúa Thương Xót cho toàn thế giới để chuẩn bị cho việc Đức Kitô đến lần thứ hai.

Mẹ vạch ra cho con thấy vai trò quan trọng nhất của sứ vụ này: *"Mẹ đã trao tặng Đấng Cứu Độ cho thế giới; còn đối với con, con phải nói với thế giới về lòng thương xót cao cả của Người, và chuẩn bị cho thế giới về việc Người đến lần thứ hai... Con hãy nói với các linh hồn về lòng thương xót cao cả này, trong khi vẫn còn thời gian để (ban) lòng thương xót. Nếu bây giờ con giữ im lặng, thì con sẽ phải trả lời cho một số rất lớn các linh hồn trong cái ngày khủng khiếp đó"* (NK, 635). Để con khỏi lo lắng sợ hãi, sau những lời cảnh báo nhắc nhở, Mẹ trấn an: *"Con đừng sợ hãi gì cả. Hãy trung thành cho đến giây phút cuối cùng. Mẹ đồng cảm với con"* (NK, 635).

Bổn phận của con là nài xin lòng thương xót của Thiên Chúa cho toàn thể thế giới. Trong sứ mạng này, Mẹ như tấm gương về đời sống âm thầm và không ngừng chuyển cầu: *"Lối sống của con phải trở nên giống như lối sống của Mẹ: tĩnh lặng và âm thầm, không ngừng kết hiệp với Thiên Chúa, khẩn cầu cho nhân loại và chuẩn bị cho thế giới về việc Thiên Chúa đến lần thứ hai"* (NK, 625).

Mẹ nhắc con một số nguyên tắc cơ bản về lối sống với Thiên Chúa là thực hiện thánh ý Thiên Chúa như một cách diễn tả niềm tín thác và tình yêu đối với Người; lòng thương xót đối với người lân cận; và yêu mến thập giá, vì thập giá xác định mức độ kết hiệp của linh hồn với Thiên Chúa và kết quả của hoạt động tông đồ.

Mẹ ơi,

Để thực hiện được như vậy, con phải thường xuyên cầu xin Mẹ những ơn cần thiết như Faustina đã ghi: *"Tôi sốt sắng cầu xin Mẹ Thiên Chúa cầu bầu cho tôi ơn trung thành với những linh ứng nội tâm này và trung thành thực hiện thánh ý Thiên Chúa"* (NK,170); *"Tôi đang sống dưới tấm áo choàng trinh khiết của Mẹ Thiên Chúa. Mẹ vẫn bảo vệ và hướng dẫn tôi. Tôi khá an bình, gần gũi với Trái Tim Vô Nhiễm Mẹ. Vì tôi rất yếu đuối và không có kinh nghiệm, nên tôi ghì thật chặt vào Trái Tim Mẹ, như một đứa trẻ nhỏ"* (NK, 1097).

Vâng, con xin được ghì chặt vào Mẹ như một đứa con thơ, noi gương Mẹ và làm theo lời Mẹ, nhờ đó con càng được kết hiệp với Đức Giêsu như Faustina đã cảm nghiệm: *"Càng noi gương Mẹ Thiên Chúa, thì tôi càng được hiểu biết Thiên Chúa hơn"* (NK, 843, 161).

Mẹ yêu dấu,

Lòng sùng kính Mẹ Sầu Bi-Mẹ Thương Xót của con không phải là một hình thức đạo đức tình cảm hời hợt chóng qua, nhưng lòng sùng kính ấy đưa con đến việc noi gương Mẹ. Con học nơi Mẹ cách chiêm niệm mầu nhiệm Lòng Chúa Thương Xót trong đời sống hằng ngày, để trọn niềm tín thác nơi Thiên Chúa và bày tỏ lòng thương xót đối với mọi người, dù trong tĩnh lặng và âm thầm như Mẹ nhưng vẫn góp phần hiệu quả vào sứ vụ cứu độ của Đức Giêsu.

Đứa con chưa ngoan của Mẹ
Lm. Giuse Trần Đình Long

Trung Thu 2015

Một đêm trăng, thiện nguyện Tín Thác ngồi lại dưới chân Chúa, ôn lại những kỷ niệm cùng nhau trải qua suốt hành trình loan truyền và thực hành Lòng Chúa Xót Thương, đặc biệt là trong những dịp Tết Trung Thu. Gần 10 năm đón Trung Thu với các em cô nhi, khuyết tật, nghèo khó nơi vùng sâu vùng xa, mỗi năm Chúa gởi đi một nơi. Năm nay Chúa sai đi khắp miền đất nước với **"30000 bánh Trung Thu-Quà Tặng của Lòng Chúa Thương Xót",** *rồi kết thúc ở Long Mỹ trong đêm* **"Trăng Tín Thác"**. *Đó quả là hành trình dài với đầy đủ những cung bậc cảm xúc…*

Để rồi sau những phút giây rộn rã đi qua, ngồi bên chân Chúa suy gẫm nguyện cầu mới hay mình đã nhận được ơn đặc biệt nơi Lòng Chúa Xót Thương, một món quà quý giá bậc nhất trên đời. Đó là được cùng nhau vui bước trong hành trình gieo rắc yêu thương đến với những người anh chị em mình, dù cùng một đức tin hay khác biệt tôn giáo... Và dấu ấn không thể quên chính là gương mặt của những thiếu nhi đã được một lần gặp gỡ Tín Thác, gặp gỡ Chúa Xót Thương trong những đêm Trung Thu.

Như Thánh Nữ Faustina tâm tình với Chúa: "Ôi Chúa Giêsu, xin làm cho trái tim con nhạy cảm trước tất cả những đau khổ xác hồn của người lân cận", thiện nguyện Tín Thác cũng đau đáu trong mình những nỗi khó khăn thiếu thốn của anh em mình, nhất là nhìn thấy sự thiếu thốn ấy hằn lên trên khuôn mặt trẻ thơ con em gia đình có hoàn cảnh khó khăn, vốn phải chịu đựng những thiệt thòi từ tấm bé.

• Trung Thu Nơi Tâm Hồn Trẻ Thơ

Tết Trung Thu là mùa lễ hội vui nhất của các em thiếu nhi. Trung Thu là có bánh, có lồng đèn, có múa lân, có Chú Cuội Chị Hằng, và có "Tết Trung Thu rước đèn đi chơi..." Ấy vậy mà

với rất nhiều bé thơ, Trung Thu là một khái niệm xa vời, xa xỉ. Dòng hồi tưởng đưa người thiện nguyện Tín Thác trở về với Tết Trung Thu của bảy, tám năm trước. Dưới ánh trăng rằm sáng vằng vặc, bàn tay run run của người thiện nguyện trao cho con trẻ từng tấm Bánh Trung Thu với lời chúc: "Ăn Tết Trung Thu vui vẻ, học giỏi, ngoan ngoãn, vâng lời cha mẹ, để đẹp lòng Chúa nhe con! Chúa thương con lắm!"

Thằng bé nhận tấm bánh Trung Thu từ tay người thiện nguyện, khao khát một lần được chạm tay vào miếng bánh lạ lẫm ấy. Nó lủi ra một góc xé bao bì, bánh để riêng ra, còn lại cái gói hút ẩm, thằng bé hồn nhiên xé cái gói hút ẩm tính dốc vào miệng. Thiện nguyện viên nhào đến ngăn lại: "Con ơi, đó chỉ là gói hút ẩm, không ăn được. Con ăn vào đau bụng đấy!"

Ngước nhìn thiện nguyện với đôi mắt trong veo như ánh trăng rằm, nó đáp: "Con ăn cái hạt này thôi, vì nó cũng thơm mùi bánh. Còn bánh thì con để dành đem về cho mẹ, cho em, cả nhà cùng ăn chung, vì lần đầu tiên con có được bánh Trung Thu!"

Xót xa thay đứa trẻ cả đời không biết mặt cái bánh Trung Thu, đến lúc được tặng thì tỉ mẩn ăn hạt hút ẩm, vì muốn để dành bánh cho mẹ cho em!

Chỉ là những kỷ niệm nhỏ vậy thôi, để nhắc nhở Tín Thác rằng trẻ con nó ngây thơ lắm, nó hồn nhiên lắm, dù hoàn cảnh thiếu thốn đói nghèo, các em vẫn đơn sơ dễ thương như vậy đấy! Gần mười năm ròng trôi qua, Tín Thác vẫn luôn lưu giữ hình ảnh ấy trong tâm trí, để tự nhắc nhở mình phải luôn nỗ lực, cố gắng đem niềm vui, nụ cười Lòng Chúa Thương Xót đến với trẻ thơ dịp Tết Trung Thu. Vâng, sẽ luôn là như thế!

• 30000 Bánh Trung Thu

-Quà Tặng Của Lòng Chúa Thương Xót

Nhiều năm qua, dù hoàn cảnh thuận lợi hay khó khăn cấm cách đủ thứ, thiện nguyện Tín Thác chẳng quên một Tết Trung Thu nào mà không đến với các em cô nhi, khuyết tật, nơi vùng sâu vùng xa, đặc biệt năm nay chuẩn bị bước vào ***"Năm Thánh Lòng Thương Xót".***

Lòng thương xót cần phải thể hiện bằng hành động cụ thể thiết thực hiệu quả chứ không bằng lý thuyết, bằng lời nói xuông, bằng những cuộc thảo luận, hội nghị, rồi đúc kết bằng những cuộc liên hoan tốn kém mà người nghèo chẳng được gì. Lòng thương xót không đóng khung trong những cơ sở văn phòng bác ái to đùng, cao ngất ngưỡng, chi phí cho nhân viên, cho việc điều hành cơ sở với bộ máy cồng kềnh như vậy thì còn đâu mà làm bác ái, người nghèo còn được gì. Lòng thương xót là của mọi người, ai cũng phải loan truyền và thực hành lòng thương xót bằng nhiều hình thức khác nhau, Chúa cho khả năng đến đâu làm đến đó, không ai là *"Độc Quyền Lòng Thương Xót"*, không ai được cho rằng chỉ có mình mới có quyền làm việc đó, những người khác muốn làm phải xin phép, phải báo cáo, phải xếp hàng chờ xét duyệt theo cơ chế *"xin-cho"*! Đó là lệnh truyền của Chúa. Không làm là "khốn", không làm mà không cho người khác làm thì còn "khốn" hơn nữa, như thánh Phaolô nói "*khốn cho tôi, nếu tôi không rao giảng Tin Mừng"*, như lời Chúa Giêsu cảnh cáo: *"Khốn cho các ngươi, những người dẫn đường mù quáng... các ngươi đã không vào, mà còn ngăn cản không cho người khác vào. Khốn cho các ngươi!..."*

Để khỏi bị "khốn", để khỏi bị chúc dữ, để chuẩn bị cho Năm Thánh Lòng Thương Xót sẽ khai mạc vào ngày 8-12-2015, Trung Thu năm nay, Tín Thác sẽ đặc biệt dành tặng 30000 Bánh Trung Thu-Quà Tặng Của Lòng Chúa Thương Xót. Thực sự, thiện nguyện viên chẳng có gì ngoài lòng Tín Thác, đó là đóng góp sẻ chia của con cái lòng thương xót từ muôn phương, trao gởi đến các em như là gửi gắm tình yêu thương của Thiên Chúa. Đây là tấm lòng của nhiều, rất nhiều tấm lòng yêu trẻ thơ, cùng chia san. Quyền năng lòng Chúa thương xót đã thực hiện

"Phép Lạ Bánh Hóa Nhiều" qua việc đánh động tấm lòng của nhiều người để họ mở ra chia sẻ cho anh chị em mình. Họ đã biết sống vì người khác, biết quan tâm đến nhu cầu của người khác, không còn sống ích kỷ, chỉ biết hưởng thụ, chỉ biết lo cho bản thân mình nữa. "Phép Lạ Bánh Hóa Nhiều" nơi Lòng

Chúa Thương Xót của ngày hôm nay là như thế đó! Tin được không?

Trong mọi chuyến công tác bác ái, thiện nguyện viên luôn đến tận nơi, gặp từng người, trao tận tay những món quà của lòng thương xót, dù ở những nơi xa xôi hiểm trở. Thế nhưng lần này vì số lượng bánh quá lớn, quá nhiều, bàn tay của thiện nguyện viên Tín Thác lại quá mỏng manh, sức người giới hạn, thời giờ không cho phép, cho nên xin nhờ tấm lòng và công sức của các cha quản hạt, các cha xứ, các tu sĩ và các thiện nguyện viên địa phương nơi những vùng sâu vùng xa chuyển dùm ***"Bánh Trung Thu-Quà Tặng Của Lòng Chúa Thương Xót"*** đến các em, với mong ước cho các em có được niềm vui, nụ cười trong đêm "Trăng Tín Thác"!

• Đêm Trăng Tín Thác

Hành trình đem "Bánh Trung Thu-Quà Tặng Của Lòng Chúa Thương Xót" đi khắp miền sẽ dừng lại nơi họ đạo Long Mỹ - Vĩnh Long, ngay trong Đêm Trung Thu với chủ đề "Trăng Tín Thác".

Thiện nguyện Tín Thác cùng với cha sở và cộng đoàn giáo xứ Long Mỹ sẽ tổ chức một đêm vui Trung Thu trong "Hội Trường Lòng Thương Xót" rộng lớn vừa mới làm xong phần mái và nền cho hơn 1000 các cháu thiếu nhi trong xứ, trong ấp, và trong xã. Mỗi em sẽ có bánh Trung Thu, có lồng đèn, được coi múa lân, xiếc ảo thuật, văn nghệ, ca hát nhảy múa dưới ánh "Trăng Tín Thác".

Trong hơn 1000 em, chỉ có 30 em là thiếu nhi Công Giáo, còn lại là trẻ em tôn giáo bạn hoặc không có đạo. Chúa nói thánh nữ Faustina, cũng là nói với mỗi người hôm nay:"Mỗi ngày, con hãy đem đến cho Trái Tim Ta một nhóm các linh hồn khác nhau, rồi dìm họ vào đại dương lòng thương xót của Ta, và Ta sẽ đem tất cả các linh hồn này vào nhà Cha của Ta. Con hãy thực hiện điều này ở đời này và cả đời sau nữa." (NK, 1209). Chỉ cần dìm tâm hồn mình vào đại dương lòng Chúa thương xót, thì linh hồn nào cũng sẽ được tình yêu trọn vẹn của Thiên Chúa. Không có sự

phân biệt, không có rào cản nơi những trẻ thơ lúc nào cũng khao khát được chăm sóc yêu thương.

Trung thu năm nay ánh trăng như sáng hơn, như lung linh hơn mọi năm vì các em không chỉ đón Tết Trung Thu với bè bạn, với gia đình mà còn với các anh chị thiện nguyện Tín Thác múa lân, rước đèn, phá cỗ "Bánh Trung Thu-Quà Tặng Của Lòng Chúa Thương Xót" với thiếu nhi ở khắp mọi miền có "Dấu Chân Lòng Thương Xót".

Mỗi người chọn cho mình một hành trình. Có người đổ tiền vào những chuyến du lịch nước ngoài tốn kém hàng trăm triệu. Có người cho con cái đi chơi, đi du lịch, ăn uống ê hề, mua sắm thỏa thích. Có người đem bánh Trung Thu không phải đi cho các em thiếu nhi, nhưng đi biếu các đại gia, các ân nhân để "lại quả", để "hòn đất ném đi, hòn chì ném lại", mong sau này sẽ được họ đóng góp hậu hĩnh hơn. Có người đi dự tiệc Trung Thu nơi nhà hàng rất sang trọng với các doanh nhân, với các đại gia để gọi là "có qua có lại cho toại lòng nhau"...

Thiện nguyện Tín Thác cũng chọn cho mình một hành trình: *"Hành Trình của Lòng Thương Xót"*. Trên hành trình ấy, thiện nguyện đã được nhìn thấy muôn vàn hoa thơm cỏ lạ: ấy là nụ cười rực rỡ của những phận nghèo đón nhận ân phúc, quà tặng của Lòng Chúa Thương Xót. Và đích điểm của hành trình ấy là đến được với cội nguồn Lòng Thương Xót, tìm về Trái Tim Chúa Giêsu đầy yêu thương, qua những chuyến công tác bác ái, dấn thân vì người nghèo, vì trẻ em, vì tương lai những mầm sống vẫn còn cần lắm những bàn tay nhân ái.

30.000 bánh Trung Thu yêu thương dành cho trẻ em nghèo năm nay là bắt đầu từ một câu chuyện đơn giản về một đứa trẻ hồn nhiên ăn hạt hút ẩm để dành bánh Trung Thu cho mẹ cho em, mà tám năm trước thiện nguyện viên đã gặp. Đôi khi những việc lớn lao lại được khởi đi từ những nhỏ bé đơn sơ thế!

Thiện Nguyện Tín Thác
Trung Thu 2015

(*ngẫu thơ)

Đón trăng không thể hái trăng
Để cùng Tín Thác lâng lâng thu về
Nhìn trăng nhớ mãi đêm này
Cùng "Trăng Tín Thác" cận kề bên nhau

Vĩnh Long ta gặp thu này
Nhưng thu đi mãi tận miền Bắc Trung
Thiện Nguyện ta xách đèn lồng
Buộc ngang dáng nguyệt xum vầy trẻ thơ

Đêm trăng tay kiếm bàn tay
Sợi dây Thương Xót lung lay nơi nào?
Ánh trăng buông xuống ngọt ngào
Thánh Đền Thương Xót Vĩnh Long vui thầm

Cầu cho ước nguyện mau thành
Cho tròn vầng nguyệt nghiêng vai đỡ cùng
Nhớ nhau Long Mỹ vĩ cầm
Cùng nhau hội tụ bên Lòng Xót Thương.

Công tác Bác Ái theo di chúc của Ông Cố Giuse – nhân ngày giỗ 2 năm 30-8-2015

Long Mỹ - ĐẤT LÀNH NGƯỜI THIỆN

Xét về tổng thể của Giáo Hội Công Giáo Việt Nam thì xứ đạo Long Mỹ có lẽ chỉ như một cái chấm bé xíu, mờ nhạt và quá đỗi xa xôi. Đọc địa danh mà xứ đạo nhỏ bé này hiện hữu có mấy ai mường tượng ở đâu: nhà thờ Long Mỹ - ấp Long Khánh - xã Long Mỹ - huyện Măng Thít - tỉnh Vĩnh Long. Ngay cả thiện nguyện viên Tín Thác đã đi công tác bác ái khắp vùng miền mà nghe cái tên Long Mỹ - Măng Thít cũng thấy lạ hoắc lạ huơ. Lạ thì phải đến mà xem, đến và để rồi như một nhân duyên, chân chẳng muốn dời đi, lòng bỗng thấy xôn xao. Từ một chuyến ghé thăm, bỗng thành cái duyên, chân bỗng muốn dừng. Dừng để làm một điều gì đó thật cụ thể mà thiết thực cho Long Mỹ...

• Đất Lành-Người Thiện

Chị Yến bán nước mía ngay ngoài cổng nhà thờ vui vẻ chặt dừa, ngoắc võng cho khách phương xa, đon đả: "Ngả lưng

đi! Đợi tui vạt trái dừa uống cho đã cơn khát!"

Dù chị Yến chẳng có Đạo Chúa, nhà chị đạo Ông Bà, xong chị luôn thương quí khách xa mỗi khi ghé Long Mỹ này, và khi cần cũng vô nhà thờ ghé phụ một tay giúp việc xứ.

Chị vui vẻ cho biết: "Hễ thấy nhà thờ đông đông và bầy trẻ tíu tít là tôi cũng vui lây, vì biết là cha xứ lại mời ai đó có lòng về lo cho đám trẻ. Mà cũng lạ thiệt chớ. Người tu hành sao quá dễ mến dễ thương. Tất cả đám trẻ quanh vùng này đều gọi ổng là cha thân thương, chả kể giáo lương. Mà thực ra ông lo cho con em lương dân là chính đó chứ! Trẻ con có đạo ít thôi. Nghe nói cả giáo xứ có được 30 em, trong số 360 người Công Giáo. Còn đám trẻ không đạo có đến cả ngàn. Kể như các hộ quanh nhà thờ này là lương không hà. Nên có vô giúp một tay vài việc thì cũng chỉ là góp chút công sức thôi. Thương quí biết ơn ổng còn không hết!"

Anh Dũng, gia đình thờ ông bà, không phải là giáo dân, dựa lưng vào hàng rào nhà xứ, giáp ngay lò bánh mì, cũng cười xòa mà bảo: *"Ông cha về làm lễ nghi đều đặn lắm. Góc xóm này bỗng rộn ràng, lò bánh mỳ cũng hưởng xái nhà Chúa, làm ăn*

ngày mỗi lên. Dân đây còn khó khăn, thấy ông cha này nhiệt tình, cũng muốn chung tay cùng ổng làm việc này việc kia. Người ta là nhà tu ở nơi khác tới mà lại thương dân mình, vậy dân mình với nhau không ăn ở đường hoàng, coi sao đặng?"

Anh Dũng còn cho biết giáo xứ khởi sắc, sinh hoạt rộn ràng, và tệ nạn xã hội cũng giảm hẳn đi, quanh nhà thờ trẻ con ngoan hẳn ra, biết đi gửi về thưa. Chúng nó học lẫn nhau. Và học từ lớp con trẻ học giáo lý ở nhà thờ. Thật là đáng mừng vui, và cảm động!

Thiện nguyện viên Tín Thác còn muốn biết nhiều hơn về Long Mỹ. Một nhóm tạm tách đoàn đi vào trong xóm để được nghe tâm tư nguyện vọng của bà con.

Vừa rẽ vào con hẻm thì gặp hai người phụ nữ, một già một trẻ, dắt nhau đi, chân nọ đá chân kia, và họ giành nhau… nói! Thật ngộ nghĩnh sinh động, khác hẳn với hai thân hình xiêu vẹo gầy nhom, và hai gương mặt thần thái cũng... không bình thường cho lắm.

Người lớn tuổi: *"Bác là Đặng Thị Tư. Còn cái con này nó là con gái bác hà. Im im đi, để má nói!"*

Đại ý bác Tư khoe là bác rất… xinh gái! Và không hiểu mô tê vì sao lại đẻ ra con Út, còn gọi Út khờ. Nhưng theo lời Út khờ, thì Út mới là xinh, còn mẹ thì cũng xinh, nhưng không xinh bằng Út!

Hai người dở tính líu lo chuyện không đầu không đuôi, đủ để thiện nguyện viên hình dung ra câu chuyện thắt lòng: hai mẹ con này không có người thân, đều bệnh tật ngớ ngẩn. Họ ở đâu đó trong xóm nghèo héo hắt, và trong mắt xóm làng thì đúng là họ dở hơi.

Từ ngày người linh mục của lòng thương xót về nơi này, việc đầu tiên cha làm là thống kê tất cả những ai khó khăn nhất, đau khổ nhất, thiệt thòi nhất, và hộ gia đình ngơ ngác của bà Đặng Thị Tư được cha đặc biệt yêu thương. Đối với cha thì họ chẳng hề ngớ ngẩn mà là dấu chỉ Thiên Chúa dùng để nhắc mọi người phải có lòng thương xót. **Long Mỹ sẽ có Đền Thánh Lòng Chúa Thương Xót**, là nơi mọi người khắp nơi lũ lượt

hành hương về để cầu nguyện lòng Chúa thương xót, thì trên hết và trước hết, đó phải là cái nôi phát xuất lòng thương xót dành cho con người, nhất là những người đau khổ, bệnh tật, nghèo khó. Người chủ chăn ở đó phải là hiện thân của Đấng Giầu Lòng Thương Xót, là mẫu gương thực hành lòng thương xót. Có Đền Thánh Lòng Chúa Thương Xót mà không có lòng thương xót thì còn có nghĩa gì? Có Đền Thánh Lòng Thương Xót nguy nga lộng lẫy sang trọng bề thế mà con chiên và con dân còn nhà rách vách nát, cơm không đủ ăn, áo không đủ mặc thì đó là làm chứng hay phản chứng? Liệu Chúa có vui lòng ngự trị nơi cung điện cao sang, trong khi con cái Chúa phải ở nhà tranh vách đất, dột nát tư bề không? Ý thức được điều đó nên người mục tử này hết lòng lo cho con chiên, tìm mọi cách đưa họ đến với lòng Chúa thương xót. Tất cả chỉ là phương tiện. Những cơ sở vật chất đơn sơ vừa đủ dùng; nhà nguyện hội trường xây dựng khiêm tốn cố gắng làm rộng đủ để cho bà con có nơi cầu nguyện yên tĩnh sốt sắng tránh mưa tránh nắng. Dù biết rằng công việc loan truyền lòng Chúa thương xót sẽ gặp khó khăn thử thách nghi ngờ chồng đối hiểu lầm kèn cựa; dù biết rằng việc quy tụ giáo dân đến với lòng thương xót Chúa càng đông càng sốt sắng bao nhiêu thì sẽ bị cản phá bấy nhiêu; dù biết rằng chỗ đứng của mình sẽ lung lay, vị thế của mình có thể nay còn mai mất, chiếc mũ trên đầu mình có thể bay lúc nào không hay, ngay cả mạng sống có bị đe dọa, dù, dù, dù... thế nào đi nữa, người mục tử ấy vẫn không bao giờ lùi bước, vẫn dấn thân loan truyền lòng thương xót Chúa! Bất chấp!

Chính vì cảm nhận được cái nhiệt huyết đó của cha sở Long Mỹ. Chính vì cảm phục lòng quả cảm đó. Chính vì thấy

được trái tim đầy thương xót, vô tư, vô vị lợi, hồn nhiên chân chất của người mục tử nơi đây, mà người linh mục lãng tử và thiện nguyện Tín Thác mới muốn tạm dừng chân ghé bến, đỡ đần phần nào, để tâm nguyện của cha sở Long Mỹ được thành toàn, rồi lại tiếp tục lên đường theo tiếng gọi của lòng Chúa thương xót...

Bà Tư được đem đi chữa bệnh, và bệnh viện cũng ngạc nhiên khi đích danh cha sở tới tận bệnh viện thăm, đóng tiền viện cho bà. Bé Út có khờ hay không thì không biết, chỉ biết nó là con gái thì phải ăn bận cho đàng hoàng sạch sẽ. Và thế là có các chị trong cộng đoàn lòng thương xót ở nhà thờ đến tận nơi dạy cho nó mặc làm sao, cột tóc làm sao. Út khờ vì thế rất tự tin khoe rằng nó xinh hơn mẹ nó!

Và hơn hết, hai mẹ con đó là con cái Chúa, nên sẽ có chỗ trong nhà Chúa từ nhân. Ban hành giáo liền tới đưa mẹ con Út khờ đi lễ cho quen. Mà lạ thật, chỉ đưa đi có một lần, kể từ đó mẹ con Tư - Út đi lễ siêng năng, có lẽ là... nhất xứ!

Vâng chính những chuyện đời cay mắt đơn sơ thế, mà lại có tác động rất mạnh tới thiện nguyện Tín Thác chúng tôi. Ngay cả cha linh hướng thoạt đầu cũng chỉ ngỡ "một lần ghé thăm", nhân dịp đi trao tặng 365 học bổng cho các em học sinh nghèo hiếu học thuộc giáo phận Vĩnh Long, và có được cái duyên ghé qua Long Mỹ. Ấy vậy mà bỗng đâu thầy trò muốn dừng chân. Lắng nghe ý Chúa dạy trong sâu thẳm cõi lòng, để rồi bỗng muốn tạm ghé bến để cùng với vị mục tử nơi này chăm bón cho đất lành cây thiện lớn nhanh, và hoa trái lòng Chúa xót thương sẽ sum suê ở Long Mỹ này. Cùng chung một chí hướng. Cùng chung một lý tưởng. Cùng khát khao loan truyền lòng Chúa thương xót. Tại sao không ? Nếu ý Chúa muốn là như vậy!

• Đất Lành - Chim Đậu

Chim đậu tại đất lành này, người mục tử bám trụ tại Long Mỹ xa xôi, hóa ra lại chính là cha tổng thư ký Tòa Giám Mục Vĩnh Long, thành viên ban tư vấn Tòa Giám Mục, Trưởng Ban Giáo Lý Giáo Phận và Toàn Quốc. Cảm nhận được lòng Chúa

xót thương, nhận thấy cánh đồng truyền giáo còn mênh mông và việc loan truyền lòng thương xót Chúa chắc chắn sẽ gặp nhiều gian lao thử thách ít người muốn dấn thân, nên ngoài công việc ở Tòa Giám Mục, "đứa con cưng" của giáo phận tình nguyện về Long Mỹ xa xôi này với khát khao thuận ý Chúa, đẹp lòng người, chung tay cùng anh em linh mục đồng chí hướng và băng hữu thổi bùng lên ngọn lửa của lòng Chúa xót thương, để Long Mỹ dù nhỏ bé xa xôi vẫn có sức thu hút khách hành hương bốn phương về đây cầu nguyện kín múc ân sủng từ Lòng Chúa Thương Xót!

Chính bởi khát vọng đó thiêu đốt mà người mục tử của lòng thương xót bám trụ nơi đây, bám trụ tới từng thân phận người cụ thể. Với cha có lẽ Chúa đang ở trong từng bà con xã Long Mỹ này, trong từng trẻ thơ cần được nâng niu, và trong cả

những dự án khá lớn lao mà ngài đang vâng theo tiếng réo gọi của lòng Chúa xót thương mà thực hiện.

Nhớ lần trước khi ghé thăm, cha sở Long Mỹ dẫn Tín Thác ra khu đất còn sình lầy, nơi cha đang cố gắng cùng giáo dân làm một khung nhà tiền chế, lúc đó ngài cho biết:

- Long Mỹ tuy ít giáo dân nhưng lại nằm ở tâm điểm miệt Cửu Long. Lòng đạo bà con sốt mến và khát khao lòng thương xót Chúa. Cha cố gắng làm hội trường này để như mái nhà ấm êm cho con cái Chúa có nơi về lãnh hội ân sủng lòng Chúa thương xót! Song thật khó khăn vì nơi đây còn nghèo, giúp bà con không hết, huy động nguồn lực là một sự ngặt nghèo, cha cần cha linh hướng và Tín Thác chung tay, trước mắt là lợp cho được cái mái!

Và Chúa đã chiều lòng mong muốn đó, hôm nay mái nhà nguyện hội trường lòng thương xót đã lợp xong. Tuy còn đăng đê công việc, đăng đê lo toan, nhưng cha con đã có thể mỉm cười vì những gì đang làm thật là vừa ý Chúa!

Đang trộn dở mẻ bê tông tươi mới, anh Giác, một lương dân làm hồ reo lên mừng vui: *"Thiện nguyện Tín Thác ơi! Ráng cùng ông cha làm đặng xong cái quảng trường nữa nghe! Tui nôn lắm rùi à nha! Cứ nghĩ cái sân rộng mênh mông này làm sạch sẽ, thì Tết trung Thu sắp tới, cả ngàn con nít tới đây chơi, rước đèn, rõ là sướng!..."*

An tâm, anh Giác ơi! *Đêm Trung Thu năm nay, thiện nguyện Tín Thác sẽ về đây với 1000 lồng đèn và 1000 bánh Trung Thu, cùng với đội lân, chú Cuội, chị Hằng, xiếc ảo thuật, văn nghệ thật tưng bừng với chủ đề "Trăng Tín Thác". Cả ngàn thiếu nhi, mà chưa tới một trăm là con giáo dân, còn lại là con em của cả xã Long Mỹ này, chúng sẽ có một chỗ để chơi, rước đèn phá cỗ Trung Thu. Ước mơ của anh thợ hồ ngoại đạo, có lẽ cũng là ước mơ của cha sở, giáo dân, đồng bạn hữu có tấm lòng đang hướng về Long Mỹ.*

An tâm các bé ơi! *Trung Thu này, các anh chị nhóm thiện nguyện Tín Thác sẽ trao gởi tất cả 30.000* (ba mươi ngàn) ***"Bánh Trung Thu-Quà Tặng Lòng Chúa Thương Xót"*** *đến cho các em thiếu nhi nghèo ở vùng sâu vùng xa, không phân biệt lương giáo, từ Nam chí Bắc, chứ không chỉ ở Vĩnh Long này. Vì Lòng Chúa Thương Xót bao la hải hà, nào có biên giới!*

Chuyến công tác này cha linh hướng và thiện nguyện Tín Thác về Long Mỹ với 250 phần quà gạo mì nhu yếu phẩm dành cho những gia đình có hoàn cảnh khó khăn không phân biệt lương giáo, là để thực hiện "di chúc" của ông cố Giuse, thay cho nén nhang trầm thắp lên tưởng nhớ 2 năm ngày ông thân sinh của cha linh hướng về với lòng Chúa thương xót. Ông trối lại rằng, khi ông nằm xuống, cũng như hàng năm đến ngày giỗ của ông, thì con cháu không được làm lễ long trọng tốn kém, không cỗ bàn linh đình, phải hết sức đơn giản như những người hết sức

bình thường, tất cả dành dụm để chia sẻ với những người có hoàn cảnh khó khăn. Đó là lời cầu nguyện đẹp lòng Chúa nhất.

Quà lòng thương xót cho Long Mỹ được ưu ái hơn khi giờ chót có người lặng lẽ gửi kèm gần ba trăm cặp sách cho học sinh nghèo trong xã Long Mỹ. Hơn tất cả, vẫn là những món quà thiêng liêng vô giá, mỗi thiện nguyện viên trân trọng trao tận tay bà con những tràng chuỗi, sách, ảnh, CD bài giảng Lòng Chúa Thương Xót. Đặc biệt là những máy MP3 ghi âm "500 Bài Giảng Lòng Chúa Thương Xót" nhờ bàn tay các cha sở đưa đến tận tay bà con vùng sâu vùng xa heo hút đang khao khát ánh sáng Lòng Chúa Xót Thương…

Sân nhà thờ Long Mỹ sáng nay như rực rỡ hơn khi sắc đỏ của thiện nguyện Tín Thác đan xen trong giòng bà con đổ về Long Mỹ. Quả là một giao hòa đẹp của người với người, trong vòng tay hải hà của Lòng Chúa Xót Thương.

Còn nhiều, và rất nhiều những bước chân sẽ tìm về Long Mỹ.

Long Mỹ - Đất Lành Người Thiện,

Long Mỹ sẽ có Đền Thánh Lòng Thương Xót,

Long Mỹ sẽ là nơi quy tụ khách hành hương từ muôn nơi đến cầu nguyện và kín múc ân sủng từ Lòng Chúa Xót Thương...

Nếu Chúa muốn, con người cản được không?
Nếu Chúa không muốn, con người làm được gì?

Thiện Nguyện Tín Thác
Long Mỹ 2015

trang thơ

NHỚ TUỔI THƠ

Giữa cuộc sống xa hoa tôi lại ước
Được một lần trở lại tuổi thơ
Thuở một thời bơi sông cùng lũ bạn
Sáng cắp cặp chiều xách giỏ bắt cua
Nắng chói chang mùa hè da đen xạm
Rét mùa đông sương gió vẫn ngoài đồng
Sự hồn nhiên làm quên đi vất vả
Mải nô đùa quên cả bữa cơm trưa
Mưa hay nắng, vẫn đầu trần chân đất đạp bùn sâu,
đạp cả những u sầu
Gảy nịt, búng xu, nhảy dây hay chập ảnh
Cưỡi ngựa đạp nhau ngã dụi vẫn tươi cười
Chưa kể đến tạt lon hay xèng xẹc.
Cả bắn bi khoét hố phía sau vườn
Những trò đùa tuy không gì bổ ích
Nhưng như thế mới gọi là tuổi thơ
Chẳng phải nghĩ phải lo đời phức tạp
Nụ cười tươi nở suốt trên môi
Tuổi thơ ấy giờ sao tìm được lại
Xã hội giờ tất cả sống online!
Game giải trí thay những trò nghịch dại
Thế giới ảo mờ đi những tương lai
Búp măng non của thời nay hiện đại
Nghiện game, nghiện hút, nghiện chơi bài
Nghiện lô, nghiện sex... hỏi tại ai?
Một lần thôi... tôi xin rời thực tại,
Về tuổi thơ... để được cười mãi suốt ngày dài!

Phuong Phuong
Trung Thu 2015

Công tác Bác Ái thường kỳ - nhóm Thiện Nguyện Tín Thác

CAI QUÁ – NGÃ CẠY
Lòng Thương Xót Cho Hai Xứ Đạo Hồi Sinh

Một xứ sở từng là "vùng trắng" về tôn giáo, đã từng có quãng thời gian suốt ba bốn chục năm dài không có bóng dáng người giáo dân nào. Vậy mà, chỉ từ bóng hình của tấm ảnh Lòng Chúa thương xót bạc phếch nơi góc bếp nhà thờ tàn tro, người này nhìn, người kia ngắm. Rồi cứ người nọ bảo người kia, dắt díu nhau về quây quần dưới chân Chúa. Lần hồi gần chục năm rồi cũng dần hồi sinh một xứ đạo nơi miền sông nước Cửu Long...

• Ngã Cạy-Cai Quá Xứ Sở "Lều Phều"

Giáo xứ Cai Quá được thành lập từ thế kỷ 19. Trải qua nhiều năm sinh hoạt cầm chừng vì những trận bom rơi đạn lạc oanh tạc thời chiến tranh, đến thập niên 50 của thế kỷ 20, do quá sợ hãi chiến tranh và tang tóc, người dân xứ Cai Quá bỏ đi hết, nhất là những người dân Công Giáo sợ bị cấm đạo hay bắt đạo vẫn thường diễn ra trong thời chiến. Chính vì thế, nhà thờ Cai Quá suốt nhiều chục

năm ròng không có bóng dáng giáo dân, ngôi thánh đường cũng theo đó mà tàn tạ.

Buồn lắm, buồn vì quá khứ tang tóc để lại vết sẹo quá sâu nơi vùng đất một thời là miền trái ngọt của Tin Mừng. Mãi cho đến cách đây 10 năm, cha quản xứ tiên khởi được bổ nhiệm về đây, bằng nỗ lực không ngừng nghỉ dưới bàn tay quan phòng dìu dắt của Thiên Chúa, những người dân có đạo bắt đầu đổ về sinh sống làm ăn, rồi những gia đình tha phương cầu thực từ vài chục năm trước cũng lục tục theo tiếng gọi Đức Tin mà quây quần về xóm đạo này. Bức ảnh Lòng Thương Xót bạc phếch nằm nơi cửa bếp giáo xứ như một nhân chứng vĩnh hằng của thời gian, chứng kiến bao biến động, bao đổi thay của một vùng đất, từ lúc từng là một xứ đạo trù phú, rồi bị chiến tranh tàn phá, rồi lại dần hồi sinh như những mầm non hé nụ trên một gốc đại thụ tưởng đã khô cằn.

Xứ Ngã Cạy gần xứ Cai Quá cũng được chăn dắt bởi cùng một chủ chăn, người mục tử một lúc quản hai xứ, cứ lúc này chạy qua "Ngã" thì lúc kia lại có mặt ở "Cai" để lo lắng cho con chiên của mình.

Xứ Ngã Cạy tuy không bị một thời hoang vắng như Cai Quá, nhưng cũng tiêu điều xác xơ bởi cái nghèo. Sau chiến tranh, nhà thờ được nhà nước trả lại cho hơn 1000 mét vuông đất để xây Nhà Chúa, tuy nhiên bà con giáo dân ở đây nghèo quá, gắng mãi vẫn không thể dựng đắp cho tươm tất. Khi thiện nguyện Tín Thác đến, ngôi thánh đường nhìn y như một cái nhà kho, sập xệ.

Cái nghèo làm cho cuộc sống người giáo dân nơi đây, như lời cha Giám Quản GP Vĩnh Long, đấy là "lều phều". Quả là thế, cuộc sống của người dân ở đây lều phều bấp bênh như cọng lục bình trôi ngoài sông ngoài rạch. Được mùa, được đất thì có

ăn có mặc. Mất mùa đói kém thì nửa chén gạo nấu cháo có khi cũng phải đi xin. Cuộc sống người dân cứ "lều phều" như thế, chìm nổi phụ thuộc vào thiên nhiên, vào con nước. Đất đai thì không có nhiều, lại phần lớn là đồng chua phèn mặn, dân tình mưu sinh chủ yếu bằng những nghề "lụm, nhặt" từ thiên nhiên: mò cua, bắt ốc, kéo đăng đó kiếm con tôm, con cá, hái rau dại sống đắp đổi qua ngày. Thanh niên ở đây không chịu được cái nghèo phần nhiều bỏ lên thành phố, vùng quê chỉ còn lại lác đác người già, phụ nữ, trẻ em. Thật là một bức tranh vẫn còn cần lắm những tấm lòng thương xót để tô thắm màu hạnh phúc.

• Lòng Thương Xót Xóa Dần Ngăn Cách

Điểm qua lịch sử của hai xứ Đạo mà nhóm Thiện Nguyện Tín Thác đến trao 400 phần quà của lòng Chúa thương xót để thấy những khó khăn mọi mặt, từ đời sống cơm áo đến đời sống đức tin mà người dân nơi đây còn đang phải đối mặt.

Lòng Chúa bao la nhưng lòng người còn nhỏ hẹp nghi kị, mà dù sống với nhau một thời gian lâu vẫn chưa thể mở lòng. Buồn lắm chứ, buồn lắm khi mạch đạo nghĩa ở đời cứ bị ngắt quãng vì những sự u tối như thế. Cai Quá và Ngã Cạy do đã có thời gian dài không sinh hoạt tôn giáo do chiến tranh loạn lạc. Khi người Công Giáo lánh đi trong thời chiến, thì nơi đây những tôn giáo khác như Hòa Hảo, Phật Giáo, Cao Đài... lại phát triển. Rồi khi người Công Giáo trở về quê cha đất tổ gầy dựng lại giáo xứ, thì người giáo dân và người tôn giáo bạn, cả người vô thần ở xen kẽ nhau. Không hẳn là xung đột, nhưng cũng đã có sự ngăn cách, ngăn trở nhất định.

Những sự ngăn trở ấy làm bà con giáo dân khi tham gia sinh hoạt tôn giáo cũng có chút e ngại và lo sợ. E ngại vì sợ bị tách biệt khỏi làng xóm, lo sợ vì có một số người không tôn trọng và đố kỵ với đạo của mình. Vì thế những buổi cử hành thánh lễ có chút gì đó buồn bã, thầm lặng. Sinh hoạt tôn giáo không có nhiều âm sắc. Hóa ra, nốt buồn không đến từ quá khứ bi thương bởi chiến tranh bom đạn, mà lại chính từ thực tại đầy chông gai.

Điều này làm cha sở rất buồn và trăn trở. Nhiều lần cha sở đã mời đại diện chính quyền và những tôn giáo bạn đến tham dự thánh lễ và những buổi cử hành phụng vụ để mọi người hiểu rõ hơn về đạo Công Giáo, xóa dần những khoảng cách, những nghi ngờ, nghi kỵ lẫn nhau. Nhờ đó, thiện cảm người dân nơi đây dành cho bà con Công Giáo hai xứ Cai Quá và Ngã Cạy được tăng lên dần dần.

• Lòng Thương Xót Xoa Dịu Nỗi Khổ Đau

Nhóm thiện nguyện Tín Thác đến với Cai Quá và Ngã Cạy trong một ngày Chúa Nhật trời có vài hạt mưa lất phất. Người dân nơi đây còn nghèo lắm, và những nỗ lực của nhóm thiện nguyện trong chuyến công tác này khó mà cải thiện cuộc sống bà con giáo dân nơi đây trong một sớm một chiều. Tín Thác chỉ theo tiếng gọi của Lòng Chúa Thương Xót, tìm đến đây như một cuộc gặp gỡ thân tình với bà con, như là một sự sẻ chia nho nhỏ.

Đường đi vào giáo xứ sao mà trắc trở thế! Nắng quá không vào được, mưa quá lại càng không thể ghé thăm. Con đường đất nhỏ xíu quanh co đi chỉ vừa một xe máy, hai bên là ruộng sâu hun hút. Những ngày này trời mưa đất nhão ra, đường lộ chẳng thể vào được nữa. Cả đoàn chọn cách đi bằng xuồng máy để có thêm một trải nghiệm lênh đênh sông nước!

Khi bước xuống xuồng không mái che, trời nắng chang chang, ai cũng ngại phải phơi mình dưới nắng. Lúc xuồng nổ máy, trời mát dịu lại, ai cũng thở phào nhẹ nhõm. Rồi bỗng chốc trời đổ cơn mưa nặng hạt, nhóm thiện nguyện nháo nhác chẳng biết núp vào đâu, thì may quá bác tài đưa cho mấy cái bao tải vốn dùng đựng…bèo, cỏ để che tạm. Nhưng cũng chẳng che được bao nhiêu, ai cũng ướt như chuột. Có sao đâu? Có khó khăn, có vất vả, có dơ bẩn lấm lem, đấy mới chính là tinh thần phục vụ quên mình của nhóm thiện nguyện Tín Thác. Đi công tác bác ái đâu phải là đi "cưỡi ngựa xem hoa", đi phát quà biểu diễn, đi cho vui. Nếu đi làm bác ái mà sợ khó, ngại khổ, e bẩn, thì đi làm gì?

Con người ta vốn bình thường vẫn sợ dơ, sợ vất vả. Nghĩ đến chuyện đội bao bạt lên đầu che mưa nắng, hẳn nhiều người phải ngán ngẩm. Nhưng nghĩ lại thì chẳng phải những cái bao hôi hám đó đang giúp ta tránh mưa tránh gió đó sao? Và hơn nữa lại giúp những người thiện nguyện qua được cơn mưa mà đến với anh chị em mình còn nghèo khó đơn côi.

Há chẳng phải nhìn qua tưởng là tầm thường, nhìn lại mới thấy những nhân tố góp phần vào công việc đáng quý là vậy! Thế nên xin những ai dấn thân vào đời bác ái phục vụ đừng ngại dơ, đừng ngại khổ. Đã dấn thân là một bước mạnh mẽ, quyết noi gương thầy Giêsu. Ngày xưa hai ngàn năm trước, thầy Giêsu không ngại ngần chạm tay vào người phong cùi mà chữa bệnh, thì nay những thiện nguyện Tín Thác đội mưa đội gió, lướt qua dòng sông êm đềm mát rượi mùi nước mưa mà đến với anh em còn khó khăn ở xứ Cai Quá, xứ Ngã Cạy thì có gì là khổ. Chúa sẽ tiếp thêm niềm tin và nghị lực nơi những người thiện nguyện để mạnh mẽ gạt bỏ mọi sợ hãi, tiếp tục con đường thiện nguyện bác ái đầy gian khó.

Bóng dáng bà con đợi chờ từ sáng sớm thúc giục những thiện nguyện áo đỏ guồng vòng tay nhanh hơn để trao gửi những món quà của lòng Chúa thương xót đến tận tay bà con nơi đây. Nhận thức được rằng của ăn vật chất chỉ là phần nhỏ, thiện nguyện Tín Thác luôn gửi gắm cho bà con nơi đây những của ăn

tinh thần đầy ắp no đủ là băng đĩa, tràng chuỗi, sách ảnh Lòng Thương Xót Chúa. Mong lắm lòng thương xót Chúa sẽ đầy tràn trong đời sống đức tin bà con nơi đây

Có một bà cụ già làm nghề móc cua, đến nhận quà với 10 đầu ngón tay chai sần, nát bét chi chít những vết sẹo bởi cua kẹp và mảnh kính cắt ngang cắt dọc. Bà cụ thật thà kể ngày nào Chúa thương lắm thì cho móc được hai ký cua, bán được năm chục ngàn, mà sức già cạn kiệt, làm được ba ngày thì ốm, nghỉ mất bảy ngày…

Dõi nhìn theo bóng bà cụ loạng choạng khuất dần trong đám đông, thiện nguyện Tín Thác càng thấm thía sức nặng Thánh Giá mình đang vác trên vai. Sức nặng Thánh Giá ấy không đến từ sự vất vả trong mỗi chuyến công tác mà đến từ những hoàn cảnh ngập tràn khổ đau.

Mỗi thiện nguyện Tín Thác nắm chặt đôi tay, thầm nguyện xin lòng Chúa thương xót. Chỉ có lòng thương xót vô bờ từ máu và nước tuôn tràn từ Thánh Tâm Chúa mới có thể xoa dịu chữa lành những đớn đau nơi trần thế này...

Thiện Nguyện Tín Thác
Cai Quá-Ngã Cạy 2015

Chứng nhân LTX tại Hải ngoại

1- Con là Giuse Vũ Anh Hùng và Maria Lê Thị Kim Ngân, hiện đang sống ở Georgia, Mỹ, làm nông trại. Con xin làm chứng cho Chúa vì những ơn lành của Chúa ban cho gia đình con rất nhiều.

Vào năm 2005-2006, con bị tai nạn. Xe của con bị lật, và lộn tròn 5 vòng, 4 bánh xe chổng ngược lên trời. Thế nhưng

Chúa đã gìn giữ con không bị sao hết. Cũng trong năm đó, con đi tắm biển, tưởng chết đuối, nhưng Chúa đã gìn giữ con.

Năm 2010, cháu của con lái xe 4 bánh loại nhỏ, giống xe đánh golf và bị xe đè lên bàn chân. Khi đưa lên bệnh viện cấp cứu, bác sĩ nói phải cắt bàn chân của cháu đi vì bị dập nát hết rồi không giữ lại được. Con đã gọi điện về Việt Nam, xin cha và cộng đoàn cầu nguyện cho cháu. Thật lạ lùng. Chúa đã nhận lời. Cháu được chữa lành, không phải cắt bàn chân nữa. Bác sĩ điều trị khẳng định với gia đình con là bàn chân của cháu con được chữa lành, không phải cắt là có phép lạ đó!

Vào năm 2013, Chúa ban ơn cho con của con. Vợ con có thai được 4 tháng, bác sĩ yêu cầu thử máu để xem em bé có bị down (dị tật bẩm sinh) không. Khi nghe tin đó, vợ chồng con lo buồn và đau khổ lắm. Con đã gọi điện về cho cha, và cha nói "Cứ an tâm tín thác vào Lòng Thương Xót Chúa, cha và cộng đoàn sẽ cầu nguyện cho…"

Con đã tín thác vào Lòng Thương Xót của Chúa khi nghe những bài giảng qua trang web http://www.muoichodoi.info hàng ngày. Một tháng sau, vợ con đi tái khám, bác sĩ siêu âm… Trong lúc siêu âm, con đã đọc kinh Lòng Thương Xót Chúa và đọc kinh Kính Mừng. Chúa và Mẹ Maria đã cứu em bé của con. Bác sĩ nói em bé của con khỏe mạnh bình thường tốt đẹp hết từ tay, chân, mắt, mũi…

Và rồi con của con đã chào đời được bình an mạnh khỏe như những đứa trẻ khác. Gia đình con cảm ơn Chúa, cảm ơn Mẹ đã thương gia đình con rất nhiều.

Con cảm ơn cha và cộng đoàn Lòng Thương Xót Chúa… Alleluia.

Giuse Vũ Anh Hùng
Maria Lê Thị Kim Ngân
hungvu3304@yahoo.com

2- Thấm thoát đã gần 6 tháng trời và cũng là thời gian con được biết đến Lòng Thương Xót Chúa qua một người bạn. Bạn con hỏi con có biết cha Long ở Việt Nam không? Con nói

con không biết, nhưng nhờ có ơn Chúa tác động, con mở trên mạng thấy có số phone và được biết trang web http://www.muoichodoi.info và con email cho cha. Kể từ đó, con nghe cha giảng trên trang web hằng ngày. Mỗi tối trước khi đi ngủ con mở cho cả nhà cùng nằm nghe cho tới khi ngủ lúc nào cũng không biết.

Chồng con bị bệnh gan siêu vi C, con lo lắng cầu nguyện Lòng Thương Xót Chúa. Nghe những chứng nhân đã cầu nguyện Lòng Chúa Thương Xót mà hết bệnh, nên vợ chồng con ngày đêm nguyện cầu. Qua 3 tháng chữa trị, đến nay chồng con đã khỏi bệnh hoàn toàn. Hồng ân Chúa bao la, gia đình con ngợi ca Lòng Thương Xót Chúa.

Chúa lạ lùng lắm. Không chỉ chữa bệnh gan cho chồng con mà Chúa sắp xếp hết mọi thứ công việc của gia đình con. Chồng con đang có công việc ngon lành tự nhiên bị thất nghiệp. Mới nghe bị thất nghiệp, chúng con hoang mang như bị trời giáng. Chúng con buồn lắm, nhưng có biết đâu Chúa làm như thế là vì Chúa thương. Chữa trị bệnh gan sẽ bị hành sốt và mệt lắm, nếu chồng con cứ tiếp tục công việc thì không thể chữa trị được, cho nên Chúa cho chồng con nghỉ ở nhà để xin tiền thất nghiệp, vừa được ở nhà nghỉ chữa bệnh, lại vừa có tiền. Vậy mà chúng con không nhận ra, còn buồn trách Chúa nữa chứ!

Ngày chồng con nhận giấy thất nghiệp cũng là ngày mẹ con ở Việt Nam được đi qua Mỹ đoàn tụ. Thật sự mà nói thì cũng lo, vì từ trước đến giờ có mình chồng con đi làm, con ở nhà chăm sóc 2 con nhỏ, bị thất nghiệp thì kinh tế hơi bị chao đảo, nhưng con xin Chúa cho mẹ con qua chăm sóc 2 đứa nhỏ, con sẽ đi làm, và Chúa đã nhận lời ngay. Mẹ con qua được một tuần thì con tìm chỗ đi làm (con làm nail), Chúa đã tìm cho con một việc làm phù hợp với khả năng của con.

Hiện nay con đi làm, chồng con được nghỉ dưỡng bệnh mà vẫn có tiền. Mọi sự Chúa làm đều tốt đẹp đến với gia đình con. Được nhiều ơn như thế, con nghĩ là Chúa muốn xem con có làm được hay không, vì Chúa cho con nhiều mà con chưa cho

Chúa được gì. Con nghĩ là Chúa thử thách con. Chúa muốn con đi làm.

Câu chuyện của con là như vầy: Từ xưa đến giờ vợ chồng con sống với chị em bên nhà chồng hết lòng. Đã bao nhiêu lần họ làm tổn thương, vợ chồng con cũng đã bỏ qua. Có ơn Chúa con vượt qua tất cả. Hôm mẹ con qua Mỹ là ngày 23/12, mà ngày 25/12 chị của ông xã con mời vợ chồng con qua nhà ăn mừng lễ, nói với con là chở mẹ con qua. Mẹ con mới qua còn nhiều bỡ ngỡ, cộng thêm việc mẹ con bị say xe nên không muốn đi đâu. Mẹ con muốn để mấy anh em vui vẻ với nhau cho thoải mái, nào ngờ đâu đụng tới bà chị chồng. Chị ấy nói xem thường chị mà không qua chơi, rồi chửi tùm lum, chị chửi chồng con là ngu mới lấy con. Chị chửi trước mặt con vậy đó. Thế nhưng, con không đáp lại. Con không muốn đôi co. Con im lặng. Từ trước đến giờ, chị chửi con sao cũng được, con không chấp, nhưng bây giờ chửi cả mẹ con thì làm sao con chịu được. Con cầu nguyện xin Chúa soi sáng cho con biết bỏ qua. Thật sự bây giờ con đã nguôi giận, con hết giận nhưng con không muốn qua lại nữa, vì cứ qua lại như vậy lại cãi nhau, ngồi chung mâm cơm mà không thật lòng, không vui vẻ, như vậy thà không qua lại cho đỡ tội.

Xin cha và cộng đoàn cầu nguyện cho vợ chồng con. Xin Chúa tác động để chúng con xóa bỏ giận hờn, biết tha thứ cho nhau như Chúa đã tha thứ cho chúng con.

Maria Tuyết và Augustino Minh

3- Con là Nga Nguyễn, ở 27 Schill Ave, Kenner, LA 70065 - USA.

Hôm nay con viết thư để làm chứng Lòng Thương Xót Chúa đã ban cho con, nếu có dịp xin cha đọc cho tất cả mọi người cùng nghe những lời chứng thật sự của con.

Con qua Mỹ từ năm 2005. Chỉ vì ham kiếm tiền mà con bỏ Chúa, không đi lễ Chúa Nhật và cũng không đọc kinh sáng tối. Con có 2 người con, tối đi làm về con nằm ngoài ghế ngủ để nhắc 2 cháu đọc kinh, khi 2 cháu đọc kinh xong con mới vào

phòng ngủ, lúc đó một cháu 10 tuổi và cháu khác thì 12 tuổi, chắc nhờ vậy mà Chúa đã cứu vớt con.

Năm 2010, Chúa cho con một cơn bệnh thừa sống thiếu chết. Tự nhiên người con run lên, tim đập nhanh rồi mất ngủ. Con đi mấy bác sĩ nhưng không kiếm ra được bệnh. Đang đi làm, nhưng chịu không nổi, con ra ngoài đường và quỳ xuống đường, rồi nói với Chúa: "Cha ơi, Mẹ ơi, con khó chịu quá, nếu Cha Mẹ thương con, Cha Mẹ cho con gặp thầy gặp thuốc, vì 2 con còn nhỏ và anh em con ở Việt Nam nghèo lắm, nếu không có con hỗ trợ, mẹ con khổ lắm, anh em nghèo không ai lo được. Nếu đẹp lòng Cha Mẹ con xin đừng cho con nằm một chỗ. Chồng con của con khổ lắm. Cứ cho con đau cỡ nào cũng chịu được. Con chấp nhận hết mọi đau khổ, nhưng đừng cho chồng và mẹ con khổ!" Thế là con đòi đi bác sĩ tâm lý. Ai cũng chửi không cho con đi, nhưng con cứ đi, từ đó con mới hết bệnh. Rồi một hôm, có người cho con cuốn sách Lòng Thương Xót Chúa, cứ 3 giờ chiều mỗi ngày con đọc kinh con mới đỡ bệnh một chút.

Chúa lại cho mẹ con ở Việt Nam bệnh nặng, con quyết định về Việt Nam. Con biết mẹ con sẽ không qua khỏi. Con cầu xin Chúa cho mẹ con qua được cơn bệnh. Nếu Chúa cất mẹ đi thì cho con có cơ hội gặp mặt mẹ lần cuối và cho con lo ma chay cho mẹ, vì con không có sức khỏe để đi tới đi lui.

Chúa đã nhậm lời, khi con về VN được 2 ngày thì mẹ con mất. Lo ma chay cho mẹ xong, 3 tuần sau con trở về Mỹ. Ngày con ra sân bay trở về thì chị con nhét vào tay con tấm hình Lòng Thương Xót Chúa.

Chúa rất thương con, khi về lại Mỹ, tự nhiên con kiếm được bài giảng của cha trên web muoichodoi.info và con đã nghe. Kể từ đó, con đi xưng tội, đi lễ, đọc kinh Lòng Thương Xót lúc 3 giờ, rồi đọc kinh tối. Con biết nhịn chồng con và mọi người, biết tha thứ cho mọi người. Con đã thay đổi một cách không ai ngờ. Điều quan trọng nhất là con biết mở lòng đón nhận và mở tay giúp đỡ mọi người.

Con làm tiệm bánh, bây giờ con mở bài giảng của cha hằng ngày để cả tiệm cùng nghe. Tối về nhà lại nghe giảng cho tới khi ngủ. Khi con ngủ rồi mà cha vẫn còn giảng.

Chồng con cũng thay đổi lạ lùng lắm. Anh đi xưng tội và rước lễ đều. Vợ chồng con và hai con cùng đi lễ để cho cả mẹ con cùng đi. Lúc trước anh hay cằn nhằn, chửi thề, bây giờ thì ngày thường anh cũng đi lễ. Con xin lỗi Chúa, xin Chúa đừng chấp tội chồng con, con chấp nhận thay tội chồng con và con xin Chúa mở lòng chồng con ra, và Chúa đã nhậm lời con lần nữa.

Cha ơi, bây giờ gia đình con hạnh phúc lắm. Hai con của con đã lớn, đứa 20 và đứa 18, tối nào cũng đợi ba mẹ về rồi đọc kinh tối, chồng con về trễ, có khi 12g khuya mới về, 2 đứa cũng đợi. Con gái con đi học đại học xa, cuối tuần mới về, ngày nào cũng gọi phone và không bao giờ con quên nhắc cháu nhớ đọc kinh.

Hiện tại con cũng nhiều bệnh lắm, bệnh tâm lý vẫn còn, lâu lâu vẫn phải uống thuốc, rồi bệnh bao tử và có bướu nhỏ trong tử cung, thế nhưng, con vẫn vui vẻ chấp nhận. Con không biết cầu nguyện, con chỉ nói: "Chúa ơi, nếu những gì đẹp lòng Chúa thì xin ban cho con chấp nhận mọi sự đau đớn, con dâng hồn xác, gia đình con cho Chúa. Lạy Chúa Giêsu, con tín thác nơi Chúa, con dâng phó mọi sự cho Chúa!" Ngày nào con cũng dâng lên Chúa có vậy thôi, vì con biết những gì Chúa cho con là toàn điều tốt đẹp. Xin cha cầu nguyện cho gia đình con biết mở lòng ra và vững đức tin. Con xin Chúa và Mẹ Maria ôm ấp cha trong vòng tay của Ngài.

Nga Nguyễn
27 Schill Ave, Kenner, LA 70065 - USA

Chuyên mục : Mỗi Tháng Một Chuyện

NHỮNG CÁNH CÒ CÔI CÚT

Nhìn một loạt tin nhắn dài dằng dặc những quảng cáo, tin tức thời sự nóng bỏng, chuyện trong nhà ngoài phố, cơm áo gạo tiền... đôi mắt người thiện nguyện Tín Thác dừng lại ở tin nhắn của một nữ nhà báo. Nội dung tin nhắn chị cho biết có 3 em học sinh mới tốt nghiệp trung học, thi đại học đạt điểm cao và có hoàn cảnh rất đáng lưu tâm, không biết Tín Thác có thể giúp gì cho các cháu hay không?

Tất nhiên thiện nguyệnTín Thác không thể từ chối lời mời gọi này. Có lời mời nào có ý nghĩa hơn là lời mời làm việc thiện? Hay chỉ lời mời đi ăn đi nhậu, đi giao tiếp với đại gia, đi gặp gỡ người giầu có máu mặt, có thế giá, có chức tước địa vị... mới có giá trị, mới nhanh nhẩu đi ngay! Chúa thương xót có bao giờ từ chối bất cứ lời kêu xin nào từ con cái của mình đâu. Từ trong đáy lòng mình, thiện nguyện viên đã luôn tâm nguyện rằng, chỉ có cầu xin Lòng Chúa Thương Xót với trọn niềm tín thác, cùng với việc làm thực hành lòng thương xót thì mới có thể đổi thay thế giới. Đem yêu thương thay thế ghen tỵ giận hờn, lấy hy sinh phục vụ thay cho ích kỷ nhỏ nhen, lấy việc bác ái đơn sơ mà đánh bay đi những việc làm hào nhoáng chỉ mang vẻ bề ngoài cho vừa lòng thế gian mà chẳng đẹp lòng Chúa một chút nào.

Theo linh đạo Lòng Thương Xót Chúa, mỗi thiện nguyện viên Tín Thác chọn con đường đồng hành với những mảnh đời nghèo khó, nhờ đó nhìn rõ hơn những điều tưởng nhỏ bé mà thật vĩ đại, những sự hy sinh âm thầm mà tỏa sáng thế gian, làm vui lòng Chúa biết bao nhiêu.

• Cánh Cò Côi Cút

Chuyên mục "Mỗi Tháng Một Chuyện" kỳ này xin giới thiệu 3 câu chuyện của "Những Cánh Chim Côi Cút".

Mỗi mảnh đời mồ côi là một câu chuyện khác nhau, nhưng trong những thiệt thòi u tối đó lại tỏa sáng đức hy sinh vô bờ bến của những người mẹ, sự cố gắng vượt lên nghịch cảnh của chính bản thân, và tấm lòng của những người tưởng xa lạ, hóa ra lại là những người thân tình hơn tất thảy.

- Cánh cò Nguyễn Thị Cẩm Tiên - sinh năm 1997. Cô học trò tuổi 18, suốt 3 năm là học sinh giỏi, vừa kết thúc kỳ thi tốt nghiệp cấp 3, khuôn mặt sáng, dáng cao gầy, đôi mắt đượm nét buồn của một tuổi thơ không có bóng dáng cha bên cạnh. Em học rất chăm, năm nay ghi danh vào Ngành Điều Dưỡng Đại Học Y Dược Thành Phố. Được hỏi tại sao em quyết định chọn đại học Y Dược, em thành thực cho biết chỉ muốn làm mẹ tự hào. Đúng thế, mẹ em hẳn phải rất tự hào khi có cô con gái vượt lên tủi hờn của tuổi thơ côi cút, một mẹ một con oằn lưng chống đỡ bao sóng gió cuộc đời.

Mẹ em phải bao lần gạt nước mắt khi một thân một mình nuôi con khôn lớn. Cuộc sống nơi thành thị khó khăn nghiệt ngã, mẹ không được khỏe nên chọn nghề may gia công. Thân hình gầy yếu ấy đã phải gò lưng trên chiếc máy may suốt đêm ngày để có những bữa cơm, những đồng tiền học phí cho con mình. Mẹ Cẩm Tiên kể lại quá trình đi học của con mình đầy gian lao. Những ngày gần kỳ thi, đêm đêm hai mẹ con chong đèn thức khuya cùng học bài. Con học, mẹ cũng ráng làm cho xong hết hàng hóa khách giao rồi cùng ngồi học với con. Bài con có thể chưa kịp thuộc, mà mẹ đã thuộc làu từ hồi nào rồi.

- Cánh cò nhỏ nhắn thứ hai tên là Huỳnh Thùy Mỵ. Đúng là cái tên gợi lên dáng người. Thùy Mỵ bẽn lẽn ít nói, lúc nào cũng trả lời xíu xiu như cô mèo nhỏ. Qua dòng chảy câu chuyện, là ký ức về 3 mẹ con đơn côi nơi lòng Sài Gòn náo nhiệt. Ba của Mỵ mất từ năm em 10 tuổi, mẹ em dù sức khỏe yếu nhưng cũng cố đi làm công nhân để nuôi hai chị em ăn học.

Những năm gần đây mẹ của Mỵ sức khỏe yếu đi nhiều, nên qua phụ bán quán bún riêu cho dì của Mỵ. Chị gái của Mỵ sau khi học xong lớp 12 quyết định nghỉ học, bán bánh tráng trước cổng trường, nuôi ước mơ em gái mình sẽ thay chị vào đại học để thành cô cử nhân. Người chị ấy chọn con đường hy sinh tuổi trẻ, hy sinh ước mơ vào đại học, để đổi lấy cơ hội cho em mình được học hành đàng hoàng, có tương lai. Mỵ thi vào trường Đại Học Khoa Học Xã Hội Nhân Văn với số điểm rất khả quan.

- Cánh cò côi cút thứ ba mang cá tính mạnh mẽ như một cậu trai. Em tên là Nguyễn Hà Minh Thu. Ba mẹ chia tay, Thu về ở với mẹ. Như để bù đắp thiệt thòi mà người mẹ yêu dấu của mình phải trải qua, em ngoan và học rất giỏi. Nhiều năm em luôn được các bạn tin yêu bầu làm lớp trưởng. Cô giáo tự hào về cô học trò xuất sắc của mình. Thu chọn thi vào Đại Học Ngân Hàng.

Thu còn một em trai, năm nay vào lớp 2. Ba mẹ con từ Hải Phòng vào Sài Gòn sinh sống. Mẹ của Thu làm nhân viên văn phòng. Một mình nuôi con gái lớn vào đại học, con trai nhỏ mới chỉ học lớp 2, đối với cô là sự cố gắng mà không phải bà mẹ nào cũng làm được. Hy sinh tuổi xuân, hy sinh nhan sắc, chẳng dám nghĩ đến chuyện tìm kiếm hạnh phúc mới, nhưng đối với cô đó là những hy sinh rất xứng đáng.

Thu đang cố gắng học tiếng Anh để kiếm học bổng du học. Ước mơ của Thu là được làm việc cho UNICEF – không phải là một ước mơ về cơm áo gạo tiền thực dụng nào đó, mà chính là mơ ước được tham gia vào công tác giúp đỡ trẻ em khó khăn thiệt thòi trên toàn thế giới.

Ba cô gái cùng tuổi 18. Ba mảnh đời cùng vắng bóng người cha. Nhưng cả 3 câu chuyện đều ánh lên thông điệp màu hồng đẹp tươi: tình yêu và lòng hy sinh, lòng thương xót và đức bác ái vô bờ của những người thân ruột thịt dành cho nhau.

• Cánh Cò Vỗ Cánh Bay Xa

Ngay khi nắm được thông tin những cánh cò côi cút đang cần tiếp sức để con đường học vấn không bị đứt quãng bởi cái nghèo và sự thiệt thòi về hoàn cảnh gia đình, người linh mục lãng tử nhanh chóng có phương án tìm nguồn hỗ trợ để các em được tiếp sức kịp thời, cho đường học vấn bớt phần trắc trở chông gai. Tấm lòng của ông là thế, một đời nguyện loan báo và thực hành Lòng Chúa Thương Xót. Có khó khăn đau khổ là sẽ có Lòng Thương Xót san sẻ gánh đỡ, không so đo xem sự giúp đỡ ấy có làm mình thiệt thòi hay không...

Tín Thác đã gặp gỡ các em và mang theo món quà của Lòng Chúa Thương Xót. Mỗi em nhận được một chiếc xe đạp mới tinh và học bổng một triệu đồng. Dù món quà thật nhỏ bé, nhưng chiếc xe đạp và học bổng đã ghi dấu một kỷ niệm đẹp trên đường đời: có khoảnh khắc những cánh cò côi cút đã được gặp Lòng Chúa Thương Xót.

Học bổng Lòng Chúa Thương Xót đã được Tín Thác tận tay trao cho cô giáo đại diện trường THPT Bà Điểm, và các phụ huynh. Cẩm Tiên, Minh Thu và Thùy Mỵ sẽ được biểu dương trong buổi khai giảng năm học để các em học sinh khóa mới biết đến gương chăm ngoan vượt khó của những cánh có côi cút.

Trái tim người thiện nguyện thật vui khi thấy Minh Thu, Cẩm Tiên, Thùy Mỵ mỗi em một chiếc xe đạp mới và phần học bổng cùng cô giáo chủ nhiệm đạp xe về với nhau, ríu rít câu chuyện về ước mơ khi ra trường và lời hứa một ngày gặp lại đầy tình thân ái.

Cánh cửa cuộc đời đã mở ra với các em, vì các em đã mạnh mẽ vượt qua sóng gió những năm tháng thơ trẻ Mong các em hãy mang theo trong mình tình yêu thương của mẹ, của thầy cô, của bạn bè, những người tốt quanh mình, và những kỷ niệm

đẹp về Lòng Chúa Thương Xót làm hành trang để bước vào cuộc sống.

• Thiện Tâm Làm Nên Thiện Nhân

Những cánh chim đó không côi cút vì có sự đồng hành của chị Thu Hồng báo Phụ Nữ, cô Túy Phượng hiệu phó trường Bà Điểm, Hóc Môn. Cô Túy Phượng là người giới thiệu hoàn cảnh của các em cho chị Thu Hồng. Và chính nhà báo này đã gửi thông điệp ấy cho thiện nguyện Tín Thác. Cảm ơn sự kết nối rất đẹp giữa ba nhà : Nhà báo – Nhà giáo – Nhà tài trợ ! Dòng chảy yêu thương cứ nối dài mãi như thế...

Thiện nguyện Tín Thác vui mừng vì những nỗ lực thực hành lòng thương xót không mệt mỏi đã đánh thức được lương tâm con người từ nhiều giai tầng xã hội. Không đơn thuần là những hoạt động trong phạm vi người cùng đức tin Công Giáo với nhau, nay những tâm tình mà Tín Thác muốn truyền tải qua việc bác ái đã có hồi âm. Công việc loan truyền và cổ vũ tình yêu thương giữa người với người, đánh thức thiện tâm nơi con người qua ánh sáng Lòng Chúa Thương Xót đã được các nhà báo, các thầy cô giáo và nhiều người quan tâm ủng hộ. Đây là một tín hiệu rất vui mừng cho thấy ngọn gió lành Tín Thác, hương thơm ngát nhân ái Lòng Thương Xót đã được bay đi xa, lan tỏa đến nhiều ngóc ngách, nhiều tâm hồn con người.

Dấu chân Lòng Thương Xót đã vươn đến nhiều hoàn cảnh, nhiều số phận. Không cứ phải cùng nhóm, cùng bè cánh mới được nhận tình yêu từ Lòng Chúa Thương Xót mà là tất cả mọi người sống trong hành tinh này. Bất cứ mảnh đời nào đau khổ nghèo khó, mảnh đời ấy sẽ được giúp đỡ từ Lòng Chúa Thương Xót. Bác ái chẳng có sự phân biệt nào cả, bác ái cũng không biết đến những rào càn vô hình hay hữu hình nào hết. Nếu là những việc lành thì thiện nguyện Tín Thác luôn nỗ lực hết mình, âm thầm gửi hương thơm quả ngọt Lòng Chúa Thương Xót đến anh em mình, đến đồng bào mình.

Cảm ơn ngọn gió Lòng Thương Xót đã thổi hồn vào những công việc của thiện nguyện Tín Thác, thổi hồn yêu thương

vào tâm hồn những nhà báo, những nhà giáo có tâm có đức để họ yêu thương vô vị lợi, không tính toán thiệt hơn khi làm bác ái. Những con người thiện tâm gặp nhau chẳng phân biệt tôn giáo giai cấp nghề nghiệp, truyền đi những thông điệp bác ái nhân văn một cách hồn nhiên nhất, thân thiện nhất, chẳng phải là thực hành lòng thương xót đó sao? Nhờ những thiện nhân ấy mà những bước chân Tín Thác sẽ guồng lên mạnh mẽ hơn, không mệt mỏi, không sờn lòng nản chí, những bước chân nhẹ tênh thanh thoát, tiếp tục hành trình yêu thương và san sẻ.

Thiện tâm thì tâm an bình.

Thiện tâm sẽ nảy sinh những thiện nhân tràn đầy tình yêu cuộc sống, yêu thương con người.

Bình an dưới thế cho người thiện tâm!

Thành Tâm
Sài Gòn chiều mưa 2015

Chứng nhân LTX tại Việt Nam

1- Giáo Phận Thái Bình. Con xin cám ơn Chúa, Đức Mẹ, cùng các thánh. Nhờ lời cầu nguyện của cha cùng cộng đoàn mà Chúa đã thương tuôn đổ muôn vàn hồng ân xuống cho gia đình con trong thời gian vừa qua. Ân huệ Chúa vô cùng lớn lao và tình yêu của Chúa vô bờ bến.

Cháu ngoại của anh trai con tên là Đinh Minh Ngọc, được 8 tháng tuổi, đã chết đi mà nay Chúa đã cho sống lại. Anh con gọi từ bệnh viện về vừa khóc vừa nói con nhắn tin xin cha cầu nguyện Lòng Thương Xót Chúa cho cháu Ngọc đang trong tình trạng nguy kịch. Bác sĩ nói là cháu không còn thuốc cứu chữa

được nữa vì đã dùng đủ các loại thuốc rồi mà bệnh tình không hề thuyên giảm mà còn nặng hơn.

Sau khi nhắn tin thì con được cha trả lời là hãy an tâm tin tưởng và tín thác vào Chúa và Mẹ, cha và cộng đoàn sẽ hiệp ý cầu nguyện cho. Từ lúc nhận được tin nhắn của cha thì con rất an tâm và không còn khóc nữa. Hết đêm rồi đến ngày, anh con cứ liên tục gọi điện cho con và con khuyên anh đọc kinh cầu nguyện với Lòng Thương Xót Chúa, Chúa sẽ không bao giờ bỏ mình đâu. Con xin Chúa nếu cho cháu sống thì được mau khỏi bệnh để cháu về nhà với bố mẹ, nếu Chúa cất cháu về thì con xin dâng cho Chúa như là của lễ toàn thiêu. Con tin rằng xưa kia Chúa đã cho người chết sống lại, người câm nói được, người mù xem thấy và người điếc được nghe, giờ đây xin Chúa nhận lời cầu nguyện của con là một kẻ tội lỗi kêu xin. Con xin Chúa dủ lòng thương xót đến con nhưng đừng theo ý con mà theo thánh ý Chúa. Vậy là con an tâm và tín thác vào Chúa. Chúa đã chạnh lòng thương, ngay ngày hôm sau cháu con tỉnh lại và khỏe dần mỗi ngày. Thật là một hồng ân tuyệt vời Chúa đã ban cho gia đình chúng con.

Hồng ân thứ 2 là Chúa đã ban ơn cho bố của con. Bố con trước đây rất khô khan và không tin vào Chúa cho lắm bởi vì ông nội của con là đạo theo. Bố con bị bệnh sỏi thận gần một năm và đau lắm. Khi đi khám bệnh, bác sĩ nói là sỏi thận bị ở 2 bên, 1 bên thì 12 viên sỏi non và bên kia là 12 viên sỏi già. Bác sĩ khuyên mổ nhưng bố con không chịu mổ, ngay cả con cái cho tiền và có người chăm sóc thúc dục bố con mổ nhưng bố vẫn không chịu mổ. Bệnh tình của ông ngày càng nặng hơn, bụng sưng to lên và da thì bị vàng, nếu bụng không sưng thì 2 đầu gối cũng sưng. Bố con chỉ còn da bọc xương và đau đớn lắm.

Kể từ lúc cha về quê hương Thái Bình để loan truyền Lòng Thương Xót Chúa, bố con đi tham dự thánh lễ và nghe cha giảng, được nghe những chứng nhân sống động của Lòng Thương Xót Chúa, thế là ông cầu nguyện với Lòng Thương Xót Chúa. Con đưa cho ông cuốn sách "Tâm Thư Lòng Nhân Hậu Của Cha" và sách kinh Lòng Thương Xót Chúa. Hằng ngày ông

rất chịu khó đọc kinh và cầu nguyện khấn xin với Lòng Thương Xót Chúa.

Kỳ diệu thay, Chúa nhận lời và ban cho bố con khỏi bệnh, không phải mổ nữa. Ông không phải mất tí tiền thuốc nào và nay siêng năng đi lễ mỗi ngày để rước Chúa vào lòng. Xưa kia bố con khô khan nguội lạnh mà nay đạo đức thì không ai bằng. Con hết lòng cám ơn Chúa và Mẹ Maria.

Điều kỳ diệu nhất là bố con không những nhận biết Chúa mà còn giới thiệu Lòng Thương Xót Chúa cho mọi người. Ông khuyên mọi người hãy đến với Lòng Thương Xót Chúa để tìm được sự bình an. Alleluia! Tạ ơn Chúa!

Maria Trịnh Thị Vang ĐT: 0964771841
- xứ Cổ Việt - GPThái Bình

2- Giáo Phận Bắc Ninh

Con tên là Nguyễn Thị Hoán, 67 tuổi, ở giáo xứ Lai Tê, giáo phận Bắc Ninh. Con làm chủ tịch hội đồng quản trị công ty Trung Nghĩa-chăn nuôi trồng trọt. Con viết thư này xin cha cầu nguyện cho mọi người trên thế giới biết yêu thương đùm bọc chia sẻ nhau. Xin cho có nhiều người mở lòng giang rộng cánh tay nâng đỡ những người đang gặp khó khăn. Con nghĩ cha đi rao giảng lời Chúa chắc cũng gặp gian nan vất vả. Xin Chúa luôn nâng đỡ và an ủi cha trong lúc buồn phiền vất vả. Con là người được nhiều ân sủng của Chúa và con xin kể một vài ơn mà con được Chúa thương.

Con là người bị ung thử cổ tử cung, bệnh án là sau khi mổ 2 tuần phải truyền hóa chất, thế nhưng, con đã tín thác vào Chúa, con cầu xin Chúa và Ngài đã nhận lời con. Sau khi mổ xong, con không phải hóa trị. Bác sĩ nói: "Đây là một điều lạ, tôi chưa bao giờ thấy một người bệnh nặng như thế mà khỏi được như vậy." Con tạ ơn Chúa muôn đời.

Khoảng giữa năm 2002, con có một người con đang học ở New Zealand. Một lần vì ngủ gật khi đang chạy xe nên đã bị lao xuống vực sâu, cháu bị gãy cổ. Khi nghe tin đó, con đau buồn biết là chừng nào. Con liền chạy đi cầu khẩn, vừa về tới nhà thì

nhận được tin cháu đã tỉnh. Thật là một hồng ân đặc biệt Chúa dành cho gia đình con. Bác sĩ ở Việt Nam nói, nếu cháu có sống thì cũng bị liệt toàn thân, thế nhưng Chúa đã ban cho cháu đi lại bình thường như mọi người sau 6 tháng trở về Việt Nam. Tạ ơn Chúa!

Con được một thầy tặng một thẻ nhớ có 300 bài giảng Lòng Thương Xót Chúa, con cứ nghe đi nghe lại, và còn cho mọi người cùng nghe, kể cả những người ngoại đạo. Ai cũng thích lắm! Người ngoại đạo còn nói sao cha rao giảng lời Chúa hay thế!

Giờ đây Chúa đã ban cho con những gì con ao ước. Con viết lá thư này chia sẻ với cha và cộng đoàn. Xin cho con được làm cầu nối với cộng đoàn Lòng Thương Xót Chúa để chung vui sẻ buồn nhé!

Nguyễn Thị Hoán, xứ Lai Tê,
GP Bắc Ninh

3- Giáo Phận Sài Gòn

Con là Maria Vũ Thi Kim Yến, 46 tuổi. Từ ngày nghe những lời cha giảng về lòng Chúa thương xót, con thấy sao con lại vô ơn với Chúa và phản bội Mẹ. Con đã khóc rất nhiều và hối hận khi nghĩ mình bị mọi người đối xử tàn nhẫn đưa mình vào đường cùng. Con đã hận và thầm trách Chúa và Mẹ rằng vợ chồng con đâu có làm gì ác sao Chúa cho vợ chồng con gặp toàn những điều bất hạnh.

Chồng con thì bị lừa về lò bánh mì đến nỗi trắng tay, còn riêng bản thân con thì bị bệnh nhân xơ tử cung, đã mổ bốn lần nhưng vẫn không thuyên giảm. Hai đứa con nhỏ thì thay nhau nằm bệnh viện. Gia đình con toàn nghe những điều không tốt, nói là vợ chồng con giả vờ và lười biếng. Lúc đó con chỉ biết khóc và hờn giận Chúa nên con bỏ đọc kinh và không đi lễ trong mấy năm.

Con đã được nhiều người khuyên nên đến với Lòng Thương Xót Chúa nhưng lúc đó con đã không còn tin tưởng gì

hết. Con bị mẹ chồng hành hạ và bắt chồng con phải bỏ con vì con không mang lại giàu sang cho chồng, chỉ mang đến gánh nặng và sự xui xẻo. Mẹ chồng bắt anh phải bỏ con để kiếm người khác, mong làm lại cuộc đời.

Chồng con vẫn thương con, nhưng lúc đó con chỉ nghĩ đến cái chết và muốn đem 2 đứa con cùng chết theo để khỏi phải sống trên cuộc đời đầy dối trá này. Thế nhưng, Chúa đã thương con. Có một lần chồng con rủ con đến nhà thờ Chí Hòa cầu nguyện Lòng Thương Xót Chúa để được an ủi. Con đi cho anh đỡ buồn. Khi đến nơi, thấy cộng đoàn cầu nguyện và làm giờ Lòng Thương Xót, con cảm thấy sao mình tội lỗi quá và ân hận khi mình bỏ Chúa và Mẹ một cách vô lý. Con chạy đến nhà thờ xin xưng tội. Khi bước vào tòa cáo giải, con chỉ nói được một câu "xin cha tha thứ cho con" và con đã khóc rất nhiều. Cha hỏi con có tâm sự gì sao mà đau khổ thế. Con trả lời vì con đã hận mọi người mà bỏ Chúa và Mẹ, nay con cảm thấy mình tội lỗi hơn cả quân dữ bắt Chúa và giết Chúa. Kể từ đó, con luôn chạy đến với Lòng Thương Xót Chúa. Con xin được vác thánh giá với Chúa cho đến ngày con được Chúa gọi về.

Con bị bệnh tim đã 30 năm nhưng Chúa đã ban ơn chữa lành cho con và con đã được khỏi. Nay Chúa cho con được vác thánh giá theo Chúa là con bị nhân xơ tử cung. Con đã mổ 4 lần. Con luôn sống trong bệnh tật. Cứ mỗi khi mặt trời lặn là con bị đau. Nhiều lần đức tin bị chao đảo, con tự hỏi sao Chúa không cho con chết đi. Những lúc đó, con được chính người chồng của con an ủi. Anh nói với con rằng hãy đồng hành cùng với Mẹ Maria và vững bước tới, và con lại vững niềm tín thác vào lòng Chúa thương xót.

Lạy Chúa Giêsu, con tín thác vào Chúa!

Maria Vũ Thi Kim Yến
GP Sài Gòn

Chuyên mục : Sống Giáo Lý Lòng Chúa Thương Xót

"CHÌA KHÓA CUỘC ĐỜI"

• *Câu chuyện: "CHIẾC VALI TĂM TỐI"*

Có một người đàn ông nhận biết rằng mình đã chết, ông thấy Chúa đến gần ông với một cái vali trong tay.

Chúa bảo: Này con, con đã đến lúc đi rồi.

Ngạc nhiên, người đàn ông trả lời: Bây giờ sao?

Mau quá vậy? Con có quá nhiều dự định...

- Rất tiếc nhưng đã đến giờ đi rồi.

Người đàn ông hỏi Chúa: Chúa ơi, có gì trong cái vali đó vậy?

Chúa trả lời: Những gì thuộc về nhà ngươi.

- Những gì thuộc về con? Ý Chúa muốn ám chỉ những đồ đạc, áo quần, tiền bạc của con?

Chúa trả lời: Những cái đó không phải của nhà ngươi, chúng thuộc vào trần gian.

Người đàn ông hỏi: Có phải nó là ký ức của con?

Chúa trả lời: Những cái đó không bao giờ thuộc về nhà ngươi, chúng thuộc vào thời gian.

- Có phải là những tài ba của con?

Chúa trả lời: Những thứ đó không bao giờ là của nhà ngươi, chúng tùy thuộc vào những tình huống.

- Có phải là các bạn bè và gia đình?

Chúa trả lời: Rất tiếc chúng đã không bao giờ là của nhà ngươi, họ thuộc vào con đường (mà ngươi đã đi qua).

- Có phải là vợ và con trai của con?

Chúa trả lời: Họ đã không bao giờ là của nhà ngươi, họ thuộc vào trái tim của nhà ngươi.

- Có phải là thân xác con?

Chúa trả lời: Cái đó đã không bao giờ là của nhà ngươi, nó thuộc vào cát bụi.

- Có phải là linh hồn của con?

Chúa trả lời: Không, cái đó là của Ta.

Đầy sợ hãi, người đàn ông lấy cái vali từ tay Chúa và tá hỏa nhận ra rằng chiếc vali này có ổ khóa to đùng đã gỉ sét... Ông hỏi Chúa:

- Lạy Chúa, có gì trong vali bí hiểm này vậy? Nhưng tại sao lại không có chìa khóa, làm sao con mở đây?

- Chúa trả lời: Trong đó có một trái tim của con, và Ta sống rất cô đơn trong đó. Chìa khóa con giữ... nhưng dường như con đã vất nó xuống sông... từ lâu lắm rồi, đến nỗi ổ khóa đã rỉ sét cả chục năm rồi... không có cách nào mở được đâu.

- Thế thì bây giờ con sắp sửa đi tới đâu???

Chúa trả lời: Con à... dù con đi đâu Ta vẫn mãi ở trong con... Nhưng có một điều rất đáng tiếc... lòng con như chiếc vali khép kín này... con không mở lòng đón nhận Ta... vì thế mặc dù cho tới nay Ta mãi ở trong con... nhưng riêng con... con không nhận ra Ta đang ở cùng con mà thôi !!! Lòng con như chiếc vali tối tăm khép kín này... giữa vùng trời ánh sáng rực rỡ của Ta...

Kết quả thảm thương: Ta bơ vơ trong trái tim con... Còn con, con như thấy mình bị giam hãm trong chốn luyện hình u tối, ngay trong Vương Quốc Tình Yêu Đầy Ánh Sáng nhiệm màu của Ta...

- Chúa Bơ Vơ! Còn Con Bị Giam Hãm!

Câu Hỏi Gợi Ý

1). Người đàn ông này sẽ đi về đâu?
2). Có cách nào giúp ông thoát khỏi vali tăm tối?
3). Chìa khóa là gì? Chìa khóa nằm ở đâu?

4). Đâu là bài học từ câu chuyện?

Bài Học

I. Đời Sống Con Người

1. Đời sống hành trình tiến về đời sau, mang theo hành trang là thành quả từ sự sống hiện tại.

2. Khi chết, mọi người sẽ gặp Chúa phán xét tùy việc lành dữ khi còn sống.

3. Khi chết, những vật chất, tinh thần, tình cảm sẽ dần tan biến. Con người chỉ còn theo việc LÀNH - DỮ, THIỆN - ÁC, THƯƠNG - GHÉT ra tòa phán xét, kết thúc khác nhau tùy vào mỗi người.

II. Chìa Khóa Đời Sau:

1. Chìa khóa mở vali cuộc đời hạnh phúc, chính là Lòng Chúa Thương Xót. Chìa khóa được đặt trong Tim mỗi người.

2. Nhận biết và tín thác vào Lòng Chúa Thương Xót, đó là nắm được chìa khóa. Tin là chọn Chúa làm chủ đời mình. Tin là gắn chặt đời mình với Chúa. Tin là chu toàn bổn phận, là vác thập giá theo Chúa.

3. Sống Thương Xót, đó là mở Chìa Khóa: sống thương xót trong 3 cấp bậc: cầu nguyện - lời nói - việc làm. Thương yêu là tiêu chuẩn ngày phán xét.

III. Quyết tâm: Đến với Lòng Chúa Thương Xót:

1. Sống Tín Thác vào Chúa: là bảo đảm hạnh phúc Nước Trời. "Lạy Chúa Giêsu, con tín thác vào Chúa"

2. Sống Thương Xót: là cách mở chìa khóa của Lòng Thương Xót.

"Phúc cho ai có lòng thương xót, vì họ sẽ được Chúa xót thương." "Hãy có lòng thương xót, như Cha."

3. Rao truyền Lòng Thương Xót Chúa là cách được Chúa là thẩm phám yêu thương trong giờ chết.

"Nòng Cốt Của Phúc Âm: Lòng Thương Xót"

"Giáo Hội là Mẹ dạy chúng ta sống điều nòng cốt trong Tin Mừng của Chúa Giêsu, đó là Lòng Thương Xót, làm các việc lành phúc đức để cải tiến thế giới."

(ĐTC Phanxicô).

ĐTC Phanxicô đã nói như trên với hơn 50 ngàn tín hữu và du khách hành hương năm châu trong buổi tiếp kiến chung sáng thứ tư, ngày 10/09/2014 tại quảng trường Thánh Phêrô.

Trong bài Huấn Dụ, Đức Thánh Cha đã tiếp tục loạt bài Giáo Lý về Giáo Hội.

- Giáo Hội là Mẹ làm cho chúng ta lớn lên với ánh sáng và sức mạnh của Lời Chúa, chỉ cho chúng ta con đường cứu độ và bảo vệ chúng ta khỏi sự dữ.

- Nhưng Giáo Hội cũng là Mẹ giáo dục chúng ta làm các việc của Lòng Thương Xót. Một nhà giáo dục tốt chỉ cho thấy điều nòng cốt, không lạc trong các chi tiết, nhưng muốn thông truyền điều thực sự quan trọng, để con cái hay học trò tìm ra ý nghĩa và niềm vui sống.

- Và điều nòng cốt, theo Phúc Âm, là Lòng Thương Xót. Chính Chúa Giêsu nói một cách rõ ràng, khi tóm tắt Giáo Huấn của Người cho các môn đệ: "Các con hãy thương xót, như Cha các con ở trên trời là Đấng Xót Thương" (Lc 6, 36).

- Có thể nói là Kitô Hữu mà không thương xót không? Không! Tín Hữu Kitô phải là người thương xót, bởi vì đó là trọng tâm của Tin Mừng.

Và trung thành với giáo huấn này, Giáo Hội chỉ có thể lập lại cùng điều ấy với con cái mình: "Các con hãy thương xót", như Thiên Chúa Cha và như Chúa Giêsu đã thương xót.

Lm. Fx. Nguyễn Văn Việt
Trưởng Ban Giáo Lý
Giáo Phận Vĩnh Long-Toàn Quốc

LỜI KẾT TẬP SAN THÁNG 9-2015

- Hôm nay, trong giờ thánh lễ, tôi nhìn thấy Chúa Giêsu giữa những thống khổ, dường như Người đang hấp hối trên thập giá. Chúa phán với tôi : *"Hỡi ái nữ của Cha, con hãy thường xuyên suy ngắm các đau khổ Cha đã chịu vì con, và khi ấy, không còn đau khổ nào con chịu vì Cha mà còn quá đáng đối với con nữa. Con làm hài lòng Cha rất nhiều khi suy ngắm về cuộc Khổ Nạn bi thảm của Cha. Con hãy liên kết những đau khổ nhỏ mọn của con đối với cuộc Khổ Nạn thảm thương của Cha để chúng con có giá trị vô cùng trước uy linh Cha."* (NK, 1512)

"Con thường gọi Cha là Tôn Sư của con. Điều này làm thỏa lòng Cha; nhưng hỡi môn đệ của Cha, con đừng quên con là một môn sinh của vị Tôn Sư Tử Giá. Chỉ một chữ đó đã đủ cho con. Con biết những gì chứa đựng trong thánh giá." (NK,1513)

- Hôm nay, tôi thưa với Chúa Giêsu: *"Chúa có thấy còn đó bao nhiêu khó khăn cần phải vượt qua trước khi người ta tin chính Chúa là tác giả của công cuộc này không? Và ngay cả lúc này, đâu phải ai cũng tin vào việc ấy đâu!"* Chúa đáp: *"Hỡi con nhỏ của Cha, con hãy an lòng; không gì có thể chống lại thánh ý Cha. Mặc dù có những lời xầm xì và ác cảm của chị em, nhưng thánh ý Cha sẽ được hoàn thành nơi con với tất cả sự viên mãn, cho đến chi tiết cuối cùng trong những ước muốn và kế hoạch của Cha. Con đừng quá u buồn về điều này; Cha còn là tảng đá vấp phạm cho một số linh hồn."* (NK, 1531)

- Chúa ban ánh sáng cho con tôi biết thấu đáo hơn về thánh ý Người để buông mình hoàn toàn cho thánh ý ấy. Ánh sáng này đã củng cố tôi trong niềm bình an sâu xa và cho tôi hiểu rằng không nên sợ hãi điều gì, ngoại trừ tội lỗi.

Bất cứ điều gì Chúa gửi đến, tôi đều đón nhận trong sự hoàn toàn suy phục thánh ý Người. Bất cứ nơi nào Thiên Chúa đặt tôi vào, tôi sẽ phấn đấu hết khả năng để trung thành thực thi thánh ý cũng như những ước muốn của Người, mặc dù với tôi, thánh ý ấy sẽ gian truân và khó khăn, tương tự như với Con Một của Người là Chúa Giêsu khi cầu nguyện trong vườn Cây Dầu.

Tôi đã thấy rằng: thánh ý Cha trên trời đã được hoàn toàn thành nơi Người Con dấu yêu của Người thế nào, thì thánh ý ấy cũng sẽ được hoàn thành nơi chúng ta như vậy: tức là qua đau khổ, bách hại, lăng mạ và nhục nhã. Nhờ tất cả điều ấy mà linh hồn tôi sẽ nên giống Chúa Giêsu.

Những đau khổ càng lớn lao, tôi càng thấy mình nên giống Chúa Giêsu hơn. Đây là con đường đảm bảo nhất. Nếu có một con đường nào tốt hơn, có lẽ Chúa Giêsu đã chỉ cho tôi biết rồi. Nhưng đau khổ không tước mất niềm an bình của tôi. Ngược lại, dù tôi được cảm hưởng bình an sâu xa, nhưng niềm bình an ấy cũng không làm giảm bớt kinh nghiệm đau khổ của tôi. Mặc dù tôi thường cúi mặt xuống đất trong nước mắt dàn giụa, nhưng chính lúc ấy linh hồn tôi lại được tràn ngập bình an và hạnh phúc sâu xa... (NK, 1394)

- Lạy Chúa Giêsu của con, trong cay đắng và đau đớn kinh hồn,

Con vẫn cảm được cái nựng yêu của Thánh Tâm Chúa.

Như một người mẹ, Chúa áp con vào lòng,

Và thậm chí hiện nay, Chúa cho con cảm nghiệm những bức màn che khuất.

Lạy Chúa Giêsu của con, trong hoang mạc và kinh hoàng chung quanh đây,

Trái tim con vẫn cảm thấy ánh nhìn ấm áp của Chúa,

Điều mà không giông tố nào có thể mờ xóa khỏi con,

Vì Chúa ban cho con sự đảm bảo về tình yêu lớn lao của Chúa, ôi Thiên Chúa.

Lạy Chúa Giêsu của con, giữa những khốn cùng bi thương của kiếp sống này,

Chúa chiếu sáng như một vì sao bảo vệ con khỏi bị tiêu trầm.

Và cho dù những khốn nạn của con kinh khủng,

Con vẫn trọn niềm tín thác vào quyền năng Lòng Thương Xót Chúa.

Lạy Chúa Giêsu ẩn thân, trong cuộc chiến giờ sau hết của con,

Ước chi ân sủng toàn năng Chúa trào xuống cho hồn con,

Để giờ phút lâm chung, con có thể ngước nhìn Chúa

Và được thấy Chúa nhãn tiền như các phúc nhân thiên đàng.

Lạy Chúa Giêsu của con, giữa những hiểm nguy bao quanh con đây,

Con bước trong đời giữa tiếng reo mừng, đầu ngẩng hiên ngang,

Bởi vì trước Trái Tim đầy yêu thương của Chúa,

Mọi quân thù sẽ bị nghiền nát, mọi bóng tối đều bị xua tan. (NK,1479)

Nhờ Mẹ đến với Chúa
MÂN CÔI & LÒNG THƯƠNG XÓT
Số tháng 10/2015
muoichodoi.info, tinthac.net
LƯU HÀNH NỘI BỘ

Góc Đời Sống Dâng Hiến

CON ĐƯỜNG BỎ NGỎ - CON ĐƯỜNG TÍN THÁC

Lm. Giuse Trần Đình Long

Nếu hội thánh còn là hội thánh của Chúa Kitô, nếu hội thánh còn là thân mình của Đấng cứu chuộc ở trần gian, thì hội thánh phải cho thế gian thấy mình là một Đức Giêsu Kitô nối dài, một Đức Kitô nhỏ bé khiêm hạ giầu lòng thương xót như trong thư Philiphê 2,1-11. Nếu không, thì hội thánh chỉ còn là một cộng đoàn với những nhà thờ nguy nga, đền đài lộng lẫy làm hoa mắt thế gian, với những phẩm phục long trọng, những lễ nghi trang hoàng tốn kém, những thứ bậc chồng chất lên nhau. Rốt cuộc tất cả những thứ ấy đã che lấp mất Đức Giêsu Kitô là đầu, là sự sống của hội thánh. Kinh nghiệm đau xót của hội thánh thời trung

cổ đã chứng minh điều ấy. Vậy Đức Giêsu được diễn tả trong thư Philiphê là Đức Giêsu thế nào ? Xin đọc lại lời

Chúa : *"Đức Giêsu Kitô, vốn dĩ là Thiên Chúa mà không nghĩ phải nhất quyết duy trì địa vị ngang hàng với Thiên Chúa, nhưng đã hoàn toàn trút bỏ vinh quang, mặc lấy thân nô lệ, trở nên giống phàm nhân, sống như người trần thế. Người lại còn hạ mình, vâng lời cho đến nỗi bằng lòng chịu chết, chết trên cây thập tự…"* (Pl 2, 5-11) và Thánh Phaolô đã nhấn mạnh bằng câu này : *"Anh em hãy có nơi anh em tâm tư như đã có trong Đức Giêsu…"*

Hội thánh bất kỳ ở đâu, toàn cầu hay địa phương, bất kỳ là cộng đoàn đông số hay ít ỏi, hay là ngay cả là một cá nhân Kitô hữu, thì tất cả và từng người phải có như nhau

Một Tấm Lòng, Một Suy Nghĩ, Một Tình Cảm, Một Tâm Tư như Đức Giêsu Kitô. Và từ trong tâm tư ấy mới xuất phát việc làm, mới hướng dẫn mọi hành động. Như thế mới công chính, mới tinh tuyền, mới duy nhất, mới thánh thiện được.

Vậy tâm tư của Đức Giêsu là tâm tư gì ? Tấm lòng của Đức Giêsu là tấm lòng gì mà hội thánh và mỗi người trong hội thánh phải có ?

Tấm lòng Đức Giêsu là lòng thương xót, là tấm lòng bỏ ngỏ để cho Cha của Ngài hoạt động. Đức Giêsu xuống thế gian không phải để làm một cái gì theo ý mình mà là bỏ ngỏ tất cả để chỉ làm theo ý của Cha. Suốt cuộc đời của Chúa Giêsu chỉ có thế. Một tấm lòng như thế, thì người đạo đức ngày nay không thể chấp nhận được, không thể chịu được. Nhưng Đức Giêsu đã chịu được và đã công bố cho cả thế gian biết như vậy : *"Phần Ta, Ta chẳng làm gì cả, Cha bảo sao Ta làm vậy… Lương thực của Ta là làm theo ý Cha Ta. Vì Ta đến, không phải để làm theo ý của Ta, mà làm theo ý Cha, Đấng đã sai Ta".*

Những người đạo đức hôm nay nôn nóng cộng tác với Thiên Chúa, chỉ muốn làm một cái gì cho sáng danh Chúa, nhưng thực ra là làm sáng danh mình, cho nên sinh hoạt cộng đoàn cứ loạn xà ngầu lên. Thánh Faustina đã phải thốt lên: "Ôi, đau đớn biết bao cho tâm hồn tôi khi nhìn thấy một tu sĩ mà lại thiếu tinh thần tu trì! Làm sao có thể làm đẹp lòng Thiên Chúa khi người ta phình đại kiêu căng và tự ái dưới lớp vỏ nỗ lực vì vinh danh Thiên Chúa, trong khi thực sự đang tìm kiếm bả vinh hoa cho bản thân? Khi nhìn thấy như thế, tôi cảm thấy rất đau đớn. Làm sao một linh hồn như thế có thể được kết hợp mật thiết với Thiên Chúa? Sự kết hợp với Chúa không thể có ở đây." (NK, 1139)

Têrêsa, thánh nữ của tình yêu, của lòng thương xót, cũng chỉ có một tâm tư như Đức Giêsu Kitô. Têrêsa cũng như Faustina nhỏ bé đơn sơ như đứa trẻ hoàn toàn tín thác vào cha của mình, như Chúa Giêsu muốn: "Bởi vì con là

con trẻ, con hãy ở mãi bên Trái Tim Cha. Nét đơn sơ của con làm thoả lòng Cha hơn những khổ chế của con." (NK, 1617)

Cuộc đời của Têrêsa trước mắt những người đạo đức có thể bị lên án là một cuộc đời thụ động, chẳng được tích sự gì cả, cái gì cũng ỷ vào Chúa, để cho Chúa làm. Chính một chị dòng kín ở Lisieux khi được lệnh viết về tiểu sử của Têrêsa đã : *"Cuộc đời Têrêsa có gì đâu mà viết! Cuộc đời quá bình thường, đến độ tầm thường nữa". Thế nhưng, hội thánh đã tuyên xưng người phụ nữ chẳng làm được tích sự gì ấy nên một người làm nhiều việc lớn lao quá sức tưởng tượng: "Têrêsa, Bổn Mạng Các Xứ Truyền Giáo".*

Têrêsa đã có một tâm tư như đã có nơi Đức Giêsu Kitô. Đức Giêsu đã bỏ ngỏ đời mình cho Cha, nên công việc 3 năm rao giảng của Ngài chẳng có bao nhiêu mà đã cứu cả nhân loại. Têrêsa cũng bỏ ngỏ cho Chúa Giêsu, thì qua tấm lòng rỗng không chẳng có đạo đức gì, chẳng có công nghiệp gì, chỉ biết tín thác, Đức Giêsu đã lấp đầy bằng lòng thương xót của Ngài, và làm cho Têrêsa thành quyền năng, kéo bao nhiêu linh hồn về với hội thánh, ngang ngửa với Thánh Phanxicô Xaviê, suốt đời bôn ba vất vả ngược xuôi. Têrêsa không có những hoạt động hiển hách : "Các chị đừng tưởng phải làm những việc lớn lao mới nên trọn lành được. Chúa Giêsu không cần đến những công trình hiển hách, hay những tư tưởng quảng bác của chúng ta. Nếu Ngài muốn những quan niệm cao siêu, Ngài đã chẳng có các Thiên Thần thông biết trổi vượt các bậc kỳ tài trần gian ư ? Vậy Chúa không đến trần gian để tìm kẻ thần thông hay các bậc thiên tài, nhưng để yêu dấu sự đơn sơ chân thành."

Thực ra thái độ "bỏ ngỏ" hay "tín thác" của Têrêsa, không phải là thái độ "thụ động" nằm chờ sung rụng. Đó là thái độ tích cực thể hiện niềm tín thác tuyệt đối vào Chúa cùng với nỗ lực hết mình để làm theo ý Chúa. Sau khi đã miệt mài tìm kiếm thánh ý Chúa, nhận ra ý Chúa là phải làm công việc của Chúa, thì phải cố gắng hết sức

mà làm công việc ấy, dù khó khăn trở ngại, dù thử thách gian nan, như chính Chúa Giêsu đã vâng ý Cha, làm công việc của Cha đến thiệt cả mạng sống. Đâu phải nói là "vâng ý Cha" rồi "ngồi chơi xơi nước" để Cha làm gì thì làm, rồi biện luận rằng mình **"chọn Chúa"** chứ không **"chọn công việc của Chúa"**. Chúa nói với thánh Faustina: "Hỡi ái nữ của Cha, Cha không miễn chước cho con khỏi hành động đâu... Con hãy làm những gì trong khả năng của con, nhưng con không bao giờ được thôi cố gắng." (NK,1374).

Và Thánh Faustina thưa lại: "Lạy Chúa Giêsu của con! Con biết sự cao cả của một người được chứng thực qua các việc làm, chứ không phải bằng những lời nói hoặc cảm nghĩ của họ. Chính những công việc chúng con thực hiện sẽ nói về chúng con. Xin đừng để con mơ mộng, nhưng ban cho con can đảm và sức mạnh để chu toàn thánh ý Chúa... Nếu Chúa muốn để mặc con trong tình trạng bấp bênh cho dù đến cuối đời, nguyện Thánh Danh Chúa được ngợi khen" (NK, 663).

Nếu thực sự **"chọn Chúa"** thì phải làm theo ý Chúa, làm công việc của Chúa, và làm việc của Chúa thì phải chấp nhận gian nan tư bề, ma quỷ quấy phá, con người cản ngăn. Đừng cho rằng khi mình làm việc tông đồ mà **"xuôi chèo mát mái"** thì đó là hợp ý Chúa, còn khi gặp trở ngại khó khăn thì công việc đó không phải là ý Chúa. Càng gặp trở ngại, càng chứng tỏ đó là việc của Chúa, như Faustina đã tự thú: "Ôi lạy Chúa Giêsu của con! Chúa biết con gặp bao nhiêu chống đối trong vấn đề này, bao nhiêu trách mắng con phải chịu đựng, bao nhiêu cười nhạo con phải chấp nhận trong thanh thản...Một mình con, có lẽ con không sao vượt qua nổi việc này, nhưng với Chúa là Tôn Sư của con, con có thể làm được mọi sự. Ôi, một nụ cười mỉa mai gây ra vết thương tê tái biết bao, nhất là khi người ta nói ra vẻ hết lòng thành thực" (NK, 662).

Chúa còn cho Faustina thấy hơn thế nữa: "Vinh quang lòng thương xót của Chúa

ngay lúc này đang vang lừng bất chấp nỗ lực của các kẻ thù và của chính Satan, kẻ hết sức căm hận lòng thương xót Thiên Chúa. Công cuộc này sẽ giật khỏi nanh vuốt hắn rất nhiều linh hồn, và đó là lý do khiến thần dữ nhiều khi cũng ra sức cám dỗ những người lành ngăn trở công cuộc. Nhưng tôi đã thấy rõ thánh ý Chúa đang và sẽ được thực hiện đến từng chi tiết cuối cùng. Những nỗ lực điên cuồng của kẻ thù không cản trở nổi chi tiết nhỏ nhặt nhất trong những điều Chúa đã tiền định. Có hệ gì nếu có những lần công cuộc dường như hoàn toàn bị tiêu tan; vì chính khi ấy, công cuộc lại càng được củng cố hơn nữa" (NK, 1659)

Chúa xác nhận rõ ràng: "Hỡi tông đồ Lòng Thương Xót của Cha, con hãy công bố cho toàn thế giới về Lòng Thương Xót khôn dò của Cha. Đừng chán ngại trước những khó khăn con phải đương đầu khi rao truyền tình thương của Cha. Những khó khăn này tuy làm con đau khổ, nhưng hết sức cần thiết cho việc nên thánh của con và là bằng chứng cho thấy công cuộc này là của Cha." (NK 1142).

Ngày nay có nhiều người không muốn đi vào con đượng thơ ấu thiêng liêng của Têrêsa, không muốn tín thác như Faustina, họ cứ muốn phải làm một cái gì đó để **"lưu danh hậu thế",** và vì hăng say quá cho nên những *"cái tôi"* to lớn ấy dễ va chạm nhau cứ rối tinh rối mù lên. Ai cũng muốn **"xưng hùng xưng bá",** muốn làm những tượng đài thật to, những **"công trình thế kỷ"** để thu hút mọi người kéo đến chỗ mình, để mưu danh cầu lợi, chứ nào Thiên Chúa có được tôn vinh! Ai cũng muốn để lại **"dấu ấn"** trong thời mình đang coi sóc, cho nên kẻ trước ***"xây",*** người sau đến **"đập",** rồi lại **"xây"** cái mới, cái khác hơn, to hơn, cao hơn, lộng lẫy hơn, tốn kém hơn, để sau này thiên hạ nhìn vào đó mà tưởng nhớ đến mình. Cứ thế người ta đua nhau mà làm, dẫm lên nhau mà làm, rồi có khi vì hăng say làm cho mình quá, tranh dành ảnh hưởng, giành nhau quyền lợi, mà đưa đến cảnh **"huynh đệ tương tàn".** Đó là mưu mô vô cùng thâm độc của ma quỷ,

mà vì đang **"say men chiến thắng"** nên khó ai nhận ra! Họ sợ người thế gian quên mình khi mình về hưu, sợ người ta không còn nhắc đến mình khi mình không còn tại chức nữa. Ấy vậy mà người ta không sợ mình quên Chúa, át mất vinh quang Thiên Chúa, nhất là không cảm nhận được niềm hạnh phúc đích thực như Têrêsa là thấy tên mình **"được ghi trên Trời"** chứ không phải được **"ghi trên bia đá, sổ vàng"!**

Bởi vì ai cũng muốn ý của mình là nhất, không ai muốn có nơi mình một tâm tư như đã có nơi Đức Giêsu Kitô. Nếu chỉ với ý của riêng từng người, sức của con người mà cải tạo được thế giới, cải tạo được giáo hội, và nói thẳng ra, cải tạo được chính bản thân mình, thì Ngôi Hai Thiên Chúa khỏi cần phải xuống thế để chết tủi nhục thập gía. Suốt đời Đức Giêsu chỉ dạy một lời cầu nguyện *"xin cho ý của Cha trên trời được thể hiện khắp mặt đất, khắp cõi lòng"*. Khi lòng tôi không phải là tấm lòng của Đức Giêsu, không phải tâm tư của Đức Giêsu thì dù tôi có đạo đức đến mấy, có hăng say hoạt động tông đồ đến mấy cũng chẳng được ích gì. Cái gọi là đạo đức, là hoạt động tông đồ ấy thực chất chỉ để vinh danh cái tôi của mình hơn là vinh danh Chúa. Tôi giống như những người nói với Chúa: *"Lạy Chúa, Lạy Chúa, nào chúng tôi đã chẳng từng nhân danh Chúa mà nói tiên tri, nhân danh Chúa mà trừ qủi, nhân danh Chúa mà làm nhiều phép lạ đó sao?"* Nhưng Đức Giêsu đã thẳng thắn nói với họ rằng: *"Ta không hề biết các ngươi, xéo đi cho khuất mắt Ta, hỡi bọn làm điều gian ác!"* (Mt 7,21-23). Đức Giêsu khẳng định: *"Chỉ những ai thi hành ý muốn của Cha Thầy mới được vào Nước Trời mà thôi."*

Hội thánh Đức Giêsu không phải là Hội của những người **"đạo đức thông thái"**, **"giầu sang phú quý", "nhà cao cửa rộng"** họp nhau lại để Danh Chúa nhờ những người đó mà được hiển vinh. Hội thánh Đức Kitô gồm những người tội lỗi, cần lòng thương xót của Chúa, được Chúa xót thương, và sẵn sàng để cho Chúa xót thương cứu vớt.

"Đức Thánh Cha Phanxicô nhắc chúng ta nhớ rằng *"sứ điệp mạnh mẽ nhất của Thiên Chúa là lòng thương xót"*. Điều ấy có nghĩa là chào đón người lạ với sự đồng cảm và con tim rộng mở, từ những người tị nạn phải rời bỏ quê hương vì chiến tranh tàn phá, đến những người nhập cư phải rời bỏ nhà cửa để đi tìm cuộc sống tốt hơn. Điều ấy có nghĩa là diễn tả sự cảm thông và tình yêu với những người chịu thiệt thòi và bị gạt ra bên lề, với những người chịu đau khổ, với những người đang tìm sự cứu độ." (Phát biểu của Tổng Thống Mỹ Obama trước ĐTC Phanxicô, tại Tòa Bạch Ốc, ngày 23.9.2015)

Hội thánh của Đức Giêsu không khuyên bảo ai, không dạy dỗ ai, mà chỉ đi loan báo và làm chứng về một Đức Giêsu giầu lòng thương xót, vì xót thương nhân loại mà chịu chết trên thập giá và phục sinh. Ai chịu lấy Đức Giêsu Kitô thì được cứu. Chịu lấy Đức Giêsu là phải bỏ ngỏ đời mình để Đức Giêsu đổi lòng dạ của mình thành tâm tư của Ngài. Khi ấy sẽ có mọi sự tốt lành, sẽ xót thương nhau, yêu thương nhau không thể tưởng tượng được. Nếu không bỏ ngỏ đời mình như Têrêsa, như Faustina cho Thiên Chúa tái tạo cái tâm tư, cái lòng của mỗi người, thì dù có sống với nhau một ngàn năm, một vạn năm, chúng ta cũng vẫn chỉ là những hòn đá rắn chắc cô đơn nằm cận kề nhau mà không thể nên một với nhau được, có đụng vào nhau thì chỉ toé lửa mà thôi.

"Thánh ý của Thiên Chúa dành cho chúng ta là hãy luôn có lòng thương xót và đừng lên án bất cứ ai. Thiên Chúa có một trái tim nhân lành vì Ngài luôn thương xót. Ngài thấu hiểu những khổ đau của con người, những thách thức chúng ta phải đối mặt, và những tội lỗi của chúng ta. Là một người Samaritanô nhân lành có thể là một thách đố với nhiều người, nhưng đó là cách tốt nhất để bắt chước Chúa Giêsu và bước

theo con đường của Ngài. Hành vi một người Samaritano nhân hậu đang thực hiện chính là bắt chước lòng thương xót của Thiên Chúa khi người ấy tỏ lòng

thương xót với những người cần đến." (Đức Thánh Cha Phanxicô)

"Quá khứ của con, Lạy Chúa, con phó thác cho lòng Thương xót của Chúa; hiện tại của con, cho Tình yêu Chúa; và tương lai của con, cho sự Quan Phòng của Chúa." (Thánh Faustina)

"Con hãy nói cho các linh hồn đừng dựng trong tâm hồn họ những vật cản cho Lòng Thương Xót của Cha đang rất muốn hoạt động trong họ. Lòng Thương Xót của Cha hoạt động trong tất cả những tâm hồn mở cửa cho Cha. Cả các tội nhân lẫn người công chính đều cần đến Lòng Thương Xót của Cha. Ơn hối cải cũng như ơn bền đỗ đều là những hồng ân do Lòng Thương Xót của Cha." (NK, 1577)

"Chỉ cần một chỗ dưới chân Chúa sẽ làm cho linh hồn khốn khổ của tôi được bổ dưỡng và dứt khỏi nhiều điều lo lắng. Xin cho tôi niềm an ủi được luôn là một tu sĩ bình thường với sự cô tịch nào đó… Tôi thấy cái chết kề bên… Tôi chợt hiểu ra rằng chúng ta chỉ có một nơi trú ẩn, đó là lòng thương xót vô cùng và lòng nhân hậu của Chúa chúng ta." (Thánh Eymard, tổ phụ Dòng Thánh Thể)

Lạy Cha, ngợi khen Cha đã ban cho chúng con một tấm lòng, để những lúc thất vọng chán nản, chúng con có chỗ tín thác nương nhờ. Tấm lòng ấy là Trái Tim Đức Giêsu, Đấng giầu lòng thương xót. Xin cho chúng con được mạnh dạn tín thác mà bỏ ngỏ để Cha làm những điều kỳ diệu trong con người yếu hèn tội lỗi của chúng con.

Hạt Giống Lòng Thương Xót

Giáo Xứ Hải Lập Với Những Chiếc Đài
GP Thanh Hóa, ngày 18 tháng 9 năm 2015

Xin trân trọng cám ơn nhóm Thiện nguyện Tín Thác đã quan tâm giúp đỡ bà con giáo dân tôi phụ trách bằng cách giúp đỡ máy nghe các bài giảng và các tài liệu phổ biến Lòng Chúa Thương Xót, để nhiều người nghèo có điều kiện tiếp xúc, trau dồi, và học hỏi về đời sống thiêng liêng.

Giáo xứ Hải Lập là vùng dân nghèo làm nghề chài lưới. Nhiều gia đình nghèo không có đầu đĩa cho nên có cái máy nghe thế thì thật là quý hóa. Nhiều người phải thường xuyên đi ra khơi đánh cá, nhiều khi vài tháng, thậm chí cả năm mới về thăm nhà một lần, cho nên họ đã nghèo phần xác rồi lại nghèo về đời sống đức tin là điều dễ hiểu.

Cách đây khoảng 2 tháng tôi có nhận được một số máy nghe giảng và một số tài liệu Lòng Chúa Thương Xót qua chị Linh và anh Quảng ở Bảo Lộc. Trao máy nghe cho họ, tôi không nghĩ là họ thích nghe các bài giảng đó, mà cũng không dám mong là họ sẽ thay đổi tích cực. Cho đến khi có những người đến trao đổi những vấn đề đời sống đức tin của họ do chịu ảnh hưởng của việc nghe các bài giảng Lòng Chúa Thương Xót của cha Giuse Trần Đình Long, tôi mới nhận ra sự hữu ích của những máy nghe này. Họ nghe đi nghe lại, có người đi đâu thì mang theo nghe ở đó, đêm nằm ngủ cũng bật máy nghe. Người lớn tuổi nghe, rồi giới trẻ cũng thích nghe... và rồi tự giác đến nhà thờ!

Máy, sách và các đĩa ghi bài giảng cũng như ảnh và Tràng hạt Mân Côi cũng đã được trao hết rồi. Nếu có thể được,

mong nhóm thiện nguyện Tín Thác tiếp tục tạo điều kiện giúp đỡ chúng tôi hiện nay đang rất cần máy nghe, vì có nhiều tàu thuyền chưa có máy nghe. Nhiều người trong và ngoài giáo xứ hỏi xin máy, có cả người bên lương nữa... Ước tính số người còn cần đến máy này còn nhiều, trước hết xin nhóm thiện nguyện Tín Thác hỗ trợ khoảng 60 cái nữa.

Mong nhóm Thiện nguyện Tín Thác cố gắng giúp đỡ chúng tôi nhé. Chắc rằng Chúa sẽ không bao giờ quên điều Người đã hứa cho những người con hằng thực thi Lời của Người dạy.

Cầu chúc cha và nhóm thiện nguyện Tín Thác luôn tràn đầy hồng ân của Lòng Thương Xót Chúa để ra đi loan báo Tin Mừng của Chúa.

Kính thư
Lm.Giuse Trần Văn Niên
<jostranvannien@yahoo.com.vn>

Người Mê Cờ Bạc Với Chiếc Đài

Trên thế gian này, không có người cha nào mà không thương con, nhưng khi con hư hay làm điều sai quấy thì người cha phải đánh phạt sửa dạy. Vậy mà có một Người Cha không bao giờ la mắng hay đánh đàn con của mình, dù nó lỗi lầm gì đi nữa, người Cha đó vẫn thương yêu. Khi nó biết cúi đầu nhận lỗi, Người Cha đó sẵn sàng tha thứ. Người Cha ấy là Đấng đầy quyền năng và giầu lòng thương xót.

Nơi con ở có một bác tên là Nguyễn Văn Hiên, 52 tuổi, ở Thôn 2, Xã Lộc Bảo, Huyện Bảo Lâm, Tỉnh Lâm Đồng. Từ lúc còn là thanh niên, tới lúc lấy vợ rồi sinh con, ông ta chỉ biết có cờ bạc mà thôi, dường như cờ bạc đã thấm vào máu của ông. Ông không bao giờ đi lễ. Ông nói đạo của ông là một nải chuối với 3 cây nhang, mặc dù con nhà đạo gốc. Ông nói không có gì lay chuyển được ông hết, có chết Chúa cũng không cứu được ông.

Chúa thấy con cái mình như vậy thì buồn lắm, Ngài đã sai người mang đến cho ông ta 1 chiếc đài nhỏ trong đó có 500 bài giảng Lòng Thương Xót Chúa. Lúc đầu ông ta không nghe. Nhưng khi vợ mở lên nghe ngày này sang tháng nọ, lời giảng của

người linh mục dần đi vào máu của ông ta và đã thay đổi trái tim chai đá của ông thành trái tim thịt mềm. Một con bạc đến nỗi phải bán cả nhà đi để trả nợ, phải làm nhà tranh để ở. Một con người tưởng chừng như đã hết thuốc chữa. Đã có lúc vợ con ông nghĩ rằng đánh cho ông ta què chân để không còn chân để đi đánh bài nữa, vì không có cách nào giữ chân ông lại được… Thế mà giờ đây ông đã thành một người khác, như vừa chết đi sống lại. Ông bỏ cờ bạc, rượu chè từ khi nghe cha giảng trên chiếc đài với 500 bài giảng lòng thương xót. Ông ngồi khóc và đấm ngực "lỗi tại tôi. LỖi tại tôi. Lỗi tại tôi"! Gần hết một đời người, ông đã biết là mình đi sai đường lối của Chúa.

Chúa nhật 1/08/2015 và 8/08/2015, là ngày đáng nhớ nhất trong đời ông, suốt 20 năm bỏ Chúa, ông đi lễ. Người Cha nhân từ giầu lòng xót thương đó vẫn luôn luôn chờ mong con của mình quay về để ban ơn tha thứ, mặc dù bao năm qua đã phạm tội, mà không bao giờ Người Cha trách phạt. Lòng thương xót vinh thắng phép công bằng.

Thật là không có gì mà Thiên Chúa không làm được, phải không cha?

Xóm Đá Gà Bà Lá 2 Với Chiếc Đài

Cách xa thành phố Đà Lạt, đi vào một xóm nhỏ, người ta gọi đó là "xóm đá gà". Ở đó suốt ngày chỉ có tiếng hò reo của dân mê đá gà và tiếng kêu của những con gà đá từ khắp nơi mang về giá đến mấy triệu một con. Ở đây, lâu lắm rồi chỉ thấy đàn ông tay ôm gà, tay ôm giỏ đi đá gà, còn phụ nữ thì chỉ biết thở dài khóc thầm vì mấy ông chồng mê đá gà thôi. Đàn ông ở đây chẳng chịu làm ăn gì, 10 người thì 10 người đi đá gá rồi, cho dù một người không biết gì về gà, khi đến đây sống rồi cũng bị nhiễm mà thôi.

Ngay từ sáng sớm đã thấy hàng chục chiếc xe gọi nhau đi đá gà. Chúa Nhật ở nhà nguyện chỉ có toàn phụ nữ và trẻ con đi lễ, với mấy ông già mà thôi, đừng mong có người đàn ông nào. Ngôi nhà nguyện nhỏ bé chỉ có tiếng khóc than của những người phụ nữ xin cho chồng con họ đừng đi đá gà nữa. Họ rên rỉ kêu xin Chúa ghé mắt nhìn xuống đoàn con cái lầm than.

Có một gia đình nhỏ, chị tên An, có ba đứa con. Chồng chị rất mê đá gà. Sáng sớm dậy anh chỉ lo chăm chút con gà rồi xách đi đá đến tối mới về. thua hết tiền, anh về nhà lấy tiền để dành mua sách vở cho con ra để đá độ, cuối cùng không có tiền mua sách vở cho con đi học. Những người đàn bà này đau khổ quá, ngày nào cũng khóc, ngày nào cũng xin một đấng mà họ tin rằng cứ cầu xin "mưa dầm thấm lâu". Chúa có thay đổi những người đàn ông đó không ? Những người đàn ông mà "vợ con không có cũng được, nhưng gà thì không thể bỏ được"!

Một hôm, có người cho con một chiếc đài trong đó có 500 bài giảng Lòng Chúa Thương Xót. Con nghe thấy hay quá, và con đã đem tặng cho gia đình là trùm cá độ ở vùng đó. Mới đầu ông chồng không nghe, bà vợ cũng không nghe, nên bỏ máy đó. Rồi một ngày kia, cô con gái thấy cái máy lạ, tò mò mở lên nghe, mặc dù cô bé đó không biết đó là gì. Họ nghe được một ngày thì hết pin. Bà vợ đi sạc pin rồi nghe tiếp. Ông chồng buồn buồn cũng đến nghe. Lạ một điều là ở đây họ nghe vào ban ngày, và mở máy rất to, cho nên những người đến đá gà cá độ cũng phải nghe luôn.

Cứ thế ngày nào họ đến coi đá gà hay cá độ gì thì cũng phải nghe cha Long giảng về Lòng Chúa Thương Xót, vì ngày nào bà vợ cũng mở để nghe. Những người tới đá gà cũng nghe luôn, rồi Lòng Thương Xót Chúa lan tỏa, đánh động đến những con người đó. Chúa không để những người phụ nữ kia phải kêu xin mãi nữa mà Chúa đã ra tay cứu giúp. Những người mê đá gà đã được Chúa biến đổi cách lạ lùng.

Hằng ngày, những người đàn ông thay vì đi đá gà thì họ đi làm, và buổi tối họ đến chính nơi đã làm cho họ tan cửa nát nhà để cùng nhau nghe về bài giảng về Lòng Thương Xót Chúa. Bài giảng của cha có sức hút ghê gớm lắm. Ngày trước họ mê đá gà bao nhiêu, thì bây giờ họ mê cha giảng bấy nhiêu. Ngày nào không được nghe cha giảng thì họ buồn buồn như thiếu một thứ gì đó. Rõ ràng đến giây phút cuối cùng Chúa đã ra tay, và Chúa không bỏ sót một ai. Con có xin thêm cho những người ở xa một số chiếc đài để họ nghe và để họ không phải đi xa. Từ đó cuộc sống của những gia đình nhỏ lúc nào cũng có tiếng cười, và đặc

biệt là lúc nào cũng văng vẳng lời rao giảng Lòng Chúa Thương Xót. Tạ ơn Chúa!

Con Têrêsa Phạm Thị Tuyết Nhung
Thôn 7, Xã Lộc Quảng, H. Bảo Lâm, T. Lâm Đồng.

Đại Gia Với Chiếc Đài

Những ngay mẹ tôi lâm cơn bệnh nặng làm tôi lo lắng. Tình cờ có một gia đình đại gia tầm cỡ nhất nhì Đà Lạt xuống thăm mẹ tôi, vô tình họ nghe được những bài giảng và chứng nhân Lòng Thương Xót Chúa qua chiếc máy nhỏ xíu. Họ rất ngạc nhiên vì từ xưa đến nay họ chỉ nghe nói đến lòng thương xót chứ chưa biết rõ về Lòng Thương Xót Chúa. Vậy là mấy chị em họ xin một ít đĩa CD bài giảng Lòng Thương Xót, rồi ảnh Lòng Thương Xót và tràng hạt để đem về Đà Lạt tặng cho bạn bè, người thân và hàng xóm.

Một tuần sau họ lại gọi điện và xin thêm. Họ nói thích lắm. Từ đó họ biết lần hạt, cầu nguyện Lòng Chúa Thương Xót. Mỗi lần hết, họ lại gọi điện xin gửi lên. Mặc dù quá bận rộn trong việc kinh doanh, nhưng những lúc rảnh hay lúc có thể họ đều cầu nguyện và truyền bá lòng thương xót qua đĩa và sách tâm thư để thêm nhiều người được biết LTX Chúa. Trong thời gian chuẩn bị đi du lịch ở Mỹ, họ xin thêm sách Tâm Thư Lòng Nhân Hậu, thẻ nhớ ghi 500 bài giảng LTXC đem qua Mỹ cho con cháu nghe, để bà con bên ấy biết đến Lòng Chúa Thương Xót.

Con
Kim Quy- Đà Lạt

Người Ngoại Giáo Với Chiếc Đài

Mẹ tôi giờ nào củng ấp ủ cái máy nghe 500 bài giảng và chứng nhân lòng thương xót Chúa vì đó là món ăn tinh thần của bà lúc cô đơn tuổi già.

Có một chị kia thỉnh thoảng vào thăm bà dù ở cách xa trên 10 cây số. Chị là người ngoại giáo, nhưng tình cờ chị lại muốn có cái máy nghe bài giảng ấy và được như ý.

Chồng của chị ngoài 50 tuổi. Anh ấy còn khỏe, và kể cho tôi nghe hầu như không sót một chi tiết nào trong 300 bài giảng. Hai vợ chồng anh chị ấy còn xin thêm một ít đĩa CD để đem đi tặng lại cho những người công giáo gần nhà quen biết thuộc giáo xứ Gioan, Lộc Phát, Bảo Lộc. Có mấy người công giáo muốn đến nhà anh để mượn máy nghe, anh dứt khoát không cho và chỉ tặng lại dĩa và CD mà thôi. Anh chị xem cái máy ấy như "bảo bối" vậy, ngồi nói chuyện mà anh như thuộc làu làu các bài giảng. Sau khi nghe cha giảng xong, anh hứa sẽ không uống rượu nữa, vì anh ta là con sâu nghiện rượu, mỗi khi say xỉn cả vợ con đều khổ với anh. Đúng thật, cả nửa tháng nay anh giữ đúng lời hứa. Cầu xin lòng thương xót Chúa luôn che chở và hoán cải người con ấy.

Toma Nguyễn Thành Cao
Giáo xứ Thiện Lộc - Bảo Lộc

Chuyên muc :Mỗi Tháng Một Chuyện

GÁNH BÚN ĐÊM & LÒNG THƯƠNG XÓT

0 giờ sáng.

Đường 2-4 giáp công viên cùng tên của thành phố Nha Trang đỏ quạch ánh đèn, vắng hắt hiu. Lâu lâu rú lên tiếng nẹt pô của một vài anh hùng cắc ké sau cữ thuốc phê cuối ngày tỏ ra anh hùng xa lộ... với chính mình. Sự ấy chẳng ảnh hưởng tới người đàn bà với gánh bún cá đêm ngay đầu con hẻm 78. Chị thiu thiu ngủ dưới vành nón lá. Hẳn là chị mệt lắm.

Chị ấy mệt thật, bởi phải thức đêm này qua đêm khác trường kỳ, thì kiếm một chút ngủ lén giữa đêm khuya cũng là cách lấy lại sức khỏe bản thân dường như muốn kiệt quệ cùng... gánh bún cá.

Chị Hương là dân trong con hẻm ngách 78 này. Một nách ba con thơ, muốn nuôi chúng ngoan ngoãn, không bị nuốt chửng bởi cái công viên 2-4 sầm uất rộn ràng mà đầy nguy cơ kia, người mẹ nghèo phải nghĩ ra cách bán bún cá đêm.

Đường phố 2-4 tráng lệ mắc mỏ, ban ngày không có chỗ cho người buôn thúng bán bưng. Chị thương lượng với chủ một cửa hàng điện tử, thuê lại cái vỉa hè lúc đêm về, cam kết rất rõ ràng: khi chủ đóng cửa ra về chị mới được dọn gánh bún ra, và khi sáng lên, chị và gánh bún phải biến mất như chưa hề hiện hữu. Mọi cái phải trở về trạng thái sạch sẽ gọn gàng, ánh sáng vỉa hè ban ngày tuyệt đối không dành cho chị bún gánh.

Và thế là chị Hương thành chủ lãnh địa một đoạn vỉa hè ngắn vào ban đêm, bám ánh đèn, bám vào những bước chân ban đêm lê gót trên vỉa hè giáp công viên 2-4 Nha Trang, với đủ mọi cung bậc hỉ nộ ái ố đời, kiếm bạc cắc nuôi con, và để chắt chiu cho du khách đêm nay ghé Nha Trang một câu chuyện cuộc đời thật đẹp.

Từ Sài Gòn đến Nha Trang muốn "thăm dân cho biết sự tình", thiện nguyện Tín Thác xuống đường lần trong "phố đêm đèn mờ giăng giăng mầu trắng như vì sao gối đầu ngủ say" cùng với một thành viên nhóm cầu nguyện Lòng Chúa Thương Xót tại Nha Trang. Bốn năm trước, anh từng gặp cha Lãng Tử và các thiện nguyện viên ở Cam Ranh, lòng anh hằng khắc sâu những lời giảng về linh đạo Lòng Chúa Xót Thương. Bây giờ anh vẫn sống những lời giảng đó, chuyên cần cầu nguyện và thực hành lòng thương xót, tham gia các sinh hoạt vì đồng bào nghèo. Anh tình nguyện đưa thiện nguyện viên Tín Thác từ Sài Gòn xuống phố trong đêm vắng.

Và những nhân duyên kết nối từ ý Chúa cho chúng tôi gặp nhau đêm nay, trong cái lạnh se sắt, ánh đèn đêm vàng vọt, và những gương mặt người trong đêm Nha Trang, rất ấn tượng.

Nhìn theo hai cô gái trẻ, áo cũn cỡn, quần cụt bó sát người, rời quán sau tiếng líu ríu "chào má" thiệt dễ thương, chị Hương thở dài: "Cũng tội, chắc đêm nay lại ế “khách” rồi, thân đàn bà, đến là khổ!..."

Câu chuyện hướng về thân phận các em sống quanh công viên, và chúng tôi gặp nhau ở nỗi lo lắng cho các nữ sinh viên trẻ...

- Ở đây có đến mấy cái trường đại học, dân các tỉnh đổ về, sinh viên miền Trung về học ở đây là đông nhất - chị Hương cho hay.

- Xanh xanh đỏ đỏ vậy thôi, chứ cũng phận người, để mà "thành nhân", làm người tử tế, sao mà khó thế!

Đôi mắt chị Hương chợt buồn, và buột miệng kể cho chúng tôi nghe câu chuyện về một cô bé...

- Khổ lắm cô chú ạ! Tôi ngồi bán đêm ở đây thấy đủ mọi sự trên đời, nhiều khi chứng kiến những sự việc mà đau thắt cả ruột.

.... Đêm ấy chị bán bún thấy một cuộc ẩu đả. Một đứa con trai to khỏe mà đấm đá, tống một cô gái trông có vẻ con nhà lành ra công viên. Thương lắm mà chẳng dám can. Chị Hương co dúm mình theo tiếng xịt bộp của trận đòn. Đợi thằng con trai bỏ đi, chị mới dám lò dò ngoắc đứa con gái đang rấm rứt khóc lại gần gánh bún.

- À, nó là sinh viên đấy, đâu phải gái làng chơi. Cuộc sống sinh viên nghèo khiến nó phải rời ký túc xá góp củi lửa với thằng này. Giờ thằng này quen con khác, mới đuổi nó ra đường như thế.

Thì cũng có chút lòng xót thương của người mẹ, chị cho con nhỏ mượn cái khăn, rửa cái mặt sưng vù, múc cho tô bún ăn ấm lòng, và đôi lời khuyên nhủ, quay lại trường, lo mà học...

Nhưng sự đời vốn không là đường thẳng, con bé lại nhủi đầu vào thằng kia. Và một lần nữa, chị thấy con nhỏ lại rũ rượi ra công viên lúc đêm âm u. Biển ngoài kia gào thét, và ánh đèn đường vàng vọt như nuốt chửng cái bóng liêu xiêu của con bé.

Không ổn rồi, có cái gì thúc bách chị bán bún gánh vỉa hè phải đứng lên thôi. Nó cũng nhỏ nhoi như con mình... Đêm tối của cái công viên phù hoa này mà nuốt thì có trời cứu! Có ra khỏi đêm thì cũng tàn đời... "Nó như con mình ấy mà!" Chị bán bún gánh thổn thức.

Và người phụ nữ chẳng học nhiều, chẳng mấy khi được nghe giảng thuyết, chỉ với mong manh một lòng xót thương bản năng, đã quyết định vùng chạy theo cái bóng nhỏ liêu xiêu trong công viên đêm, quyết định giữ nó đứng lại.

- Tội nghiệp. Không phải nó hư đâu, nhà nó nghèo, tấp vào thằng kia, nghĩ là cũng có cái chỗ tựa mà ăn học... Nó học làm giáo viên, cũng đã nửa chặng đường. Mẹ nó ở quê nếu thấy nó ra nông nỗi này, chắc bả buồn chết mất!

Một lòng thương xót rất thực tế, không lý thuyết trừu tượng xa vời, không lý luận so đo tính toán thiệt hơn, không cơ cấu cứng nhắc đi đến vô tâm vô cảm. Lòng thương xót đứa trẻ như con mình, lòng thương xót bà mẹ quê mùa nào đó đang tin vào tương lai đứa con, khiến người đàn bà nghèo gánh bún đêm đưa ra một quyết định nhẹ bông, nhẹ nơi tấm lòng nhưng gánh nặng sẽ trên vai: "Thôi con đừng khóc nữa! Đứng dậy phụ cô dọn hàng, rồi về nhà cô ở. Nhà cô nghéo lắm. Có cơm ăn cơm, có cháo ăn cháo, miễn sao con học cho xong để mẹ con an lòng!"

Như chết đuối giữa biển khơi, vớ được cọng rều cũng níu lấy cho thật chặt, con bé líu ríu theo chân chị về nhà.

... Cả con hẻm nhỏ không ai đồng ý. Những bạn hàng nghèo trong xóm bảo chị điên. Một bầy con, chỗ bán không yên, phải dấm dúi bán đêm, đứa con lớn phải rẽ ngang đi làm phụ kiếm cơm, vậy mà lại nuôi con thiên hạ học đại học, mà chả cần biết nó là ai, nó từ đâu đến! Vớ vẩn thật! Khùng khùng thật. Mà thật, thực hành lòng thương xót đôi khi cũng phải vớ vẩn như vậy, khùng khùng mát mát như vậy, chẳng giống ai cả! Lội ngược giòng, không sống theo lối thế gian, không suy nghĩ theo kiểu thế gian, thì chắc chắn là gặp chống đối, nghi ngờ, loại trừ thôi! Nếu cứ tính toán lợi hại, thiệt hơn. Nếu cứ sợ bị nạn, sợ mất chức, mất mũ, mất chỗ. Nếu cứ lo thủ thân, lo hưởng thụ, lo cho an toàn bản thân... thì làm sao gọi là tín thác? Làm sao rao giảng lòng Chúa Thương Xót?

Ngay cả thiện nguyện viên chúng tôi cũng tự cho mình một chút... bất bình của người thế gian, ngắt ngang câu chuyện với lời góp ý rất đời, chẳng có tí xót thương nào: "Chị à, cho nó ăn, cho nó ở chùa, cho nó học hành trong khi mình và cả con

mình phải lăn ra mà làm, sự ấy phi lý quá chăng? Phải bắt con bé thức đêm mà phụ chị bán chớ!"

Chị Hương nhìn xa xăm ra công viên, nơi có những bóng cây đen ngòm như nuốt chửng những phận người mong manh, thở ra nhè nhẹ: "Đừng có nghĩ nạnh hẹ thế chứ! Con mình lao động quen từ bé rồi, mà lao động ở đây còn dễ hơn ở mấy miệt quê. Con người ta, nơi xứ xa đó chắc khó làm khó ăn lắm mới có mà cho đi học để thoát cảnh nghèo. Nay nó gặp cái hạn, giúp nó mà bắt nó dở dang học hành, làm phụ với mình thì còn chi mà nói?"

Thở nhẹ ra vì cái lý sự rất nhân văn, đầy lòng xót thương của chị, còn ngạc nhiên hơn khi chị thỏ thẻ bảo: "Con mình lao động mệt chân mệt tay mà về còn ngủ lăn ngủ lóc, nó đi học làm cô giáo, hẳn mệt cái đầu. Mệt cái đầu còn cực hơn mệt tay chân, để nó ngủ, mai nó còn đặng lên lớp!"

Chỉ với lý sự đơn giản như vậy, chẳng suy luận thần học triết học cao sâu, người đàn bà bán bún gánh lề đường ban đêm đã nuôi con người dưng gần một năm học. Thêm một miệng ăn là thêm một lao nhọc. Sau khi sống cùng nhau, chị mới biết cô sinh viên kia quê ở tận Đắk Nông, gia cảnh khó nghèo. Bà mẹ dù thương con nhưng đau bệnh liên miên, cả năm bòn vét cũng chỉ gửi cho con được vài trăm ngàn. Bà vẫn tin tưởng con bà đi học, đi dạy kèm nuôi thân. Cho đến giờ này, bà ấy không hay con gái bà đã được cưu mang để tiếp tục tới giảng đường bởi một chị bán bún gánh vỉa hè, nghèo vật chất mà giầu lòng nhân.

Câu chuyện rẽ sang vu vơ chuyện đời chuyện người. Lao xao trời sắp sáng, con hẻm 78 cũng loẹt quẹt tiếng bước chân của những người lao động buôn gánh bán bưng. Chị Hương chuẩn bị thu xếp gánh hàng, thì cũng là lúc hai cô gái ra phụ mẹ, một cô con ruột và một cô sinh viên con người dưng.

Lúc này thiện nguyện viên Tín Thác mới khai thật sứ mạng của mình, là con cái của cộng đoàn Lòng Chúa Xót Thương, mang tâm huyết của người linh mục lãng tử muốn âm thầm đồng lao cộng khổ, sớt chia nhọc nhằn với anh em mình, để loan truyền Lòng Chúa Thương Xót. Chúng tôi cũng động viên em sinh viên cố gắng học hành, trước lo cho bản thân sau là

không phụ tấm lòng của người mẹ lề đường. Người mẹ đã sớt chia sức khỏe, cái nghèo khó, cái lao nhọc cưu mang em. Tất cả cùng lặng đi, rưng rưng khi bên vỉa hè đêm dâng lời kinh dâng Đức Mẹ. Người linh mục, qua tay thiện nguyện Tín Thác, xin được tiếp sức với chị bán gánh bún đêm phần vốn đã bị vơi hụt do chị mở lòng cưu mang thêm một số phận.

Chị đề nghị không nêu danh tính cô sinh viên, em còn học, còn trở về quê hương làm một giáo viên, nỗi đau, sự dại dột tuổi trẻ xin để lại sau lưng. Chỉ biết giờ đây em đã có thể bình yên tới giảng đường, bình yên sống nương nhờ trong ô nhà nhỏ của chị bán bún gánh trên hè phố.

Một người anh em trong nhóm cầu nguyện Lòng Chúa Thương Xót ở Nha Trang, đồng thời là thành viên ban quản lý ký túc xá đại học Nha Trang, đã thay mặt linh mục lãng tử và thiện nguyện Tín Thác gửi chút vốn để chị tiếp tục mưu sinh và làm việc nghĩa.

Cảm tạ Thiên Chúa cho cuộc gặp gỡ đêm nay bên lề công viên, với những câu chuyện cuộc đời để cùng sẻ chia, gia tăng niềm tin, tình yêu, lòng xót thương và bao dung luôn là rất cần, rất quí giá.

Cảm ơn những gặp gỡ giữa đời để cùng cảm nhận quyền năng và Lòng Chúa Thương Xót luôn hiện diện sống động quanh ta, nơi mỗi con người rất cụ thể, rất đơn sơ, mộc mạc, chân chất, chỉ cần dám ra đi, dám dấn thân là sẽ gặp gỡ những mầu nhiệm.

Lắng nghe lời nhắn nhủ của ĐTC Phanxicô trong bài giảng lễ khai mạc Thượng Hội Đồng Giám Mục Thế Giới sáng Chúa Nhật 4-10-2015 tại đền thờ Thánh Phêrô:

"Giáo Hội được kêu gọi để thi hành sứ vụ của mình trong yêu thương, chứ không phải bằng việc chỉ tay lên án kẻ khác, trái lại - trung thành với bản chất làm mẹ của mình - Giáo Hội ý thức được nhiệm vụ của mình trong việc tìm kiếm và chăm sóc cho các đôi phối ngẫu bị thương đau bằng dầu thơm chấp

nhận và xót thương; trong việc trở thành một **"bệnh viện lưu động"** mở rộng cửa cho bất cứ ai tìm đến gõ cửa xin cứu giúp và hỗ trợ; thậm chí còn hơn thế nữa, trong việc vươn đến với người khác bằng tình yêu thương chân thật, bằng việc bước đi với những người đồng loại của chúng ta đang chịu khổ đau, để ôm lấy họ và đưa họ đến suối mạch của ơn cứu độ...

"Tôi nhớ có lần Thánh Giáo Hoàng Gioan Phaolô II đã nói: *"Bao giờ cũng phải lên án và chống lại những gì là lầm lỗi và sự dữ; thế nhưng cần phải thông cảm và yêu thương con người sa ngã và con người lầm lỗi... chúng ta cần phải yêu thương thời đại của chúng ta và giúp đáp con người của thời đại chúng ta"* (John Paul II, Address to the Members of Italian Catholic Action, 30 December 1978). Giáo Hội cần phải tìm kiếm những con người ấy, đón nhận và hỗ trợ họ, vì ***một Giáo Hội đóng cửa là một Giáo Hội phản bội lại chính mình cũng như sứ vụ của mình, và thay vì cần phải là một cây cầu thì lại là một thứ rào cản...***

"Chúa Thánh Linh nói qua ngôn ngữ của tất cả những người để cho Thiên Chúa hướng dẫn, Đấng luôn gây ngạc nhiên, vị Thiên Chúa tỏ mình ra cho những người bé mọn những điều mà Ngài giấu kín đối với những kẻ khôn ngoan và trí thức; vị Thiên Chúa đã lập nên luật lệ và ngày thứ bẩy vì con người chứ không ngược lại; Người bỏ 99 con chiên để tìm con chiên lạc; Người luôn luôn lớn hơn những tiêu chuẩn luận lý và những tính toán của chúng ta..."

Người đàn bà nghèo gánh bún đêm có lòng thương xót đã sống như thế! Còn tôi? Còn bạn? Là cây cầu hay là rào cản con người đến với Lòng Chúa Xót Thương?

Thiện Nguyện Tín Thác
Nha Trang, Tháng Mười 2015

Công tác Mùa Trung thu 2015 – Nhóm Thiện Nguyện Tín Thác

NHỮNG MẢNH TRĂNG & Lòng Thương Xót

Một buổi sáng. Có tiếng reo vui của những người thiện nguyện gọi nhau đi làm việc thiện. Chuyến xe mang dòng máu Tín Thác chuyên chở Lòng Thương Xót sôi nổi hòa mình vào dòng xe. Trên những nẻo đường, nhiều hàng bánh Trung Thu đang vào độ ế ngồi nhìn nhau ngắm phố phường.

Cũng phải thôi, thời nay người ta làm bánh Trung Thu để người lớn tặng nhau, để biếu xén người này người nọ tìm chút hư danh, cầu mong chút đặc lợi đặc quyền. Nên khi gần vào Trung Thu, chẳng ai mua bánh đem tặng nữa, thành ra bánh ế lại hoàn ế.

Có những hộp bánh buồn thiu nằm trong cửa hàng, nhưng cũng có những hộp bánh đang được mang đến những trẻ thơ nghèo, trẻ thơ mồ côi, trẻ thơ khuyết tật, người già neo đơn, các linh mục về hưu... Những chiếc bánh ấy đang reo vui trong xe của nhóm thiện nguyện Tín Thác, vì chúng được mang trên người một "thương hiệu" độc nhất vô nhị: "Bánh Trung Thu-Quà Tặng Lòng Thương Xót"

• Từ Ánh Trăng Non…

Những vòng xe lăn bánh đến những mái ấm trong khắp địa bàn thành phố, tìm đến những đứa trẻ mồ côi. Những đứa trẻ cần lắm lòng thương xót. Thẳm sâu trong tâm hồn non nớt đã phải chịu nhiều vết sẹo cứa sâu bởi sinh ra đã phải chịu những hoàn cảnh đớn đau.

Các em thèm lắm tình thương, thèm lắm sự quan tâm của cộng đồng. Dù chưa gặp nhau bao giờ, đoàn thiện nguyện đến nơi nào, nơi ấy các em đều ùa ra vui mừng chào đón. Ôi! Những cái ôm hôn sao mà thắm thiết, những cái ôm sao mà nồng ấm đến thế. Thắm thiết tình Chúa, nồng ấm tình người.

Các em chỉ cần có khách đến thăm, chỉ cần những sự thăm hỏi ân cần như thế, là nhiều em đã khóc òa lên rồi. Những giọt nước mắt rơi trên vai người thiện nguyện, òa lên trong vô thức, òa lên từ sự buồn tủi, òa lên như để vơi bớt những thiệt thòi, bất hạnh các em đang gánh chịu.

Những đứa trẻ vốn mang trong mình nỗi đau đớn âm thầm, dù chung quanh vẫn có bè bạn, các sơ, các thầy yêu thương hết mực, nhưng vẫn không thể bù đắp hết những khuyết hổng trong tâm hồn các em, cũng như những gánh nặng vật chất đè lên vai các sơ, các thầy là có thật. Bởi thế, dù tất bật với bao việc gia đình, việc cộng đoàn, dù cũng phải chạy gạo từng bữa, phải lo toan đủ điều, hôm nay một ngày thường trong tuần sát với Tết Trung Thu, nhóm thiện nguyện Tín Thác vẫn lên đường đến với các em cô nhi, khuyết tật, bại não với số bánh Trung Thu đã nằm ngoài con số 30 ngàn **"Bánh Trung Thu-Quà Tặng Lòng Thương Xót".**

Quả thật Lòng Thương Xót không có giới hạn, không có chỉ tiêu, không có định mức, không nằm trên con số thống kê, trên bản báo cáo tổng kết, trên bàn giấy. Lòng Thương Xót vượt mọi biên giới, không chịu sự ràng buộc của bất cứ cơ chế tổ chức nào, không lệ thuộc bất cứ một đại gia hay ân nhân nào, không nằm trong sự quản trị của bất cứ một quyền lực nào. Lòng Chúa Thương Xót bao la vô biên vô tận. Ở đâu còn người nghèo đói, ở đâu còn người nghèo khổ, ở đâu còn người thiếu thốn thiệt thòi, ở đấy cần đến Lòng Thương Xót, và thiện nguyện Tín Thác sẵn

sàng lên đường theo tiếng gọi của Lòng Thương Xót! Lòng Chúa không giới hạn, sao ta lại tự giới hạn trong cõi lòng nhỏ hẹp của mình?

Tín Thác chẳng quản khó khăn, chẳng quản mệt mỏi, chẳng quản trở ngại trên hành trình đến thăm các mái ấm ngoại thành trong suốt ngày hôm nay. Hành trình tìm đến với các em, được chơi với chúng, được trao tận tay từng chiếc bánh, nâng niu từng chiếc lồng đèn, được thấy bàn tay bé xíu như những búp sen nhỏ quơ trong không khí nhận cái bánh, thấy ánh mắt rạng ngời, đón nhận những cái ôm hôn hồn nhiên vô tư thơ ngây. Như thế bao nhiêu mệt nhọc tan biến. Thiện nguyện thấy mình nhận được nhiều từ các em hơn là cho.

Trong vòng tay của các thiện nguyện, những bài ca thiếu nhi vui tươi nhộn nhịp cứ cất lên *"Tết Trung Thu rước đèn đi chơi. Em rước đèn đi khắp phố phường. Lòng vui sướng với đèn trong tay, em múa ca dưới ánh trăng rằm... "* Những vòng tay nắm lấy xoay vòng trong những điệu nhảy ***"chân quàng chân xiêu"*** của những trẻ thơ non nớt chẳng biết nhảy nhót mấy khi. *"Tết Trung Thu năm xưa, Chúa có bánh ăn không nè? Chúa có rước đèn đi chơi không? Trung Thu năm nay, con mời Chúa đến với con, con mời Chúa đến với con..."*

Cười đấy mà cũng khóc đấy. Hết trẻ con khóc giờ lại đến người lớn khóc. Khóc vì cái ngây thơ con trẻ khi chúng lập bập hỏi nhau cách mở lồng đèn thắp nến. Khóc vì nhìn chúng nắn nót đánh vần những hàng chữ trên chiếc bánh: **"Bánh Trung Thu-**

Quà Tặng Lòng Thương Xót". Khóc vì những tiếng ú ớ, bàn tay quơ quơ trong không khí, nét mặt ngây ngô vô hồn, chẳng biết chiếc bánh hay lồng đèn là cái gì của những em bị bại não bẩm sinh. Khóc vì các em cứ níu lại đòi ẵm đòi bế, đòi ở lại chơi với chúng không chịu rời tay. Khóc vì tâm nguyện muốn đem Lòng Chúa Thương Xót đến với những mảnh đời bất hạnh, những em cô nhi khuyết tật, được nhìn thấy các em cười vui, nay đã thành hiện thực. Dấu chân Lòng Thương Xót đã đặt bước đến Mái ấm Hoa Huệ, Mái ấm Sơn Lộc *(nơi đang cưu mang nhiều em người dân tộc thiểu số)*, Lớp học tình thương Thanh Tâm, Gia đình Thiên Phúc, Mái ấm Thiện Duyên… với tổng số phần quà mà Tín Thác đã gửi gắm lại: 540 bánh trung thu, 430 lồng đèn giấy, 100 kg gạo, 10 thùng mì, 140 lon sữa, 35kg đường.

Thiện nguyện Tín Thác đến đây để chia sẻ những khó khăn vất vả mà các sơ, các thầy, những người phụ trách vẫn đang phải vật lộn mỗi ngày để lo liệu cho hàng trăm đứa trẻ. Cũng vì thế, Tín Thác rất mong được chung tay chia sẻ với những nơi còn khó khăn, để các trẻ thơ thiệt thòi được biết đến cái Tết Trung Thu, nếm được hương vị ngọt ngào của chiếc bánh thắm tình yêu thương, thấy được ánh lung linh của ngọn nến trong lồng đèn. Nguyện xin ánh sáng Lòng Thương Xót thắp sáng tương lai các mảnh "Trăng Non" hôm nay để mai kia lớn lên các em cũng là ánh trăng thắp sáng yêu thương nơi con người, và tiếp tục dấn thân vào con đường thực hành Lòng Thương Xót như thiện nguyện Tín Thác hôm nay

• Đến Mảnh Trăng Già...

Ngày Trung Thu, ngoài việc thăm nom vui chơi với đám trẻ côi cút nơi những mái ấm, nhóm thiện nguyện Tín Thác còn đặc biệt quan tâm đến các cụ già neo đơn, các cha già hưu đang ngày đêm sống âm thầm lặng lẽ, đợi chờ ngày được về hưởng hạnh phúc đời đời bên Lòng Chúa Xót Thương.

Nhà tình thương Tân Thông nơi các nữ tu đang chăm sóc 70 cụ già đã được thiện nguyện Tín Thác, dù sau nửa ngày vất vả ghé thăm qua nhiều mái ấm trẻ em, đã ghé qua thăm hỏi các cụ. 70 phần quà là đường sữa, bánh trung thu và rất nhiều những tình cảm mà thế hệ hậu bối dành cho các cụ. Những cụ còn đi được, những cụ ngồi trên xe lăn cùng họp nhau lại nhận quà ca hát múa nhảy vui như... trẻ nhỏ.

Một cụ ông hơn 70 vẫn chưa một mảnh tình vắt vai, hỏi tại sao, cụ cười móm mém nói: *"Chỉ có một tình yêu Thiên Chúa là đủ rồi!" Và cụ xin hát bài "Khúc Hát Trăng Rằm". Đối lại 2 cụ bà lên song ca bài "Trống Cơm". Hứng chí, cụ ông chơi luôn bài "Lẳng lặng mà nghe, tôi nói đôi lời… Tôi kể rằng: Đầu làng Ngũ Xá có nàng, một nàng bán nước chè xanh. Người đâu trông mà duyên dáng và cô em chừng đôi tám. Miệng cô như là hoa, đóa hoa thật tươi trông càng say đắm. Mắt cô đưa tình khiến cho bao chàng trai ngất ngây vì cô..."* vừa hát cụ vừa làm cử điệu khiến mọi người cười bò lăn bò càng, nhất là câu: *"Quyết chí tìm vợ cho con. Quyết chí tìm nàng dâu ngoan..."*. Một cụ bà lên đáp lại bằng bài hát toàn bằng tên những trái cây, rau quả ráp lại, không thiếu một tên nào. Bái phục trí nhớ của cụ bà 80! Sau phần văn nghệ bỏ túi giao lưu, mỗi thiện nguyện đến tận nơi trao quà thăm hỏi các cụ và đưa các cụ về phòng. Sau đó từng người một đến từng giường thăm hỏi tặng quà cho những cụ nằm liệt không di chuyển được. Các cụ cứ nắm chặt tay thiện nguyện, khóe mắt ướt, xúc động khi thấy những đứa con đứa

cháu thiện nguyện ghé thăm các cụ trong ngày Tết cho...thiếu nhi!

Tuổi già bóng xế, những mảnh trăng già chỉ còn sáng nhấp nháy như một vì sao sắp tàn, nay lại ánh lên niềm vui khi có nhiều người trẻ mặc áo Tín Thác vẫn còn nhớ, còn thương, còn đến thăm viếng. Các cụ già neo đơn trong các mái ấm là những người "3 không": không con cháu, không gia đình, không tiền bạc. Sức yếu tuổi già không nơi nương tựa, bị mọi người bỏ rơi. Thế nhưng lòng Chúa thương xót không bỏ rơi họ. Chúa đã sai những "Nữ Tử Bác Ái Chúa Kitô" chăm sóc họ. Tuổi già bắt đầu trở lại tuổi thơ. Tính tình như trẻ thơ. Nhớ đó quên đó. Khóc đó cười đó. Luôn muốn được chiều chuộng và nhõng nhẽo như trẻ thơ. Có những cụ rất khó tính, không được như ý thì la mắng, giận dữ, lấy phân ném vào mặt các nữ tu chăm sóc là chuyện thường. Phải có tấm lòng thương xót của Chúa Giêsu thì mới có thể làm công việc khó khăn nhàm chán này hết ngày này qua tháng nọ.

Lòng Chúa Thương Xót sẽ mãi là như thế, luôn thôi thúc thiện nguyện viên phải đi tìm kiếm những con người bất hạnh đang cần đến lòng thương xót. Ra đi với trọn tình yêu và tâm sức vì một mệnh lệnh thánh thiêng cao cả: Loan truyền Lòng Chúa Thương Xót qua những việc làm bác ái.

Trời đã về chiều, cả nhóm mệt rã rời, cả ngày được ăn toàn mì: sáng khoai mì, trưa mì gói, chiều bánh khoai mì, đi dưới cái nắng chói chang... thế nhưng còn một điểm cuối phải đến, Trung Thu năm nào thiện nguyện cũng đến: Đó là nhà hưu các linh mục trong giáo phận Sài Gòn.

“Bánh Trung Thu-Quà Tặng Lòng Thương Xót” phải được trao tận tay các cha già và những sơ, những người chăm sóc trong 3 nhà hưu: Nhà hưu Chí Hòa nơi đang nuôi dưỡng 14 cha, nhà hưu Ngã Sáu đang là nơi an dưỡng của 4 cha, và cuối cùng là nhà hưu Phát Diệm, nơi đang cưu mang 10 cha. Những người mục tử đã "dốc hết tình này" cho đàn chiên, giờ đây sức khỏe đã cạn kiệt, về sống với nhau trong mái nhà hưu, gậm nhấm nỗi quạnh hiu, hiểu được nghĩa chữ "nhân tình thế thái" là thế nào. Nỗi cô đơn ấy càng đậm đặc hơn khi bệnh tật đau yếu, nhất là

khi về hưu, mắt lòa chân run. Còn quyền còn chức thì còn có "kẻ đưa người đón".

Quyền hết, chức hết thì tình cảm cũng ra đi, thui thủi "đi sớm về khuya một mình". Cái khoảng trống giữa khi làm việc và lúc về hưu không nhỏ. Khi tại chức làm việc thì "còn duyên", còn nhiều kẻ săn đón. Khi về hưu, lúc đã "hết duyên" thì... những tiếng thở dài, những ánh mắt buồn buồn khi thiện nguyện đến thăm nghe các cha tâm sự.

"Thế thái nhân tình" là vậy. Tình đời bạc trắng như vôi. Con người dễ bỏ rơi nhau lắm. Khi cần thì xum xoe. Khi gặp nạn bỏ chạy. Chúa không bỏ rơi ai hết, sẽ không có một ai bị lãng quên trong đại dương Lòng Chúa Xót Thương.

• Và Những Vầng Trăng Mẻ...

Trong hành trình trao tặng hơn 30 ngàn "Bánh Trung Thu-Quà Tặng Lòng Thương Xót", điều làm thiện nguyện viên mãi trăn trở khi tiếp xúc với các em khuyết tật, nhất là các em bị bại não, là làm sao mang đến cho những "vầng trăng mẻ" này niềm vui trọn vẹn nhất của mùa Trung Thu.

Đến thăm nhiều mái ấm, nhất là mái ấm Thiện Duyên nơi đang cưu mang nhiều em khuyết tật, Tín Thác đã nhìn thấy rất nhiều em nhỏ khuyết tật nặng không còn ý thức. Buồn lắm, nhưng chẳng thể nào giúp các em cầm được chiếc lồng đèn, hay đốt cây nến, vì các em chẳng thể ngồi, cứ nằm đó tay chân co rút loạn xạ hết cả… Nên chỉ có thể tặng các em bánh Trung Thu, mà cũng phân vân chưa biết các em sẽ ăn bánh cách nào nữa. Buồn lắm, phận

người mỏng manh. Tín Thác nhìn các em cứ ngây dại nhìn lên trần mà ứa nước mắt. Nhiều em đang chạy loanh quanh với chiếc lồng đèn và cái bánh trên tay, còn các em này thì… những vầng trăng mẻ! Thật xót xa phận người!

Tạm biệt các cha, các cụ, các em, dù khuyết tật thân xác, nhưng cũng là ơn được mang trên mình thánh giá Chúa để thông phần đau khổ với Ngài.

Tạ ơn Chúa đã cho thiện nguyện Tín Thác được đến thăm, được chia sẻ với những "Ánh Trăng Non", những "Mảnh Trăng Già" và những "Vầng Trăng Mẻ" để có được một ngày vui tươi, đánh dấu lễ hội Trung Thu "Trăng Tín Thác" gần đến. Ước mong cộng đoàn Lòng Chúa Thương Xót luôn biết thực hành lòng thương xót, yêu người yêu đời, và thiện nguyện Tín Thác ngày càng mạnh mẽ dấn thân, đem niềm vui của Chúa Thương Xót trải tràn đến những mảnh đời cần được xót thương.

Thiện Nguyện Tín Thác Ngoại Thành
Thu 2015

Phụ trang : Công tác chuẩn bị Qùa Mùa Trung thu 2015 – Của Nhóm Thiện Nguyện Tín Thác

TÌNH THƯ TRĂNG TÍN THÁC TỪ SÔNG NƯỚC CỬU LONG

Anh thương yêu,

Thương chúc anh vui, ngó nhà cửa và quán xuyến con cái cho em. Em sẽ về nhà trễ hơn, ông xã à. Em chưa xin mình điều gì riêng, đúng không? Vậy lần này em xin mình: cho phép em ở

lùi lại Việt Nam thêm một tuần nữa để trọn vẹn một mùa Trăng Tín Thác.

Như em đã hứa là đi tới đâu em cũng sẽ cập nhật thông tin cho mình và các con bên đó an tâm. Lần này về thăm quê hương Việt Nam, như tâm nguyện chúng mình đã bàn với nhau, em sẽ dành trọn kỳ nghỉ cho các hoạt động của nhóm thiện nguyện Tín Thác. Thật thỏa lòng, vì dịp này cả cộng đoàn đang tất bật rộn ràng với chương trình: ba mươi ngàn "Bánh Trung Thu-Quà Tặng Lòng Thương Xót" cho trẻ em vùng sâu vùng xa, nơi cuộc sống còn rất nhiều khó khăn, thành ra em thấy mình quá may mắn.

Anh biết không, em đã rưng rưng khi được mời nếm thử một miếng bánh của mẻ bánh đầu tiên dành cho các em. Mấy chục thiện nguyện viên như lặng đi. Mấy đứa con mình ở Hòa Lan, ăn đủ bánh tây bánh xịn, nhân hạt chìa, nhân táo, sôcôla... thơm ngon hợp vệ sinh. Song lúc đó em nhận ra, tất cả vẫn còn thiếu, vẫn không thể đủ, anh à. Bởi vì vẫn sẽ mãi mãi thiếu tình người, tình quê, tình đồng bào, dẫu là cao lương mỹ vị!

Em nhìn gương mặt các thiện nguyện viên, và hiểu ngay nỗi niềm của họ: một tấm bánh tuy là nhỏ, nhưng để có ba mươi ngàn tấm bánh thì lại là một việc rất khó khăn vất vả. Không quyên góp, không kêu gọi, vì chẳng lấy danh nghĩa nào để làm việc ấy. Chỉ có một tấm lòng xót thương và niềm tín thác vào Đấng đầy quyền năng và giầu lòng thương xót, thế là **"Phép Lạ Bánh Hóa Nhiều"** của ngày hôm nay thành hiện thực. Chỉ một nhúm 30 người thiện nguyện với trọn niềm Tín Thác mà **"làm ra"** ba mươi ngàn **"Bánh Trung Thu-Quà Tặng Lòng Thương Xót"** cho đêm Trăng Tín Thác. Anh có tin nổi không? Có đi mới thấy ngày hôm nay Chúa giầu lòng thương xót vẫn làm những điều thật kỳ diệu anh ạ!

Ông xã thương,

Thay vì về quê đi chơi, đi du lịch đó đây theo tour, em đã dành thời gian cùng với các bạn thiện nguyện tham gia đóng gói bánh, gửi đi khắp các vùng miền từ nam ra bắc. Anh và các con có thể xem trên website muoichodoi.info để thấy bà xã của anh cũng tham gia rất vui, mọi người cứ vui nhộn nhí nhảnh hồn nhiên như trẻ thơ vậy! Nếu có dịp nữa, em sẽ xin mình cho con gái út của chúng ta tham gia các hoạt động này, hẳn con bé sẽ thấy rất thú vị.

Tuy vậy, niềm vui cũng có lúc như lắng xuống trong hành trình đi tới tận nơi trao bánh cho các em. Không khỏi nặng lòng, quả thật có đi mới thấy nơi quê hương mình, trẻ em còn quá thiếu thốn và thiệt thòi.

"Bánh Trung Thu-Quà Tặng Lòng Thương Xót" gửi đi khắp mọi miền, cha linh hướng và nhóm thiện nguyện không thể đi cho cùng khắp, nên phải nhờ đến các cha, các sơ và cộng tác viên ở các tỉnh cùng nhau làm công việc này. Tuy nhiên, vùng Miền Tây Nam Bộ thì cha và nhóm thiện nguyện đi được tới rất nhiều nơi. Lần này em theo đoàn đi giáp vòng 22 giáo xứ nằm trong hạt Trà Vinh, Vĩnh Kim, Mặc Bắc, thuôc giáo phận Vĩnh Long trao tặng 11000 bánh Trung Thu, 220 máy nghe giảng Lòng Thương Xót Chúa, 2200 Tập San Nhờ Mẹ đến với Chúa, và 1100 CD Nhật Ký Bài Giảng Lòng Chúa Thương Xót. Ông xã đừng có la rầy, giờ này tuy cái chân em vẫn còn nhức, nhưng như đã hứa, em vẫn cố gắng viết để anh và các con biết mà cùng chung vui. Vui và cầu nguyện cho em cũng như các bạn trong nhóm thiện nguyện làm tốt cuộc hành trình - Hành Trình Loan Truyền Lòng Chúa Thương Xót bằng việc Thực Hành Lòng Xót Thương!

Đi chuyến này, em mới thấy tầm mắt mình được rộng mở. Đất nước không nằm gọn trong cái thành phố Sài Gòn đã trở nên quá chật, quá đông, quá bon chen, ồn ào. Tỉnh Trà Vinh mới chỉ là một phần của giáo phận Vĩnh Long thôi, mà bao la sông nước, thật đúng đặc nét nông thôn. Lần này đi theo đoàn đúng mùa mưa, em mới thấm thía câu bà con nông dân nói: "Cây lúa

lặn ngòi, ngoi nước mà vươn lên!" Em mới thấm cái cảnh đồng đất nhọc nhằn. Người nông dân kiếm miếng ăn sao mà khó nhọc.

• Họ Đạo Bãi Xan –
Người mục tử nặng lòng vì nghiệp giáo dục

Cuốn sổ nhỏ em mang theo dự định ghi lại những kỷ niệm của chuyến đi như một trang nhật ký nắn nót, hóa ra giờ đã chi chít tên những địa chỉ mà em đã đi qua trong chuyến công tác hôm nay. Chỉ trong một ngày đêm ngắn ngủi, em cùng nhóm thiện nguyện Tín Thác đã đi đến thật nhiều nơi, nhìn ngắm Lòng Chúa Thương Xót hiện hữu nơi trần thế, nơi những người nông dân cày sâu cuốc bẫm nghèo khó, nơi những người linh mục dành trọn cuộc đời mình dâng hiến cho Chúa, cho tha nhân. Và chính nơi những người trẻ ngày đêm cố gắng học hành để đóng góp cho đất nước, cho Giáo Hội, cho công cuộc loan truyền Lòng Chúa Thương Xót ngày càng rộng khắp.

Em đã thấy nét suy tư nơi người mục tử lão thành Nguyễn Văn Thạnh *(đã từng là Tổng Phụ Trách Thiếu Nhi Thánh Thể toàn quốc)*. Trong dáng người gầy gò ấy là cả một bộ óc trí tuệ và một tâm tư nặng lòng với sự nghiệp giáo dục nơi những người trẻ. Mang một hoài bão lớn lao về sự nghiệp học vấn cho các thế hệ sau. Cha quan niệm rằng tất cả việc giáo dục giới trẻ Công Giáo đều phải hướng về Thánh Thể. Thánh Thể chính là chiều kích thâm sâu, cao trọng nhất của Lòng Chúa Thương Xót. Thánh Thể mà không có Lòng Thương Xót thì còn ý nghĩa gì? Thánh Thể và Lòng Chúa Thương Xót không thể tách rời nhau được. Ai muốn tách rời, muốn loại trừ một trong hai yếu tố đó thì chưa hiểu gì về Thánh Thể cũng chẳng biết gì về Lòng Chúa Thương Xót. Thánh Thể chính là Lòng Chúa Thương Xót được bẻ ra, trao ban. Thánh Thể là bí tích của Lòng Chúa Thương Xót. Chính vì thế mà bản thân cha đã hiến đất xây

được mấy ngôi trường. Đặc biệt nơi đây có hai hiệu trưởng là người Công Giáo.

Chính những nỗ lực như thế mà một người Công Giáo như cha Thạnh lại được tặng huy chương vì sự nghiệp giáo dục đó anh ạ. Dù không lấy đó làm tự mãn, song em mừng vì những việc làm của người Công Giáo thực hành Lòng Chúa Thương Xót, mến Chúa yêu người cũng đã được xã hội và nhà nước công nhận.

Em nghe những tâm sự run run của cha khi nhìn ngắm những chiếc bánh mà Tín Thác đang xếp ra ngay hàng thẳng lối để chờ các em tan lễ Chúa Nhật sẽ trao tặng tận tay từng em cùng với lồng đèn, hát ca múa nhảy rộn ràng. Cha sở Bãi Xan đón nhận quà Trung Thu cho các giáo xứ Đức Mỹ, Nhị Long, Cá Hô. Từ dáng hình gầy gò đó, những lời cảm ơn thân thiết đến nhóm thiện nguyện Tín Thác, đến cộng đoàn Lòng Chúa Thương Xót đã được khơi mở. Biết đâu đây lại là điểm khởi đầu cho một cộng đoàn Dòng LTXC trong tương lai trên đất Việt. Ý Chúa nhiệm mầu, mình đâu biết được, cứ phó thác cho LTXC, anh nhỉ!

• Xứ Phước Hảo

- Thương Hiệu "Bánh Trung Thu Lòng Thương Xót"

Những vòng xe lăn bánh dừng lại ở xã Phước Hảo - Châu Thành - Trà Vinh, nơi đây còn có 3 giáo họ: Bãi Vàng – Cổ Chiên – Rạch Giồng mà Tín Thác nhờ cha xứ Phước Hảo gửi bánh chia lửa tới thiếu nhi. Nhóm thiện nguyện quả là sức khỏe phi thường, em vốn quen đi những chiếc giày cao gót khoan thai nơi văn phòng ở xứ Hà Lan, nay trở nên yếu ớt quá sức. Đúng là phải chịu khó đi, chịu khó vất vả đến tận nơi mới thấm thía những nỗi nhọc nhằn của người lao động nơi đây, để hiểu biết cảm thông và yêu thương con người nhiều hơn. Lòng Thương Xót không dừng ở bàn giấy, chỉ thị, cáo tri, thủ tục hành

chánh, luật lệ, quy định. Lòng Thương Xót vượt mọi biên giới, đặt nền tảng trên giới luật mến Chúa yêu người, chứ không trên cơ cấu nặng nề hình thức.

Những chiếc Bánh Trung Thu Lòng Thương Xót nhanh chóng được các em thiếu nhi đến lãnh nhận cùng với lồng đèn. Cha xứ cho biết năm nay Phước Hảo ăn Tết Trung Thu lớn nhất từ trước đến giờ. Nhóm Thiện Nguyện Tín Thác đem niềm vui, quà tặng của Lòng Chúa Thương Xót, mà từ xưa đến giờ có Trung Thu nào các em có được chiếc bánh thơm ngon và lồng đèn đẹp như thế! Bầu khí giáo xứ nhộn nhịp rộn rã vui tươi hẳn lên.

Em thấy sau khi nhận bánh, các em tản ra, xong lại tụ thành những nhóm nhỏ, ngồi ngắm nghía bánh của nhau, cùng đánh vần đọc to dòng chữ: **"Trăng Tín Thác – Bánh Trung Thu Lòng Thương Xót"**. Chắc các em phải ngạc nhiên lắm, có một thương hiệu Bánh Trung Thu tên là "Lòng Thương Xót"! Đúng vậy anh ạ. Lòng Thương Xót phải là thương hiệu chính thức của con cái Chúa, như lời ĐTC Phanxicô nói: "Kitô hữu mà không có lòng thương xót thì không phải là Kitô hữu đích thực. Kitô hữu phải là người có Lòng Xót Thương!"

Ngoài những thùng bánh, nhóm thiện nguyện còn trao tặng mỗi xứ một "thùng hàng đặc biệt" là CD, máy nghe bài giảng Lòng Chúa Thương Xót, những cuốn tập san Nhờ Mẹ đến với Chúa nhỏ nhắn xinh xinh được xếp sẵn, và gửi tặng từng người giáo dân vùng sâu vùng xa làm của ăn tinh thần.

Trao tặng quà Trung Thu mà lại có thêm những của ăn tinh thần quý báu mang trên mình nữa làm cho hành trình đậm thêm ý nghĩa biết bao. Bà con nơi đây không những nghèo về vật chất mà còn thiếu thốn của ăn tinh thần. Những khi lao động vất vả, những đêm dài trong tối tăm buồn bã, những ngày tháng mưa dầm gió bụi không thể đi làm đành trú chân ở nhà, có máy nghe bài giảng, có cuốn Tập San gối đầu giường, thảnh thơi đọc, thảnh thơi nghe giảng Lòng Chúa Thương Xót, tạm quên đi những vất vả đời thường, chìm đắm mình trong không gian tràn ngập tình yêu Lòng Chúa Thương Xót, quả là một điều kỳ diệu biết bao! Đây là cách thức loan báo Tin Mừng, loan truyền lòng

Chúa thương xót hợp thời đại và hiệu nghiệm quá phải không anh?

• Giáo xứ Vĩnh Hòa nép mình bên đồng lúa bình yên

Giật mình giữa cơn thiu thiu ngủ, hóa ra đoàn thiện nguyện đã rời Phước Hảo và sắp đến Vĩnh Hòa. Mở choàng mắt thấy toàn là ruộng lúa xanh rì. Xứ Vĩnh Hòa - Hạt Vĩnh Kim - Cầu Ngang - Trà Vinh hiện ra với ngôi thánh đường vươn cao.

Anh sẽ không thể tưởng tượng được lại có một khung cảnh đẹp đến như thế, một ngôi thánh đường nhỏ nằm lọt giữa ruộng lúa xanh đang thì con gái. Một khung cảnh đẹp đến nao lòng, đẹp hơn bất cứ cảnh phim nào chúng ta đã từng xem. Dù cảnh tượng trước mắt em đây lại là hiện thực của một khu giáo họ nghèo khó nhưng cái hồn Việt thì rõ đến mức có thể sờ chạm cầm nắm những ngọn lúa xanh non kia

Ngôi nhà đẹp nhất, rộng nhất dành cho thiếu nhi sinh hoạt, học giáo lý thành ra chỉ còn lại khu nhà nhỏ này để làm lễ. Cũng là một sự tốt lành, trẻ em luôn được ưu tiên anh à!

Bà con nơi đây sinh sống bằng nghề làm ruộng. Người nông dân ít được học hành, và cũng vì cuộc sống vất vả, chẳng mấy khi họ được tham gia hội hè. Hôm nay có dịp được nhóm thiện nguyện Tín Thác xuống thăm như vầy họ rất vui, rất hào hứng. Em thấy có nhiều bà mẹ sẵn sàng bỏ một ngày công mần ruộng, dẫn con mình đi lãnh quà. Một hộp bánh, một cái lồng đèn, tay mẹ cầm một cái, tay con cầm một cái, đứa nhỏ nhảy chân sáo cùng về trong vòng tay mẹ. Nhìn đơn sơ vậy mà ấp áp vui tươi.

Em xúc động gần như muốn khóc khi thấy cảnh tượng ấy. Bên trời Tây, con cái chúng ta có bơ sữa, bánh mì nóng ăn mỗi ngày, nhưng sao thèm lắm vòng tay ấm áp của chúng nó chạy ra đón mình mỗi buổi chiều đi làm về như thế, đứa nhỏ thì dán mắt

vào smartphone, đứa lớn thì tay ôm cái ipad. Thời đại công nghệ, máy móc đã thay thế những vòng tay ấm áp của con trẻ mất rồi!

Cha quản hạt Vĩnh Kim, cũng là cha xứ Vĩnh Hòa kể với chúng em rằng, mọi năm vào mùa trung thu, cố gắng lắm cha chỉ có thể có bánh tét, bánh lá dứa chia cho đám trẻ. Xứ nghèo miền quê, bánh Trung Thu là cái gì đó xa xỉ lắm. Đám con nít chẳng bao giờ biết mùi vị đích thực của Lễ Hội Trăng Rằm. Năm nay có nhóm thiện nguyện Tín Thác về, có bánh lại có cả lồng đèn cho các em, thế là vui lắm. Quả thực, nơi nào có Lòng Chúa Thương Xót, nơi ấy có niềm vui trọn vẹn.

• Họ Đạo Mặc Bắc Thắm Máu Đào Các Thánh Tử Đạo

Họ Đạo Mặc Bắc có gần 14, 000 giáo dân, đa phần sống trong khó khăn thiếu thốn, hầu hết các nơi thờ tự bị hư hại nghiêm trọng. Thế mà chỉ trong vòng thời gian 10 năm ngắn ngủi (1998-2008) lại được kết quả quá tốt đẹp, vượt ngoài ước mơ của mọi người. Lòng thương xót của Chúa đối với họ Mặc Bắc thật là vô cùng bao la vĩ đại, chắc hẳn có lời cầu bầu của Thánh Giuse Nguyễn Văn Lựu. Ông Lựu là ông trùm nhất của họ đạo Mặc Bắc đã chết rũ tù vì Chúa cách trung thành, thánh thiện. Người tôi tớ trung thành đã hy sinh mạng sống mình hầu làm chứng nhân cho Chúa Kitô đã được ĐTC Gioan Phaolô II suy tôn lên bậc hiển thánh ngày 19-06-1988.

Chúng em đến trao quà Trung Thu nơi cha hạt trưởng Mặc Bắc, và nhờ cha chuyển đến các xứ Tân Thành, Bác Ái, Tiểu Cần, Cây Gòn, Phú Thọ, Lộ Mới, Kinh Tế, Bàu Hoang, Ba Giồng, Ngọn, Định Thuận, Bến, Trà Cú, Rạch Lọp, Phước Hưng... tổng cộng 5500 bánh, 90 máy nghe giảng, 900 Tập San, 450 CD bài giảng lòng Chúa thương xót.

Sau đó cả nhóm được cha xứ Ba Giồng dẫn ra kính viếng cầu nguyện ngay ngôi mộ Thánh Lựu. Thi hài Thánh Lựu được mai táng trong nền nhà thờ họ đạo lúc bấy giờ, nay là đền Thánh Giuse Lựu ngay chính nơi ảnh thánh Người.

Em đi quanh một vòng thấy người dân nơi đây có cuộc sống lao động khá vất vả, khi biết có lễ hội Trăng Tín Thác và

biết có nhóm thiện nguyện Tín Thác từ thành phố xuống tặng bánh Trung Thu cho trẻ em thì mọi người đều phấn khởi vui tươi. Ai cũng tỏ vẻ vui mừng ngạc nhiên: Lòng Thương Xót Chúa thật kỳ diệu, đã đem những món quà đặc biệt đến trẻ em khó nghèo nơi đây.

• Nhà thờ Lộ Mới –
Tình yêu nơi hai chàng bệnh Down

Trong những ồn ào và náo nhiệt khi trao tặng bánh trung thu nơi họ đạo Lộ Mới, em nhìn thấy một điểm nhấn đầy yêu thương, anh ạ!

Điểm nhấn nằm nơi hai anh em sinh đôi cùng bị bệnh Down. Dáng người to như hộ pháp, họ cùng nắm tay dắt nhau đến nhận quà Trung Thu. Nhìn thấy em, họ ỏn ẻn cười duyên, ở cái thân hình to lớn và gương mặt nom có vẻ đáng sợ, lại toát ra một vẻ ngây thơ đến lạ kỳ. Hai mươi năm họ sống trong thế giới riêng của mình, một thế giới của bình an tự tại đến khác lạ, chẳng có ghen ghét, chẳng có tính toán nghĩ suy, chẳng có chút gì gọi là nhỏ nhen nghi kỵ. Hai anh em bệnh Down đó cứ lớn lên như trẻ nhỏ, một trẻ nhỏ mãi mãi trong thân xác người lớn.

Họ đến nhìn em. Sau thoáng hoảng sợ, một trong hai người cười với em và ngỏ ý muốn nắm tay. Chao ôi! Em đã được một người bệnh Down "tỏ tình" như thế đó ông xã ơi!

Bàn tay em lọt thỏm trong 4 bàn tay mũm mĩm của hai chàng ấy. Rồi thì hai chàng với một nụ cười ngô nghê lại cùng dắt tay nhau về, tung tăng với bánh trung thu và lồng đèn Tín Thác.

Lại tiếp tục là hai trẻ thơ sống mãi trong thân xác lớn tướng, và sẽ mãi là như thế. Nhưng đã có thêm một chút vui!

Những kỷ niệm còn đọng lại trong chuyến đi này làm em thổn thức. Em lén nhìn người cha linh hướng của cộng đoàn. Ông cũng đang áo ướt đẫm mồ hôi, nhảy nhót ca múa bò lăn bò càng với đám trẻ. Nhìn ông hồn nhiên nhảy múa reo hò thế này,

ai biết được ông còn bao trăn trở lo toan, sao cho lòng thương xót Chúa được loan truyền trên khắp miền quê hương, sao cho người nghèo khó được quan tâm chăm sóc, sao cho người bệnh có thuốc thang, sao cho các em học sinh nghèo được đến trường, sao cho người già neo đơn có nơi nương tựa, sao cho các cô gái lỡ lầm có chốn nương thân... sao cho, sao cho, lòng ông một mối tơ vò. Tất cả chỉ vì Lòng Chúa Thương Xót!

Anh biết không? Chị của cha linh hướng, chị Lành, một thành viên của thiện nguyện Tín Thác, hôm nay vừa tròn 100 ngày được Chúa gọi về. Em biết cha đang suy tư lắm, muốn làm việc gì đó để ghi lại mốc đau đớn này. Nhưng đau đớn không làm cuộc sống tốt lên, mà phải lấy đớn đau, lấy mất mát làm điểm tựa để làm những việc tốt cho đời, tốt cho người, tốt cho hành trình loan truyền Lòng Chúa Thương Xót.

Những nghi lễ cúng bái, tiệc tùng tốn kém, những giọt nước mắt sụt sùi, những hoa trái kèn trống, có làm người đã khuất vui hơn được chăng?

Chắc chắn chị Lành, một thiện nguyện Tín Thác, sẽ vui hơn khi biết rằng tròn 100 ngày mất của mình cũng là ngày mà cha cùng nhóm thiện nguyện đem đến cho đám trẻ một buổi lễ Trung Thu vui tươi đầm ấm hạnh phúc. Có gì ý nghĩa hơn là nhớ về người đã khuất bằng chính những việc lành thiện hảo?

Thư em viết quá dài, các anh và con giữ sức khỏe, khi nào gặp lại, em sẽ kể nhiều hơn. Mong lắm một ngày, em có thể cùng gia đình mình, tham gia vào những công tác thiết thực cũng như hoạt động bác ái của cộng đoàn Lòng Chúa Tương Xót, như nhóm thiện nguyện Tín Thác, ngay tại nơi Hà Lan xa xôi. Sẽ rất vui đó anh ạ!

Em
Cô Gái Hà Lan
Mùa Thu trên Đất Mẹ 2015

Công tác Mùa Trung thu 2015 –
Nhóm Thiện Nguyện Tín Thác

ĐÊM TRĂNG TÍN THÁC

Sau 3 tuần lễ, với biết bao công sức và nỗ lực, các Thiện Nguyện Viên Tín Thác đã cố gắng đem một Mùa Trung Thu tưng bừng đến cho các em từ Nam chí Bắc với hơn 30 ngàn "Bánh Trung Thu-Quà Tặng Lòng Thương Xót". Hành trình "Loan Truyền Lòng Thương Xót Chúa" bằng hành động bác ái sẻ chia được kết lại nơi đất lành Long Mỹ, điểm dừng chân của những người con yêu mến sùng kính Lòng Chúa Thương Xót, với Đêm "Trăng Tín Thác".

• Đội Lân Lòng Thương Xót

Ngay từ đầu tháng 8 âm lịch, nơi một xóm đạo ở Gò Vấp, đã có những chàng trai miệt mài đổ mồ hôi tập tành múa lân. Đây không phải là đoàn múa lân chuyên nghiệp, họ chỉ là những thành viên trong cộng đoàn Lòng Chúa Thương Xót, cho nên lấy tên là đội lân "Lòng Thương Xót".

Khi biết năm nay nhóm thiện nguyện tổ chức một đêm hội trăng rằm với chủ đề "Trăng Tín thác" thì ai cũng phấn khởi và háo hức lo chuẩn bị đủ thứ. Tết Trung Thu thì phải có múa Lân, có chú Cuội, chị Hằng. Tìm đâu ra đoàn lân chuyên nghiệp nào chịu về tận Vĩnh Long xa xôi mà diễn cho các em xem? Nếu có chịu về diễn thì họ cũng đòi chi phí cao ngất ngưỡng… rất đắn đo! Sau khi hội ý với cha linh hướng, mấy anh em trong nhóm tự tập lấy. Có mấy bạn huynh trưởng quen múa nhẩy tình nguyện tham gia đội lân. Thế là hình thành đội lân "lòng thương xót"!

Hai tuần trôi qua là hai tuần đội múa lân **"Lòng Thương Xót"** tập luyện miệt mài, vất vả đổ mồ hôi vì phải bó mình trong bộ đồ Múa Lân dày cộp, đội những đầu lân nặng nề, nóng nực.

Thời gian đầu tập luyện, chuyện chấn thương hay va đập u đầu là thường, có người muốn bỏ cuộc. Tuy nhiên khi nghe được thông tin nhóm thiện nguyện Tín Thác đang miệt mài trên những cung đường khắp đất mẹ Việt Nam, để trao "Bánh Trung Thu-Quà Tặng Lòng Thương Xót" cho các em có hoàn cảnh khó khăn, thì ai nấy đều quên hết mệt mỏi, tập luyện hăng say chẳng biết mệt là gì.

Nay cũng là những chàng trai ấy, múa lân đẹp "không khác gì Hội lân sư rồng thành phố", trẻ con xem tới đâu vỗ tay tới đó, và cả ông địa trước chẳng biết pha trò thế nào, nay cứ giương cái mặt lên là đám trẻ con cười ngất.

Chợt giật mình vì thấy sự hồn nhiên dấn thân nơi người trẻ, làm cho người lớn tuổi cảm thấy thẹn lòng. Các em đâu chỉ biết ăn chơi hưởng thụ, vùi đầu vào những cuộc vui thâu đêm suốt sáng như một số thanh niên con nhà giầu ở thành phố. Khi đến với thiện nguyện Tín Thác, các em được dìm mình trong đại dương lòng Chúa Thương Xót, được biến đổi, có lửa trong tâm hồn, chịu thương chịu khó, thấy việc thiện việc tốt giúp ích cho đời cho người là dấn thân không từ nan, không suy nghĩ tính toán thiệt hơn. Tình yêu và Lòng Thương Xót cứ được khơi lên một cách tự nhiên như thế, chân thành như thế.

• Đạo Diễn Đêm Hội Trăng Tín Thác

Chủ nhật 27-9-2015, đúng ngày rằm tháng tám, tết Trung Thu, đánh dấu sự kiện lớn nhất trong chuỗi hoạt động mừng Trung Thu với 30 ngàn "Bánh Trung Thu-Quà Tặng Lòng Thương Xót" của nhóm thiện nguyện Tín Thác được tổ chức tại giáo xứ Long Mỹ, giáo phận Vĩnh Long với Đêm Hội Trung Thu, **chủ đề: Trăng Tín Thác.**

4 giờ sáng Chúa Nhật, đoàn xe 5 chiếc lên đường với 60 thiện nguyện Tín Thác, cùng với đồ đoàn múa lân, ánh sáng, trang trí sân khâu, bánh Trung Thu, lồng đèn, chiêng trống lỉnh kỉnh...

Từ sớm, nơi sân giáo đường đã rộn ràng tiếng trống múa lân như lời thúc giục mời gọi các trẻ nhỏ hãy nhanh chân đến nhà Chúa để chung vui.

Xe vừa dừng bánh, những người thiện nguyện đã lao xuống như những chiến sĩ ra trận, không để mất một giây phút nào. Không ai bảo ai, tất cả nhanh chóng răm rắp ai vào việc nấy. Âm thanh, ánh sáng, trang trí sân khấu cho đúng chủ đề. Nhóm treo đèn kết hoa, nhóm lo âm thanh ánh sáng, nhóm tập dợt văn nghệ, Chú Cuội Chị Hằng, nhóm chiêng trống múa lân, nhóm lo đèn lo bánh, nhóm dọn dẹp hội trường đường đi, nhóm lo trật tự sân bãi, nhóm lo phụng vụ... Tất cả chỉ có mấy tiếng đồng hồ buổi sáng để hoàn thành mọi khâu chuẩn bị mà nếu một chương trình hoành tráng như thế này người ta phải chuẩn bị tập dợt trước cả tháng trời, với ban tổ chức đầy đủ mọi sự. Ngày thường ai cũng lo làm ăn, có giờ đâu mà tập dợt! Thiện nguyện đâu có ai chuyên môn, đâu có ai chuyên nghiệp văn nghệ sân khấu, cũng chẳng có ai chỉ huy lãnh đạo. Tất cả chỉ có một niềm Tín Thác, và làm việc dưới sự hướng dẫn của một đạo diễn duy nhất là Chúa Giêsu, Đấng đầy quyền năng và giầu lòng thương xót. Như thế là đủ lắm rồi. Không cần cậy dựa vào bất kỳ ai, bất kỳ quyền lực nào trên thế gian này.

• Giờ Kinh LTX với Cha Giám Quản và Cha Cố Vấn Tòa GM Vĩnh Long

Một giờ trưa. Trời nắng chói chang. Trong lúc mọi người đang tất bật chuẩn bị cho chương trình đêm lễ hội cho thiếu nhi thì có tin báo: Cha Giám Quản và cha Xưa, Cố Vấn tòa Giám Mục Vĩnh Long ghé thăm đột xuất. Tin Vui đến bất ngờ! Thiên Chúa viếng thăm dân người! Thiện nguyện Tín Thác xôn xao vui mừng gặp lại người chủ chăn hiền lành tốt bụng đã một lần đến chủ tọa buổi lễ trao 365 học bổng

Lòng Thương Xót tại Nhà Thờ Chính Tòa Vĩnh Long tháng trước. Thế mà không ngờ hôm nay Cha Giám Quản lại cùng với cha cố vấn đích thân đến tận nơi đây trong giờ trưa nắng thế này để chia sẻ nỗi vất vả thấm đẫm mồ hôi với nhóm thiện nguyện Tín Thác. Tất cả vì đàn em thân yêu. Tất cả vì lòng Chúa Thương Xót. Thật xúc động trước tấm gương hy sinh của cha Giám Quản và cha Cố Vấn. Mệt đấy, vất vả đấy, nhưng thiện nguyện như được tăng thêm sức mạnh trước nghĩa cử cao đẹp của những mục tử một lòng vì đàn chiên. Họ không còn cảm thấy lẻ loi một mình dấn thân loan truyền lòng Chúa Thương Xót nữa, vì hôm nay họ đã được vị chủ chăn của giáo phận và cha cố vấn, cha xứ Long Mỹ đồng hành với họ, không bỏ rơi họ, không loại trừ họ. Ôi tất cả là hồng ân nơi lòng Chúa Xót Thương.

Dù còn bao việc phải làm, dù mệt mỏi buồn ngủ, dù đang rộn ràng đón tiếp hai vị khách quý, thế nhưng đồng hồ điểm 3 tiếng. Ba giờ chiều, giờ của Lòng Thương Xót. Mọi việc phải ngưng lại. Mọi đón tiếp phải tạm dừng. Chuỗi kinh lòng thương xót là phần quan trọng nhất không thể thiếu được trong mọi chuyến công tác bác ái. Dù mệt nhọc đường dài, dù đêm khuya lơ khuya lắc, dù đói, dù khát, dù bận rộn tíu tít, dù trên xe, đi bộ hay dưới đò, dù mưa dù nắng... chuỗi kinh lòng thương xót vẫn là lương thực tinh thần không thể thiếu được của nhóm thiện nguyện Tín Thác. Hôm nay cũng thế, đến giờ, cha linh hướng mời cha Giám Quản và cha Cố Vấn vào nhà thờ cùng cầu nguyện lòng Chúa thương xót với nhóm thiện nguyện Tín Thác.

Xúc động biết chừng nào! Gương sáng đẹp biết bao khi Cha Giám Quản và cha Cố Vấn, cha xứ Long Mỹ cùng quỳ chung với nhóm thiện nguyện, cũng giang tay khẩn nài: "Xin Cha thương xót chúng con và toàn thế giới!". Trong Trái Tim Chúa không có chỗ dành riêng, không có sự ngăn cách, không có hàng ghế riêng biệt trịnh trọng. Tất cả đều là tội nhân cần đến lòng Chúa thương xót. Tất cả đều được dìm mình vào đại dương lòng thương xót. Máu và Nước từ Trái Tim Chúa đã rửa sạch, xóa sạch mọi nghi nan ngờ vực, mọi mưu toan chống phá, mọi đố ky ghét ghen, mọi hiểu lầm xa cách. Cứ đến với lòng thương xót Chúa, và đến với nhau thật tình, chân tình, hết mình, thì mọi

khoảng cách, mọi hố ngăn sẽ được lấp đầy, sẽ cảm nhận được niềm bình an sâu thẳm diệu kỳ. Cứ đến thử mà xem! Quả thật cha Giám Quản sau giờ cầu nguyện lòng thương xót Chúa đã chia sẻ cảm nghiệm như thế. Tạ ơn Chúa!

• Thánh Lễ Tạ Ơn Lòng Chúa Thương Xót

Sau chuỗi kinh lòng thương xót là thánh lễ Chúa Nhật cầu cho các nhi đồng nhân Tết Trung Thu. Tạ ơn Chúa cho hành trình của **30 ngàn "Bánh Trung Thu-Quà Tặng Lòng Thương Xót"** rải từ Nam chí Bắc đã đến tận tay các em gia đình nghèo ở vùng sâu vùng xa tít tắp thượng du Bắc Phần hay tận cùng mũi Cà Mau. Dù khó khăn thử thách, nhưng cuối cùng đã đến được đích và dừng lại ở ngôi nhà thờ Long Mỹ nhỏ bé xa lắc xa lơ này để tạ ơn Chúa.

Hành trình nào mà không gian nan vất vả? Hành trình loan truyền Lòng Chúa Thương Xót còn gian nan gấp bội. Không gian nan vất vả hành trình còn ý nghĩa gì? Mới gặp khó khăn chút xíu đã chồn chân hoảng loạn thì bao giờ mới đi hết hành trình? Hành trình này chỉ đòi một hành trang duy nhất là lòng Tín Thác. Chính vì thế thiện nguyện Tín Thác chẳng cậy dựa vào một quyền lực hay thế gía nào của ai ở trần gian này, chẳng lệ thuộc vào bất cứ một đại gia hay ân nhân nào. Chính Chúa đã nói qua thánh Faustina: *"Lòng Tín Thác của con càng mạnh bao nhiêu thì ơn phúc của Ta ban cho con càng nhiều bấy nhiêu" Vậy*

thì dại gì mà không Tín Thác vào Chúa? Tội gì mà phải tín thác cậy dựa vào con người? Dĩ nhiên đã có những nghi ngờ, tự ái, đố kỵ từ một vài người lớn để chối từ "Bánh Trung Thu-Quà Tặng Lòng Thương Xót". Bánh tặng cho trẻ em, nhưng người lớn từ chối, thành thử trẻ em bị thiệt! Tội nghiệp cho những đứa trẻ nghèo! Người lớn có thấy tội nghiệp cho chúng không?

Phải đến tận nơi, thấy tận mắt, trao tận tay những tấm bánh cho các em vùng quê nghèo, vùng núi non hiểm trở người dân tộc mới thấy các em trân quý món quà lòng thương xót thế nào. Nhiều em cả đời chưa biết cái bánh Trung Thu là gì, nói chi ăn! Hãy dấn thân thực hành lòng thương xót hơn là ngồi văn phòng ngồi bàn giấy bàn về lòng thương xót và nghi ngờ lòng thương xót!

Bài hát kết lễ *"Hồng ân Chúa như mưa như mưa, rơi xuống đời con miên man miên man..."* vừa cất lên cũng là lúc ngoài trời đổ mưa. Thật là tuyệt vời những dấu chỉ sự hiển hiện của Chúa trong từng bước hành trình. Không có những ánh mắt lo ngại thời tiết không thuận lợi, vì đã từ lâu rồi, từ trong trái tim và ngoài cửa miệng của từng thiện nguyện luôn tung hô "Halleluia! Tạ ơn Chúa" trong mọi hoàn cảnh, thuận cũng như nghịch, vui cũng như buồn, chẳng có gì làm Tín Thác phải nao núng.

Trống lân vẫn nổi lên rộn ràng kêu mời các em vào trong nhà thờ để cầu xin Chúa chúc lành cho buổi lễ hội trăng rằm, dù chỉ có 30 em công giáo trong số gần 1000 trẻ em trong vùng đến dự đêm Trăng Tín Thác. Chúa hôm nay chắc vui lắm khi thấy những đứa con "ngoại đạo" thật dễ thương đang đến chơi với mấy đứa con "có đạo".

Các em được các thiện nguyện Tín Thác trao tay một chiếc lồng đèn mới tinh, tung tăng xếp hàng theo chân đoàn Múa Lân tiến vào hội trường Lòng Chúa Thương Xót như vào trong Trái Tim của Chúa nhân lành đón chào đoàn con thân yêu. Trẻ em lúc nào cũng là đối tượng để Chúa Giêsu yêu thương và quan tâm hơn tất thảy, chẳng phải Chúa đã nói rằng không sống đơn sơ như trẻ nhỏ thì sẽ không vào được Nước Trời đó sao? Sao cứ thích làm người lớn với những toan tính mưu mô thâm độc

quanh co giả trá? Như thế sao vào được Nước Trời? Sống hết đời này mà không được vào Nước Trời thì đấu đá dành dật cả đời này làm gì?

• Đêm Trăng Tín Thác với Lòng Chúa Thương Xót

Trên sân khấu chủ đề **"Trăng Tín Thác"** nổi bật lên rực rỡ trong tiếng chiêng, tiếng trống lân, tiếng vỗ tay cười nói rộn rã. Cha xứ Long Mỹ chủ sự đêm lễ hội lên chào mừng các em và nói ý nghĩa của đêm "Trăng Tín Thác".

Mặt trăng chỉ tròn, chỉ đẹp, chỉ sáng khi hướng về mặt trời, đón nhận ánh sáng từ mặt trời, nếu không trăng sẽ tối thui. Mỗi người cũng như mặt trăng cần phải hướng về Chúa Giêsu, là Mặt Trời Công Chính, đón nhận lòng thương xót và ơn lành của Chúa để có được bình an hạnh phúc đích thực trong cuộc sống xô bồ này.

Cũng lạ thật! Người ta thường thấy chủ đề "Hội Trăng Rằm" "Tết Nhi Đồng" "Trăng Tròn" "Chú Cuội Chị Hằng", chưa bao giờ nghe đến chủ đề "Trăng Tín Thác". Có lẽ đây là "thương hiệu độc quyền" của thiện nguyện Tín Thác!

Dù là lễ hội Trung Thu, nhưng người linh mục MC vẫn mời gọi mọi người, không phân biệt tôn giáo, hướng lên tấm hình Lòng Chúa Thương Xót để cầu nguyện xin Chúa chúc lành và thánh hóa đêm lễ hội.

Trăng lên cao. Nơi sân khấu Đêm Trăng Tín Thác, chương trình văn nghệ mừng Trung Thu diễn ra thật tưng bừng. Nhóm thiện nguyện Tín Thác mọi lần đi công tác bác ái bốc vác hùng hục như thế, vậy mà đêm hôm nay từ bà cụ 70 đến cậu bé

17, tất cả đều múa rất nhịp nhàng, điệu nghệ với bài vũ cử điệu mở màn "Tâm Điểm Yêu Thương" và bài kết "Con Đường Giêsu" Những màn múa Lân đẹp mắt làm các em say mê theo dõi. Những màn giao lưu của Chú Cuội, chị Hằng với những diễn viên nhí thật hóm hỉnh, dễ thương. Có cả màn ảo thuật hấp dẫn hồi hộp của một thành viên từng là chứng nhân lòng Chúa thương xót. Giáo xứ Long Mỹ chỉ có vỏn vẹn 30 thiếu nhi mà có tới 10 tiết mục với đủ sắc thái thật vui thật hay, đâu kém gì dân thành phố!

Có điều lạ lùng là dù bất cứ tiết mục nào, người MC linh mục vẫn đưa được về chủ đề Tín Thác và Lòng Thương Xót một cách rất tự nhiên thoải mái không gượng ép.

Dường như lòng thương xót nằm trong khí huyết, trong tận sâu thẳm trái tim của người MC, cho nên bất cứ việc gì, mục gì, làm gì, hoàn cảnh nào... ông cũng có thể nối kết đến lòng thương xót Chúa được.

Trước khi "phá cỗ Trung Thu" phải làm phép bánh Trung Thu và ban phép lành cho cộng đoàn tham dự. Lồng đèn được thắp sáng lên. Bánh cầm trong tay. Các em tung tăng ra về dưới ánh trăng miền quê thôn dã trong tiếng trống Lân cắc tùng vui tai.

Một hình thức truyền giáo thiết thực bằng hành động. Một cách thức loan truyền Lòng Thương Xót Chúa qua việc thực hành lòng thương xót. Những việc làm của thiện nguyện Tín Thác trong gần một tháng qua ở nhiều giáo xứ, giáo hạt trong giáo phận Vĩnh Long cũng như các vùng miền khác trong cả nước, khi đi đến tận nơi thăm hỏi, chia sẻ, sinh hoạt, trao **“Bánh Trung Thu-Quà Tặng Lòng Thương Xót”** đã thay cho bao nhiêu bài thuyết trình lý thuyết xuông về lòng thương xót. Những lao đao vất vả, cơ cực, tủi nhục, oan khiên, hiềm thù ghen ghét trong hành trình này làm cho lời rao giảng càng thêm ý nghĩa và có giá trị trước mặt Chúa.

Có mấy ai biết được Đêm "Trăng Tín Thác" hoành tráng như thế mà chương trình chỉ mới làm xong lúc 12 giờ đêm, trước lúc khởi hành 4 tiếng! Tập dợt 2 tiếng trước lúc trình diễn.

Có mấy ai biết được chương trình văn nghệ Trung Thu với sân khấu đèn mầu như chuyên nghiệp và các tiết mục đặc sắc như thế mà đội ngũ chỉ có 30 em thiếu nhi với 60 thiện nguyện tín thác phục vụ cho 1000 người.

Có mấy ai biết được hành trình 30 ngàn "Bánh Trung Thu-Quà Tặng Lòng Thương Xót" khởi đầu chỉ là con số O to tướng. Không một đồng tiền, không nhà tài trợ, không kêu gọi đóng góp, không thông báo lạc quyên, không quảng cáo hô hào. Ấy thế khi tàn tiệc vẫn còn dư được "một thúng đầy"!

Có mấy ai ngờ được chương trình đêm "Trăng Tín Thác" dành cho thiếu nhi vùng quê mà lại được Đấng Bản Quyền quan tâm đến tận nơi thăm hỏi khích lệ, không những thế mà Cha Giám Quản và cha Cố Vấn tòa giám mục Vĩnh Long còn quỳ giang tay lần chuỗi Lòng Thương Xót với nhóm thiện nguyện Tín Thác!

Có mấy ai biết được?
Có mấy ai ngờ được?
Tín Thác đi, rồi sẽ biết, rồi sẽ thấy...
Vầng Trăng Tín Thác cứ mãi tròn, sáng, đẹp trong
Lòng Chúa Xót Thương...

Long Mỹ
Trăng Tín Thác 2015

Công tác Mùa Trung thu 2015 –
Nhóm Thiện Nguyện Tín Thác

TRÒN VẠNH MỘT MÙA TRĂNG TÍN THÁC

1- Lá thư gởi từ Draysap- Krôngana- Daklak

Cha và các cô chú, anh chị thiện nguyện Tín Thác yêu quí!

Con viết thư này từ buôn làng xa xôi của con, mà với cha và các cô chú anh chị thì con rất vui được ghi địa chỉ rõ ràng : Làng phong Eana - xã Draysap - huyện Krongana – Daklak.

Năm nay con học năm thứ hai Đại Học Sư Phạm, không bao giờ con giới thiệu với bạn bè địa chỉ của con. Mỗi dịp hè hay Tết con thường thu xếp thật nhanh, ra bắt xe về quê ngay để tránh các bạn bè hỏi han. Con sợ bạn nào đó nổi hứng muốn về Tây Nguyên quê con chơi. Thật sự là con sợ hãi...

Cha ạ, cứ bảo xã hội thăng tiến, bệnh phong bị khống chế rồi, bệnh ấy không lây, nhưng làm sao mà xóa cho sạch những thành kiến, kỳ thị và xa tránh...

Làng phong quê con, cho đến bây giờ vẫn có gần trăm bệnh nhân nặng sống ở nhà dài do các nữ tu chăm sóc, vẫn có hàng mấy chục trẻ em mồ côi là con của những bệnh nhân phong qua đời bỏ lại.... Nhớ năm ngoái khi có đoàn khách phi chính phủ tìm về làng, không một taxi nào nhận chở khách vô, chính các sơ

các thầy phải tìm phương tiện xe ôm, xe thồ do chính bà con trong làng đi đón khách.

Thu năm nay, con tranh thủ về chính buôn làng của con thực tập. Con cũng ước ao ra trường sẽ quay lại đây, chính làng phong Eana đau khổ của con, phụ các sơ dạy chữ cho đám nhỏ.

Và con đã may mắn, đã hạnh phúc xiết bao, khi được lạc vào một mùa trung thu tròn đầy, rực rỡ yêu thương, rực rỡ niềm tin từ hai chữ đơn sơ: Tín Thác!

Khi con về bản làng, thấy không khí khác hẳn, thấy có một cái gì đó khấp khởi vui mừng, thấy có cái gì đó thật là tất bật. Con lạ lắm, vì thấy mấy bác phụ việc trại phong chạy qua chạy lại, ý ới gọi nhau, túm một bác hỏi thăm, bác bảo: "Con về rồi đấy à, vậy chuẩn bị phụ các bác một tay, có một cha và nhóm thiện nguyện Tín Thác gửi **"Bánh Trung Thu- quà của Lòng Thương Xót"** cho trẻ em và bệnh nhân nặng làng phong mình con ơi, mừng quá!"

Mừng thật cha ạ, bởi cái làng phong của con heo hút quá chừng, lâu thật là lâu mới có khách ghé thăm, và khách ghé đúng mùa Trung Thu thì quả là... mơ ước!

Bởi vì, chớp bể mưa nguồn, mưa thì buôn làng con cũng đón sớm hơn đồng bằng. Trung Thu ở đây rừng núi mờ sương, mưa sụt sùi, bóng các bệnh nhân phong bó gối nhìn mưa thấy mà não ruột.

Mỗi khi con ghé nhà dài thăm các cô chú bệnh nặng, ghé cái tủ thuông cũ kỹ nghèo nàn của các sơ thấy xót cả lòng, lo cho bệnh nhân sức khỏe đã đành, còn cái mặc cái ăn, còn gánh nặng mấy chục em mồ côi... Sao có thể đòi hỏi nơi các sơ nhiều hơn đây, quà Trung Thu ư, xa xỉ quá!

Vậy mà khi xe hàng của Tín Thác ủy thác tới nơi, niềm vui thật sự vỡ òa ra. Từng thùng bánh thơm vuông vắn có nhãn hiệu sản xuất với hàng chữ đỏ "Bánh Trung Thu- quà của Lòng

Thương Xót", lại thêm một thùng quà khác mà người chuyển hàng bảo là rất đặc biệt.

Vâng phần quà đặc biệt ấy con được hạnh phúc mở ra, là Tập San "Nhờ Mẹ đến với Chúa", CD bài giảng, và máy nghe 500 Bài Giảng Lòng Chúa Thương Xót của cha và cộng đoàn gửi để làm vơi nỗi buồn của bệnh nhân chỉ còn biết hướng tới Chúa bằng thân xác liệt lào trên giường bệnh.

Con cũng được vinh dự khi run run bật nút cái máy nghe giảng, để bệnh nhân dẫu trẻ, già, đau ít, đau nhiều lặng đi cùng nhau nghe một đoạn bài giảng về Lòng Thương Xót hải hà của Chúa.

Đám trẻ con thì khác hẳn, ánh mắt chúng sáng ngời hướng tới những thùng bánh thơm phưng phức.

Trẻ con không biết nói lời cảm ơn sáo rỗng trịnh trọng nặng hình thức, nhưng những ánh mắt rạng rỡ, nụ cười thật tươi hồn nhiên, tay cầm chiếc bánh không dám đưa lên miệng cắn sợ hết, những bàn chân lon xon chạy giáp vòng kia hơn mọi lời cảm ơn!

Rất tiếc, con phải về trường, không kịp cùng các sơ chung tay buổi đại tiệc trăng Tín Thác của bệnh nhân và trẻ thơ làng phong Eana. Nhưng bước chân con lần này rời buôn làng sao thấy nhẹ nhõm, không quá mặc cảm về thân phận của mình. Ước chi sau này trở lại buôn làng, ngoài bổn phận một cô giáo, con khoác lên mình chiếc áo đỏ thiện nguyện Tín Thác, mang yêu thường từ Lòng Chúa Thương Xót đến với các em của bản làng con, tiếp cho chúng niềm vui, niềm tin, sự trong trẻo của một vầng trăng Tín Thác không hề có một cách ngăn phân biệt. Trong Lòng Thương Xót Chúa, làm gì có phân cách, phân biệt, thành kiến, loại trừ, tị hiềm, ganh ghét, đúng không cha?

Cao Nguyên
Trăng Tín Thác 2015

2- Lá Thư viết vội của một người cha nơi vùng chè Thái Nguyên miền Bắc

Xin chào cha linh hướng và nhóm Thiện Nguyện Tín Thác

Chiều nay sau khi đi làm từ tận một giáo xứ nghèo nơi tỉnh Thái Nguyên xa xôi, về nhà thật sự đã rất mệt, cha và cộng đoàn cũng đã biết nghề hái chè thế nào mà. Mang tiếng là cảnh vẻ, công việc nhẹ nhàng tỉ mỉ, tưởng chỉ dành cho những bàn tay phụ nữ nhẹ nhàng, nhưng khi làm mới biết, nghề hái chè cực khổ và nhọc nhằn thế nào!

Vậy mà chiều nay vừa bước vào nhà, con nghe tiếng thằng con trai 10 tuổi hát líu lo, nhảy múa khắp nhà, chưa từng reo vui phấn khởi như thế bao giờ. Mẹ cháu mất từ lúc cháu còn nhỏ, một tay con nuôi cháu. Lớn lên thiếu tình thương của mẹ, tính khí nó cũng hay cọc cằn, nhiều khi con bất lực trong việc dạy dỗ nó. Đứa con trai nhỏ tính tình bướng bỉnh đấy, đi làm về con vẫn thường phải nhắc nó tắm rửa, học bài. Nó vẫn phụng phịu với con, dù không cãi lại. Cuộc đời nó đã thiệt thòi vì không có bóng dáng mẹ. Con là một người có Đạo, nhưng cuộc sống khắc nghiệt, gà trống nuôi con thật là vất vả. Nhiều khi đêm về nhìn lên tượng Chúa chịu đóng đinh trên cây thánh giá chỉ dám cầu nguyện âm thầm. Mong cháu luôn khỏe mạnh bình an trong tay Chúa.

Thế mà hôm nay, con thấy con trai con chạy ra ôm chầm lấy con, miệng không ngớt những lời dễ thương: *"Bố đi làm mệt không? Hôm nay con làm bài xong, tắm sạch sẽ. Chút nữa bố con ta cùng nhau sẻ tấm bánh ngon này, ăn mừng ngày lễ có ông trăng tròn!"*

Ngạc nhiên lắm. Tỷ tê ôm cháu một hồi. Cháu bảo hôm nay cô cho về sớm, các bạn rủ nhau lên nhà thờ nhận bánh. Cháu cũng vì sự rủ rê của chúng bạn *(thật may, là một sự rủ rê hữu ích!)* đến nhà thờ để được nhận bánh, cũng ngỡ chỉ là tấm bánh

làm vui lòng trẻ con trong giây lát mà thôi. Nhưng tấm bánh ấy không chỉ là của ăn thoáng chốc. Cháu kể lại cháu đã gặp những anh chị mặc áo đỏ rất dễ thương. Hỏi ra con mới biết đó **"Bánh Trung Thu- quà của Lòng Thương Xót"** từ Sài Gòn của cha và nhóm thiện nguyện Tín Thác gửi ra. Nhóm cầu nguyện LTXC ở đây đã "mượn" hình ảnh các anh các chị nhóm thiện nguyện Tín Thác làm buổi trao quà thêm xôm tụ *(Cháu nói không rõ, con phải hỏi mãi mới biết đó là nhóm thiện nguyện Tín Thác).* Khi biết con trai con mồ côi mẹ từ bé, các anh chị không chỉ tặng quà, mà còn dẫn cháu ra một góc tỉ tê thăm hỏi. Thằng bé của con khi kể đến đoạn này nó đã khóc. Nó bảo: *"Con đâu thích bướng bỉnh. Con đâu thích bị bố mắng. Chỉ vì lên lớp nhiều bạn vô ý cứ chọc vào nỗi đau. Con mới đâm ra chán ghét như thế!"*

Tấm bánh của Lòng Thương Xót đã tái sinh lại đứa con nhỏ của con. Chẳng tính toán tới giá trị miếng bánh, dù không phải quá lớn lao, nhưng cái tình, cái nghĩa, lòng xót thương của Thiên Chúa nằm trọn trong tâm tình nhóm thiện nguyện Tín Thác đã quan tâm đến con trai con từ tận những điều nhỏ bé như thế.

Niềm tin của con vào Thiên Chúa được thổi bùng lên mạnh mẽ hơn bao giờ hết. Lúc viết những dòng này, thằng con của con đã ngủ say. Hai bố con đã cùng chia sẻ tấm bánh tâm tình, "Bánh Trung Thu- quà của Lòng Thương Xót" từ phương xa gửi về, tấm bánh chứa đựng điều kỳ diệu làm tâm hồn đứa nhỏ không mẹ hóa ra nồng ấm và thương yêu.

Ngày mai con sẽ gởi bức thư này ra bưu điện đến tay cha và cộng Đoàn. Con cũng sẽ xin về sớm, dẫn con trai của con đi ngắm một vòng phố phường. Thái Nguyên mùa này trời không mưa lại mát mẻ, con sẽ dành thêm nhiều giây phút trọn vẹn cho con trai trong mùa Trung Thu yêu thương này.

Chúng con cảm nhận đậm đà tình yêu của Lòng Chúa Thương Xót qua nhóm thiện nguyện Tín Thác đã quan tâm đến con của con và các em nhỏ nơi đây.

Xin cảm ơn cha và cộng đoàn rất nhiều.

Vùng chè Thái Nguyên

3- Lời Tâm Giao

Con cám ơn cha và Nhóm Thiện Nguyện Tín Thác nhiều. Con đã nhận được quà Trung Thu cha và nhóm gởi qua Sr Hạnh.

Con nhận được 200 bánh Trung Thu và 1 thùng sách Lòng Chúa Thương Xót. Con sẽ gởi đến các em và bà con Buôn làng. Chắc chắn Niềm Vui Trung Thu sẽ lớn gấp bội bởi Tình Chúa và Tình cha quả là ấm áp, luôn quan tâm đến từng con chiên xa gần. Chúng con chưa dám ngỏ ý, nhưng cha đã ân cần, ưu ái, yêu thương. Nguyện Chúa ban tràn dạt tình yêu và Ân Sủng của Ngài trên cha mãi mãi.

Chút cảm nghiệm: *"Tạ ơn Chúa, bởi hôm nay nhận được một cú điện thoại báo tin là quà Trung Thu đã tới buôn làng. đi nhận quà với lòng rạo rực niềm vui khôn tả, bởi thấy lòng Chúa quá ư dào dạt. Sống ở vùng sâu vùng xa, ít khi nhận được chiếc bánh Trung Thu chính hiệu. Nhưng hôm nay, Ngài quả là chơi đẹp, vì chưa dám nghĩ tới, cũng chưa có thời giờ để ngỏ ý, ấy thế mà Ngài đã đi sâu tận con tim cõi lòng con cái để ban cho một cách nhưng không và hậu hĩ .*

Vâng, đúng vậy, bởi vì từ ngày được tới phục vụ tại buôn làng, lòng người tông đồ luôn cảm kích trước ân sâu nghĩa tình của Người Cha giàu lòng xót thương, chưa hề có dự án trước, nhưng Ngài đã lo lắng một cách chu đáo, quá lòng người tông đồ mong ước .

Biết lấy gì đền đáp vì muôn vàn ơn phúc Ngài đã tuôn đổ trên con tim bé nhỏ, bất xứng đầy tội lỗi. Người Tông Đồ chỉ biết lặng thinh, nguyện cầu, xin ơn Thánh Linh dạy cho biết cách đáp trả Tình Yêu, từ Lòng Chúa tuôn chảy cách lai láng trên những tâm hồn bé nhỏ..."

Cảm nghĩ rất ư mộc mạc, nhưng chân tình...

Vâng, thú thật con không biết viết, và rất ngại chia sẻ, vì ngay từ ngày còn thơ bé, điểm văn của con luôn ở mức dưới trung bình. Hiện tại con làm được gì không phải là do công con, nhưng tất cả Chúa đã làm trong con và làm thay con.

Con kính cám ơn và nguyện chúc cha được sớm toại nguyện, để phục vụ và rao giảng Lòng Chúa Thương Xót cho muôn người .

Nữ Tu Maria Têrêsa Nguyễn Thị Đức
Dòng Nữ Vương Hòa Bình- Daklak

4- Ghi nhận của một thiện nguyện viên Tín Thác Giáo Phận Vĩnh Long

*"Hòa vào niềm vui năm Thánh Lòng Thương Xót sắp đến, nhóm thiện nguyện Tín Thác đã dấn thân trong hành trình thăm viếng, tặng **"Bánh Trung Thu- quà của Lòng Thương Xót"** cho con em gia đình có hoàn cảnh khó khăn thuộc nhiều giáo xứ nơi miệt Đồng Bằng Sông Cửu Long.*

*Đã lâu lắm rồi, các em thiếu nhi nơi đây qua những mùa Trung Thu buồn bã, chỉ biết thèm thuồng nhìn đám trẻ con phố thị ăn những cái bánh Trung Thu thơm ngon. Năm nay các em được các anh chị thiện nguyện đến tận nơi sinh hoạt ca hát tặng lồng đàn và trao tận tay các em niềm vui trẻ thơ dịp tết trung Thu đó là **"Bánh Trung Thu- quà của Lòng Thương Xót".***

Từ sáng sớm Chúa Nhật 13-9-2015, các em đã tề tựu nơi sân nhà thờ Cái Tắc - GP Vĩnh Long. Nhóm thiện nguyện Tín Thác đang vui vẻ chờ sẵn chào đón các em, mặc dù các anh chị mới trải qua một chuyến đi xa từ tận Sài Gòn lên đây.

Các em ai cũng quần áo xúng xính, nhìn các em tung tăng thấy mà thấy thương, bộ quần áo các em đi lễ cũng là bộ đồng phục đi học hằng ngày. Gia đình nghèo, cha mẹ làm lụng nơi ruộng lúa đìa tôm cả ngày quần quật mới đủ ăn, cố hết sức mới lo cho các em đi học được thì có dư dả gì đâu mà sắm sửa áo quần đẹp xúng xính đi lễ hội Trung Thu, thêm lồng đèn bánh trái, của đâu mà xa xỉ vậy!

Những bà mẹ nghèo đi cùng các em hôm nay nhận **"Bánh Trung Thu- quà của Lòng Thương Xót"** đều có chung tâm trạng vui tươi phấn khởi. Chị Trần Thị Thu Thủy một phụ huynh cho biết con gái của chị khi được thông báo hôm nay có ngày hội Trung Thu ở nhà thờ, cháu vui lắm, diện đồ từ rất sớm, cứ luôn miệng nhắc mẹ đi nhanh cho kịp, chỉ sợ đến nơi đã tan hội mất rồi!

Hòa trong tiếng nhạc Trung Thu rộn ràng, là những bài ca ngợi Thiên Chúa, vui Trung Thu có Chúa bên mình. Các em cầm đèn Trung Thu trong tay, ca hát múa nhảy với cha sở, các sơ, các thầy và nhóm thiện nguyện Tín Thác. Tất cả dường như đã trở nên trẻ thơ. Hồn nhiên ca hát nhảy múa vui cười. Cha sở làm phép bánh rồi các em lần lượt đến nhận bánh Lòng Thương Xót. Không chỉ trẻ thơ, mà mọi người tham dự đều rộn ràng hạnh phúc. Tấm Bánh Thương Xót mùa Trung Thu mang ý nghĩa hạnh phúc như thế đó..."

Trích lại một chút thư tín, điểm lại một chút thông tin, cho thấy sức lan tỏa của hành trình thăm viếng tận nơi, trao tặng **"Bánh Trung Thu- quà của Lòng Thương Xót"** của nhóm thiện nguyện Tín Thác trong Mùa Trăng Tín Thác, thực sự đã tròn vẹn, lung linh niềm vui, tràn đầy ân tình Lòng Chúa Xót Thương.

Trăng Tín Thác
2015

trang thơ tháng mười

CHUỖI YÊU

Bước đời lầm lũi, xót xa
Nghe lòng hiu quạnh, trầm tư sớm chiều
Hồi chuông đánh thức giấc sầu
Bồi hồi sám hối nhói đau cõi lòng

Lửa nào cháy nóng rực hồng
Đêm ngày thiêu đốt giữa vùng ăn năn
Hướng tâm khát vọng hồng ân
Sợi dây tội lỗi trói chân con này

Xin Thiên Chúa xót thương hoài
Xin Mẹ nguyện giúp cầu thay tội đồ
Đời con một chuyến đam mê
Xin dẫn con về nẻo chính, đường ngay

Tháng Mười xin Mẹ dắt tay
Dẫn con về gặp Chúa ngay tức thì
Kẻo con chết giữa đam mê
Xin thương hướng dẫn nghĩ suy từ đầu

Từng ngày từng hạt ưu sầu
Xin thương kết lại Chuỗi Yêu mặn nồng
Mai Côi – Vui, Sáng, Thương, Mừng
Đời con xin được kính dâng trọn niềm

(kẻ hát rong)

Chứng Nhân LTX tại Hải Ngoại

KINH THÁNG MƯỜI DÂNG MẸ

• Dallas-Texas USA

Con là Theresa Trần Thị Kim Hoa ở Dallas - tiểu bang Texas USA. Con đã được ơn Chúa thương và ban tặng cho con nhiều hồng ân một cách lạ lùng. Cách đây 6 tuần trở về trước, cuộc sống con gần như đã hoàn toàn rơi vào vũng lầy. Gia đình xào xáo, tiền bạc không có, con cái trở tính, trí nhớ giảm dần, ba và em gái bị bệnh. Tất cả mọi sự khốn khó dồn dập đổ trên con. Có nhiều lúc tuyệt vọng chán nản, con đã suy nghĩ, tìm con đường chết để giải thoát.

Tình cờ con lên mạng internet vào trang web muoichodoi.info được nghe bài giảng về lòng thương xót của Chúa. Con đã nghe những bài giảng của cha hết đêm. Rồi con email xin cha và cộng đoàn cầu nguyện cho con là con chiên lạc đàn đã sống xa Chúa suốt 12 năm. Con như Toma, đức tin của con thật là chai đá.

Thật là mầu nhiệm thay! Sau hai ngày cuộc đời con đã hoàn toàn thay đổi. Tâm hồn và thể xác an lành hạnh phúc trong vòng tay nồng ấm và tình yêu bao la của Thiên Chúa và Mẹ Maria.

• Ung Thư ở Úc

Con tên là Hoàng Đình Trí, hiện đang sống bên Úc.

Nay con xin được làm chứng cho lòng thương xót Chúa đã thương chữa lành bệnh con.

Vào ngày đầu năm 2013 con phải vào bệnh viện cấp cứu. Nguyên bên trái mặt của con bị tê mất cảm giác. Miệng bị giật méo qua một bên không kiểm soát được phía bên trái, nên ăn vào là bị rớt ra. Bác sĩ xét nghiệm mãi vẫn không tìm ra bệnh. Đến ngày thứ hai bác sĩ mới kiếm ra bệnh của con, là ung thư thời kỳ cuối của giai đoạn 3. Con được chuyển sang bệnh viện kỹ thuật

cao và chuyên trị ung thư. Ở đây con được 35 lần xạ trị và 15 lần hóa trị. Lúc này người con chỉ còn da bọc xương vì không ăn được gì ngoài ống truyền sữa đưa từ mũi xuống bao tử. Trong lúc cái sống cận kề cái chết, hễ nhắm mắt là con thấy toàn ác mộng, thấy ma quỷ, những người quen biết đã chết.

Gia đình con có 1 người em ở Việt Nam. Em con đã được gặp cha và cha đã nhắn: "Cứ yên tâm, cha và cộng đoàn sẽ cầu nguyện cho con". Và em con giới thiệu cho con nghe bài giảng của cha trên internet. Từ đó hàng ngày con nghe những bài giảng trên trang web muoichodoi.info và đâm ra ghiền từ lúc cũng không biết. Con lần chuỗi, cầu nguyện và tín thác mọi sự cho Chúa. Chúa muốn cất con về thì con cũng xin vâng.

Hai tháng sau bác sĩ quyết định tiếp tục điều trị bằng hóa trị ở giai đoạn 2, chia làm 3 lần, mỗi lần liên tục 5 ngày (cả ngày lẫn đêm). Cứ 1 tuần vào thuốc thì nghỉ 2 tuần. Sau khi vào thuốc được 2 lần, khi chuẩn bị vào đợt 3, bác sĩ cho thử máu thì thấy bạch huyết cầu và hồng cầu xuống thấp nên không thể vào tiếp được. Nếu vào tiếp thì cơ thể chịu không nổi phải đi cấp cứu và họ cho thuốc giải thì nguy hiểm hơn.

Sau 4 tuần nữa khối ung thư phản ứng dữ dội giống như hiện tượng lúc ban đầu phát bệnh. Con vào bệnh viện cho các bác sĩ làm lại SCAN (MRI và Pet Scan). Họ yêu cầu 3 tuần sau làm SCAN lại để định chính xác vị trí và mổ. Trong số này có 3 bác sĩ điều trị và 2 bác sĩ chuyên môn nổi tiếng ung thư đầu và cổ của tiểu bang nơi con sống. Trong 3 tuần này con đọc kinh cầu nguyện liên tục, cả gia đình ở Mỹ và VN cũng đều cầu nguyện cho con.

Sau 3 tuần, con quay lại bệnh viện để làm scan và chuẩn bị mổ thì phép lạ đã đến với con. Các chuyên viên scan, các bác sĩ đều ngạc nhiên: khối ung thư ấy đã biến mất. Họ không hiểu tại sao? Họ hỏi con ở nhà có dùng thuốc gì không? (Vì họ nghi ngờ người châu Á dùng thuốc Tàu.) Con trả lời là không dùng thuốc gì cả, chỉ cầu nguyện lòng thương xót Chúa thôi. Khi bác sĩ cho con biết không còn dấu hiệu ung thư, con yêu cầu họ nhắc lại lần nữa vì không tin vào tai của con, sợ con nghe lầm chăng.

Họ nhắc lại lần nữa là "Anh đã hết bệnh, 3 tháng nữa tái khám lại".

Bước ra khỏi bệnh viện, người con cứ như bay bổng, vội vàng vào lấy xe. Con thét lên: "Lạy Chúa, con tạ ơn Chúa!" Con thét lớn đến nỗi người chạy xe song song phải nhìn qua. Con tạ ơn Chúa suốt quãng đường về nhà. Con sẽ làm chứng trước cộng đoàn khi con có dịp về VN.

• New York-USA

Con tên Phạm Thanh Hiếu, 33 tuổi, đang sống ở New York bên Mỹ. Hôm nay con gọi phone cho cha và được gặp cha, con rất mừng và hạnh phúc. Con cám ơn cha đã đem con trở về với Chúa, giúp con sống tốt hơn qua những bài giảng về lòng Chúa thương xót của cha.

Năm 2011 con về Việt Nam, lần đầu tiên con đến nhà thờ Chí Hoà, lúc đó con vẫn chưa biết đến Lòng Thương Xót Chúa là gì. Con nhớ trước khi tham dự thánh lễ con đã đến tòa giải tội, con nói với cha rằng con là người có Chúa, nhưng con chưa tin vào Chúa, và cha có nói với con: "*Cầu xin Chúa cho con được yêu mến Chúa bằng một tình yêu chân thật".* Từ ngày đó con biết đến Lòng Thương Xót Chúa. Cuộc sống đạo của con bắt đầu thay đổi, con không bỏ lễ Chúa nhật nữa. Mỗi ngày trước khi đến chỗ làm con đều ghé qua nhà thờ đọc kinh Lòng Thương Xót Chúa. Thế nhưng con không biết lần hạt Lòng Thương Xót Chúa, con chỉ biết đọc Kinh Lạy Cha, Kinh Kính Mừng, Kinh Tin Kính và chuỗi Thương Xót thôi. Ngày nào cũng vậy, con biết đó là ơn Chúa đã ban cho con rồi, con cám ơn Chúa.

Bây giờ con biết lần hạt chuỗi Lòng Thương Xót Chúa rồi. Con còn siêng năng lần Hạt Mân Côi nữa. Con cảm nhận con được bình an trong Chúa và Mẹ Maria.

Con nói với cha một chút về con. Gia đình con là Công giáo, con không sống chung với gia đình 20 năm rồi, và cũng khô khan nguội lạnh lắm lắm. Cha mẹ con có nhắc nhở nhưng hình như con không nghe. Bây giờ, con biết tìm về với Chúa là hạnh phúc. Nhiều lần nghe cha giảng, con thấy mình nhiều tội lỗi

lắm, nước mắt con cứ tuôn rơi, trong lòng con rất cảm động, xót thương anh chị em mình.

Cảm ơn cha đã đem Chúa đến với con và mọi người. Con luôn cầu nguyện cho cha dồi dào hồng ân Chúa và vâng theo thánh ý Chúa.

Phạm Thanh Hiếu- New York USA

• Thai Nhi Bệnh Tim ở Cali USA

Thưa cha, con là Cao Hoàng Yến, ở Cali USA. Con biết đến Lòng Thương Xót Chúa và lời giảng của cha thật tình cờ. Lúc đó, con mang thai gần 5 tháng, lúc siêu âm bác sĩ phát hiện thai nhi không bình thường ở tim và họ cũng nghi ngờ thai nhi bị nhiễm sắc thể, giống như bệnh down.

Khi nghe họ nói, con như kẻ điên dại, thật tình lúc đó con vẫn chưa nghĩ đến Chúa để cầu xin. Họ hẹn con quay trở lại để lấy nước ối, nhưng con quyết định lấy tại chỗ không cần quay lại, về đến nhà con kể lại mọi chuyện cho gia đình nghe.

Thấy con tuyệt vọng đau khổ, dì con bên Việt Nam gọi điện sang an ủi và kêu con gọi điện cho cha Trần Đình Long ở Việt Nam giảng về Lòng Thương Xót Chúa. Dì con nói, rất nhiều người nhờ vào lời cầu nguyện của cha và cộng đoàn dân Chúa, họ đã tin tưởng và được chữa lành. Lúc đó, con mới gọi điện cho cha, kể cho cha nghe tất cả mọi chuyện, chẳng biết cha có nhớ không? Lúc đó cha nói để cha cùng cộng đoàn cầu nguyện cho con của con.

Sau đó một tuần con nhận được kết quả thử nước ối là rất tốt, không có bệnh down, chỉ bệnh tim bẩm sinh thôi. Vậy là Chúa đã nhận lời những kẻ cầu xin và tin vào Ngài. Từ đó trở đi, mỗi tuần cứ vào ngày Chúa Nhật vợ chồng con cùng đi cầu xin Đức Mẹ, đọc kinh xin Mẹ cầu bầu Chúa ban cho con và thai nhi được bình an. Mọi chuyện diễn ra tốt đẹp cho đến ngày con sinh.

Cũng phải nói thêm, thời gian sau này con được chuyển lên bệnh viện lớn để theo dõi thai phụ có con bị tim bẩm sinh. Khi gặp bác sĩ chuyên khoa, họ khuyên con nên phá bỏ thai vì sinh ra rất khó nuôi. Họ nói cho con nghe từng giai đoạn, sau khi sinh một tuần phải giải phẫu, rồi đến 3 tháng sau phải giải

phẫu thêm lần nữa, và cuối cùng phải thay tim trước 4 tuổi. Họ nói thêm, tim của con con rất phức tạp, khó mà vượt qua 2 cuộc giải phẫu. Thế nhưng, con là người Công giáo và Giáo hội không cho phép bất cứ ai cướp đi mạng sống của kẻ khác ngoài Thiên Chúa.

Nói thật với cha, lúc đó con rất lưỡng lự, cũng may được gia đình an ủi động viên cứ để tự nhiên cho bác sĩ cứu chữa, còn phúc phần thì để Thiên Chúa lo liệu. Vậy là con quyết định giữ lại đứa bé, không nghĩ tới việc phá bỏ thai nữa.Hằng ngày, cứ vào đúng 3 giờ chiều, con đọc kinh van nài Lòng Chúa Thương Xót. Chúa đã lo liệu ban cho con những gì con cầu xin, ngay cả việc khi con đau bụng chuyển dạ, Chúa cũng đã ban ơn cho con "vượt cạn" rất nhanh.

Thời gian con nuôi cháu quả là thử thách đầy gian khổ. Có những lúc tưởng như Chúa đã cất cháu về, nhưng đó chỉ là sự thử thách của Chúa với vợ chồng con. Một năm đầu thật là khó khăn, nếu không nghĩ đến hoa quả Chúa ban cho vợ chồng con, thì chắc là con không vượt qua được. Cháu nuôi rất khó, bác sĩ chuyên khoa phải theo dõi chế độ ăn uống. Cháu không biết tự bú, phải dùng dây đút vào mũi để truyền sữa và uống thuốc. Những đêm cháu quấy khóc, con khó chịu bực mình, nhưng mẹ con khuyên không được buông xuôi, phải cố gắng vượt qua, nếu không Chúa sẽ lấy đi những gì mình không đón nhận. Từ đó, mỗi lần gặp khó khăn con lại kêu cầu "Vì cuộc khổ nạn đau thương của Chúa Giêsu Kitô, xin Cha thương xót con, và ban cho con vượt qua mọi khó khăn", thế là cháu nuôi dễ hơn.

Khi cháu được 14 tháng, mỗi tuần con đều mang cháu đến làm quen với tượng Đức Mẹ, dạy cháu hôn chân Đức Mẹ và tập làm quen với hình ảnh và tượng Chúa treo trong nhà.

Cha ơi, giờ đây cháu đã được 22 tháng, mỗi lần thấy tượng Chúa hay Đức Mẹ đều chỉ tay muốn ai đó bế lên để hôn và lấy tay đụng vào Chúa và Đức Mẹ, rồi để lên đầu hay tim, chỗ đã giải phẫu. Nhờ ơn Chúa, Đức Mẹ cùng Thánh Giuse, giờ đây cháu rất khỏe mạnh, nhìn vào chẳng ai nghĩ cháu bị tim bẩm sinh vì cháu rất năng động, phá phách như bao đứa trẻ khác. Cha ơi, chồng con là người ngoại đạo, rất cứng đầu, con khuyên

mấy cũng không chịu theo đạo, xin cha cầu nguyện cho chồng con sớm nhận biết được Thiên Chúa.

Mỗi lần rủ đi viếng Đức Mẹ không biết anh có tin hay không nhưng anh rất vui vẻ đi. Bây giờ có đang mang thai đứa thứ 2 và sinh vào cuối năm này. Con mới kiểm tra, kết quả rất tốt và đó là do Thiên Chúa ban cho.

Con nhận được rất nhiều hồng ân từ Thiên Chúa. Cha ơi, không biết con có tham lam hay không, mỗi lần đi lễ hay đọc kinh con đều xin "Lạy Chúa, nếu đẹp lòng Chúa xin Chúa cho con của con được bình an, sau này được Chúa chọn làm tông đồ của Chúa đi khắp nơi rao giảng và làm chứng cho Ngài, vì nhờ ơn Ngài con mới được như ngày hôm nay". Con đặt tên thánh cho cháu là Phêrô, "nghĩa là đá, trên đá này Thầy sẽ xây Hội thánh của Thầy.

Lời cuối, con chúc cha được mọi ơn lành của Chúa. Xin Chúa ban cho cha mọi sự sáng suốt để cha tiếp tục con đường phục vụ cho Chúa. Con đã từng hứa với Chúa rằng là khi cháu được 3 tuổi con sẽ mang cháu về gặp cha và kể cho cha nghe mọi chuyện và làm chứng cho Chúa.

Con - Cao Hoàng Yến
<yencao1984@yahoo.com>

Chứng Nhân LTX tại Việt Nam

CHUỖI KINH DÂNG MẸ LÒNG THƯƠNG XÓT

• Giáo Phận Xuân Lộc

Con là Giuse Nguyễn Minh Tuấn, thuộc Giáo Phận Xuân Lộc. Hôm nay con gởi email cho cha để làm chứng cho Lòng Thương Xót Chúa.

Con biết đến Lòng Thương Xót Chúa vào tháng 6/2012 qua cuốn Tập San "Nhờ Mẹ Đến Với Chúa" mà cha xứ gởi cho gia đình con. Khi đọc xong, con thấy mình tội lỗi quá. Trước đây con khô khan nguội lạnh lắm dù gia đình con là đạo gốc. Con chỉ biết sống và nghĩ cho mình. Khi đọc xong Tập San, con muốn đi nhà thờ để cầu nguyện.

Lúc đó con mới lấy vợ được mấy tháng. Vợ con đang mang thai, nhưng ốm yếu. Khi đi siêu âm, bác sĩ nói chắc là khó sanh vì không có sức khỏe. Con lo lắm vì lúc đó con thiếu nợ gần 40 triệu gồm cả tiền lời, nếu sanh mổ thì con không có tiền để lo cho vợ con. Vậy là con cầu nguyện xin Chúa xót thương con người tội lỗi và yếu đuối. Chúa đã nhận lời con. Vợ con đã sinh em bé được mạnh khỏe, sinh tại trạm xá, vì con ở vùng sâu vùng xa không có bệnh viện, chi phí chỉ hết 1 triệu thôi.

Sau đó Chúa giúp con làm ăn buôn bán được tới giờ. Bây giờ con dành dụm trả được gần hết nợ rồi. Trước khi đến với lòng Chúa thương xót con buôn bán ế ẩm, có khi một ngày chỉ kiếm được có 10000 đồng. Con tính bỏ nghề, đi làm mướn, để có tiền lo cho vợ con. Sau khi đến với lòng Chúa thương xót, con đã được Chúa xót thương. Mặc dù con khô khan nguội lạnh, tội lỗi, yếu đuối, bỏ Chúa nhiều năm, nhưng Chúa vẫn thương xót con. Chúa vẫn thương xót ngay cả khi con vấp ngã.

Khi được cha rẩy nước thánh ban phép lành, con cảm nhận như có một luồng điện chạy vào người con, làm con tỉnh ra, con thấy bình an nhiều lắm. Khi ra về, con phải quá giang xe, xe không còn chỗ, con phải ngồi dưới sàn xe, nhưng con không thấy

mệt. Từ sáng đến tối không ăn uống gì nhưng con vẫn không thấy đói. Từ đó trở đi, con không bỏ một bài giảng nào của cha, ngày nào con cũng nghe trên web muoichodoi.info và cầu nguyện Lòng Chúa Thương Xót.

Con cảm nghiệm được Chúa yêu thương con lắm. Ơn lớn nhất Chúa ban cho con, đó là nhận biết và quay trở về với Lòng Thương Xót Chúa. Xin cha cầu nguyện cho con vững lòng tin vào Chúa, và thêm sức để con vác thập giá mình hằng ngày mà theo Chúa cho nên.

Con Giuse Nguyễn Minh Tuấn
nguyentuanmobile2013@gmail.com

• Giáo Phận Sài Gòn

Con tên là Lâm Thúy Hà, năm nay 36 tuổi. Con lấy chồng và ở nhà chồng tại quận 3, thuộc giáo xứ An Lạc. Con không phải là người Công Giáo, con theo đạo Tin Lành. Gốc con cũng không phải là đạo Tin Lành mà là Phật Giáo, nhưng con được ơn Chúa và được Chúa chọn làm con cái Người. Con rất thích đạo Công Giáo vì thánh lễ uy nghiêm, và hơn hết là có Chúa Giêsu yêu thương con vô điều kiện.

Lúc con mang thai được 32 tuần, tính ra tháng thì chưa được 8 tháng, nhưng lúc đó hàng xóm ai nhìn cũng nói là con sắp sinh rồi vì bụng to và xệ lắm. Ngày khám thai, con đi không nổi, phải bợ cái bụng mới đi được. Bác sĩ nói con có nguy cơ sinh non, lúc đó em bé mới có 1kg9 thôi.

Bác sĩ bắt con phải nằm, không được đi đâu hết. Con buồn lắm, vì nếu sinh non thì nuôi rất cực và tốn kém. Em bé sinh non nên phổi rất yếu, phải chích thuốc trợ phổi, một mũi chích là mười mấy triệu đồng, gia đình con làm sao có tiền mà nuôi con như thế. Tiền ăn còn không có, làm gì có tiền chích thuốc, và sức khỏe con cũng không chịu nổi. Con có một người chị sinh non nên con biết việc nuôi bé sinh non cực khổ tốn kém thế nào.

Trong lúc lo lắng hoang mang, con lên mạng tìm tên cha Trần Đình Long và con lần tìm địa chỉ của cha, vì con nghe nhiều người nói về cha. Vô tình con tìm được email của cha, và

con viết thư nhờ cha cầu ngyện cho con. Nói chúng lúc đó buồn thì viết vậy thôi, chứ con nghĩ không biết tới bao giờ cha mới đọc thư và trả lời con nữa, vì con nghĩ cha bận lắm.

Thật không ngờ, 1 giờ con gởi email thì 5 giờ con nhận được thư của cha. Đọc thư cha mà con khóc như mưa, vì con biết Chúa nghe lời con cầu nguyện rồi mới nhanh như thế. Cha đã nhận lời cầu nguyện của con và trong thư cha còn cho con số điện thoại, và nói nếu con đi sinh mà không có tiền thì nhắn tin cho cha biết. Con vô cùng cảm động và được an ủi rất nhiều. Thế là con nằm ở nhà nghỉ ngơi, nhưng nói là nằm chứ con đi hoài à, không nằm yên được một chỗ.

Một tuần sau, con đi khám thai lại và em bé lên được 2kg4, người con rất nặng nề và mệt mỏi lắm. Con đi không nổi, ngay cả việc đứng ngồi cũng không yên. Con nghĩ là bây giờ Chúa muốn cho đẻ là đẻ thôi chứ giữ cũng vậy, cho nên con đứng dậy đi luôn không nằm một chỗ nữa. Con đi lung tung, thậm chí đi xe máy, nhưng vẫn không đẻ được!

Hai tuần sau, khi đi khám lại, bác sĩ nói có dấu hiệu sinh nên phải nhập viện, nhưng vào bệnh viện lúc đó cũng không đẻ, con cũng không đau đớn gì. Lúc đó thai nhi được 36 tuần tuổi, nhưng nếu sinh lúc này thì em bé vẫn còn non lắm, sẽ không tốt cho em bé. Con nằm bệnh viện được 3 ngày thì bác sĩ cho về vì không có đau nên không cho sinh.

Về nhà, con đi như bay, đi lung tung, không nghỉ ngơi gì hết, giặt đồ lau nhà bình thường, nhưng vẫn không sinh được. Lúc đó con rất muốn được sinh để người con nhẹ nhàng vì mệt mỏi lắm, nhưng vẫn không sinh được.

Hai tuần sau, thấy đau bụng, con vào bệnh viện và con phải mổ vì đẻ không nổi. Nằm trên bàn mổ con chỉ cầu nguyện: "Lạy Chúa, xin ban bình an cho con. Con tín thác vào Chúa". Bác sĩ gây mê, nhưng con không bị mê. Bác sĩ tưởng con bị mê rồi, nhưng con chỉ tê cái chân thôi, cái bụng không có tê. Bác sĩ chuẩn bị tiến hành phẫu thuật, nhưng tự nhiên con có cảm giác giống như là bị dao lam cứa vào cái tay. Con nói: "Bác sĩ ơi, đau lắm!" Mà lúc đó Chúa thúc con nói, chứ con chỉ cảm thấy hơi rát thôi, đâu có đau dữ vậy. Bác sĩ kiểm tra lại mới biết con không

thấm thuốc mê. May mà lúc đó con kêu lên kịp, chứ nếu không, bác sĩ cầm dao cắt xuống mà người con chưa thấm thuốc mê là con chết liền chứ không thể sống nổi, vì khi phẫu thuật phải cắt tới 6 lớp mới tới em bé. Bác sĩ gây mê cho con, đến 1g30 tỉnh lại, con thấy mình đang nằm trong phòng hậu phẫu.

Lúc đó, con thầm kêu lên rằng: "Lạy Chúa, cảm tạ Chúa vì con của con còn sống!" Em bé được 3kg3, bụ bẫm vô cùng, mẹ tròn con vuông. Hai mẹ con con bình an đến lạ thường. Bây giờ em bé đã được 6 tháng và rất dễ thương, lanh lợi. Để đáp lại tình yêu Chúa dành cho con, con đã đi học giáo lý, và sắp tới 3 mẹ con của con sẽ được rửa tội chung một ngày. Thật là tuyệt vời cha ạ, điều này con đã hứa với Chúa lâu rồi, tuy chưa chính thức là Kitô hữu nhưng mấy năm qua con vẫn cầu nguyện, đi lễ và đọc kinh ở nhà thờ. Con cảm thấy Chúa yêu thương con nhiều lắm vì con không ra gì hết. Cha ơi, con bội tín, tội lỗi vô cùng, nhưng lúc con kêu cầu Người thì Người vẫn cứu con. Qua đây con cũng xin cảm ơn cha và cộng đoàn đã hiệp ý cầu nguyện cho con lúc bơ vơ lạc lõng và cha đã an ủi con.

Con, Thúy Hà
vuonglam75@yahoo.com

• Giáo Phận Đà Lạt

Con tên Maria Phạm Nhật Tâm, ở giáo sứ Lán Tranh, Bảo Lộc.

Trước khi lập gia đình, con đã theo đạo Công Giáo, nhưng con rất ít khi đọc kinh, đi lễ lúc nào cũng mang tâm trạng buồn chán, và chỉ sống theo kiểu thế gian. 10 năm trôi qua, con hời hợt với Chúa, thế mà Ngài vẫn thương ban cho con rất nhiều hồng ân, mà con đâu có nhận ra để tạ ơn Chúa và quay về với Ngài.

Rồi một ngày kia, con bị cám dỗ phạm tội nặng, không chống lại được. Con cảm thấy việc làm của mình không đúng, và con không thể tìm được bình an, lúc nào cũng lo lắng sợ hãi chính mình.

Thế rồi con được một người bạn giới thiệu về lòng Chúa thương xót, và cho số điện thoại của cha. Con vui mừng vô cùng.

Buổi tối đi làm về, con nhắn tin xin cha cầu nguyện. Cha an ủi động viên: "An tâm phó thác vào Chúa..." Lòng con nhẹ vơi, và con từ bỏ ý định tội lỗi ấy. Lòng con có Chúa rồi, con vui lắm...

Khi nghe bài giảng của cha, con mê lắm, ngày nào cũng mở nghe. Rồi hàng ngày con đọc chuỗi Kinh Lòng Thương Xót, chuỗi Mân Côi, có lúc quên thì lại mở sách. Thật lạ lùng, chỉ mới biết có 2 tháng nay, mà Chúa biến đổi con rất nhiều.

Từ đó, con như nai đang khát gặp dòng suối mát. Con học theo những người nhân chứng trong bài giảng, biết chia sẻ yêu thương mọi người. Hằng ngày con nhặt phế liệu rơi trên đường, gom lại bán đi gửi đi làm bác ái.

Con chỉ là một giáo viên mầm non nghèo, nhưng con nghĩ điều đó không quan trọng. Chúa cần tấm lòng của mình, con cũng gủi được chút ít làm bác ái. Con sẽ cố gắng làm việc nhiều hơn để dành dụm giúp đỡ người khó khăn hơn mình. Được nghe bao nhân chứng lòng thương xót trong bài giảng kỳ diệu quá, như liều thuốc tiên cho tâm hồn mình. Con nghĩ là mình sẽ làm nhân chứng lòng thương xót Chúa không ở đâu xa, chính trong gia đình mình và những người xung quanh mình.

Ôi tình yêu Thiên Chúa biết lấy chi báo đền. Con cố gắng yêu thương học trò của con hơn, không cáu gắt, thản nhiên chấp nhận khó khăn, vui lòng làm việc thì thật hạnh phúc. Tạ ơn Chúa đã cho con được chạm vào Ngài để thấy cuộc đời này tươi đẹp biết bao, và nhận ra mình sống trên đời có ý nghĩa hơn. Chúa đã cứu linh hồn tội lỗi của con, cho con nhận ra việc làm đúng sai và biết giáo dục con cái yêu thương mọi người.

Con ước mong sao cả gia đình con cùng hiệp nhất đọc kinh mỗi ngày. Xin cho chồng con được Chúa đụng chạm trở về trong tình yêu của Chúa.

Xin Chúa cho cha mạnh khỏe để đi loan truyền lòng thương xót Chúa, cho nhiều người được cứu độ, nhiều người nhận ra Chúa hiện diện trong ta, quanh ta, bên những con người nghèo khó cùng cực.

Đứa con tội lỗi của Chúa
Nhật Tâm
nhattam05091981@gmail.com

• Giáo Phận Kontum

Con là Trần Thị Mỹ Lan, 35 tuổi, ở Đak Nong. Khi mang thai cháu thứ hai được 26 tuần tuổi (gần 7 tháng), con đi khám thai ở bệnh viện Từ Dũ, bác sĩ nói thai nhi bị vẹo cột sống do thiếu một đốt sống lưng, sinh ra sẽ bị liệt nửa người và đã gọi hai vợ chồng con vào chỉ định phải bỏ thai. Bác sĩ bắt vợ chồng con phải ký vào hồ sơ là 3 ngày sau phải quay lại bệnh viện để bỏ thai ngay, không được để lâu, vì thai nhi đã gần 7 tháng, khi bỏ thai sẽ nguy hiểm cho mẹ.

Vợ chồng con nghe tin này như sét đánh ngang tai, trời đất như sụp đổ dưới chân. Chúng con đã van xin bác sĩ xem còn giải pháp nào không, nhưng bác sĩ nói không còn giải pháp nào để cứu chữa cả, nếu không tin cứ đi khắp đất nước Việt Nam này thì kết quả cũng vậy thôi. Bác sĩ còn nói, ở nước ngoài không biết chữa được không chứ ở Việt Nam là khó lắm. Thế là mọi hy vọng dù nhỏ nhất cũng không còn!

Là người mẹ mang thai, con cảm nhận rất rõ ràng thai nhi lớn lên từng ngày, sự cử động của em bé, tim thai đập bình thường, như vậy con phải làm sao đây? Trong lúc bối rối, con đã điện thoại từ bệnh viện Từ Dũ về nhà cho mẹ. Mẹ con nói hãy đến nhà thờ Chí Hòa để cầu nguyện đi, nghe nói ở đó có cha Long làm lễ Lòng Thương Xót hay lắm. Thế là vợ chồng con đón xe đến nhà thờ Chí Hòa, đến nơi nhà thờ đóng cửa, vì lúc đó là 4g chiều ngày thứ 2, con loay hoay tìm núi Đức Mẹ để đến cầu nguyện. Con đứng dưới chân núi Đức Mẹ cầu nguyện, khóc rất nhiều và vô cùng tuyệt vọng. Con không biết mình phải lựa chọn như thế nào đây.

Sau đó, vợ chồng con đón xe về nhà, lúc này gia đình động viên, vợ chồng đồng thuận chấp nhận giữ em bé lại cho dù có chuyện gì xảy ra. Lúc đó, mẹ con đưa cho con "CD 20 Bài Giảng Lòng Chúa Thương Xót" của cha, và nói con hãy nhắn tin xin cha và cộng đoàn cầu nguyện. Con đã nhắn tin và được cha trả lời rằng hãy yên tâm, tin tưởng và phó thác cho Chúa, cha và cộng đoàn cầu nguyện cho.

Nhận được tin nhắn của cha, con như được tiếp thêm sức mạnh và an tâm phần nào. Thế là hằng ngày con sốt sắng nghe

bài giảng của cha. Con cảm nhận rõ hơn Lòng Thương Xót Chúa bao la, và phó thác và tin tưởng vào Chúa. Lúc này con chỉ biết bám víu lấy Chúa, và con nói với Chúa tất cả nỗi lòng, nỗi sợ hãi và lo lắng của mình. Con bắt đầu học thuộc chuỗi Kinh Lòng Thương Xót Chúa và đọc thường xuyên vào lúc 3g chiều, đồng thời cầu nguyện rất nhiều lần trong ngày. Cứ mỗi chiều đi làm về, con lại đến dưới chân núi Đức Mẹ để đọc kinh Lòng Thương Xót Chúa và cầu nguyện.

Khi con mang thai đến tháng thứ 8, có người bạn chỉ cho con đi lễ ở giáo xứ Công Lý, có cha Long làm lễ Lòng Thương Xót Chúa. May mắn thay con gặp cha và được cha đặt tay cầu nguyện cho hai mẹ con. Từ đó, con lại được củng cố thêm sức mạnh và lòng tin vào Chúa.

Đến tháng 12/2014, con đến bệnh viện Từ Dũ để sinh em bé, vì em bé con bị vậy nên bác sĩ chỉ định mổ. Trong lúc chờ sinh cũng như trong phòng mổ, con liên tục cầu nguyện Lòng Thương Xót Chúa. Cuối cùng, Chúa đã nhận lời cầu nguyện của con.

Tạ ơn Chúa! Con đã sinh em bé được mẹ tròn con vuông. Bác sĩ nói em bé bình thường. Vợ chồng con vui mừng không tả xiết. Đến nay con trai con gần 9 tháng rồi, rất lém lỉnh và khỏe mạnh bình thường.

Kể từ ngày cha đặt tay cầu nguyện cho con, con không có cơ hội gặp trực tiếp để báo tin mừng cho cha, mà chỉ nhắn tin thôi. Hôm nay con viết thư này làm chứng về Lòng Thương Xót Chúa. Qua đây, con xin nói với mọi người rằng, Chúa luôn ở cạnh chúng ta, Chúa luôn giang tay che chở hộ phù, cho dù là người có đạo hay ngoại đạo đều được Chúa xót thương. Hãy tín thác vào Chúa.

Con
Trần Thị Mỹ Lan

LỜI KẾT TẬP SAN THÁNG 10-2015

- Linh hồn khốn cực của con không tìm được sự trợ giúp ở đâu ngoài Chúa, ôi Bánh Thánh Hằng Sống. Con đặt trót niềm tín thác của con nơi Trái Tim nhân lành Chúa. Con đang nhẫn nại mong đợi lời Chúa, ôi lạy Chúa. *(NK,1138)*

- Chúa cho tôi hiểu các sự vật trần thế thật phù phiếm. Tất cả những gì xem ra vĩ đại sẽ tan biến như làn khói, và không đem đến sự thong dong, nhưng là nỗi ê chề cho linh hồn. Hạnh phúc thay cho linh hồn nào hiểu được những điều này và chỉ chạm một chân xuống cõi đất.

Sự an ủi của con là được kết hợp với Chúa; mọi sự khác đều làm con mỏi mệt. Ôi, con còn phải chịu đựng bao lâu nữa ở chốn khách đầy này! Con thấy không ai hiểu đời sống nội tâm của con. Chỉ một mình Chúa hiểu con, Đấng ẩn ngự trong tâm hồn con và hằng sống muôn đời. *(NK, 1141)*

- Lạy Chúa Giêsu, bất cứ Chúa dùng con làm gì, con vẫn luôn luôn yêu mến Chúa, vì con thuộc về Chúa. Có hệ gì nếu Chúa để con ở lại đây hoặc đặt con ở một nơi khác, luôn luôn con vẫn là của Chúa.

Lạy Chúa, chính vì tình yêu mà con đã phó mình cho các định quyết vô cùng khôn ngoan của Chúa, và lạy Chúa, thánh ý Chúa chính là lương thực hằng ngày cho con. Chúa biết những nhịp đập của trái tim con, Chúa biết rằng nó chỉ đập vì một mình Chúa, ôi Chúa Giêsu của con. Không gì có thể làm nguôi ngoai lòng khao khát Chúa nơi con. *(NK, 1145)*

Nhờ Mẹ đến với Chúa
Số tháng 11/2015
the Saints
the Soul
Vietnam martyrs
& Divine
Mercy
muoichodoi.info,
tinthac.net
LƯU HÀNH NỘI BỘ

Mừng Kính Các Thánh 1-11

THƯ GỬI CÁC THÁNH

Kính thưa chư thánh,

Trong tình "hiệp thông giữa các thánh", mà "các thánh" đây gồm tất cả những người mang danh Kitô hữu, kẻ còn sống cũng như kẻ đã qua đời, chứ không phải chỉ là những vị đã được Giáo Hội tuyên phong. Con xin kể cho chư vị nghe những câu chuyện thế gian đối xử với nhau khi còn sống và lúc qua đời nhé.

Trong một xóm nọ, có anh chàng "ba trợn" phá làng phá xóm, trộm cắp hút sách, đủ món ăn chơi, ai cũng ngán anh ta. Bữa kia anh đi nhậu về chạy xe ẩu tông vào xe khách, nhiều người bị thương, còn anh sau mấy ngày nằm cấp cứu thì qua đời. Nghe tin, mọi người thở phào nhẹ nhõm! Thế nhưng khi đến phúng điếu, dù nhà anh ta nghèo lắm, thay vì gởi tiền chia sẻ, bà con trong xóm cũng cố mua cho được một vòng hoa tươi với hàng chữ "vô cùng thương tiếc"!

Còn nhiều chuyện tương tự như vậy nữa chư vị ạ. Những chuyện "cười ra nước mắt". Trong một gia đình, khi cha mẹ còn sống, con cái bất hiếu, đối xử tệ bạc, chỉ mong cha mẹ qua đời để thừa hưởng gia tài. Trong một cộng đoàn, anh chị em tu sĩ sống thiếu tình bác ái, không quan tâm đến nhau, đố kỵ, ganh tị, chỉ muốn loại trừ nhau. Trong một giáo xứ, có những con chiên chống đối tìm mọi cách triệt hạ cha xứ… Đến khi những người bị đối xử tệ bạc, bị chống đối, bị loại trừ, được Chúa gọi về, lúc đó những người sống cũng vẫn tổ chức tang lễ linh đình kèn trống sụt sùi khóc lóc với vòng hoa "vô cùng thương tiếc".

Chư vị có thấy buồn cười không ? Lúc sống đối xử với nhau không ra gì, chẳng muốn nhìn mặt nhau. Ấy thế mà khi người ta nằm xuống, vòng hoa lại ghi chữ "vô cùng thương tiếc". Có thương đâu mà tiếc? Tiếc cái nỗi gì? Không thương thật làm sao

xúc động mà khóc được, cho nên phải thuê kèn trống ầm ĩ tỉ tê rền rĩ làm lối xóm mất ngủ. Thậm chí thuê cả đám khóc mướn đến chảy dùm cho những giọt nước mắt cá sấu nữa! Hóa ra những vòng hoa phúng điếu, kèn trống cờ quạt, chỉ mang tính nghi lễ, tính hình thức mà thôi, chẳng nói lên được điều gì chân thật trong đám tang. Những vòng hoa (có đám tang của một ông cố ở miền tây tổng kết được 417 vòng hoa!), liễn trướng đó nếu "quy thành thóc" cũng cứu đói được biết bao gia đình nghèo không có cơm ăn, hay giúp cho bao nhiêu em mồ côi thất học có điều kiện đến trường. Sao không có cái nhìn thực tế để có những hành động bác ái thiết thực như vậy nhỉ ? Có lẽ đó mới là lời cầu nguyện đẹp nhất và có ý nghĩa nhất dành cho người vừa nằm xuống. Chư vị có đồng ý với con điều này không?

Lúc nằm xuống lìa cõi đời này, chư vị có cần con cháu mình tổ chức linh đình tốn kém như vậy không? Thậm chí sau đám tang còn mang nợ nữa. Chư vị có thể "mỉm cười nơi chín suối' khi người thân của mình đổ ra cả trăm triệu vòng hoa phúng điếu cho người chết, trong khi còn biết bao người đang sống dở chết dở vì nghèo đói bệnh tật không ?

Mầu nhiệm "các thánh cùng thông công" là sự hiệp thông giữa 3 thành phần : chư vị là những người đã chiến thắng đang hưởng hạnh phúc thiên đàng, những người qua đời còn đang được thanh luyện nơi luyện ngục, và chúng con những người còn đang chiến đấu tại trần thế.

Trong mọi thánh lễ, chúng con cũng đều hiệp thông với triều thần thiên quốc, với các thánh, với những anh chị em tín hữu còn sống cũng như đã qua đời. Do đó làm gì có "linh hồn mồ côi" không được ai nhớ đến, mà cũng chẳng cần thiết phải rao từng tên linh hồn xin lễ hôm đó. Tấm lòng của mình, ý nguyện của mình, Chúa biết mà, phải không chư vị ? Tội nghiệp nhiều linh mục bị mắng vốn vì quên đọc hoặc sót tên linh hồn người nhà xin lễ hôm đó. Linh mục cũng là con người nên có thể quên, nhưng Chúa thông biết mọi sự. Chúa đâu có quên, đâu có lộn đâu mà sợ!

Con nói điều này chư vị thấy đúng không nhé. Không phải chỉ có các vị đã được Giáo Hội tôn phong và ghi trong sổ các thánh mới là thánh, còn những người khác thì không. Bởi vì, trong Nước Chúa không chỉ có những vị thánh được tôn phong, vì như sách Khải Huyền mô tả : "Tôi thấy một đoàn người thật đông không tài nào đếm nổi, thuộc mọi dân, mọi chi tộc, mọi nước và mọi ngôn ngữ" (Kh 7,9). Trong đó, tổ tiên ông bà cha mẹ bạn hữu chúng con đã qua đời cũng là "thánh", bởi vì họ cũng thuộc về Chúa Kitô, dù rằng còn đang được thanh luyện. Và chúng con những người đang sống trên trần gian, mặc dầu còn đang phải chiến đấu và còn mang tội trong mình, nhưng cũng được gọi là "thánh", vì thuộc về Chúa Kitô. Con thấy đặc tính này có ngay từ đầu trong ý thức của các Kitô hữu tiên khởi (Cv 9,13.32.41; Rm 8,27; 1 Cr 6,1)

Thưa chư vị,

Con vẫn luôn thắc mắc. Trong Kinh Tin Kính, chúng con tuyên xưng "Giáo Hội Công Giáo thánh thiện". Nhưng trong thực tế con thấy làm sao Giáo Hội thánh thiện được khi gồm toàn những phàm nhân, những con người tội lỗi, cho dù là giáo dân, tu sĩ, linh mục, giám mục, hồng y, và ngay cả Giáo Hoàng đi nữa. Khi phóng viên hỏi thẳng Đức Giáo Hoàng Phanxicô rằng: "Jorge Mario Bergoglio là ai?" Ngài gật đầu và trả lời rằng: "Tôi là một tội nhân. Đó là một định nghĩa chính xác nhất. Nó không phải là một lời nói bóng gió, một thứ văn chương. Tôi là một tội nhân, nhưng tôi tin vào tình thương vô biên và nhẫn nại của Đức Giêsu Kitô". ĐTC chia sẻ kinh nghiệm của mình : "Qua giòng thời gian tôi đã học được nhiều điều. Chúa gia tăng sự hiểu biết trong vấn đề quản trị qua các lỗi lầm và tội lỗi của tôi".

Ồ, thưa chư thánh, con xin lỗi, nếu tất cả đều là tội nhân, như thế thì làm sao Giáo Hội có thể là thánh thiện được ?

Tạ ơn Chúa đã cho con tìm được lời giải thích thỏa đáng. Trong buổi tiếp kiến chung sáng thứ tư 02-10-2013 với hơn 50 ngàn tín hữu hành hương về Rôma, ĐTC Phanxicô đã cho con hiểu rõ

Giáo Hội thánh thiện theo nghĩa nào, và ơn gọi nên thánh của tất cả các tín hữu chúng con ra sao.

"Giáo Hội là thánh thiện vì xuất phát từ Thiên Chúa là Đấng Thánh. Chúa trung tín với Giáo Hội và không bỏ mặc Giáo Hội cho quyền lực của sự chết và sự ác (Mt 16,18). Giáo Hội là thánh thiện vì Chúa Giêsu Kitô, Đấng Thánh của Thiên Chúa (Mc 1,24) kết hiệp với Giáo Hội một cách không thể tách rời (Mt 28,20). Giáo Hội là thánh vì được Chúa Thánh Linh hướng dẫn. Ngài thanh tẩy, biến đổi, canh tân Giáo Hội. Giáo Hội thánh thiện không phải vì công trạng của chúng ta, nhưng vì Thiên Chúa làm cho Giáo Hội nên thánh. Đó là hoa trái của Thánh Linh và các hồng ân của Chúa. Không phải chúng ta làm cho Giáo Hội thánh thiện, nhưng là Thiên Chúa, là Chúa Thánh Linh, trong tình thương, Ngài làm cho Giáo Hội thánh thiện."

Thế là quá rõ khi ĐTC cho thấy chúng con ở trong Giáo Hội gồm những con người tội lỗi nhưng được kêu gọi để cho mình được Thiên Chúa biến đổi, canh tân và thánh hóa. Do đó không phải tự bản thân hay công lao của chúng con làm cho Giáo Hội thánh thiện, mà chính là nhờ công lao của Chúa Giêsu chết trên Thánh Giá. Chúng con chẳng có gì để mà vênh vang kể công kể lênh với Thiên Chúa cũng như với anh em, chẳng có gì đáng để được kể lể công đức khi nằm xuống với vòng hoa liễn trướng kèn trống linh đình.

Thế nhưng thưa chư vị, bản thân con là một kẻ tội lỗi khốn nạn, làm sao con có thể là thành phần của Giáo Hội thánh thiện được? Giáo hội có đón nhận con không? Con có bị loại trừ không?

ĐTC đã cho con câu trả lời hết sức có lý có tình :

"Chúa muốn chúng ta là thành phần của một Giáo Hội biết mở rộng vòng tay đón nhận mọi người. Giáo Hội không phải là căn nhà của vài người, nhưng là nhà của mọi người, trong đó tất cả đều có thể được đổi mới, biến đổi, thánh hóa bằng tình yêu Chúa, người mạnh nhất cũng như người yếu nhất, người tội lỗi, dửng dưng, người cảm thấy thất vọng và lạc loài. Giáo Hội

trao tặng tất cả mọi người cơ hội tiến bước trên con đường thánh thiện, là con đường của tín hữu Kitô. Giáo Hội làm cho chúng ta gặp gỡ Chúa Giêsu Kitô trong các bí tích, nhất là trong bí tích Giải Tội và Thánh Thể. Giáo Hội thông truyền cho chúng ta Lời Chúa, làm cho chúng ta sống trong tình bác ái, trong tình thương của Thiên Chúa đối với mọi người."

Thưa chư thánh,

Con thấy an tâm rồi, dù con có lỗi lầm nặng nề, bị anh em khinh bỉ kết án loại trừ, bị mọi người cười chê thì vẫn còn có lòng thương xót của Chúa chở che con như chính ĐTC đã xác tín rằng Thiên Chúa ở nơi "hết mọi cuộc sống của con người". Thiên Chúa ở nơi "cuộc sống của hết mọi người". Cho dù đời sống của một người nào đó có trở thành thảm họa, cho dù nó có bị hủy hoại bởi các thứ trụy lạc, nghiện hút hoặc bất cứ sự gì khác - Thiên Chúa vẫn ở nơi cuộc sống của con người này. Chúng ta cần phải cố gắng tìm kiếm Thiên Chúa nơi "hết mọi cuộc sống của con người". Cho dù cuộc sống của một người nào đó là một mảnh đất đầy gai góc và cỏ lùng chăng nữa, thì bao giờ cũng vẫn còn một chỗ nào đó cho hạt giống tốt có thể mọc lên".

Sau đó ĐTC mời gọi chúng con tự hỏi lòng mình là chúng con có để cho mình được thánh hóa không. Chúng con có phải là một Giáo Hội mở rộng vòng tay đón nhận những người tội lỗi hay là một Giáo Hội khép kín vào mình. Chúng con có phải là một Giáo Hội trong đó người ta sống tình thương của Thiên Chúa, trong đó có sự quan tâm đối với tha nhân, trong đó mọi người cầu nguyện cho nhau không.

Con thật thấy xấu hổ khi câu trả lời từ chính lòng con đều là những câu phủ định. Chính con đã làm méo mó hoen mờ khuôn mặt thánh thiện của giáo hội rồi ngồi đó than trách giáo hội không…thánh! Chính con không sống thánh mà cứ đòi hỏi người khác phải thánh, nghĩa là sao?

Theo ĐTC, nếu con cho rằng Giáo Hội chỉ là của những người tinh tuyền, thánh thiện còn những người khác cần phải gạt bỏ thì đó là một

sự rối đạo. Tuy Giáo Hội là thánh thiện, nhưng không khước từ mà đón nhận người tội lỗi. Giáo Hội kêu gọi chúng con hãy để cho lòng xót thương của Chúa ấp ủ. Chúa không phải là một quan án không biết thương xót nhưng luôn trao tặng cho chúng con cơ hội để gặp gỡ Chúa và tiến bước về sự thánh thiện.

Lạ thật chư vị ạ. Chúa của con là như thế, nhưng con của Chúa lại khác xa. Con thấy mình "còn xa Nước Thiên Chúa" lắm lắm. Con chẳng giống Chúa tí nào. Con xét đoán và kết án anh em thay vì bênh vực che chở. Con thẳng tay loại trừ anh em không thương tiếc thay vì cho anh em "cơ hội". Con cản trở chặn mọi ngả đường tiến thân của anh em thay vì để anh em tiến bước. Con tự "phong thánh" cho mình khi lấy mình là chuẩn mực và bắt ép anh em cũng phải sống theo "tiêu chuẩn thánh thiện chủ quan" của con. Không nghĩ, không sống giống con là…không thánh thiện gì cả!

Chư vị ở trên thiên đàng cũng đâu phải đúc khuôn giống hệt nhau. Mỗi thánh một vẻ. Mỗi thánh có đặc sủng, có một quá khứ, trổi trang về một nhân đức và lãnh nhận một sứ vụ riêng. Đâu ai giống ai, mặc dầu đều là thánh!

Chính ĐTC cũng khẳng định: "Trong các mối liên hệ toàn cầu chẳng những cần phải biết nhau hơn, mà còn cần phải nhận biết những gì Thần Linh gieo nơi ai khác như là một tặng ân cho chúng ta nữa… Chúng ta cần phải tiến bước với những khác biệt của chúng ta: không còn cách nào khác để trở nên một. Đó là đường lối của Chúa Giêsu… Can thiệp vào đời sống thiêng liêng của người khác là không thể… Mỗi người chúng ta có ý tưởng của mình đối với những gì liên quan đến điều thiện và điều ác, và chúng ta phải chọn làm theo điều thiện và chống lại điều ác theo quan niệm của mình."

Khi còn sống trên dương thế, chư vị cũng có những khác biệt, mỗi vị được mời gọi làm ngôn sứ và sống theo đặc sủng của mình. Ai được Chúa ban đặc sủng và sống ngôn sứ mà không gặp thử thách, không bị bách hại, có khi bởi chính người trong nhà mình.

Thánh Gioan Vianney được Chúa ban cho đặc ân thấu suốt các linh hồn, giảng dạy, làm phép lạ, nhưng cũng chịu nhiều đau khổ do ma quỷ quậy phá : "Cha đã chịu đau khổ trong 5 năm trời. Cha bị vu khống, bị chống đối, bị nhục mạ. Cha đã vác thánh giá! Cha vác hầu như hơn cả sức cha có thể vác!"

Thánh nữ Faustina được Chúa chọn làm tông đồ của Lòng Thương Xót, thường được xuất thần, được Chúa hiện ra nhưng đã phải chịu rất nhiều đau khổ vì các bề trên và chị em hiểu lầm kinh nghiệm thăng tiến trên đường thiêng liêng của chị. Suốt một thời gian dài, người ta coi chị như kẻ bị quỉ ám, trông rất thê lương, đến các bề trên cũng phải đề phòng, "không thể nào Thiên Chúa lại thông hiệp với các thụ tạo của Người như vậy được. Này chị, tôi cảm thấy sợ hãi cho chị. Không biết đây là loại ảo tưởng nào". Chính Faustina cũng hồ nghi và hỏi Chúa : "Lạy Chúa Giêsu, con sợ Chúa quá. Liệu Chúa có phải là một dạng hồn ma hay không ?" Mẹ bề trên Michael nói với Faustina : "Này chị, trên đường đi của chị, những đau khổ trồi lên từ lòng đất. Tôi nhìn chị như một nạn nhân bị đóng đinh. Nhưng tôi thấy Chúa Giêsu có nhúng tay trong vụ này. Chị hãy trung thành với Người." (NK, 149)

Ngày hôm nay, con cũng nghe ĐTC nói: "Một người tu sĩ không bao giờ được bỏ qua tính chất ngôn sứ. Điều ấy không có nghĩa là chống lại yếu tố phẩm trật của Giáo Hội, mặc dù phần hành ngôn sứ và cơ cấu phẩm trật không trùng hợp với nhau… Là thành phần ngôn sứ đôi khi bao hàm việc gây sóng gió. Tôi không biết phải nói thế nào... Việc ngôn sứ gây ra tiếng vang động, náo động, có người nói là 'một thứ ào ạt'. Thế nhưng trong thực tế, đặc sủng của thành phần tu sĩ giống như men: việc ngôn sứ là những gì loan báo tinh thần của Phúc Âm".

Con thấy việc loan báo Tin Mừng ngày nay hiệu quả nhất là thực hành lòng thương xót, là chữa lành. Điều mà Giáo Hội cần nhất ngày nay, theo ĐTC, đó là "khả năng chữa lành các vết thương và sưởi ấm lòng tín hữu. Tôi coi Giáo Hội như là một bệnh viện lưu động sau trận chiến.

Thật là vô bổ khi hỏi một người bị thương trầm trọng xem họ có bị cao mỡ và về độ đường trong máu của họ hay chăng! Bạn cần phải chữa lành cho các vết thương của họ. Sau đó chúng ta mới nói đến bất cứ một cái gì khác…

"Đôi khi Giáo Hội khóa mình vào những điều nhỏ mọn, vào những qui luật ti tiểu. Điều quan trọng nhất đó là lời loan báo tiên khởi: Chúa Giêsu Kitô đã cứu bạn. Các thừa tác viên của Giáo Hội trên hết cần phải là các thừa tác viên của lòng xót thương…Trong việc thi hành thừa tác mục vụ, chúng ta cần phải hỗ trợ con người và chữa lành thương tích cho họ…

"Tôi mơ tưởng đến một Giáo Hội như là một bà mẹ và là một mục tử. Các thừa tác viên của Giáo Hội cần phải biết xót thương. Các thừa tác viên của Phúc Âm cần phải là người có thể sưởi ấm lòng người. Dân Chúa muốn các vị mục tử chứ không phải hàng giáo sĩ tác hành như thành phần quan lại hay các viên chức chính quyền. Đặc biệt là các vị giám mục cần phải nhẫn nại nâng đỡ những phong trào của Thiên Chúa nơi thành phần dân của các vị, nhờ đó không ai bị loại trừ…

"Chúng ta cần loan báo Phúc Âm ở mọi hang cùng ngỏ hẻm, rao giảng tin mừng Nước Trời và chữa lành hết mọi thứ bệnh nạn và thương tích, thậm chí bằng cả việc rao giảng của chúng ta."

ĐTC còn nhấn mạnh mỗi Kitô hữu được mời gọi nên thánh (Hiến chế Lumen Gentium, 39-42). Tuy nhiên sự thánh thiện trước hết không hệ tại ở điểm chúng con làm được những việc "ngoại thường", "xuất thần", nhưng là tín thác hoàn toàn vào Chúa, để cho Chúa hành động, đó là cuộc gặp gỡ giữa sự yếu đuối của con người với sức mạnh của ơn thánh Chúa.

Thưa chư vị,

Con nhớ có vị thánh kia có nói : "Ông kia bà nọ nên thánh được. Tại sao tôi không làm được?" Khi khấn dòng, lúc chịu chức linh mục, con cũng quyết tâm giống vị thánh kia lắm. Thế nhưng theo giòng thời gian, quyết tâm nên thánh cứ bị bào mòn bởi những thử thách, cám dỗ. Khổ nỗi con muốn làm "thánh sống" mà con lại không "sống thánh". Con giảng về đức khó

nghèo thì dễ, nhưng con lại khó mà…sống nghèo. Con nói về tình yêu thương thì hay lắm, nhưng con lại yêu thương có điều kiện và chọn lựa. Con chia sẻ về hiệp nhất rất trôi chảy, nhưng con lại hay kéo bè kéo cánh gây chia rẽ. Con suy niệm về bao dung tha thứ không ai bằng, nhưng về mặt thù vặt thành kiến đố kỵ ganh tỵ cũng chẳng ai bằng con!

Đến đây con lại nghe lời ĐTC nhắc nhở trong dịp viếng thăm Assisi nhân Lễ Thánh Phanxicô Khó Khăn 4/10/2013 : "Giá trị thực sự trong đời sống không phải là giầu sang, không phải là sức mạnh của vũ khí, của vinh quang trần thế, mà là ở lòng khiêm tốn, ở tình xót thương, ở việc tha thứ".

Trong cuộc gặp gỡ diễn ra tại phòng gọi là "cởi bỏ", nơi thánh Phanxicô đã cởi bỏ y phục trả lại cho thân phụ để sống theo lý tưởng thanh bần. ĐTC nhắc nhở con hãy cởi bỏ những thứ phù phiếm trần tục :

"Thật là xấu hổ khi một Kitô hữu, một Kitô hữu thực sự, một linh mục, một nữ tu, một giám mục, một Hồng Y, hay một Giáo Hoàng lại theo đuổi con đường trần tục, là một con đường giết người. Tinh thần thế gian chỉ dẫn đến chỗ chết! Nó giết chết linh hồn người ta! Nó giết chết con người! Nó giết chết Giáo Hội!

"Ngày nay Giáo Hội phải cởi bỏ một nguy hiểm rất trầm trọng đe dọa mỗi người trong Giáo Hội, đó là tinh thần thế gian. Kitô hữu không thể sống với tinh thần của thế gian. Tinh thần này đưa chúng ta đến chỗ háo danh, quyền lực, hà hiếp, kiêu ngạo. Đó là một thứ ngẫu tượng chứ không phải là Thiên Chúa, và tội thờ ngẫu tượng là tội nặng nhất! Tất cả chúng ta đều phải cởi bỏ tinh thần thế tục, vì nó trái ngược với tinh thần các Mối Phúc, và đối kháng với tinh thần của Chúa Giêsu."

Quả thật là như thế. Càng nhiều tuổi đời, càng cao tuổi tu, con càng thấy mình bị "nhiễm mùi trần tục" quá nhiều. Tưởng rằng đi tu là thoát tục, là "sống giữa thế gian nhưng không thuộc về thế gian". Nhưng qua cách sống, cách ứng xử của con với anh em, đặt mình trước mặt Chúa, con thấy nó còn tệ hơn cả người thế gian nữa!

Muốn làm thánh mà con "ngại khó, sợ khổ, ngán gió, e mù sương". Con chỉ muốn làm "thánh thót". "Thánh" đặt trên ngai để cho người ta cúi mình phủ phục tung hô cờ quạt kèn trống. "Thánh" ngồi ngất ngưỡng trên cao chỉ tay năm ngón, đến để "được phục vụ" chứ không phải "đi phục vụ". "Thánh" chỉ muốn có hào quang trên đầu sáng chói mà né tránh thập giá và mạo gai. ĐTC nói "làm như thế, chúng ta sẽ trở thành những Kitô hữu của tiệm bánh ngọt, như những chiếc bánh ngọt thật đẹp, nhưng không phải là Kitô hữu đích thực."

Thưa chư vị,

Có bạn nói với con : "Nếu làm thánh mà chỉ đi làm công tác bác ái xã hội cứu giúp người nghèo thì tôi làm được, nhưng khó nhất là phải tha thứ cho kẻ thù ghét mình, phải sống chung với những người không ưa không thích mình, phải hòa hợp với những người trái tính trái nết với mình. Khó quá! Chỉ có thánh mới làm được thôi!"

Con chưa biết nói lại thế nào thì trong cuộc viếng thăm Vương cung thánh đường thánh nữ Clara, ĐTC nhắc nhở các đan sĩ cách sống nhân bản xuất phát từ việc nhận biết Chúa Giêsu :

"Khi chị em bước vào cuộc hành trình suy niệm về Chúa Giêsu Kitô, cầu nguyện và sám hối với Ngài, lòng nhân bản của chị em phải phát triển. Nữ tu dòng kín được mời gọi là con người với lòng nhân bản tuyệt vời. Một tấm lòng nhân bản như Giáo Hội Mẹ chúng ta. Làm thế nào để một nữ tu thể hiện lòng nhân bản của mình ? Thông qua niềm vui, và ngày càng hân hoan hơn nữa! Tôi thật buồn khi nhìn thấy các nữ tu với khuôn mặt buồn rười rượi. Họ có thể mỉm cười, nhưng đó là một nụ cười giả tạo như những nụ cười của một tiếp viên hàng không. Không! Chị em hãy cho thấy nụ cười hân hoan đến từ niềm vui nội tâm."

Tiếp đến ĐTC kêu gọi các nữ tu hãy chăm sóc cho đời sống cộng đoàn, bất chấp những thách đố ngày nay : "Hãy tha thứ, hãy cho thấy sự kiên nhẫn. Thật không phải dễ dàng sống trong một cộng đoàn…Hãy nâng niu tình bạn và tình yêu mến nhau. Một tu

viện không phải là một luyện ngục, nó phải là một gia đình."

Bây giờ con hiểu rồi. Trước khi làm thánh thì hãy làm người cho đúng nghĩa của một con người, như lời chúc tết của một thi sĩ nào đó : "Chúc cho hết tất cả mọi người, Vua quan sĩ thứ người trong nước, Ăn ở sao cho ra cái giống người!"

Làm người sống tử tế trong cõi đời ô trọc này như bông sen ở giữa bùn mà không hôi tanh mùi bùn. Dù tu hay không tu cũng phải có được cái "chân tu" này. Hãy sống và cư xử với nhau như những con người và hơn thế nữa là như những người con cái của Thiên Chúa, đó là con đang "sống thánh giữa đời", đúng thế không?

Kính xin chư vị cùng đứa con tội lỗi này, hiệp với ý nguyện cầu của vị Cha Chung của Giáo Hội Công Giáo :

"Xin cho Giáo Hội trở thành một "Giáo Hội cầu nguyện và sám hối", "giải thoát khỏi sự thờ ngẫu tượng của hiện tại" cùng với những chủ chăn "thoát vòng kìm tỏa của sự ù lì lười biếng, tinh thần nhỏ nhen đê tiện, chủ bại", giải thoát khỏi "buồn thảm, mất kiên nhẫn, xơ cứng" nhưng "hội nhập" và tràn đầy "lòng xót thương". Như thế chúng ta sẽ tìm thấy niềm vui của một Giáo hội phục vụ, khiêm tốn và trong tình huynh đệ…"

Và "Hôm nay, chúng ta xin ơn Chúa cho tất cả mọi Kitô hữu. Chớ gì Chúa ban cho tất cả chúng ta lòng can đảm để tước lột bản thân chúng ta, không phải chỉ những gì nhỏ mọn mà tinh thần thế tục là thứ phong hủi, là thứ ung thư của xã hội chúng ta! Nó là thứ ung thư đối với mạc khải của Thiên Chúa. Tinh thần thế tục là kẻ thù của Chúa Giêsu! Tôi xin Chúa ơn tước lột chúng ta khỏi tinh thần thế tục này".

"Chúng ta đừng mất hy vọng nơi sự thánh thiện. Tất cả chúng ta hãy tiến theo con đường này. Chúng ta có muốn nên thánh không? Chúa đang đón chờ chúng ta với vòng tay rộng mở. Chúa đợi chờ để tháp tùng chúng ta trên con đường thánh thiện! Chúng ta hãy sống đức tin trong vui mừng. Hãy để cho Chúa yêu thương chúng ta.. Trong kinh nguyện, chúng ta hãy cầu xin Chúa ban ơn này cho chúng ta và cho tha nhân nữa…"

Góc Đời Sống Dâng Hiến –
Cầu Cho Các Linh Hồn 2-11

CHO NHỮNG NGƯỜI NẰM XUỐNG

"Cuối cuộc đời, chúng ta chỉ còn lại Tình Yêu và Lòng Thương Xót"
(Thánh Faustina)

Trong đời sống mỗi người chúng ta, không ai có thể chu toàn lòng kính mến đối với những bậc ông bà cha mẹ, hoặc vuông tròn sự yêu thương hòa đồng giữa anh chị em ruột thịt trong nhà, và bà con thân thuộc lối xóm được. Cho dù nếu có, thì trong tháng các linh hồn này, Hội Thánh cũng nhắc nhở chúng ta làm mới lại những yêu thương ấy đối với những người đã khuất, để từ đó làm mới lại mối dây liên lạc yêu thương, tương kính với những người đang sống. Những người mà chúng ta gặp gỡ hàng ngày.

Nếu đạo hiếu của người sống đối với người chết chỉ là đi viếng nghĩa trang, chỉ là tu sửa lại những nấm mồ cao thấp, chỉ là tổ chức đám ma đông người đi đưa, nhiều cha đồng tế, những đám giỗ linh đình náo nhiệt thì thực sự những cái đó, nó mong manh hời hợt biết bao! Vì sau những buổi lễ lạc linh đình đó, hoặc ngay cả lúc những nghi thức ấy đang diễn ra, thì những xác người chết vô tri cứng lạnh nằm trong áo quan, hay tăm tối trong những nấm mồ sâu dưới lòng đất, những người ấy có nhận được gì không? Còn linh hồn của những vị ấy, nếu vui thỏa được bằng những nghi thức nghèo nàn trần tục kia, thì thử hỏi cõi thiên đàng cao sang, hoặc chốn thẳm sâu địa ngục, còn có nghĩa gì đối với chúng ta, những kẻ tin vào Chúa Kitô hôm nay?

Một đám cưới sang trọng tiêu tốn hết ba triệu rưỡi đô la để chỉ tồn tại không quá 15 năm là đám cưới của công nương

Diana và hoàng tử Charles. Một chiếc nhẫn trị giá đến 205 ngàn đô la để chỉ ngự trị trên bàn tay quí phái của Diana không quá năm tiếng đồng hồ là chiếc nhẫn mà nhà triệu phú Dodi Fayer đã tặng cho công nương trong đêm định mệnh. Tai nạn bất ngờ sảy ra. Diana đi về thế giới bên kia. Không mang theo được đồng đô la nào. Chiếc nhẫn kim cương đắt giá cũng được tháo ra trao lại cho gia đình Spencer.

Nằm trong quan tài, Diana với đôi tay không nhẫn cưới và cũng chẳng có nhẫn kim cương. Điều kỳ lạ là trên đôi tay ấy người ta có thấy một cỗ tràng hạt do Mẹ Têrêsa trao tặng trong một lần tiếp xúc.

Khi người chết nằm xuống rồi, thì linh hồn người ấy đi vào một cõi khác, một cõi vô cùng bí nhiệm, một cõi mà không một ai ở trần gian này biết được nó ở đâu? Không biết nó sinh hoạt thế nào ? Việc đi viếng nghĩa trang, việc sửa sang phần mộ là việc tốt. Không phải tốt cho người đã chết, mà là tốt cho người đang sống là chúng ta. Để từ cái nghĩa trang mà chúng ta thấy đó, từ cái nấm mồ mà chúng ta đang sửa sang tô quét đó, từ những hũ đựng hài cốt mà chúng ta ngắm nhìn đó, chúng ta thấy được cái kiếp sống vắn vỏi của con người. Và để cho chúng ta, những người đang nhởn nhơ vui sống, thấy rằng cái đích điểm mà tất cả mọi người ở trần gian này sẽ phải đến gặp nhau là chỗ này đây: ba tấc đất sâu, và một nấm mộ cô đơn lạnh lẽo. Để trong tháng các linh hồn này, mỗi con người dù là Đức Giáo Hoàng hay vua chúa, linh mục hay giáo dân, bề trên hay bề dưới, đại gia hay ăn mày, dù giàu sang của chìm của nổi hay nghèo nàn mạt rệp, dù danh vọng chức tước đạo đời đầy mình hay chỉ là tên vô danh tiểu tốt… tất cả cùng có dịp hồi tâm lại.

Những nấm mồ, những hũ đựng hài cốt nhắc nhở ta đừng bám víu, bám chặt lấy những cái bồng bềnh trôi nổi nay còn mai mất của thế gian, như tiền của, danh vọng, chức quyền. Mỗi người hãy coi sự sống vĩnh cửu vô cùng vô tận mới là cùng đích của cuộc đời. Cuộc sống mà dù muốn hay không, mọi người đều phải đi vào cõi đó, "một cõi đi về"! Cuộc sống thật ấy chỉ bắt đầu từ cõi đó, với hai bàn tay trắng và một thân xác trần truồng ai cũng như ai. Thánh Phaolô quả quyết: "Quả vậy, chúng ta đã

không mang gì vào trần gian, thì cũng chẳng mang gì ra được. Vậy nếu có cơm ăn, áo mặc, ta hãy lấy thế làm đủ. Còn những kẻ muốn làm giầu, thì sa chước cám dỗ, sa vào cạm bẫy và nhiều ước muốn ngu xuẩn độc hại; đó là những thứ làm cho con người đắm chìm trong cảnh huỷ diệt tiêu vong. Thật thế, cội rễ sinh ra mọi điều ác là lòng ham muốn tiền bạc, vì buông theo lòng ham muốn đó, nhiều người đã lạc xa đức tin và chuốc lấy bao nỗi đớn đau xâu xé" (1Tm 6,7-10). Đã có một thời nhà tỉ phú George Soros than thở: "Tôi không biết mình đang giàu hay đang nghèo; đang làm chủ số phận hay nô lệ cho thành công. Bởi vì để thành công tôi phải làm việc như một con chó. Để giàu có tôi phải chịu cảnh bất an liên tục." Nhưng rồi sau những công việc từ thiện bác ái, George đã tươi cười chia sẻ: "Chỉ từ khi biết yêu thương, đời tôi mới bắt đầu nếm được mùi hạnh phúc và sung túc thật sự."

Sống và chết là hai ngả vô cùng cách biệt. Người sống không thể liên lạc với người chết bằng bát cơm quả trứng, hay bằng nén nhang khói tỏa nghi ngút, hoặc ngay cả bằng những bài kinh nỉ non thảm thiết dài lê thê, mà người đọc cứ lập đi lập lại trong những giờ kinh giỗ buồn chán.

Chúng ta những người đang sống chỉ liên lạc được với những người hôm nay đang ở cõi đời đời, nơi một con người thôi. Con người ấy đang nắm trong tay tất cả thời gian, không gian, tất cả vận mạng kẻ sống cũng như người chết. Con người đó là Đức Giêsu Kitô Chúa chúng ta, Đấng Giầu Lòng Thương Xót. Chỉ nơi Đức Giêsu Kitô, Đấng cầm chìa khóa sự chết, mọi người mới hiểu được ý nghĩa của cuộc sống tạm bợ mau qua hôm nay, và bí nhiệm của cuộc sống vĩnh cửu ngày mai. Chỉ nơi thập giá cứu chuộc của Chúa chúng ta, nơi trái tim yêu thương của Thiên Chúa mở ra, mọi người có mặt ở trần gian, từ Ađam cho đến người cuối cùng trên trái đất này, mới thấy được rằng sự chết từng là cái án khủng khiếp cho hết mọi người, thì hôm nay lại là nguồn an ủi vô biên cho những kẻ tin vào Đức Giêsu Kitô, vì xác tín rằng nấm mồ không phải là chung cuộc cho tất cả những ai tin vào Ngài.

Vì Đức Giêsu Kitô đã phục sinh. Ngài đã đặt sự chết dưới bệ chân của Ngài, thì những ai đang sống trong sự sống của Đức Giêsu hôm nay là những kẻ sẽ không phải chết bao giờ nữa. "Ai ăn thịt Ta và uống máu Ta thì có sự sống đời đời, và Ta sẽ cho kẻ ấy sống lại trong ngày sau hết." Chính Đức Giêsu Kitô đã bảo đảm với những kẻ yêu mến Ngài như vậy.

Chỉ những gì liên kết trong một thân mình thì mới thông hiệp được với nhau. Bàn tay phải muốn cảm thông nỗi đau của bàn tay trái thì hai bàn tay đó cần phải dính liền vào trong một thân thể. Cũng vậy, người tín hữu còn sống muốn hiệp thông với người tín hữu đã chết, thì cả hai đều phải là chi thể của một thân mình – thân mình Đức Giêsu Kitô. Khi Ngài thương xót những người đang sống ở trần gian bị lao đao dằn vặt bởi tội lỗi và muôn ngàn thứ đau khổ, thì cùng một lúc lòng thương xót ấy lan ra khắp thân mình Ngài, thấm vào kẻ sống thì cũng thấm vào người chết đang là chi thể của Ngài. Lúc ấy hai người ở hai thế giới cách biệt muôn ngàn trùng mới hiệp thông được với nhau, mới biết thương nhau, và khi thương nhau thì ngày đêm mới tha thiết nhớ cầu nguyện cho những người đã nằm xuống.

Những người dù là có đạo, mà trong cuộc sống hôm nay, không tin nhận Lòng Chúa Thương Xót, không có lòng thương xót anh em mình, thì đừng hòng nói là thương xót các linh hồn nơi luyện tội, vì nơi bản thân họ không có lòng trắc ẩn với những người đau khổ đang sống quanh họ, thì làm sao mà họ có được khả năng hiệp thông với kẻ đã chết, hiện đang ở cõi thiêng liêng vô hình?

Bởi thế trong ngày lễ cầu cho các linh hồn, Hội Thánh đòi buộc những ai muốn lãnh ơn đại xá, phải xưng tội rước lễ và cầu nguyện theo ý Đức Giáo Hoàng, nghĩa là người đó phải ở trong Đức Giêsu Kitô và ở trong Hội Thánh của Ngài. Có đủ điều kiện ấy, thì người đó đã trở thành chi thể trong thân mình mầu nhiệm của Đức Giêsu Kitô và lời cầu nguyện của họ cho những người đã khuất mới có giá trị.

Chúng ta là những Kitô hữu, và hơn nữa chúng ta còn là những người bạn thân thiết của trái tim Đức Giêsu Kitô, nên chúng ta không được nghĩ rằng tôi cứ lo kiếm sao cho có nhiều

tiền rồi ngày giỗ ngày tết, tôi rải tiền ra xin lễ cho nhiều để ông bà cha mẹ anh em tôi mau được lên thiên đàng. Rồi ngày giỗ đầu, giỗ mãn tang, tôi mời nhiều cha đến làm lễ đồng tế, thiệp mời gửi khắp nơi, sau lễ ăn uống giỗ chạp linh đình để lấy tiếng với thiên hạ, chứ chẳng hiếu để gì với người đã khuất.Ngoài ra tôi muốn sống sao thì sống, tôi không quan tâm gì đến ai, chẳng xót thương ai. Nếu nghĩ và làm như vậy là xúc phạm đến Lòng Thương Xót của Chúa, bởi vì coi rẻ tình thương của Đức Giêsu Kitô. Nếu như ta không có khả năng xin lễ, hay có ai bỏ quên ông bà cha mẹ, thì chính Chúa sẽ bù đắp tất cả bằng lòng thương xót vô biên của Chúa.

Trong tháng các linh hồn, mỗi người hãy tha thiết nài xin Đức Giêsu làm cho tâm hồn chúng ta được say mê yêu mến Trái Tim Chúa Đầy Lòng Thương Xót. Xin Ngài làm cho trái tim chúng ta trở nên mềm dịu để mở ra đón nhận tình yêu lạ lùng ấy. Lúc ấy con người chúng ta sẽ đổi mới không phải hời hợt bên ngoài như thay một màu áo, đổi một đôi giày, sửa lại nấm mồ, mà thay đổi từ sâu thẳm bên trong tâm hồn bằng sức mạnh của Thánh Thần. Lúc ấy một sinh khí mới của lòng thương xót sẽ bùng lên, chúng ta sẽ luôn sống hiệp thông được với những người đã khuất và liên kết trong tình huynh đệ với những người đang sống, bởi vì chúng ta đầy Thần Khí Đức Giêsu Kitô.

Lạy Đức Giêsu Kitô, xin Chúa cho chúng con nhận biết mình là những tạo vật có cuộc sống mong manh nay còn mai mất, để chúng con biết luôn luôn cậy nhờ vào sức mạnh của quyền năng và Lòng Thương Xót Chúa trong đời sống hàng ngày của chúng con. Xin cho chúng con được hiệp thông với những người đã qua đi bằng cách biết yêu thương những người đang sống với chúng con trong đời sống hôm nay, và chính nhờ tình yêu Chúa trong chúng con mà biết yêu mến những người đã ra đi trước. Chúng con yêu mến các linh hồn ấy bằng lời cầu nguyện, bằng Thánh lễ và bằng mọi việc thực hành lòng thương xót hằng ngày trong sự kết hợp với Chúa chứ không phải trong bản chất yếu đuối của chúng con. Amen

Lm. Giuse Trần Đình Long

Thư gửi Satan

KẺ THÙ SỐ MỘT CỦA LÒNG THƯƠNG XÓT

Anh Satan,

Thú thật tôi cũng cảm thấy bối rối không biết xưng hô thế nào khi viết cho anh lá thư này. Gọi là "mày-tao" thì khó nghe quá; gọi là "ta-mi" thì trịch thượng quá. Tôi chẳng biết anh thuộc giới nào, chỉ biết dân gian gọi những người gian ác là "đồ quỷ sứ"; những người chuyên làm khổ người khác là "đồ quỷ ám"; những người đàn bà dữ dằn làm chuyện suy đồi bị gán là "quỷ cái"; những đứa con ngỗ nghịch bị mắng là "thằng quỷ"; rồi thì "đen như quỷ"; "xấu như quỷ"; có khi còn… "đông như quỷ" nữa ! Tóm lại những gì xấu xí nhất, tồi tệ nhất, gian ác nhất thì đó thuộc về Satan. Như thế làm sao tôi dám xưng "tôi-anh", làm bạn với anh được? Mà tôi cũng không bao giờ "thoả hiệp" trong cái gọi là "liên minh ma quỷ" để được anh "nương tay" hay dễ dãi với tôi đâu. Bóng tối và ánh sáng không thể đứng chung trong một chiến tuyến phải không anh? Thế nhưng từ giờ cho đến khi Chúa đặt mọi kẻ thù dưới chân, Chúa vẫn cho phép anh hoạt động để thử luyện con người, cho nên bây giờ vẫn còn "tranh tối tranh sáng", anh vẫn còn tìm mọi cách len lỏi vào giữa con cái ánh sáng để lôi kéo họ về phía anh. Trong lá thư này tôi muốn "vạch mặt chỉ tên" cho mọi người thấy "bộ mặt thật" của anh khi đối chiếu bóng tối trong anh với ánh sáng thật nơi Đức Kitô, Đấng đã chiến thắng sự dữ, chiến thắng Satan, kẻ thù của Lòng Thương Xót.

• "Người ta sống không nguyên bởi bánh…"

Tôi biết anh rất tinh ranh khi đưa ra chiêu bài "có thực mới vực được đạo" và người ta đã lọt lưới của anh nên thường dựa vào câu này để chạy theo chủ nghĩa duy thực. Phải lo cho cái bụng trước rồi mới nghĩ đến chuyện kinh kệ lễ lạy, không có tiền thì làm được cái gì? Thế là người ta lao vào kiếm tiền, mua sắm

trả góp. Làm bao nhiêu sắm sửa hết bấy nhiêu. Làm ngày không đủ tranh thủ làm đêm, làm thêm ngày nghỉ, đi làm về mệt lăn ra ngủ, còn giờ đâu mà đi lễ chúa nhật, giờ đâu mà đọc kinh cầu nguyện, sức đâu mà tham gia hoạt động công giáo tiến hành… Người ta cứ khất lần khi nào đời sống vật chất đầy đủ sẽ lo đời sống tâm linh. Nhưng thực tế có thực rồi có vực được đạo không ? Bằng chứng là ở những nước văn minh tiến bộ, đầy đủ của cải vật chất nhưng các nhà thờ càng ngày càng vắng, có nơi phải đóng cửa. Số giáo dân không tăng. Ơn gọi cũng không còn nữa. Đời sống vật chất càng cao thì đời sống đạo càng đi xuống. Chiêu này của anh thành công rồi đó!

Anh còn tinh ranh hơn khi cho xây thật nhiều tụ điểm vui chơi giải trí, ca nhạc, cửa hàng ăn uống, nhảy nhót, có tiền mặc sức tiêu pha, đủ món ăn chơi, kiểu nào cũng có… Người ta chỉ lo hưởng thụ thoả mãn nhu cầu vật chất không còn chăm chút đời sống tâm linh nữa, anh chẳng cần cấm đạo, người ta cũng tự động bỏ đạo rồi.

Chúa nói "Không ai có thể làm tôi hai chủ, vì hoặc sẽ ghét chủ này mà yêu chủ kia, hoặc sẽ gắn bó với chủ này mà yêu chủ nọ. Anh em không thể vừa làm tôi Thiên Chúa vừa làm tôi Tiền Của được" (Mt 6,24). Thế mà người ta đâu có nghe. Anh dụ người ta rằng "có tiền mua tiên cũng được". Anh cứ cho người ta ảo tưởng "tiền là Tiên là Phật" rồi người ta chạy theo tiền mà bỏ Phật bỏ Tiên. Thậm chí ngày nay họ ví von : "ông Tiền, ông Bụt, ông Tiên. Ba ông chụm lại ông Tiền cao hơn"!

Satan, tôi không bị hoả mù bởi chiêu này của anh đâu. Này nhé, chỉ những người bị đồng tiền của anh làm mờ mắt cho nên mới không nhận ra rằng :

Tiền mua được thuốc men,
đâu có mua được sức khoẻ.
Tiền mua được bằng cấp,
đâu có mua được kiến thức.
Tiền mua được tình dục,
đâu có mua được tình yêu.
Tiền làm được việc đạo đức,
đâu có làm nên lòng đạo đức.

Tiền xây được đền thờ vật chất,
đâu có xây được đền thờ tâm hồn.
Tiền mua được chiếc áo dòng,
đâu có làm nên thầy tu chân chính.
Tiền mua được sách kinh,
đâu có làm nên kinh nguyện.
Tiền mua được chức tước địa vị,
đâu có mua được nước Thiên Đàng.
Tiền mua được bức tượng Lòng Thương Xót, đâu làm cho người ta có lòng thương xót!

Cũng may mà Chúa chưa cho anh thấy rằng cây đinh đóng vào gỗ càng bị đóng mạnh bao nhiêu càng chắc bấy nhiêu. Đạo cũng thế, càng cấm đoán càng chắc niềm tin. Máu tử đạo sinh Đạo mà, anh không biết sao? Anh sợ Đạo phát triển nên tìm mọi cách để cấm đoán, ngăn cản. Xin giấy phép xây nhà thờ nhà xứ nhà dòng rất khó. Xin tổ chức lễ lạy rước sách hội họp cũng không dễ.

Anh lầm rồi, không có đền thờ vật chất nguy nga thì chúng tôi lo trau dồi đền thờ tâm hồn. Chúng tôi họp nhau trong những láng tranh nhà bạt để cầu nguyện âm thầm mà sốt sắng. Không cho phép tổ chức hình thức bên ngoài thì chúng tôi càng đi sâu vào đời sống nội tâm. Anh không thấy khi người ta mạnh khoẻ ăn nên làm ra, cuộc sống tự do dư đầy có mấy người nghĩ đến Chúa, chợt khi đổ bệnh nằm liệt, làm ăn thất bại thua lỗ, bị mọi người bỏ rơi, không còn bấu víu vào ai được nữa, lúc đó họ mới tỉnh ngộ mà quay về với Chúa đó sao ?

Đạo không phát triển bề nổi sẽ đi vào chiều sâu, sẽ trở về nguồn với Lời Chúa như ngôi nhà xây trên đá chắc vững vàng, anh có làm cách nào cũng chẳng phá nổi, đúng như Chúa nói "quỷ địa ngục cũng không phá được." (Lc 16,18).

Anh cám dỗ tôi bằng cách tạo mọi điều kiện dễ dàng cho tôi xây cất. Thế là tôi lao vào kiếm tiền làm nhà thờ, làm nhà dòng. Mỗi Chúa nhật tôi vất vả đi hết nhà thờ này đến nhà thờ khác, từ trong nước ra hải ngoại. Cả năm trời không có thì giờ ở nhà chăm sóc con chiên. Đến khi tôi làm được cái "chuồng chiên" khang trang thì trong chuồng không còn con chiên nào

nữa. Đàn chiên bơ vơ không người chăn đã tản mát đi các nơi khác hết rồi. Họ như "rắn mất đầu" hoặc có đầu cũng như không ! Đền thờ tâm hồn của các con chiên bị tôi bỏ rơi đã trở thành hoang phế. Anh đứng vỗ tay cười hả hê.

Anh cám dỗ tôi bằng cách cho tổ chức lễ hội liên hoan tưng bừng, rước sách kèn trống ngập trời đi ngênh ngang ngoài đường phố mà chẳng cần phép tắc gì cả. Riết rồi đạo chúng tôi chỉ còn hình thức, lễ hội tốn kém, dân phải đóng góp nặng nề sẽ chán chường bỏ cuộc. Người ngoại đạo thấy chúng tôi rước sách kèn trống rầm rộ ồn ào, lấn chiếm lòng lề đường, cản trở giao thông sẽ có ác cảm không muốn theo đạo chúng tôi nữa.

Anh cám dỗ cho người trẻ đi tu càng nhiều càng tốt, không hạn chế số người, cũng chẳng cần điều kiện gì cả, vì đó là nấc thang danh vọng, là con đường tiến thân đổi đời. Họ sa chước cám dỗ khi anh dụ họ cố gắng "nín thở qua sông", ráng chịu đựng trong thời gian thử luyện, đợi đến khi ra trường, khấn trọn, chịu chức rồi sẽ "giương dù lên". Lúc đó họ sẽ tranh hơn tranh thua với nhau, tranh dành ngôi thứ, so kè và loại trừ nhau. Kết quả là những người gọi là "dâng mình cho Chúa" chỉ có số lượng mà không có chất lượng, chỉ là những kẻ chăn thuê chứ không phải là người chăn chiên đích thực. Những người lãnh đạo tinh thần mà như thế thì anh chẳng cần cấm, đạo cũng tan.

Anh không đánh mà thắng, bất chiến tự nhiên thành, Satan ạ! Anh quỷ quyệt thật! Nhưng anh đừng mừng vội.

Anh cám dỗ tôi thì được chứ anh đâu thắng nổi Chúa của tôi. "Bấy giờ Đức Giêsu được Thần Khí dẫn vào hoang địa để chịu ma quỷ cám dỗ. Người ăn chay ròng rã bốn mươi đêm ngày, và sau đó, Người thấy đói. Khi ấy tên cám dỗ đến gần Người và nói : "Nếu ông là Con Thiên Chúa, thì truyền cho những hòn đá này hoá bánh đi!" Nhưng Người đáp : "Đã có lời chép rằng : Người ta sống không chỉ nhờ cơm bánh, nhưng còn nhờ mọi lời miệng Thiên Chúa phán ra." (Mt 4, 1-4)

Anh cám dỗ người ta rằng nhiều tiền lắm của là có phúc. Chúa của tôi nói "Phúc cho anh em là những kẻ nghèo khó, vì Nước Trời là của anh em." (Lc 6,20). Anh thúc dục người ta làm giầu bằng bất cứ cách nào vì người nghèo luôn bị mọi người rẻ

rúng coi thường, người giầu đi đâu cũng được ưu tiên, trọng vọng. Chúa Giêsu cảnh báo chúng tôi : "Những người có của thì khó vào Nước Thiên Chúa biết bao…Con lạc đà chui qua lỗ kim còn dễ hơn người giầu vào Nước Thiên Chúa." (Mc 10, 23.25)

Đức Giáo Hoàng Phanxicô của chúng tôi bây giờ cũng theo sát chân Thầy Giêsu khi bày tỏ khao khát ấy với giới báo chí ngày 16-03-2013 tại hội trường Phaolô VI : "Tôi mong muốn biết bao một Giáo Hội nghèo…" Giáo hội không chỉ là giáo hội của người nghèo mà người nghèo chính là giáo hội, và người đứng đầu trong giáo hội đã thực sự sống nghèo ngay trước khi làm Gíao Hoàng.

Không tin anh cứ đọc cuốn tiểu sử đầu tiên của Đức Giáo Hoàng Phanxicô với tựa đề : "Phanxicô, vị Giáo Hoàng của người nghèo" dày 200 trang, của nhà báo Andrea Tornielli, đã phát hành tại Pháp ngày 12-04-2013. Bà chị của Giáo Hoàng cho biết : "Ở nhà, chúng tôi không vứt một thứ gì. Mẹ chúng tôi gom đồ cũ để sửa lại cho chúng tôi. Bà vá những chiếc áo sơ mi, những chiếc quần cũ cho chúng tôi mặc. Có thể từ đó mà em tôi, cũng như tôi, có được thói quen cực kỳ đạm bạc…" Tác giả viết về sự đơn sơ khó nghèo của ĐGH Phanxicô : "Đức Bergoglio tiếp tục trú ngụ tại giáo xứ, đích thân thăm viếng các linh mục đau yếu, ở lại nhiều giờ với các ngài bên giường bệnh trong bệnh viện. Lúc đầu, ngài từ chối sống trong toà tổng giám mục sang trọng ở Olivos mà ngụ trong một căn hộ nhỏ hơn. Sau đó ngài chịu đến ở trong một phòng ngủ khiêm tốn trong toà nhà. Ngài vẫn thích nấu ăn cho khách của mình và không thấy ngại ngùng khi rửa chén bát. Ngài tiếp tục di chuyển bằng xe buýt hay bằng tầu điện ngầm. Các cư dân của thủ đô quen thấy và quen gặp ngài như thế. Ngài ăn mặc đơn sơ…" Và tác giả kết luận : "Tất cả rồi sẽ phải làm quen với phong cách của một vị giáo hoàng thích đi xe buýt chung với các hồng y hơn là sử dụng chiếc xe công cụ bề thế. Phong cách của một Giám Mục của Roma, mặc cho nhiệm vụ mới của mình, vẫn muốn thay đổi càng ít cách sống và cách làm chứng cho Tin Mừng của mình. Vì thế mà một số tráng lệ và một số nghi thức của triều đình giáo hoàng bỗng chốc xem ra như thuộc về một thời đại đã qua…"

Satan ơi, với Đức Giáo Hoàng này thì anh thua chắc rồi. Chiêu bài "có thực mới vực được đạo" của anh bị phá sản rồi nhé. Người đứng đầu giáo hội mà mong muốn một giáo hội nghèo, không chỉ mong muốn mà thực sự sống nghèo như vậy thì những người trong giáo hội, đàn chiên do ngài chăm sóc làm sao mà dám sống giầu có sa hoa ngược với Tin Mừng, ngược với người chủ chăn của mình được, đúng không anh ?

• "Ngươi phải bái lạy Đức Chúa là Thiên Chúa của ngươi…"

Satan, anh lì thật đấy. Thua keo này anh bày keo khác. "Sau đó, quỷ lại đem Người lên một ngọn núi rất cao, và chỉ cho Người thấy tất cả các nước thế gian và vinh hoa lợi lộc của các nước ấy, và bảo rằng : "Tôi sẽ cho ông tất cả những thứ đó, nếu ông sấp mình bái lạy tôi." Đức Giêsu liền nói : "Satan kia, xéo đi! Vì đã có lời chép rằng : Ngươi phải bái lạy Đức Chúa là Thiên Chúa của ngươi, và phải thờ phượng một mình Ngài mà thôi." (Mt 4, 8-10).

Đây thật là một "lời đề nghị khiếm nhã" và anh bị Chúa của tôi tống cổ đi như đã nói với Phêrô "Satan, lui lại đàng sau Thầy ! Anh cản lối Thầy" (Mt 16,19). Ai đời anh dám đề nghị Chúa cả trời đất sấp mình thờ lạy anh chỉ để đổi lấy vinh hoa lợi lộc các nước thế gian. Anh không biết tất cả thế gian này đều thuộc về Chúa, và cả vũ trụ này là do Chúa tạo thành hay sao mà dám đề nghị như thế ?

Nói thật với anh, tuy lời đề nghị ấy có vẻ khiếm nhã nhưng nó hấp dẫn thật đấy, phải nhận là rất hấp dẫn. Anh đã đánh trúng tim đen của chúng tôi. Danh Lợi Thú là những bửu bối anh đem đi đánh đâu thắng đó. Ai mà không hám danh. Ai mà không ham lợi. Ai mà không có cái Tôi to đùng! Người ta sẵn sàng tìm mọi cách, dùng mọi phương tiện để đạt được cái "bả" vinh hoa phú quý danh vọng do trần gian ban tặng. Người ta bán rẻ lương tâm, bán đứng anh em để đạt được nấc thang danh vọng, và bán cả lời thề hứa của mình để thoả mãn thú tính khi không còn làm chủ được mình nữa. Họ quên mất lời thánh Phaolô căn dặn "phải tự đề phòng kẻo chính mình cũng bị cám

dỗ…" (Gl 6,1) và "những kẻ muốn làm giầu thì sa chước cám dỗ và nhiều ước muốn ngu xuẩn độc hại; đó chính là những thứ làm cho con người chìm đắm trong cảnh huỷ diệt tiêu vong. Thật thế, cội rễ sinh ra mọi điều ác là lòng ham muốn tiền bạc, vì buông theo lòng ham muốn đó, nhiều người đã lạc xa đức tin và chuốc lấy bao nỗi đớn đau xâu xé." (1Tm 6,9-10).

"Lời đề nghị khiếm nhã" của anh đánh trúng vào máu háo danh nơi con người. Chúa nói "Khi làm việc lành phúc đức, anh em phải coi chừng, chớ có phô trương cho thiên hạ thấy. Bằng không, anh em sẽ chẳng được Cha của anh em, Đấng ngự trên trời ban thưởng. Vậy khi bố thí, đừng có khua chiêng đánh trống như bọn đạo đức giả thường biểu diễn trong hội đường và ngoài phố xá, cốt để người ta khen. Thầy bảo thật anh em, chúng đã được phần thưởng rồi. Còn anh, khi bố thí, đừng cho tay trái biết việc tay phải làm để việc anh bố thí được kín đáo. .." (Mt 6,1-4).

Tôi cũng nghe lời Chúa "không cho tay trái biết", nhưng muốn cho cả làng nước biết, vì anh cám dỗ tôi rằng "Tội gì mà mặc áo gấm đi đêm ? Nếu không rao tên lên, không khắc tên vào bia đá, không có bằng khen… thì ai biết mình là ân nhân, ai mời mình đi dự lễ hội, ai đón tiếp mình, ai dành chỗ ưu tiên cho mình…Hoặc giả không rao tên, không có chế độ ưu đãi thì đâu có ai chịu đóng góp. Mình phải đánh vào thị hiếu của người dân chứ, nếu cứ như anh thì có vào rừng mà ở ?"

Của đáng tội, cái gì xấu xa người ta cũng đổ cho anh. Vẫn biết việc của anh là cám dỗ lôi kéo người ta phạm tội, nhưng người ta không chịu tỉnh thức, như lời thánh Phêrô căn dặn : "Anh em hãy sống tiết độ và tỉnh thức, vì ma quỷ, thù địch của anh em, như sư tử gầm thét, rảo quanh tìm mồi cắn xé. Anh em hãy đứng vững trong đức tin mà chống cự." (1 Pr 5,8-9a), họ cứ vô tư phạm tội rồi đổ vấy lên cho anh, đổ lỗi do "cơ chế", do "hoàn cảnh", do "thời thế", do "ma đưa lối quỷ dẫn đường" !

• Satan, Kẻ Thù của Lòng Thương Xót

Anh hù dọa người ta rằng Thiên Chúa là Đấng Chí Công sẽ trừng phạt những kẻ có tội, sẽ ném vào hoả ngục tất cả những ai lỗi nghĩa cùng Chúa. Ai không tuân giữ giới răn sẽ bị thẩy vào

nơi khóc lóc nghiến răng, bị lửa hoả ngục thiêu đốt đời đời. Tội nhân không có hy vọng được tha thứ, có quay đầu trở lại cũng vô ích. "Thiên Chúa là tình yêu" (1 Ga 4,4.14) được anh giới thiệu như một "ông kẹ" không hề mảy may xúc động khi hối nhân kêu cầu xin tha thứ. Một Thiên Chúa không làm gì khác hơn là như công an chỉ rình chờ con người sai lỗi để làm biên bản phạt vạ và trừng trị đích đáng. Rốt cuộc người tay lỡ nhúng chàm chẳng sao mà tẩy rửa được. Anh không cho kẻ phạm tội bất cứ cơ hội nào để chuộc lại lỗi lầm của mình. Anh thẳng tay loại trừ họ. Tội nghiệp Thiên Chúa của chúng tôi bị anh bóp méo cách trắng trợn và thê thảm.

Trong khi Chúa của tôi là đấng "muôn ngàn đời vẫn trọn tình thương" (Tv 135,1), vẫn luôn "hiền lành và khiêm nhường" (Mt 11,29), là "bạn bè với những quân thu thuế và tội lỗi" (Lc 15,1) và đến"để tìm và cứu chữa những gì đã mất." (Lc 19,10).

Chúa không bao giờ loại trừ ai, cho dù người đó có tội lỗi đến thế nào chăng nữa. Anh thấy hai tên trộm cùng chịu đóng đanh với Chúa trên thập giá không. Đã là trộm thì có tên nào lành? Vì là người lành thì chẳng ai đi ăn trộm để bị kết án tử hình như thế. Anh đã tóm được tên trộm bên trái vì hắn nghe lời dụ dỗ của anh mà nhục mạ và thách đố Chúa : "Ông không phải là Đấng Kitô sao? Hãy tự cứu mình đi, và cứu cả chúng tôi với !" (Lc 23,39b). Thế nhưng anh bị sổng mất người bên phải khi anh ta nhìn nhận tội lỗi của mình "chúng ta chịu như thế này là đích đáng vì xứng với việc đã làm…" rồi anh ta van xin lòng thương xót của Chúa : "Ông Giêsu ơi, khi ông vào Nước của ông, xin nhớ đến tôi !" Rõ ràng lòng thương xót thắng hận thù, anh bị thua vào phút bù giờ khi Chúa nói với anh ta : "Tôi bảo thật anh, hôm nay, anh sẽ được ở với tôi trên Thiên Đàng." (Lc 23,41-43).

Anh cám dỗ tôi khi nói rằng : "Tội gì mà xót thương ai ? Mình xót thương người khác rồi ai xót thương mình ?" Lòng xót thương là một thứ hàng xa xỉ hiếm có trên trần gian này rồi. Trong một xã hội người ta mà trái tim đã bị xơ cứng, thái độ sống "vô cảm" trở thành bình thường, thì những người xót thương người khác chỉ thiệt vào thân, và anh dẫn chứng trong

thực tế những người "Thật thà thì thua thiệt. Lươn lẹo lại lên lương".

Tôi đã sa chước cám dỗ của anh khi về hùa với anh mà kết án và loại trừ anh em mình, khi không chịu tha thứ cho anh em, khi không cho anh em một con đường sống, khi không thực thi lời Thánh Phaolô "Anh em hãy có lòng thương cảm, nhân hậu, khiêm nhu, hiền lành và nhẫn nại. Hãy chịu đựng và tha thứ cho nhau, nếu trong anh em người này có điều phải trách móc người kia. Chúa đã tha thứ cho anh em, thì anh em cũng vậy, anh em phải tha thứ cho nhau. Trên hết mọi đức tính, anh em phải có lòng bác ái : đó là mối giây liên kết tuyệt hảo." (Cl 3, 12-14).

Tôi cũng sẽ "sập bẫy" của anh khi không chịu nổi những khó khăn thử thách, rồi nghe anh xúi bậy làm càn chỉ để thoả mãn chút tự ái cá nhân, "tội gì mà nhịn ? "nhịn là nhục", "làm cho họ biết mặt" "cóc cần", rồi vội vàng quyết định chia tay, li dị, xuất tu, bỏ Dòng, nổi loạn… những việc làm do anh xúi bẩy chẳng có chút xót thương nào trong đó.

Satan ơi, anh là "kẻ thù số một của Lòng Thương Xót Chúa" như Chúa đã nói cho Faustina biết "Con hãy biết rằng Satan căm ghét con; nó căm hờn mọi linh hồn, nhưng đặc biệt căm thù con, bởi vì con đã giật khỏi quyền thống trị của nó quá nhiều linh hồn. " (NK, 412). Anh rất ghét những ai đi rao giảng về đề tài này, anh tìm mọi cách cản phá công việc mà chính Chúa Giêsu nói với Faustina : "Con hãy công bố cho toàn thế giới về lòng nhân lành khôn cùng của Cha. Con đừng chán ngại vì những khó khăn con sẽ gặp phải khi rao truyền Lòng Thương Xót của Cha. Những khó khăn này sẽ làm cho con đau khổ nhưng hết sức cần thiết cho việc nên thánh của con và là bằng chứng cho thấy công việc này là của Cha." (NK,1142).

"… Con hãy nói với linh mục của Cha rằng các tội nhân cứng lòng cũng sẽ hối cải khi nghe rao giảng về Lòng Thương Xót của Cha, và linh mục nào rao giảng về Lòng Thương Xót của Cha sẽ được ân thưởng một thần lực kỳ diệu; Cha sẽ xức dầu những lời của các ngài và đánh động tâm hồn những ai nghe lời các ngài rao giảng." (NK,1521).

"Cha ước mong các linh mục hãy rao giảng về lòng thương xót khôn lường của Cha cho các tội nhân. Đừng để họ sợ hãi không dám đến gần bên Cha. Những ngọn lửa xót thương đang bừng cháy trong Cha, kêu gào đòi được phân phát. Cha muốn trào đổ cho các linh hồn này…" (NK,50)

Satan biết như thế nên anh cám dỗ người ta đừng dại gì mà tin vào lòng thương xót Chúa, đó chỉ là trò mị dân, mê tín…Cho nên Giêsu nói với Faustina: "Trái Tim Cha sầu muộn vì ngay các linh hồn ưu tuyển cũng không hiểu biết về lượng Lòng Thương Xót hải hà của Cha. Tình thân ái giữa họ với Cha dù sao cũng bị đầu độc vì sự nghi ngờ của họ. Ôi, điều ấy đã thương Thánh Tâm Cha đau đớn biết bao! Con hãy nhớ lại cuộc Thương Khó của Cha, và nếu không tin những lời của Cha, ít ra con cũng hãy tin vào các thương tích của Cha." (NK,379). Chúa than thở với chị : "Sự hoài nghi của các linh hồn đang xé nát lòng Cha. Sự hoài nghi của một linh hồn ưu tuyển còn làm Cha đau đớn hơn nữa; mặc dù Cha dành cho họ một tình yêu vô tận, nhưng họ vẫn không tín thác vào Cha. Thậm chí cái chết của Cha vẫn không đủ đối với họ. Khốn cho linh hồn nào lạm dụng những ân sủng này." (NK,50b).

Anh tuyên truyền láo khoét để không ai tin, anh hù dọa để không ai dám đi loan truyền lòng thương xót Chúa nữa, nhưng Chúa đã hứa chắc rằng : "Linh hồn nào truyền bá việc tôn kính Lòng Thương Xót Cha, Cha sẽ bảo bọc họ suốt cả cuộc đời như người mẹ dịu hiền đối với đứa con nhỏ, và đến giờ lâm tử của họ, Cha sẽ không là thẩm phán, nhưng là Đấng Cứu Chuộc đầy lân tuất với họ…" (NK,1075).

Satan này, Đức Thánh Cha Phanxicô là kẻ thù số một của anh đấy vì Lòng Thương Xót là chủ đề đặc biệt của ngài trong những bài giảng và suy niệm. Anh làm được gì ngài không?

Chắc anh đã nghe Đức Thánh Cha nói với hơn 100.000 tín hữu và du khách hành hương tụ tập tại quảng trường thánh Phêrô để Chúa Nhật lòng Thương Xót Chúa 10-04-2013.

"Hãy luôn luôn tín thác nơi lòng thương xót Chúa và đừng sợ hãi là kitô hữu và sống như kitô hữu…Bình an thực sự, bình an sâu thẳm đến từ kinh nghiệm lòng xót thương của Thiên

Chúa…" Và Đức Thánh Cha mời gọi chúng tôi phải có lòng can đảm ra đi loan báo Chúa Kitô Phục Sinh, Đấng đã trao ban bình an, tình yêu thương cùng sự tha thứ của Ngài với máu và với lòng thương xót của Ngài.

Trong buổi Triều Yết Chung tại Quảng trường Thánh Phêrô, hôm thứ tư mùng 10 tháng 4 năm 2013, Đức Giáo hoàng Phanxicô đã nhắn nhủ chúng tôi mỗi ngày phải để cho Đức Kitô biến đổi mình thành hình ảnh của Người, nghĩa là cố gắng sống như những Kitô hữu ngay cả khi thấy những giới hạn và yếu điểm của mình. Chỉ qua việc hành xử như con cái Thiên Chúa, không nản lòng vì những sa ngã và tội lỗi của mình, cảm thấy được Ngài yêu thương, mà cuộc đời của chúng tôi được đổi mới, được sinh động hóa bởi sự thanh thản và niềm vui.

Chúa nhật thứ IV Phục Sinh, Chúa nhật Chúa Chiên lành và cũng là Ngày Thế giới cầu cho ơn gọi lần thứ 50, trong thánh lễ phong chức linh mục cho 10 thầy phó tế tại Vương cung thánh đường Thánh Phêrô, Đức Thánh Cha nhấn mạnh tầm quan trọng của sứ vụ linh mục : "Các con đừng bao giờ mệt mỏi tỏ lòng xót thương, đừng xấu hổ khi phải ân cần với người cao tuổi. Hãy phân phát cho mọi người Lời Chúa mà chính các con đã vui mừng nhận lãnh... hãy luôn ghi nhớ mẫu gương của Người Mục tử Nhân lành, Người đến không phải để được phục vụ nhưng để phục vụ, đến tìm kiếm và cứu chữa những gì đã hư mất. Các con là mục tử, chứ không phải là công chức. Là người trung gian, chứ không phải người môi giới".

Satan ơi, tôi biết trong những lúc đau khổ, bệnh tật, bị nghi ngờ, hiểu lầm, bị kết án oan trái, bị anh em loại trừ, làm ăn thất bại, thất nghiệp, thất tình… là thời cơ thuận lợi nhất để anh ra tay đẩy kẻ sa cơ thất thế đến bờ vực thẳm, muốn nổi loạn vì bất mãn, muốn buông xuôi tất cả, co cụm mình lại không còn tin vào ai, rồi đi đến chỗ tuyệt vọng, không còn tin vào lòng thương xót của Thiên Chúa nữa.

Thánh nữ Faustina theo lệnh của Chúa đã viết trong cuốn "Nhật Ký Lòng Thương Xót Chúa Nơi Linh Hồn Tôi" những kinh nghiệm đó : "Vực thẳm khốn nạn của tôi lúc nào cũng hiện ra trước mắt. Mỗi lần vào nhà nguyện để làm việc thiêng liêng,

tôi lại trải qua những cực hình và những cám dỗ ghê rợn hơn nữa… tôi cảm thấy ghét cay ghét đắng các bí tích, và như thể chẳng được lợi ích gì từ đó cả… Dường như tôi sẽ chết giữa những thống khổ này. Nhưng đối với tôi, tư tưởng khủng khiếp nhất là đinh ninh rằng mình đã bị Thiên Chúa loại bỏ. Thế rồi những tư tưởng khác ập đến với tôi : tại sao phải cố gắng đắc thủ các nhân đức và làm những việc lành ? Tại sao phải hành xác và huỷ mình ? Khấn dòng, cầu nguyện, hy sinh và bỏ mình được ích gì ? Tại sao lúc nào cũng phải hy sinh bản thân ? Được ích gì nếu như tôi bị Thiên Chúa loại bỏ ?" (NK,77)

Trong đau khổ và thử thách, Faustina không bị Satan kéo về phe, chị nói với Chúa : "Lạy Chúa Giêsu của con, chỉ mình Chúa biết những bách hại con đang chịu chỉ vì trung tín với Chúa và tuân theo những lệnh truyền của Chúa…cuộc đời con sẽ là một cuộc chiến triền miên, ngày càng khốc liệt hơn…Những hiểu lầm thật quá kinh hoàng; nhiều khi, nếu không nhờ Thánh Thể, chắc con không đủ can đảm dấn bước trên đường Chúa đã vạch sẵn cho con." (NK,91)

Faustina thấy rõ âm mưu thâm độc của anh, "Satan luôn lợi dụng những giờ phút như thế; những tư tưởng chán chường bắt đầu nổi lên-đây là phần thưởng cho ngươi về sự trung thành và thực tâm của ngươi đấy. Làm sao có thể chân thành trong khi lại bị hiểu lầm như thế ? Lạy Chúa Giêsu, con không thể tiếp tục được nữa. Tôi lại ngã gục xuống đất dưới sức nặng, toát đẫm mồ hôi, và nỗi sợ hãi bắt đầu lấn lướt. Trong lòng, tôi không còn một ai để nương tựa. Đột nhiên tôi nghe được một tiếng nói trong linh hồn : "Đừng sợ. Cha ở với con!" và một ánh sáng soi chiếu tâm trí tôi, tôi đã hiểu rằng không nên đầu hàng trước những phiền sầu như thế. Tôi được đầy tràn sức mạnh và ra khỏi phòng với lòng can đảm mới mẻ để chịu đựng đau khổ." (NK 129)

Faustina được Chúa cho biết những người được Thiên Chúa ưu ái đặc biệt thì Người gởi đến thử thách và bóng tối.

"Hôm nay, tôi đã được nghe những lời này: Trái tim con là nơi thường trú của Cha, cho dù con rất khốn cùng. Cha liên kết con với Cha, cất đi những nỗi khốn cùng của con, và ban cho con Lòng Thương Xót của Cha. Cha thực hiện những công trình

Lòng Thương Xót nơi mọi tâm hồn. Tội nhân nào càng khốn nạn, càng có quyền lớn hơn trên Lòng Thương Xót của Cha... Ai tín thác vào Lòng Thương Xót Cha sẽ không phải hư mất, vì tất cả những công việc của họ sẽ là của Cha, và những địch thù của họ sẽ bị tan tành dưới bệ kê chân Cha." (NK,723)

"Chớ gì các tội nhân đặt trọn niềm tín thác vào Lòng Thương Xót Cha. Họ được quyền ưu tiên hơn những người khác khi tín thác vào vực thẳm thương xót của Cha... Linh hồn nào kêu nài đến Lòng Thương Xót Cha là làm cho Cha được sướng vui. Với những linh hồn ấy, Cha sẽ rộng ban cho họ nhiều ơn thánh hơn là họ kêu xin. Cha không thể trừng phạt cho dù là một tội nhân khốn nạn nhất nhưng biết khẩn cầu đến Lòng Thương Xót Cha. Sự khốn nạn của các con không gây trở ngại cho Lòng Thương Xót Cha, ngược lại, Cha còn thánh hóa các con trong Lòng Thương Xót vô cùng và khôn sánh của Cha... Ai khước từ không bước qua cánh cửa Lòng Thương Xót của Cha, sẽ phải bước qua cánh cửa phép công thẳng của Cha." (1146).

"Con hãy hối thúc các linh hồn tín thác vào vực thẳm vô tận lòng từ ái của Cha, vì Cha muốn cứu vớt tất cả mọi người. Trên thập giá, nguồn mạch Lòng Thương Xót của Cha đã được lưỡi đòng khai mở cho hết mọi linh hồn. Cha không loại trừ bất kỳ một ai!" (1182). Chúa quả quyết : "Thà rằng trời đất trở về hư không chứ Lòng Thương Xót Cha không thể nào không ấp ủ linh hồn có lòng tín thác." (NK,1777).

Anh thấy rõ lòng thương xót của Chúa chưa ? Bây giờ anh lại mỉa mai rằng việc sùng kính này chỉ là "phong trào" sớm nở tối tàn, chẳng đi đến đâu. Xin thưa với anh là đây không phải việc của con người nhưng là việc của Chúa, ý định của Chúa, cho nên Chúa không muốn chúng tôi chỉ dừng lại ở việc "sùng kính lòng thương xót" mà phải cụ thể hoá ra bằng "thực hành lòng thương xót".

Chính Chúa truyền cho Faustina phải thực hành ba cấp độ xót thương. Hành Vi Xót Thương dưới bất cứ hình thức nào; Ngôn Từ Xót Thương thể hiện qua lời nói; nếu không thể tỏ lòng xót thương bằng việc làm hay lời nói thì vẫn luôn có thể thực hiện được bằng lời cầu nguyện (NK, 163).

Chúa nói rất rõ ràng : "Mọi linh hồn, nhất là linh hồn các tu sĩ, phải phản ảnh Lòng Thương Xót Cha. Trái Tim Cha chan chứa tình yêu thương và lân tuất đối với tất cả mọi người. Trái tim của những người yêu quí của Cha cũng phải nên giống Trái Tim Cha; trái tim ấy cũng phải trào ra nguồn Lòng Thương Xót của Cha cho các linh hồn; nếu không, Cha sẽ không nhận họ là những người thuộc về Cha." (NK,1148).

Với những người được Chúa sai đi loan truyền Lòng Thương Xót của Chúa thì Chúa đòi hỏi họ phải là người đầu tiên trổi vượt trong niềm tin tưởng vào Lòng Thương Xót của Chúa…Ở mọi nơi và trong mọi lúc, họ phải tỏ lòng nhân ái đối với những người lân cận. Họ không được rút lui, kiếm cớ thoái thác hay tự miễn cho mình khỏi những công việc này. (NK,742).

Satan, kẻ thù của Lòng Thương Xót,

Như vậy là đã rõ rồi nhé, dù có trăm phương nghìn kế, mưu mô quỷ quyệt đến đâu anh cũng sẽ không bao giờ tiêu diệt được lòng thương xót của Chúa nơi chúng tôi đâu vì Chúa nói với chúng tôi qua chị Thánh Faustina rằng hãy chúc tụng Chúa trong mọi sự và hãy tôn vinh Người, vì lòng nhân lành của Chúa không bao giờ cùng. Mọi sự sẽ qua đi, nhưng Lòng Thương Xót của Chúa không giới hạn và không bao giờ chấm dứt. Sự dữ đến đâu cũng có mức độ, nhưng lòng nhân từ thì không mức độ (NK,423).

Dù có bao khó khăn trở ngại tôi cũng cương quyết vượt qua để thực hiện lệnh truyền của Chúa ra đi công bố "Lòng Thương Xót là ưu phẩm vĩ đại nhất của Thiên Chúa." Tất cả mọi công trình thực hiện đều được tôn vinh với Lòng Thương Xót. (NK,301)

Vì nhân loại chỉ tìm được bình an thực sự khi nào biết quay về với Lòng Thương Xót của Chúa với niềm tín thác (NK, 300b).

Saigon, Lễ Đức Mẹ Thánh Thể 13-05
Lm. Giuse Trần Đình Long

Công tác Bác ái Nhóm Thiện Nguyện Tín Thác
Mừng Lễ Các Thánh

DẤU CHÂN LÒNG THƯƠNG XÓT TRÊN SÔNG VÀM CỎ

Chúa nói với thánh nữ Faustina: "Có ba cách thực hiện một hành vi xót thương: lời nói xót thương, bằng cách tha thứ và an ủi; thứ hai, nếu không dùng lời nói, thì hãy cầu nguyện – đó cũng là xót thương; thứ ba là các việc làm xót thương. Những hành vi như thế bất kỳ ai cũng có thể thực hiện dễ dàng, ngay cả những người nghèo khó nhất.

Đến ngày sau hết, chúng ta sẽ bị phán xét theo điều này, và dựa trên nền tảng này, chúng ta sẽ lãnh nhận phán quyết số phận đời đời" (Nhật Ký Faustina 1158).

Chuyến công tác bác ái của nhóm thiện nguyện Tín Thác về thượng nguồn sông Vàm Cỏ với 280 phần quà trao tặng bà con dọc miền biên giới Campuchia tỉnh Tây Ninh, Giáo Phận Phú Cường, là một trong những cách thực hành lòng thương xót theo lời Chúa dạy.

Chuyến công tác này, thiện nguyện Tín Thác phải nhờ người dân địa phương mướn dùm 2 chiếc xuồng máy cũ chạy ngược lên thượng nguồn sông Vàm Cỏ Đông. Lênh đênh phơi nắng suốt 4 tiếng đồng hồ dọc triền sông chẳng thấy bóng người, chỉ thấy bao la nước, trời, cây cối rừng hoang. Thoạt đầu lấy làm lạ, chẳng hiểu bà con mình sinh sống ở đâu. Cứ đi và thấy kỳ thú là khi có một tiếng động rầm rầm và những cánh cò trắng vụt hoảng hốt bay lên, ấy là chỗ đó có đồng bào cư ngụ ven con sông Vàm Cỏ.

Mùa này sông ít nước so với mọi năm. Thất mùa, thành ra những chú trâu cũng thanh nhàn, nằm ngụp im re dưới dòng nước lặng. Những cánh cò trắng cũng thảnh thơi đậu lưng trâu kiếm vài thứ xác con trùng ký sinh từ loài động vật to đùng đen bóng. Tất cả bỗng rộn ràng khi xuồng chở thiện nguyện viên sắp cặp bờ. Cánh cò vút bay cũng là lúc chúng tôi thấy những căn nhà lá nhỏ nép mình bên sát mép nước chơ vơ. Những căn nhà dường như quá nhỏ bé và mỏng mảnh giữa cả một không gian rộng bao la bát ngát.

Điểm dừng chân đầu tiên trong chuyến công tác này là giáo xứ Phục Lễ, huyện Châu Thành, Giáo phận Phú Cường.

• Xứ Đạo Phục Lễ - Xóm Nổi Tằm Long

Phục Lễ là một xứ đạo nhỏ, nằm sâu trong bờ sông Vàm Cỏ Đông, từng đường làng, ngõ xóm mang đậm đấu ấn của làng thôn Bắc Bộ.

Bà con ở đây gốc gác từ Hưng Yên miền Bắc di cư, bởi thế từ tên nhà thờ tới đường làng ngõ xóm đều phục dạng y như nơi chốn cũ, và giữ nghề cũ từ quê là tráng bánh đa vừng và làm ruộng. Cuộc sống ngày càng khó

khăn vất vả, không ruộng đất lại đông dân, cho nên không tránh được việc thanh niên bỏ quê đi làm thuê mướn chốn phố phường.

Gặp Tín Thác thiện nguyện, bà con mừng mừng tủi tủi. Mừng vì lâu lâu có khách xa đến chơi thăm hỏi về quê xưa chốn cũ, với những phần quà ấm lên tình người. Tủi vì không còn hi vọng ngày về quê cũ, thôi thì cứ ở đây, trông vào Chúa, và mong cháu con nó khá hơn sẽ thay mình về xứ về quê, ngó xem nhà thờ, nhà chung có còn như ngày xưa hay giờ đã khác... Đã có thiện nguyên viên quê Hưng Yên quay mặt giấu giọt nước mắt vắn dài. Xa xứ xa quê, dẫu Sài Gòn ngọn đỏ ngọn xanh nhưng vẫn khắc khoải có khác gì các cụ.

Trao tận tay bà con ở đây 30 phần quà gồm gạo mì nhu yếu phẩm, cùng với ảnh sách tràng chuỗi và máy nghe 500 bài giảng Lòng Chúa Thương Xót. Tín Thác lại tất tả xuống xuồng để tiếp tục hành trình dọc con sông Vàm Cỏ.

Ở mạn Trí Bình - huyện Châu Thành một điểm dân cư níu chân Tín Thác khá lâu, đó là xóm nổi trên sông của đồng bào Chăm, có tên là bến Tằm Long. Anh thanh niên đen giòn cười lộ trắng bóc hàm răng bảo rằng: "Đó là bến Thượng Hải của Vàm Cỏ Đông đấy!"

Bến Thượng Hải Tằm Long là 16 con thuyền chài xơ xác te tua, trên thuyền ấy có gia đình quây quần tới... bốn thế hệ.

Vị trưởng lão của xóm là già Chau-Sa-Let, nói tiếng Chăm, nhờ một thanh niên thông dịch, đã cho chúng tôi biết về lịch sử xóm nổi Tằm Long.

Bà con xóm nổi người dân tộc Chăm, miệt Bảy Núi An Giang, là dân đồng rừng chứ không phải dân chài lưới. Vì chiến tranh, loạn lạc, đói nghèo họ trôi giạt về thượng nguồn sông Vàm. Không đất đai canh tác, họ phải tập nghề chài lưới, từ đời nọ nối đời kia, sống lênh đênh trên thuyền như vậy.

Đói riết cũng quen, trưởng lão bảo thế, năm nay sông Vàm ít nước hơn mọi năm. Không có nước sao mà có cá? Cả nhà bò ra ngoi ngóp ngày được chừng 2 ký cá tạp khoảng bảy mươi ngàn đồng. Để có đủ miếng ăn, còn phải đặt cả bãy cò trên nóc thuyền kiếm thêm.

Con sông Vàm có thể cho miếng ăn qua ngày đoạn tháng, nhưng không thể cho con cái việc học hành. Càng không thể nuôi dưỡng đời sống tâm linh đã mai một theo đời lênh đênh sóng nước.

Mười sáu con thuyền chài ngày ngày lênh đênh, tối về neo bến Tằm Long. Lạ làm sao giáp bến Tằm cũng có gia đình có đạo. Chiều chiều khi tàn lửa bếp họ rủ nhau đi lễ đọc kinh mà chạnh lòng. Người Chăm bến Tằm rất cần đến Lòng Chúa Xót Thương.

Hôm nay thiện nguyện Tín Thác tới đây đem quà của Lòng Chúa Thương Xót đến cho mọi cư dân xóm Tằm Long không phân biệt tôn giáo.

Bà con gửi Tín Thác nguyện vọng: đời họ mù mịt tối tăm, họ mong con cái được tới trường và miễn giảm học phí vì họ nghèo quá thể.

Cụ Châu-Sa-Lét nhận phần quà chung của Tín Thác, và chút quà riêng của một vài thiện nguyện gửi kèm, ông cụ cứ rưng rưng hỏi khi nào nhóm ghé lại.

Tối tối khi kết thúc một ngày nhọc nhằn, cụ mở máy nghe bài giảng Lòng Chúa Thương Xót, và hiệp lời cầu nguyện với cộng đoàn lòng thương xót khắp nơi. Có cái máy nghe 500 bài giảng lòng thương xót, bà con có thêm người bạn tinh thần khi lênh đênh kiếm sống, có thêm phần bồi dưỡng cho đời sống tâm linh.

Rời "Bến Thượng Hải" Tằm Long, nghe sao mà cay mắt...

Tín Thác tiếp tục lách xuồng đi sâu vào những rừng tràm hoang sơ, chui vào từng mái nhà tranh vách đất, trao tận tay những món quà của Lòng Chúa Thương Xót cho gần 100 gia đình rất nghèo sống rải rác ven sông Vàm Cỏ.

Trời trưa nắng như lửa đốt, thật đúng như lời bài hát: "Tây Ninh nắng cháy da người..." Hát thì dễ, nhưng trải nghiệm được không phải dễ. Không còn giờ để lên bờ, cả nhóm ngồi trên xuồng chia sớt nhau phần cơm đạm bạc đơn sơ thắm tình bằng hữu do hai bạn thiện nguyện thức cả đêm chuẩn bị bữa trưa cho đồng đội. Lênh đênh 4 tiếng đồng hồ hết quãng sông này, tạm

biệt sóng nước sông Vàm, bởi nơi sân chùa Hạnh Lâm thầy trụ trì và bà con phật tử đã tề tựu đợi thiện nguyện Tín Thác.

• Hạnh Lâm- Phật Giáo Công Giáo Vui Sống

"Hạnh Lâm : Yêu Thương + Đoàn Kết = Vui Sống Đề Huề" Thiện nguyện viên Tín Thác cứ lẩm bẩm công thức toán học ấy để nhớ lại những khoảnh khắc thú vị ở chùa Hạnh Lâm, mà những người thiện nguyện lần đầu tiên được biết tới.

Khi Thiện nguyện Tín Thác rời xuồng lội bộ đến chùa Hạnh Lâm thì người dân đã tề tựu từ lúc nào. Có một điều lạ lùng: Dưới mái hiên ốp đá xanh có hai ngôi mộ nằm cạnh nhau. Một ngôi mộ khắc chữ Vạn. Ngôi mộ kia khắc hình cây Thánh Giá.

Thầy Thích Thiện Thới cho biết một câu chuyện thú vị ẩn sau ngôi mộ có hình Thánh Giá đó.

Dưới bóng cây bồ đề mát rượi, dòng thời gian đưa chúng tôi trở về gần một thế kỷ trước. Bà cụ Maria Nguyễn Thị Sáu cùng gia đình lúc bấy giờ đều là Phật tử như mọi người dân vùng này. Sau đó bà Sáu cùng với mấy người con đã theo đạo. Người chồng và mấy người con còn lại vẫn giữ đạo Phật.

Bà Maria Sáu mộ đạo Chúa, nhưng vẫn quan tâm đến công việc nhà chùa. Dù không còn đi lễ chùa, nhưng bà vẫn phát tâm đóng góp xây dựng chùa Hạnh Lâm, đồng thời vẫn nhiệt tâm việc Nhà Chúa và giữ đạo hẳn hoi. Bà có nguyện vọng lúc thác đi thân gái theo chồng, nên xin gửi xác thân lại nơi đất nhà chùa, nhưng vẫn muốn phần mộ của mình giữ tên Thánh và có hình Thánh Giá, bà mới an lòng nhắm mắt về với Chúa.

Nguyện vọng ấy được nhà chùa trân trọng đáp ứng. Đám tang của bà diễn ra đặc biệt "độc nhất vô nhị". Cứ thay phiên nhau cách giờ, giờ này người Công Giáo đọc kinh cầu cho bà, giờ khác các Phật Tử dâng kinh Phật hồi hướng để tiễn đưa.

Người dân nhắc lại lời bà Sáu dặn dò: "Cứ yêu thương, đoàn kết, vui sống đề huề. Chúa vẫn ở mãi trong lòng chúng ta". Thiện nguyện Tín Thác bỗng nhận ra Lòng Thương Xót Chúa đã nảy mầm và bén rễ từ rất sớm trong tâm hồn một người đàn bà tân tòng, như cụ Maria Nguyễn Thị Sáu.

Tiếng người dân í ới nói chuyện đưa Tín Thác trở về với thực tại, nhanh chóng quay ra gặp gỡ bà con, dưới sự giúp đỡ của thầy trụ trì, 40 phần quà đã đến tay bà con phật tử đang tụ hội nơi đây.

Thầy trụ trì chùa Hạnh Lâm bắt tay bịn rịn chia tay đoàn. Tình cảm những người dân chân chất gói ghém trong những bịch trái cây, những chiếc bánh bao còn nóng hổi. Vui lắm, mà cũng xúc động lắm!

• Giáo Xứ Phước Minh - Lớp Học của Yêu Thương

Điểm cuối chuyến công tác Tây Ninh là nhà thờ Phước Minh, huyện Dương Minh Châu, ở cực Tây phía Nam, giáp nước bạn Campuchia. Hành trình thật trắc trở, càng đi đường càng xấu, ổ gà ổ voi, và càng hun hút vô định, chẳng có bóng người, chỉ thấy bên trái là bờ hồ Dầu Tiếng, bên phải là rừng cao su hun hút.

Càng đi càng hun hút, hoàng hôn bắt đầu buông những ráng chiều đỏ quạch. Mọi người bắt đầu lo lắng... hay lạc đường? Liên lạc với một hoa tiêu, mới biết là... lạc đường thật!

Vòng ngược xe hướng về mạn biên giới Tân Biên, bảng hướng dẫn cho biết nơi này cách Campuchia 8 cây số. Vậy là nhà thờ Phước Minh ở mạn biên viễn Tây Nam, hoang vắng là phải!

Cha sở và bà con đã tề tựu đông đủ, dù đã mệt nhoài, các bạn thiện nguyện vẫn cố gắng trao 90 phần quà đến tận tay từng

người với niềm trân trọng quý mến, lượng nhân ái bao la phải giãi chiếu nơi thiện nguyện Tín Thác vì họ đã nghe lời Chúa nói với thánh nữ Faustina:

"... các linh hồn thường lo lắng vì không có phương tiện vật chất để thực hiện hành vi nhân ái. Tuy nhiên, nhân ái tinh thần không cần những phép ban cũng chẳng cần những kho của cải, nhưng lại rất đáng công và ở trong tầm với của mọi người. Nếu linh hồn không thực thi nhân ái dưới một hình thức nào cả, họ sẽ không được hưởng nhờ lòng xót thương của Ta trong ngày thẩm xét. Ôi, chớ gì các linh hồn biết thu tích kho tàng vĩnh cửu cho chính họ, họ sẽ không bị xét xử vì đã dùng lòng nhân ái của họ mà chặn trước sự phán xét của Ta." (Nhật Ký 1317)

Khi phần quà cuối cùng tới tay bà con, là lúc tiếng chuông nhà thờ ngân vang, người mục tử vội lo chuẩn bị cử hành thánh lễ chiều chúa nhật cho bà con giáo dân, và vòng xe thiện nguyện cũng chuẩn bị lăn bánh rời khỏi Phước Minh...

Dường như Chúa muốn níu chân cả nhóm ở lại. Đứng lại giữa vườn cao su hoang vu quanh nhà thờ Phước Minh, có một thiện nguyện viên chợt nhìn thấy có một mái lá nhỏ và dăm mười dãy ghế đơn sơ.

- Không lẽ lớp học ngoài trời? Nếu vậy thì thật tuyệt - thiện nguyện viên nghĩ thầm - Nhưng ở đây ai học nhỉ?

Cả vườn cây chỉ nghe tiếng lá xào xạc, thiện nguyện viên dáo dác quan sát, khả dĩ có ai mà níu hỏi.

Thật bất ngờ, có một mái đầu bạc phơ đang lom khom bên cái xe đạp cũ mèm cách đó một đỗi.

Bà đang vất vả xoay trở với phần quà vừa nhận. Phụ bà cột lại phần quà, và hỏi thăm, thiện nguyện viên sững sờ khi bà xác nhận: "Đúng là có lớp học đó con. Bảy mươi đứa và đã tám năm nay!"

Trong gió mát lạnh giữa khu vườn cao su, người đàn bà có mái tóc bạc phơ kể lại câu chuyện lôi kéo bà suốt tám năm nay thành người cấp dưỡng không công cho bầy trẻ. Một lớp học được khởi sự từ yêu thương và được duy trì bởi yêu thương. Chỉ vì yêu lũ trẻ, bà phải đánh đổi biết bao công sức để gầy dựng và duy trì lớp học được đến bây giờ.

Bà cụ dành 8 năm trời để nấu cơm nuôi các em nhỏ tại lớp học tình thương dưới tán cao su ở Phước Minh

Ba mẹ các em phải đi làm ăn xa, một số làm ăn tận bên kia biên giới, có người xách tay nải lên khu vực hồ Dầu Tiếng mưu sinh. Họ đi từ sáng sớm đến tối mịt mới về, hoặc vài ba ngày mới về nhà một lần. Người lớn bận mưu sinh, trẻ con nheo nhóc chẳng ai trông nom, đứa nào đứa nấy mặt mũi tèm nhem. Cha sở thương bàn với các nữ tu Dòng Nữ Tử Bác Ái mở một lớp học để các em được chăm sóc dạy học, không để các em bị mù chữ.

Ban đầu các sơ chỉ tính mở lớp dạy chữ cho các cháu. Sau các sơ thấy nhiều em bố mẹ đi làm cả ngày, cơm nước ăn bờ ngủ bụi, thế là lại thương lại xót (thật đúng cụm từ "thương xót"!) lại mở thêm bếp ăn cho đám nhỏ. Nuôi ăn ngày 2 bữa cho lớp học ban đầu chỉ vài cháu, giờ lên đến 70 là một gánh quá nặng dồn lên đôi vai gầy của các xơ.

Cha mẹ các em ai cũng nghèo, thấy con mình có nơi trông nom, lại được cho ăn thì mừng lắm. Chiều tối đến đón con, thấy đứa nào đứa nấy tóc tai sạch sẽ, vừa được con chữ trong đầu lại vừa có 2 bữa cơm chắc bụng, ít ai biết, đằng sau đó là biết bao mồ hôi, công sức và tâm huyết của những con người đang duy trì lớp học yêu thương này.

Nuôi dưỡng những tâm hồn thơ trẻ, 8 năm quả là một hành trình dài. Nhiều em đã lớn, đã đi làm, lớn khôn từ những tháng năm học ở lớp học tình thương này, lớn khôn từ những bữa ăn tận tâm bà cụ già đã đặt cả trái tim và tình thương vào công việc nấu nướng.

Thế hệ tiếp nối thế hệ, những đứa trẻ nhỏ lít nhít khác lại sà vào vòng tay xơ, để những lúc ba mẹ xa nhà, chúng có một mái lá dưới rừng cao su, đơn sơ mà ấm áp yêu thương bảo bọc chúng khỏi biết bao sự nguy hại bủa vây nơi xứ nghèo.

Thương lắm! Những người thiện nguyện nói với nhau phải làm điều gì đó để con đường đến trường của các em bớt được phần cơ cực. Thế là các bạn tự nguyện gom góp mỗi người một chút hỗ trợ mua gạo nấu cơm cho mấy chục em nhỏ, rồi lại góp lại tất cả số mũ và những áo mưa để lại cho các em.

Chia tay lớp học nhỏ mà không nhỏ. Dấu chân lòng thương xót đã dừng nơi lớp học mái lá dưới tán rừng cao su ở huyện Dương Minh Châu. Nơi nào còn người nghèo, còn người khổ, thì vẫn còn những người tràn đầy yêu thương và tâm huyết, dành trọn cuộc đời cho việc phục vụ tha nhân, nơi ấy tình yêu và ánh sáng Lòng Chúa Thương Xót sẽ ngự trị và tỏa sáng.

Thiện nguyện Tín Thác càng ra đi, càng hiểu biết, càng cảm nhận sứ mạng cao cả Chúa trao ban. Đó là loan truyền Tin Mừng, loan truyền Lòng Chúa Thương Xót bằng những việc cụ thể, bằng những hành động bác ái yêu thương...

"Cha cần hy sinh được thực hiện vì tình yêu, bởi vì chỉ có tình yêu mới có ý nghĩa đối với Cha. Những món nợ của thế gian đối với Cha thật vô cùng to lớn; nhưng các linh hồn thanh sạch có thể đền đáp bằng việc hy sinh và thực thi tinh thần nhân ái của họ." (Nhật Ký 1316)

Thiện Nguyện Tín Thác
Tây Ninh 2015

Chứng Nhân LTX tại Việt Nam

SỐNG THÁNH GIỮA ĐỜI

• Giáo Phận Sài Gòn

Con là Maria Lâm Thúy Ngân, 33 tuổi, tân tòng ở giáo xứ Gò Mây, giáo họ Gioan, Giáo Phận Sài Gòn. Hiện nay con đang làm nghề buôn bán tự do. Con viết lá thư này gửi đến cha và cộng đoàn để kể những hồng ân mà Thiên Chúa đã yêu thương ban cho con.

Con là một người con vô cùng tội lỗi. Năm 20 tuổi con đã biết cho vay lấy lời, trong công việc cũng như trong cuộc sống gia đình và xã hội con bắt mọi người phải làm theo ý con, nhưng

con thì không làm theo ai hết, kể cả ba mẹ con. Con sống chỉ biết chạy theo đồng tiền, luôn luôn nhìn lên mà không bao giờ nhìn xuống, dù chỉ một lần. Con không biết thương xót tha nhân, con chỉ biết sống và nổ lực hết mình để kiếm tiền nhiều để phục vụ cho nhu cầu bản thân, nhưng không biết mình đang phạm tội với Chúa. Mặc dù con không có đạo nhưng con vẫn thường xuyên đi lễ nhà thờ vào ngày Chúa Nhật, vì con tin Chúa tạo nên con người và muôn vật. Chúa yêu thương và chết vì chúng ta trên cây thánh giá. Nhưng con chỉ tin tới đó thôi, còn tất cả mọi sự con chỉ dựa vào sức con mà không cậy nhờ nơi Chúa. Và rồi đến một ngày Chúa gửi thánh giá đến cho con.

Vào năm 2014 con bị ra huyết rất nhiều, đi khám bác sĩ giỏi ở rất nhiều nơi nhưng không tìm ra nguyên nhân. Lần khám nào bác sĩ cũng nói là bình thường, mặc dù huyết ra đầm đìa. Mãi đến ngày 20/6/2014 con đi khám và sinh thiết cổ tử cung thì bác sĩ cho con biết kết quả là con bị ung thư cổ tử cung giai đoạn 1B, đang chuyển sang 2A. Cha biết không, khi nhận kết quả trên tay, con không khóc mà cũng chẳng thể làm gì được, con chết đứng, và cứ như thế con ra về với một tâm trạng không thể nói thành lời.

Gia đình và ba mẹ con biết được thì mẹ con ở Gia Lai điện thoại nói con cầu nguyện lúc 3g chiều xin Chúa chữa lành. Thế nhưng, con trả lời rằng tại sao phải cầu nguyện lúc 3 giờ? Chúa lúc nào không có. Bạn con nói con lên nhà thờ Ba Chuông cầu với Thánh Martino, con cũng đi nhưng con không có tin. Con cũng nghe chị gái con nói về Lòng Thương Xót Chúa và nói về cha Long nhưng con nghe và bỏ qua.

Đến đêm 7/8/2014 con ra huyết đến nỗi không thể ngồi được nữa. Lúc đó ba mẹ đưa con đi cấp cứu tại bệnh viện Thống Nhất. Khi đi mẹ con không quên nhắc con mang theo tràng chuỗi Mân Côi, và con đeo trong người vô phòng cấp cứu. Ngay đêm đó, mẹ con nghĩ chắc con không xong rồi, nhưng con qua được và con được chuyển viện đến bệnh viện Ung Bướu. Con nhập viện và kết quả xét nghiệm lại là bệnh con đã chuyển sang giai đoạn 3B.

Khi nằm trong phòng cấp cứu, con chỉ mang một tờ giấy mẹ đưa chỉ con cách đọc kinh Lòng Thương Xót Chúa. Con đọc nhưng vẫn chưa hoàn toàn tín thác vào Chúa. Khoảng 3 ngày sau, đêm đó con bị sốt, và bệnh ung thư như con mà bị sốt thì rất là nguy hiểm, có thể mang mình đi lúc nào không biết. Con sốt đến nỗi không mở mắt ra được, nhưng cũng không kêu ai được. Lúc đó con thầm nghĩ chắc mình không xong rồi. Thế nhưng lạ thay, trong tiềm thức con gọi "Chúa ơi!" rồi lập tức con bật dậy như cái lò xo và đi thẳng vào toilet như thể có ai dẫn con đi. Khi đi ra con tỉnh như là không bị gì hết. Khi ngồi xuống giường con liền nghĩ là Chúa đã cứu sống con. Sáng hôm sau con kể cho chị con nghe và chị nói con nhớ lần chuỗi và đọc kinh mỗi ngày.

Khoảng 1 tuần sau, con thấy buồn vì ở trong bệnh viện có một mình, tự mình nuôi mình. Con lấy điện thoại ra và vô trang web muoichodoi.info trang web này chị con nói con vào để nghe thử và xem như thế nào. Và rồi con bị hút vào Lòng Thương Xót Chúa ngay bài giảng đầu tiên của cha ở vol 1. Cha biết không, từng phút giây con nghe cha giảng là từng giây phút con nhìn lại bản thân mình đã sống tội lỗi như thế nào, thế mà Chúa vẫn yêu thương con. Chúa cho con cơm ăn áo mặc hơn biết bao nhiêu người, mà con nào có biết yêu thương tha nhân, nào có xót thương anh em mình.

Những bài giảng của cha đã làm con rơi nước mắt vì những mảnh đời bất hạnh đết tột cùng, nhưng họ vẫn tín thác vào Chúa. Biết bao căn bệnh hiểm nghèo chỉ thấy toàn chết là chết nhưng Lòng Thương Xót Chúa đã chữa lành hồn xác của họ qua lời cầu nguyện của cha và lời chuyển cầu của Mẹ Maria. Niềm tín thác của họ vào Chúa tuyệt đối. Nhìn lại mình, con thấy bệnh mình có là gì với Chúa đâu, mình có một cái ung thư thôi, nhưng người ta ung thư đầy trong người như một bữa tiệc ung thư mà Chúa còn chữa lành. Mình là gì đâu, bệnh mình chẳng là gì với Chúa, và rồi con nhắn tin cho cha để nhờ cha cầu nguyện. Cha trả lời rằng con hãy an tâm tin tưởng phó thác vào Lòng Thương Xót Chúa, cha và cộng đoàn hiệp ý cầu nguyện cho, nhớ lần chuỗi Lòng Thương Xót mỗi ngày. Nhận được tin nhắn của cha càng làm con vững tin hơn nơi Lòng Thương Xót Chúa. Con vui

vì Chúa đã tiếp nhận con qua lời cầu nguyện của cha và cộng đoàn.

Từ đó con làm bạn với chiếc điện thoại và nghe cha giảng từ sáng tới 12g đêm. Có những lúc cha giảng vui và con cười một mình. Mấy người nằm giường bệnh kế bên hỏi con có bị sao không, họ tưởng con bị ung thư nên khùng mà họ đâu biết rằng con có Chúa, có Lòng Thương Xót nên con vui. Nghe những bài giảng đó, con đã thức tỉnh và xét lại mình. Mặc dù con bệnh, căn bệnh này giống như một bản án tử treo lơ lửng trước mặt con, nhưng con không sợ và con rất vui vẻ vác thánh giá Chúa gửi. Con tin Lòng Thương Xót Chúa sẽ cứu chữa con. Mặc dù bệnh, nhưng con cười suốt ngày và không buồn một chút gì.

Phác đồ điều trị của con là phải xạ trị 25 tia và 3 kim. Cha biết không, khi đi tia nếu ăn không được không đủ sức khỏe để tia thì bệnh viện sẽ ngưng tia và trả về, thế nhưng Chúa và Mẹ đã thương yêu và gìn giữ con đi qua 25 tia vẫn khỏe mạnh bình an, ăn uống tốt không bị nôn mửa tí nào. Đến khi con đi 3 kim thì lạ thay 2 cây kim đầu con không gặp được bác sĩ gây mê đó, nhưng đến khi con đi cây kim cuối cùng vào sáng ngày thứ 2 ngày 10/11/2014 là chiều cùng ngày con sẽ được xuất viện. Trong lúc nằm ngoài phòng chờ gây mê, trên tay con đeo tràng hạt cha Long gửi cho chị con mang về cho con. Mặc dù quy định phòng đi kim là không được mang bất cứ thứ gì, nhưng con vẫn quyết mang tràng hạt theo bên mình. Bác sĩ truyền thuốc gây mê cho con và nói con nãy giờ nằm đây làm gì sao không chịu lần chuỗi. Con trả lời rằng con có lần chuỗi. Bác sĩ lại hỏi một ngày có đọc được 50 kinh không. Con thưa dạ được, có khi còn hơn. Và câu cuối cùng vị bác sĩ đó nói với con là "LẦN CHUỖI ĐI! CẦU NGUYỆN XIN CHỮA LÀNH CHO!" Khi nghe câu nói đó, con vui không thể tả được mặc dù con sắp bị đưa vào phòng để chịu đau đớn. Khi đi xong cây kim cuối cùng, lạ một điều là con không đau tí nào, không như 2 cây kim đầu, 2 ngày sau mới ngồi dậy nổi.

Con tin một điều là không có bác sĩ nào nói với bệnh nhân như thế, vì như vậy là đi ngược lại chuyên môn nghề nghiệp của họ. Con tin là Chúa Thánh Thần đã tác động lên môi

miệng vị bác sĩ đó để nói với con rằng con hãy tin tưởng phó thác vào Chúa. Chúa sẽ chữa lành cho. Con tạ ơn Chúa. Và rồi con được xuất viện. Con khỏe mạnh, trở về nhà đi làm cùng với một người bạn. Người bạn đó chơi xấu con ngay thời điểm con tính đi học giáo lý để thật sự làm con cái Chúa. Rồi con thất nghiệp. Con liền nghĩ đây là ý Chúa, nếu như Chúa không để cho người bạn đó chơi xấu con, chắc con lại mải kiếm tiền mà quên mất những việc mình cần làm là được trở thành con Chúa.

Thưa cha, những gì con đã được Chúa dạy dỗ qua những bài giảng của cha là qua thập giá đến vinh quang. Con đã được Chúa thương gìn giữ được khỏe mạnh trong bệnh ung thư cổ tử cung và bình an trong tâm hồn. Con đã thực sự trở thành con Chúa. Vào ngày 20/6/2015, con đã được Rửa Tội và Thêm Sức. Ngày 30/9/2015 con đi tái khám, bác sĩ nói sức khỏe tốt, bệnh không có gì, và hẹn 4 tháng sau tái khám lại. Nay con mập hơn lúc trước khi bệnh nữa. Ơn Chúa cho con ăn uống được rất nhiều, đến nỗi mẹ con nói con hạn chế ăn lại vì mập quá rồi.

Nhờ những bài giảng của cha đã đưa con đến gần Chúa hơn. Con biết nhìn xuống để xót thương những phận người kém may mắn hơn mình, sống yêu thương anh em mình để được Chúa xót thương. Con rất quý cỗ tràng hạt mà cha đã gửi tặng con, con đeo được một năm nay rồi. Ngày xưa con chỉ đeo vàng, bây giờ là con Chúa rồi nên con chỉ đeo tràng hạt thôi.

Xin Chúa ban bình an cho cha trong mọi sự để cha có đủ sức lực và trí lực ra đi loan truyền Lòng Chúa Thương Xót đến với tất cả mọi người cho họ được ơn trở về với Chúa. Amen. Tạ ơn Chúa và Mẹ Maria.

Đứa con tân tòng
Maria Lâm Thúy Ngân

• Giáo Phận Hưng Hóa

Con là Giuse Nguyễn Đức Hiền, 65 tuổi, ở Phú Nghĩa-Phú Kim-Thạch Thất- Hà Nội, thuộc giáo phận Hưng Hóa. Con xin được làm chứng về những ơn

Chúa ban cho con.

Năm 2010 con bị viêm xoang, khổ lắm! Cả đêm nước mũi dãi chảy vắt cả khăn. Sáng ra hắt hơi liên tục, người mệt nhoài. Con làm ông từ, nên hàng ngày đến giờ vẫn lên nhà thờ đánh chuông. Cũng năm ấy cha cố Vũ Thức Xuân Lộc mừng Ngân Khánh 50 năm, con trai con cũng vào dự. Đêm ấy con gửi tin nhắn cho cha Long xin cầu nguyện cho con. Đúng sáng hôm ấy con trai con đã có mặt tham dự thánh lễ kính Lòng Chúa Thương Xót do cha cử hành và xin cha hiệp lời cầu nguyện cho con. Tạ ơn Chúa! Thậy kỳ diệu. Khi con trai con trở về quê, từ đó tới nay con hết hẳn bệnh, không còn hắt hơi chảy mũi nữa, mặc dù bệnh viện soi con vẫn còn dấu hiệu. Con khẳng định đây là là ơn Lòng Thương Xót Chúa cứu chữa. Cả gia đình con đều xác tín như vậy.

Ngày 23/10/2015 con bị rơi ví tiền và nửa tháng lương và cả giấy tờ tùy thân. Sau mấy giờ liền nhưng con đã phó dâng trong Chúa và nhắn tin cho cha. Trưa hôm ấy, cha gửi lại tin nhắn và nhận lời cầu nguyện cho con được bình an, không mong nhận lại được tiền. Sau lúc ấy con thấy tinh thần được bình an và không còn nghĩ và buồn nữa.

Kể từ tháng 5-2012 khi được biết về Lòng Thương Xót Chúa, ngày nào cũng vậy, đúng 3 giờ chiều, con quỳ gối lần chuỗi lòng thương xót xin ơn đền tội của con và gia đình con.

Con, Giuse Nguyễn Đức Hiền
<hieunguyen163@gmail.com>

• Giáo Phận Thái Bình

Cha ơi, con là Hồng Yến, con ở Thái Bình. Con có gia đình đến nay cũng gần 3 năm rồi. Năm 2013 con lấy chồng, rồi cũng như bao người phụ nữ khác và con có thai. Khi thai nhi được 2 tháng thì con đi khám thai, bác sĩ nói con không giữ được vì không có tim thai, nếu để thai nhi cũng không lớn được và có hại cho sức

khỏe. Ngày ấy con còn ngây ngô nghe lời bác sĩ nên con phá thai cha ạ. Thế rồi thời gian trôi qua, sang năm 2014 con lại mang thai lần thứ 2. Lần này cũng như lần trước, bác sĩ nói con cũng không giữ thai được, bỏ đi nếu không con sẽ chết, vì ngu muội và vì tin lời bác sĩ nên con lại phá thai. Con đau đớn thể xác 1 thì tâm hồn con gần như đau 10. Con đã hỏi Chúa, sao Chúa lại bất công với con thế? Sao Chúa lại nỡ bỏ con? Sao Chúa lại đối xử với con như vậy? Con trách Chúa không công bằng với con.

Và rồi bỗng một ngày, con biết tới cha qua chiếc máy nghe 500 bài giảng Lòng Chúa Thương Xót của bà ngoại con. Bà nói con cứ nghe và tín thác vào Chúa. Do con phá thai 2 lần nên bác sĩ nói phải 2 năm sau con mới có thai lại nếu không sẽ bị bỏ như những lần trước. Vậy là con chỉ biết tín thác vào Chúa, trông cậy vào Chúa. Hằng ngày con đọc kinh cầu nguyện xin Chúa đừng bỏ rơi con.

Quả thật không sai cha ạ, cứ xin thì sẽ được, cứ tìm thì sẽ thấy, chưa đầy một năm sau lần phá thai trước, con lại có thai. Lần này con lo sợ giống như lần trước lắm vì bác sĩ đã dặn con là phải đúng 2 năm mới được có thai lại không là bị bỏ nữa không ai cứu được đâu. Con nhớ tới cha và nhắn tin cho cha, mong cha cầu nguyện cho thai nhi của con được bình an. Ở nhà bà ngoại con cứ 3 giờ chiều là mời mọi người tới nhà đọc kinh cầu nguyện cho con. Rồi khi thai nhi được 7 tuần tuổi, con đi khám bác sĩ. Nằm trong phòng khám mà tay con cứ ôm thánh giá Chúa, vừa nằm con vừa lẩm bẩm đọc kinh, xin Chúa thương xót con.

Cha ơi, Chúa không bỏ rơi con. Chúa đã thử thách xem con như thế nào vậy mà con lại nói Chúa không công bằng. Thai nhi hoàn toàn bình thường khỏe mạnh, giây phút ấy con hạnh phúc biết bao. Con vui quá đến nỗi không tin vào sự thật, phải một lúc sau con mới dám nhìn vào tờ giấy kết quả khám thai. Con vội về chạy ngay tới chân Chúa. Con cám ơn Chúa đã không quên con. Xin Chúa tha thứ cho con vì đã trách Chúa, nói Chúa không công bằng. Thật ra Chúa công bằng lắm cha ạ, chẳng qua là thời điểm mình xin Chúa chưa tới cha nhỉ.

Trải qua 9 tháng 10 ngày, giờ đây con đã sinh được một bé gái vào ngày 21/10/2015. Em bé nặng 3kg và rất là kháu

khỉnh. Đó như là một món quà Chúa ban tặng cho con mà con không bao giờ quên. Con hứa với Chúa rằng con sẽ nuôi dạy con mình trở nên giống như hình ảnh của Chúa.

Qua đây con muốn cám ơn cha và cộng đoàn đã cầu nguyện cho con. Và con cũng muốn nhắn nhủ tới tất cả những ai đang ốm đau bệnh tật hay những người đang cần một phép nhiệm màu là hãy tín thác vào Chúa, tin tưởng nơi Ngài, Ngài không bỏ rơi ai bao giờ. Chẳng qua là thời giờ của Người chưa tới mà thôi, hoặc cứ nghĩ là có nhiều người xin Chúa ban ơn nên chưa tới lượt mình mà thôi. Chúa bận nhiều việc lắm, rồi một ngày mình xin gì cũng sẽ được thôi. Chúa đã phán, cứ xin thì sẽ được, cứ tìm thì sẽ thấy. Tạ ơn Chúa.

Hồng Yến <halyly1111gmail@icloud.com>

• Giáo Phận Đà Lạt

Con là Maria Trần Thị Thùy ở Di Linh, Lâm Đồng. Lúc này là 15h40', trong tâm hồn con cứ có tiếng nói thôi thúc con ngồi viết ra những điều này để làm chứng cho Chúa.

Cha ơi, Chúa thực sự chiều con nhiều lắm. Con xin gì Chúa cũng nhận lời, ngay cả những thứ nhỏ nhất Chúa cũng chiều con. Giờ con kể cho cha nghe nhé!

Hồi cuối tháng 8, con xuống Sài Gòn để xin việc làm. Vì con đang học bài để chuẩn bị cho kỳ thi công chức sắp tới, nên khi xin việc con cũng không dự định sẽ làm lâu dài, do có thể về bất kỳ lúc nào khi được gọi về. Chúa thương và ban cho con tìm được một công việc tạm thời, lương cũng tạm ổn. Con làm được một tháng và qua tháng 10 con phải về học bài để chuẩn bị thi. Khi thi xong, trong lúc chờ kết quả, con vẫn có cơ hội được xuống làm lại.

Cha ơi, lúc đi làm ở Sài Gòn ấy, nhờ ơn Chúa con biết được cha về làm lễ ở nhà thờ Công Lý. Hôm đó là thứ sáu đầu tháng 9. Ngày hôm đó con phải đi làm tới 7h mới hết giờ làm

nhưng con xin về từ 6h với lý do là đi gặp cha. Người ta không biết là con xin nghỉ sớm để đi lễ, họ nghĩ là con đi gặp bố. Con mừng quá chẳng giải thích gì, mặc cho họ nghĩ thế. Chỗ làm của con ở Gò Vấp, chạy xe tới nhà thờ Công Lý cũng khá xa mà con lại không biết rõ đường, tìm mãi mới thấy. Khi tới nơi thì con chỉ kịp tham dự lễ thôi, không kịp để chầu Thánh Thể. Nhưng con biết đầu tháng 10 lại có lễ ở đó. Con sẽ đến sớm hơn. Mỗi thứ sáu đầu tháng cha làm ở nhà thờ Công Lý.

Cha ơi, lúc đi làm con ghé qua nhà thờ Chí Hòa để chở một bạn đi làm cùng. Do bạn ấy đi làm bằng xe buýt, mỗi ngày phải đi 4 tuyến, con thấy thương nên ngày nào cũng ghé qua chở bạn đi làm. Nhưng chính điều đó giúp con được gặp Chúa nhiều hơn cha ạ. Mỗi ngày, có khi là lúc sáng đi làm hoặc có khi là lúc về con hay ghé vào chỗ tượng Lòng Chúa Thương Xót để cầu nguyện và nói chuyện với Chúa một lát. Thú thật, có những hôm con lười, hay mưa quá là con về luôn. Con xin Chúa biến đổi bố con, để bố con biết chạy đến với Chúa, biết nhận ra tầm quan trọng của thánh lễ vì bố con nhiều năm tháng qua đã bỏ lễ, mặc dù bố con vẫn đọc kinh cầu nguyện sáng, tối ở nhà. Và thật lạ lùng cha ạ, Chúa đã nhận lời con, hai tuần nay bố con đã đi lễ lại rồi.

Chuyện này nữa, tuy nhỏ lắm nhưng con cũng muốn kể cho cha và mọi người nghe để biết rằng Chúa chiều mình lắm. Lúc bắt đầu chầu Thánh thể, con cứ hí hoáy viết điều mình xin nhưng nghe cha nói: “Mọi người cầu nguyện với Chúa, muốn gì, xin gì thì Chúa cũng biết cả rồi” thế là con chẳng ghi nữa, con chăm chú chầu Thánh Thể, và lúc về bỏ tiền vào phong bì để làm bác ái. Thú thật, con nghèo lắm, hiện tại chỉ còn có 1 cái quần jean nhìn được nhất để mặc đi lễ thôi. Con muốn mua thêm 1 cái nữa để thay đổi, nhưng bỏ vào làm bác ái thì thôi con không mua nữa. Nhưng thật tuyệt vời, vào ngày chủ nhật, chị họ nói với con có cái quần jean chị mua hồi tết, nhưng chật quá chị mặc không vừa chị đưa cho con mặc. Lúc chị đưa, con mặc vừa khít luôn, kể cả kiểu quần, màu quần con cũng rất thích. Nếu đi mua con cũng chọn cái như thế. Y như cái quần đó là để dành cho con mặc ấy.

Con bất ngờ lắm và nói với chị "đây đúng là Chúa đang chiều em nè!"

Ngày 11/10 con nhận được thêm một tin vui nữa. Từ khi ở Sài Gòn về, con ước ao giáo họ con cũng có lễ ngày thường, thật bất ngờ là cha quản họ thông báo bắt đầu từ tuần sau có lễ ngày thường. Thế là con lại có cơ hội được đến rước Mình Thánh Chúa mỗi ngày.

Hiện này con và gia đình còn nhiều khó khăn, thử thách lắm, nhưng con tin rằng Chúa luôn bên con, đồng hành cùng con, nên con sẽ không sợ gì cả!

Cầu xin Chúa ban thật nhiều sức khỏe cho cha để trong Năm Thánh Lòng Thương Xót Chúa sắp tới này, cha có thể đem Chúa đến với nhiều người hơn nữa!

Trần Thị Thùy
tranthuyks11@gmail.com

Chứng Nhân LTX tại Hải Ngoại

SỐNG LÒNG THƯƠNG XÓT

• Chứng nhân tại Hoa Kỳ (USA)

Kính cha, hôm nay là đã hơn 4 tháng con nghe bài giảng Lòng Thương Xót Chúa. Khi con gặp khó khăn con thường hay trốn một mình và khóc. Thế nhưng, 4 tháng vừa qua kể từ khi con nghe những bài giảng về Lòng Thương Xót Chúa, con cảm thấy mình mạnh mẽ hơn, chai đá hơn về những xầm xì người ta nói về con. Con đã nghe lời cha khuyên, con viết email xin lỗi người đã làm con đau khổ và con cố gắng chở người đó đi làm. Lúc đó con hy vọng cuộc chiến tranh trong gia đình con sẽ chấm dứt. Thế nhưng cha ơi, mỗi lần con cố gắng làm theo lời Chúa thì họ càng xầm xì về con hơn, thậm chí họ còn chửi con. Những lúc như vậy con dâng nỗi buồn bực của con cho Chúa, nên tối đến con ngủ rất ngon.

Sáng hôm nay con lại nghe bài giảng và đồng thời những bực bội trong lòng con giảm đi rất nhiều, mặc dù không chấm dứt hẳn nhưng con cảm thấy tâm hồn thoải mái rất nhiều.

Hôm qua con đi chơi với bạn, các bạn của con ai ai cũng nói con thay đổi rất nhiều, vui vẻ và thoải mái hơn trước đây. Con cám ơn cha vì những lời giảng của cha đang thấm dần trong lòng con. Cha nói rất đúng, khi con chịu tha thứ người khác thì cuộc sống trở nên vui vẻ hơn. Con cám ơn cha đã hiệp ý cầu nguyện cho con.

Con, Marie Magdalene Tường Qùynh Yến
TuongYQ25@uww.edu

- Con là Maria Lê Thị Thúy Nga, hiện con đang sống ở Mỹ. Con xin kể những ơn huệ Chúa đã ban cho con. Cách đây 5 năm con làm nail ở Việt Nam, trong lúc con đang làm cho khách thì con cắt vào tay của khách và bị chảy máu. Sau đó con sơ ý để kìm đang làm cho người khách đó đâm vào tay, người đó ở cũng gần chỗ làm của con nên chúng con cũng biết nhau. Con cứ

tưởng là mọi chuyện bình thường, không ngờ khoảng 2 tháng sau con nghe tin chị ấy bị nhiễm HIV. Lúc đó có rất lo sợ và hoang mang. Vài tháng sau đó con mang thai nhưng con lo sợ và con không dám đến bệnh viện để thử máu. Trong lúc con đang lo sợ, con có nghe nói về cha và rồi con nhắn tin cho cha xin cha và cộng đoàn cầu nguyện giúp con. Con nhận tin nhắn của cha rằng mọi sự con hãy phó thác cho Chúa, cha và cộng đoàn sẽ cầu nguyện cho. Chỉ vài ngày sau khi con nhận tin nhắn của cha thì con mới can đảm đến bệnh viện để thử máu, kết quả là con và em bé hoàn toàn mạnh khỏe. Đó là ơn huệ thứ nhất Chúa ban cho con.

Câu chuyện thứ 2 là mới cách đây vài tháng, tự nhiên con cảm thấy trong người rất mệt mỏi và con rờ thấy sau lỗ tai của con có một khối u nhỏ, vậy là con nhắn tin cho cha nhờ cha và cộng đoàn thêm lời cầu nguyện cho con. Sau đó con đi khám bệnh, trên đường đến bệnh viện con đọc kinh cầu nguyện cho tới khi đến bệnh viện thì thôi. Khi bác sĩ khám cho con, thật sự lúc đó con rất sợ và rồi bác sĩ nói là khối u đó bình thường thôi, không ảnh hưởng gì đến sức khỏe.

Hồng ân thứ 3 mà Chúa dành cho con là gần đây nhất cha ạ. Con đang làm nail ở Mỹ, ngày thường đi làm thì chủ tiệm hay nói này nói nọ làm con rất bực mình. Con cầu nguyện với Chúa, con tâm sự với Chúa rằng Chúa ơi xin Chúa ban cho tiệm nail của con được công việc ổn định. Thưa cha, con cầu nguyện với Chúa nhưng trong khi đó con không đủ tiền để con mở tiệm. Ngày nào con cũng năn nỉ Chúa cho con có một tiệm nail. Thật bất ngờ, trên đường con đi làm về thì con thấy có một người đang cho mướn tiệm. Vợ chồng con cũng không dám hỏi vì tụi con không đủ tiền để mướn vì chỗ đó toàn là dân giàu ở nên người ta cho mướn rất mắc. Con xin Chúa cho con mướn được với giá rẻ. Lúc đó con nói chồng con gọi thử cho họ, thật không ngờ họ cho mướn với giá rẻ lắm cha ạ. Tạ ơn Chúa, vợ chồng con đã mướn được tiệm đó và đang trong quá trình tu sửa lại. Xin cha và cộng đoàn cầu nguyện cho mọi chuyện được suông sẻ.

Chồng con trước kia là người ngoại đạo, anh đã chứng kiến được những gì mà Chúa đã ban cho gia đình nên bây giờ anh rất là tin tưởng vào Chúa. Anh đi lễ chủ nhật hằng tuần và ngày nào anh cũng đọc kinh tối.

Đó là 3 hồng ân Chúa đã dành cho gia đình con và con muốn tâm sự cùng với cha. Con cám ơn cha. Con xin tạ ơn Chúa!

Lê Thị Thúy Nga
<ngale250512@gmail.com>

• Chứng Nhân tại Hàn Quốc (Korea)

Thưa cha,

Trong lúc phải lo nghĩ về nhiều thứ cho gia đình và về bệnh tật của con, con như muốn buông xuôi tất cả không tìm hiểu về Lòng Thương Xót Chúa nữa để lao vào công việc. Thế rồi, chính lúc này con lại được biết đến cha qua người bạn thuở nhỏ, anh ấy nói cho con nghe về trang web tinvui.info cùng với số điện thoại của cha. Con vui sướng biết chừng nào, từ lúc đó con lướt mạng và bắt đầu biết về Lòng Chúa Thương Xót. Con nghe bài giảng mỗi ngày. Lúc đầu con chưa cảm nhận được gì cho dù lời chia sẻ của cha đánh động mạnh tâm hồn của con, nhưng con thấy thật khó, giữ đạo đã khó và sống theo lời Chúa thì khó vô cùng.

Ban ngày đi làm, tối về con nghe lại nghe cha chia sẻ và nghe các chứng nhân. Qua chứng nhân con lại được biết đến trang web muoichodoi.info đó. Cha ơi, ở đây con mới cảm nhận được tình yêu Lòng Thương Xót Chúa thật mầu nhiệm. Chúa yêu thương tha thứ chữa lành mọi bệnh tật tâm hồn và thể xác. Con lục lọi nghe lời Chúa, nghe cha chia sẻ cắt nghĩa một cách say sưa, khi thì cười và lúc khác lại khóc. Con mở video xem và phải thốt lên rằng một cộng đoàn như vậy thì chỉ có Thánh Thần của Chúa mới quy tụ mọi người lại để ngợi ca và tạ ơn Chúa, và chắc hẳn Chúa đang hiện diện nơi đó.

Một cộng đoàn yêu thương nhau, chia sẻ cầu nguyện cho nhau, con lại được nhìn thấy những công việc lặn lội đến tận vùng sâu của cha và nhóm thiện nguyện Tín Thác, đến với đồng

bào dân tộc thiểu số, những nơi đói lời Chúa và đói của ăn hằng ngày.

Con tạ ơn Chúa, cám ơn cha, chính qua trang muoichodoi.info mà con biết và học được cách lần Chuỗi Lòng Thương Xót Chúa. Con cảm nhận được rằng Chúa yêu thương con, muốn cứu vớt con. Nhiều lần con muốn đến với tòa hòa giải để xưng thú lỗi lầm, để nhận ơn tha thứ của Chúa nhưng không sao làm được. Cho đến khi con cầu nguyện với Lòng Thương Xót Chúa, con đã đến được tòa giải tội sau bao năm lòng nặng trĩu vì tội lỗi của mình. Đến thời điểm này con đang tập bước đi và suốt cuộc đời này có lẽ vậy cha à. Giờ đây con đã biết phó thác mọi sự vào tay Chúa, biết mến Chúa yêu người. Đi đến đâu con cũng nói về Lòng Thương Xót Chúa. Biết đến đâu con chia sẻ đến đó. Xin cha cầu nguyện cho con được trung thành với Chúa.

Kính chúc cha và nhóm thiện nguyện Tín Thác dồi dào sức khỏe. Nguyện xin Chúa gìn giữ cha, sức dầu lên môi miệng cha luôn mãi để lời cha rao giảng luôn hùng hồn và đưa chúng con trở về với Chúa. Dù khó khăn ngăn trở cấm cách, chúng con luôn cầu nguyện cho cha. Con mong một ngày nào đó được tham dự thánh lễ của cha. Con chào cha.

Con, Giuse Nguyễn Trường Đình
<dinh83013@gmail.com>

• Chứng Nhân tại Úc Châu (Australia)

Con là Maria Nguyễn Thị Anh Đào, con ở Melbourne, Úc Châu, con 27 tuổi. Con bị dính xì ke từ lúc 13 tuổi. Con có 3 người con. Năm nay con bị đi tù. Lúc còn đang ở trong tù thì cha của mấy đứa con của con là chồng chưa cuới của con bị chết.

Trước đó con có gia đình, con có nhiều tiền mà tiền bạc làm chính đáng. Sau khi ra tù thì dường như con bị mất hết tất cả, tiền bạc cũng không còn. Cha của con của con là người bạn thân nhất của con cũng đã chết, 3 đứa con con thì không được ở với con. Vì con bị xì ke nên họ bảo vệ trẻ em, không cho con nuôi con. Con buồn và nản lòng, con chơi xì ke chỉ để vơi đi nỗi buồn, ngày nào con cũng khóc.

Con về ở với ông bà ngoại. Cậu Hồng cho con mấy CD bài giảng Lòng Thương Xót Chúa. Lúc đầu con không muốn nghe, sau đó con nghe thử ở trong xe. Từ từ con không còn buồn và nản lòng nữa, vì có nhiều người còn khổ hơn con nhiều.

Con gọi điện và nhắn tin xin cha và cộng đoàn cầu nguyện cho con. Cha hồi âm, nói con mở trang web muoichodoi.info để nghe giảng và lần chuỗi Lòng Thương Xót mỗi ngày. Sau đó con đã uống thuốc và cai xì ke được. Con không biết Chúa làm cho con như thế nào, nhưng con đã bỏ xì ke được rồi. Con không muốn chơi xì ke nữa. Con tạ ơn Chúa. Giờ đây con chỉ xin Chúa cho 3 đứa con của con được về ở với con.

Cám ơn cha và cộng đoàn đã cầu nguyện cho con.

Chuyên mục : Mỗi Tháng Một Chuyện

TRÍCH NHẬT KÝ CỦA MỘT NGƯỜI MẸ

Tôi gọi điện cho chị, nhạc chờ điện thoại vang lên: *"Này con yêu ơi! Con biết không? Mẹ yêu con, yêu con nhất đời..."* lòng tôi quặn thắt vì hiểu rằng chị cài nhạc chuông điện thoại này mong có một ngày thằng con của chị nghe được mà quay trở về với gia đình.

- Ngày thứ nhất, ngày 27 tháng 01 năm 2015.

Con trai yêu quý của mẹ, sao hôm nay con đi chơi khuya quá mà không thấy về? Mẹ đợi cửa con… nhưng càng mong càng mất. Dạo này mẹ thấy con không còn ngoan như xưa. Con đã lớn, đã thành một cậu thanh niên đẹp trai 19 tuổi. Cái tuổi của con, xác có lớn nhưng suy nghĩ chưa lớn, vẫn còn trẻ con lắm. Con thích đi chơi hơn là đi học và con đã bỏ học khi mẹ hết lời khuyên con. Con nghe theo bạn bè xấu và đã bán mất 1 chiếc xe honda của mẹ… Mẹ đã khóc với Chúa rất nhiều.

- Ngày thứ 2, ngày… tháng 01 năm 2015.

Hôm nay là ngày 27 Tết. Mẹ còn nhìn thấy con ở nhà, nhưng linh tính mách bảo mẹ một điều chẳng lành…

- Ngày thứ 3, ngày… tháng 01 năm 2015.

Hôm nay là ngày 30 Tết. Sao Giao Thừa rồi mà không thấy con về? Ba mẹ và em Uyên vẫn đang ngồi đợi con về sum họp cùng gia đình, đợi chờ và chờ đợi… và ngày đó con đã dứt khoát bỏ nhà ra đi theo đám bạn của con. Đó là một đêm giao thừa buồn nhất trong đời mẹ. Mẹ đã gục ngã, nằm bất động như một cái xác không hồn. Nước mắt tuồn trào, mẹ thầm thì với Chúa: "Vì cuộc khổ nạn đau thương của Chúa Giêsu Kitô. Xin Cha thương xót chúng con và toàn thế giới"

- Ngày thứ 4, ngày… tháng…năm…

Hôm nay là ngày mùng 1 Tết. Đáng lẽ mùng một Tết mọi người trong gia đình đều mặc đồ đẹp để đi chúc Tết họ hàng bà con nội ngoại, nhưng gia đình mình sao buồn thế? Mẹ đau khổ, nhấc bước không nổi, thế là mùng 1 Tết mẹ ở nhà một mình, chỉ có bố và em Uyên đi thăm ông bà họ hàng nội ngoại thôi. Mẹ nằm bất động từ sáng đến 2 giờ chiều, cảm giác như bị tê liệt một bên. Khi giật mình tỉnh dậy, không nhấc nổi thân mình, mẹ phải nằm trên giườngvà bắt đầu lần chuỗi Lòng Thương Xót Chúa: "Vì cuộc khổ nạn đau thương của Chúa Giêsu kitô. Xin Cha thương xót chúng con và toàn thế giới" Vừa nằm vừa lần chuỗi Lòng Thương Xót, nỗi đau của mẹ như tan chảy vào nỗi đau của Đức Mẹ khi âm thầm theo con, nhìn con mình là Đức Giêsu Kitô bị hành hình, bị đóng đanh, lòng mẹ như vỡ tan ra từng mảnh. Lần chuỗi Lòng Thương Xót xong, mẹ như có được thêm sức mạnh để chịu đựng đau khổ, nỗi thương nhớ con khôn nguôi. Mẹ bật dậy nấu cơm ăn và khỏe hơn một chút.

- Ngày thứ 5, ngày…tháng…năm…

Hôm nay là mùng 2 Tết, ngày kính nhớ tổ tiên. Mẹ chuẩn bị đi tham dự thánh lễ trên đất thánh để cầu nguyện cho ông bà tổ tiên. Lời của cha chủ tế nói về sự hiếu thảo của con cái đối với

cha mẹ "Con cái đối xử bất hiếu với bố mẹ để bố mẹ mòn mỏi đợi chờ. Đến khi con quay về, có khi bố mẹ chẳng còn trên cõi đời. Lúc đó có xin lỗi, có muốn chăm sóc, có muốn báo hiếu, cũng chẳng còn cơ hội…" và mẹ lại khóc vì thương nhớ con "Con ơi! Có khi nào con quay về gia đình thì đã không còn mẹ nữa, vì mẹ đau khổ quá sức…"

- Ngày thứ 6, ngày…tháng…năm…

Đó là cả một chuỗi ngày dài mẹ sống trong nỗi nhớ nhung và lo lắng cho con. Không biết con trôi dạt về phương trời nào? Xã hội ngày hôm nay, bao nhiêu cạm bẫy của ma qủy, của tội lỗi nó có tha cho một cậu bé mới lớn như con không? Nào là hút chích xì ke, cướp giật, cướp của giết người... Càng thương nhớ con, mẹ càng lần chuỗi Mân Côi, chuỗi Lòng Thương Xót, xin Mẹ Maria chuyển cầu Thiên Chúa giàu Lòng Thương Xót gìn giữ con bình an. "Lạy Mẹ Maria, Mẹ biết con thương nhớ con của con 1 thì Mẹ thương nhớ và lo lắng cho nó 10, và Thiên Chúa là Cha Giàu Lòng Thương Xót còn thương con của con gấp bội…" Phải xác tín rằng chuỗi Mân Côi, chuỗi Lòng Thương Xót là những vũ khí lợi hại nhất giúp mẹ có thể sống và hy vọng một ngày nào đó Chúa sẽ đem con trở về với mẹ. Mẹ tin chắc vào điều đó.

Con biết không, có những lúc nhớ con, lo lắng cho con, 12 giờ đêm mẹ bật dậy đi tìm con trong vô vọng và đêm tối. Mẹ đi lang thang vào trong một nghĩa trang gần nhà mình. Ôi thôi! những cô cậu học trò mười mấy tuổi cả trai cả gái, đứa thì phì phèo điếu thuốc trên tay, đứa thì… mẹ chẳng hiểu sức mạnh nào làm cho mẹ can đảm bước lại gần lũ trẻ mà hỏi thăm con có trong đám đó hay không? Nhưng không có con. Lúc đó sao mẹ lại can đảm khuyên lũ trẻ, như khuyên con mình vậy: "Các con về đi! Bố mẹ các con cũng đang lo lắng và đi tìm các con như cô đang đi tìm con của cô vậy…" cũng có vài đứa lục tục đứng dậy ra về, nhưng có đứa thì không nghe. Xã hội ngày hôm nay, ngày càng văn minh tiến bộ với mạng internet nhan nhản game bạo lực, phim ảnh xấu thì các con càng bị nguy hiểm bị tấn công tư bề. Mẹ nghĩ chỉ có lời cầu nguyện qua chuỗi Mân Côi, chuỗi

Lòng Thương Xót và những giờ kinh tối sáng trong gia đình mới có thể giúp con cái mình tránh xa cạm bẫy của ma quỷ, của tội lỗi. "Vì cuộc khổ nạn đau thương của Chúa Giêsu Kitô, xin Cha thương Xót chúng con và toàn thế giới…" bây giờ mẹ chỉ biết cầu nguyện và cầu nguyện thôi. Xin Chúa xót thương, xin Mẹ Maria gìn giữ con và lũ trẻ…

- Ngày thứ 7:

"Vì cuộc khổ nạn đau thương của Chúa Giêsu Kitô, xin Cha thương Xót chúng con và toàn thế giới", và "Kính mừng Maria đầy ơn phúc, Đức Chúa Trời ở cùng Bà, Bà có phúc lạ hơn mọi người nữ, và Giêsu con lòng bà gồm phúc lạ. Thánh Maria Đức Mẹ Chúa Trời, cầu cho chúng con là kẻ có tội, khi nay và trong giờ lâm tử. Amen"

- Ngày thứ 8, 9,10… và ngày thứ 100, 101,102…199:

"Vì cuộc khổ nạn đau thương của Chúa Giêsu Kitô, xin Cha thương Xót chúng con và toàn thế giới", và "Kính mừng Maria đầy ơn phúc, Đức Chúa Trời ở cùng Bà, Bà có phúc lạ hơn mọi người nữ, và Giêsu con lòng bà gồm phúc lạ. Thánh Maria Đức Mẹ Chúa Trời, cầu cho chúng con là kẻ có tội, khi nay và trong giờ lâm tử. Amen"

Ngày lại qua ngày, mẹ buồn rười rượi, cười sao nổi khi lòng mẹ như trăm mối tơ vò, ruột mẹ như đứt ra từng khúc. Con ở đâu, hỡi con trai yêu quý của mẹ? Mẹ buồn lắm chẳng thể nói được nỗi lòng của mình với bố. Mẹ cứ im ỉm suốt cả ngày. Thế là bố tưởng mẹ giận bố, nên bố mẹ lại giận nhau. Nhưng trong một buổi nghe bài giảng Lòng Chúa Thương Xót của cha Long cùng với các chứng nhân, bố mẹ đã làm hòa với nhau. Và mẹ lại càng thêm xác tín vào tình yêu và Lòng Thương Xót của Chúa.

- Ngày thứ... hôm nay là ngày 04 tháng 06 năm 2015.

Bà nội mất rồi con biết không? Lúc ra đi, chắc bà cũng muốn nhìn thấy mặt tất cả con cháu, nhưng vẫn không thấy con quay về, chắc bà cũng trách con lắm đấy nhóc ạ! Bên quan tài nội, mẹ đã thầm thì với bà: "Mẹ ơi, nếu Mẹ đã về với Thiên Chúa giàu lòng thương xót thì xin cầu nguyện cho con của con

quay trở về nhé!" Tin bà nội mất đã được một người bạn của mẹ đăng trên facebook của chú ấy, và sau này mẹ biết con đã đọc được tin ấy, nhưng con vẫn chưa về…

- Và ngày thứ 200, 201,…222:

"Vì cuộc khổ nạn đau thương của Chúa Giêsu Kitô, xin Cha thương Xót chúng con và toàn thế giới", và "Kính mừng Maria đầy ơn phúc, Đức Chúa Trời ở cùng Bà, Bà có phúc lạ hơn mọi người nữ, và Giêsu con lòng bà gồm phúc lạ. Thánh Maria Đức Mẹ Chúa Trời, cầu cho chúng con là kẻ có tội, khi nay và trong giờ lâm tử. Amen"

- Ngày 15 tháng 08 năm 2015,

Hôm nay Lễ Đức Mẹ Hồn Xác Lên Trời. Mẹ đã khóc và cầu nguyện rất nhiều trong thánh lễ sáng nay. "Mẹ Maria ơi, Mẹ là Mẹ của nhân loại, là Mẹ của chúng con, xin Mẹ thương đem con của con quay trở về, Mẹ nhé! Con khẩn khoản nài xin Mẹ!"

Đúng là Đức Mẹ đã chuyển cầu Thiên Chúa nhận lời kêu nài van xin của mẹ, 4 giờ chiều ngày hôm đó, mẹ đã nhận được tin của con. Con đã điện thoại về cho bố và biết được nick của con trên mạng. Nhìn hình con gầy và đen quá, nước mắt mẹ chảy dài lặng thầm: "Tạ ơn Chúa, cảm ơn Mẹ" Tính đến hôm nay con đã rời xa gia đình được gần tám tháng, là hơn 200 ngày mẹ mòn mỏi nhớ mong và ngóng chờ con quay trở về.

Ôi những đứa con tội lỗi bỏ nhà đi hoang, bỏ Chúa đi hoang, hãy quay về với Chúa với gia đình của mình đi. Tôi chỉ là một người mẹ bình thường như bao ngươi mẹ khác còn thương yêu và mong mỏi con cái của mình quay trở về huống chi Thiên Chúa là Cha, Đấng Giàu Lòng Thương Xót lại không tha thứ khi con cái của mình ăn năn hối lỗi hay sao. Xin các ông bố bà mẹ cũng hãy có lòng thương xót và bao dung với con cái của mình như vậy để chúng không sợ hãi khi quay đầu về nhà, để chúng còn thấy gia đình là tổ ấm đầy yêu thương lúc nào cũng giang rộng vòng tay đón những đứa con tội lỗi, những đứa con đi hoang quay trở về .

8 giờ tối ngày hôm đó mẹ đã điện thoại cho con và khuyên con quay về với gia đình và con đã đồng ý trở về.

- Ngày 27 tháng 8 năm 2015

Hôm nay lễ Thánh Monica cũng là bổn mạng của mẹ. Mẹ cũng thường đọc kinh hằng ngày xin Thánh nữ cầu thay nguyện giúp cho mẹ, như xưa thánh nữ đã cầu nguyện cho người con trai duy nhất là thánh Augustino được quay trở về với Lòng Thương Xót của Chúa. Và tối 27 tháng 8 năm 2015 con đã quay trở về.

- Ngày 28 tháng 8 năm 2015

Lễ Thánh Augustino, và con, một Augustino đã quay về với gia đình sau hơn 200 ngày lang thang, phiêu bạt giang hồ xa gia đình. Trên ngực con chuỗi đeo có cây thánh giá nhỏ mẹ tặng con vẫn còn. Chính Chúa và Mẹ gìn giữ con khỏi vướng vào hút chích, nghiện ngập. Trong lễ thánh Augustino sáng nay, cũng có một Augustino của mẹ đang quỳ thầm cầu nguyện: "Mẹ ơi, cha ơi con đã về, xin cha mẹ tha lỗi cho con..." Giọt nước mắt thống hối đã lăn dài trên má của cậu con trai 19 tuổi… và Mẹ cũng đã khóc, những giọt nước mắt của niềm vui và hạnh phúc. Ngợi khen Lòng Thương Xót Chúa. Đúng là Chúa không bỏ một ai khẩn khoản tha thiết kêu cầu đến Lòng Chúa Thương Xót vì Chúa là Cha đầy lòng trắc ẩn, duy nhất tốt lành, chậm giận và chan chứa tình thương.

Con đã lang thang phiêu bạt muốn ra đời kiếm tiền xài cho sướng, sống tự do, ở nhà bị bố mẹ kìm kẹp, chán quá! Nhưng cuộc đời đâu phải là màu hồng như con nghĩ, đời đã vả vào mặt con. Con đi lang thang từ Bảo Lộc xuống Sài Gòn và đã lang bạt đến một nhóm phụ hồ. Những người lớn tuổi hơn con, họ phát cho con một chiếc xe đạp và đi phụ hồ với họ, tiền công được 100.000/ngày. Cứ cuối tuần lãnh lương con lại được bọn đàn anh rủ đi nhậu nhẹt, và bao nhiêu tiền cũng đổ hết vào bia rượu mà thôi. Đến lúc muốn về, con chẳng còn đồng nào mà bắt xe về quê nữa. Chúa đã sắp xếp trong từng chi tiết nhỏ nhất để mang con quay trở về. Ngày con điện thoại cho bố mẹ cũng là ngày dì út của con đang điều trị tại Bệnh Viện Ung Bướu Sài

Gòn. Sau khi được mẹ cho số điện thoại của con, dì út đã liên lạc với con và được biết con đang ở Quận Bình Thạnh cũng gần Bệnh Viện Ung Bướu, đi bộ qua đó chỉ mất chừng 5 phút. Khu đó cũng nổi tiếng về hút chích xì ke, nhưng Chúa Mẹ đã gìn giữ con không bị dính vào xìke nghiện ngập.

Bây giờ ngồi nghĩ lại cũng thầm cám ơn người linh mục lãng tử, một linh mục của Lòng Chúa Thương Xót. Những lúc lo lắng bế tắc, mẹ thường nhắn tin nhờ cha và cộng đòan cầu nguyện, cha nhắn lại ngay "Cha đã nhận được tin nhắn của con rồi, cha và cộng đoàn sẽ cầu nguyện cho con. An tâm. Tin tưởng phó thác cho Lòng Thương Xót của Chúa…" Hàng ngày mẹ thường mở những CD bài giảng Lòng Chúa Thương Xót lên nghe. Lời giảng sâu sắc về một Thiên Chúa quyền năng và giàu lòng thương xót cùng với sự chia sẻ của các chứng nhân đã giúp lòng tin của mẹ thêm vững mạnh và xác tín một điều "Chúa có thể làm được mọi sự".

Hôm nay là ngày vui nhất trong cuộc đời của mẹ, gia đình ta cùng chụp một tấm ảnh kỷ niệm để đánh dấu sự kiện trọng đại này nhé! ***"Nào, cười lên nào!"***

Gia đình được Chúa xót thương
Vợ: Monica Phạm Thị Huyền Trang, 40 tuổi
Chồng: Gioan Baotixita Lại Văn Tuấn, 50 tuổi
Con trai: Vicente Lại Thiện Hoàng Vũ, 19 tuổi
Con gái: Teresa Lại Hoàng Mỹ Uyên, 15 tuổi
Địa chỉ: Giáo Xứ Kitô Vua, Lộc Phát, Bảo Lộc,
Lâm Đồng - Giáo phận Đà Lạt

Công tác Bác ái thường kỳ -
Nhóm Thiện Nguyện Tín Thác

HÀNH TRÌNH VỚI MẸ LÒNG THƯƠNG XÓT

Tháng Mân Côi, kỷ niệm 98 năm ngày Đức Mẹ hiện ra tại Fatima Bồ Đào Nha. 13-10 kỷ niệm ngày Mẹ hiện ra, bỏ lại bụi bặm nơi Sài Gòn hoa lệ, bỏ lại những toan tính của cuộc sống, mải mê chạy theo lợi lộc vật chất quyến rũ trần gian, mê muội trong quyền lực chức tước danh vọng địa vị, mà quên mất lời mời gọi "sám hối" của Mẹ Fatima, Thiện Nguyện Tín Thác lên đường với những tràng chuỗi Mân Côi để hành trình lòng thương xót với Mẹ...

• Trong Căn Nhà Ven Sông

Hành trình thiện nguyện Tín Thác hướng về là ven sông Vàm Cỏ, tỉnh Long An, thuộc Giáo Phận Mỹ Tho. Nơi miệt vườn sông nước đi lại còn rất khó khăn, giao thông cách trở, những nỗ lực để thiện nguyện kết nối với người dân nghèo nơi đây thật khó khăn. Những lý thuyết, lời nói giáo điều bỗng trở nên xa xôi diệu vợi khi trước mắt đoàn thiện nguyện là bờ sông Vàm Cỏ rộng thênh thang. Dòng nước cuồn cuộn chảy trôi theo đám lục bình như lời thách thức: “Các bạn muốn đi làm bác ái ư? Hãy thử vượt qua đây xem nào! Các bạn có dám vượt sông dữ để đến với người nghèo không?”

"Đường đi khó, không khó vì ngăn sông cách núi, nhưng khó vì lòng người ngại núi e sông". Không dễ dàng đầu hàng trước dòng nước dữ dằn. Bất chấp mọi trở ngại, cha linh hướng và các thiện nguyện cùng đồng lòng dấn bước, thầm đọc một kinh Kính Mừng khấn xin Mẹ nâng đỡ bước chân thiện nguyện. Những con đò nhỏ tròng trành tưởng chừng bị nước cuốn trôi đi

bất cứ lúc nào, rồi cũng an toàn chở từng lượt thiện nguyện và quà tặng lướt qua sông đến bến an bình.

Cả nhóm cùng hội ngộ tại nhà chị Thu - xứ Văn Hiệp, Long An - là một người giáo dân sùng kính Lòng Chúa Thương Xót. Tại nhà chị có đặt tượng Lòng Chúa Thương Xót để ai cũng có thể đến nguyện cầu nương nhờ, nép mình bên Chúa, như một làn gió mát thổi đến những tâm hồn người dân nghèo nơi đây.

Dưới chân tượng Chúa Thương Xót, có dung nhan Mẹ kề bên, thiện nguyện Tín Thác và người dân nghèo xứ Văn Hiệp cùng nhau dâng lời kinh nguyện. Trong tháng Mân Côi này, con cái Mẹ cần lắm sự sám hối ăn năn, khiêm tốn chân thành nhìn những thiếu sót, những giới hạn bản thân mình. Thiện nguyện Tín Thác cũng tự thấy bản thân mỗi người dù đã chọn cho mình con đường của Lòng Thương Xót, nhưng vẫn còn quá nhiều bất xứng. Có ai dám nói mình hoàn toàn vô tội, không có ganh ghét, tị hiềm, nhỏ nhen trong cuộc sống chốn trần gian này đâu?

Những lời cầu nguyện đã khiến ngôi nhà nhỏ ven sông của một người giáo dân bỗng hóa nơi an bình. Chẳng còn phân biệt thiện nguyện, giáo dân, cha linh hướng… Tất cả cùng quây quần dưới chân Chúa, như những người con đầy lỗi lầm, cần lắm sự thứ tha và lòng thương xót của Thiên Chúa.

Bà con ở đây rất vui mừng khi được thiện nguyện tặng tràng chuỗi Mân Côi, như là cánh cửa để bước vào khu vườn tâm hồn xinh tươi trò chuyện cùng Đức Mẹ. Họ mang những tràng chuỗi Mân Côi trong mình để có thể lần hạt cầu khẩn với Mẹ mọi lúc mọi nơi.

Trước khi chia tay những người dân hiền hòa xứ đạo Văn Hiệp, thiện nguyện Tín Thác gửi lại tấm lòng của mình, là phần quà gạo mì nhu yếu phẩm cho các bà con nông dân nghèo, cùng với những phần quà tâm linh, gợi mở con đường hướng về Lòng Chúa Thương Xót như, ảnh, sách, tràng chuỗi, băng đĩa, máy nghe bài giảng lòng thương xót... Mong lắm thay trong tháng Mân Côi, mỗi người sốt sắng thi hành 3 mênh lệnh của Mẹ tại Fatima: Cải thiện đời sống, tôn sùng Trái Tim Mẹ và siêng năng lần hạt để nên những con cái đích thực của Lòng Chúa Thương Xót.

• Tại Sân Một Trường Học

Rời xứ đạo Văn Hiệp, đoàn thiện nguyện băng qua sông

đến thăm bà con lương dân rải rác ven sông Vàm Cỏ. Đi nhờ một chiếc ghe cũ, những trái tim thiện nguyện vững vàng hơn khi thấy mũi thuyền lướt băng băng qua những ngọn sóng nhấp nhô, vượt qua làn nước sông mênh mông xám màu nước lũ. Bên kia sông, tại sân một trường học, những người nông dân nghèo khó đã đợi sẵn đoàn thiện nguyện từ lúc nào.

Vui lắm thay chính là khi thấy Lòng Thương Xót Chúa được những người lương dân hân hoan chào đón như những bộ hành trên sa mạc khát khô nay được đẫm mình trong dòng nước mát lành. Những người nghèo ven sông cả đời dựa vào dòng nước lên, con nước xuống. Những cọng lục bình dật dờ trôi mãi như nhân chứng sống chứng kiến toàn bộ cuộc đời của những người dân lam lũ cùng khổ, cả đời chẳng biết đến một bữa ăn no. Vậy mà hôm nay họ vui vẻ đến nhận quà gạo mì nhu yếu phẩm... nhất là những món quà tinh thần. Họ say sưa nghe câu chuyện lạ lùng Đức Mẹ hiện ra ở Fatima – Bồ Đào Nha ngày này 98 năm về trước. Ánh mắt họ chăm chú khi nghe cha linh hướng nói về chiếc máy nghe 500 bài giảng Lòng Chúa Thương Xót. Chiếc máy bình thường người ta chỉ dùng nghe tin tức, mà từ bàn tay thiện nguyện Tín Thác lại hóa ra phương tiện hết sức hữu hiệu loan truyền Lòng Thương Xót Chúa đến với những người dân nghèo ở mọi ngóc nghách xó xỉnh, hang cùng ngõ hẻm, thiếu thốn mọi tiện nghi của đời sống.

• Và Chòi Lá Ven Sông

Thiện nguyện Tín Thác còn phải đi trên những chiếc ghe nhỏ xíu chở tối đa được 5 người len lách qua đám lục bình đến thăm viếng các cụ già neo đơn ở rải rác trong các chòi lá ven sông. Các cụ đang phải ở một mình vì con cháu cũng rất nghèo

phải đi làm suốt, chỉ có thể ghé qua chăm các cụ bữa cơm mà thôi. Hoặc có những người như bà cụ Phạm Thị Tư, 92 tuổi, sống một mình, không con cái. Các cháu ở xa lâu lâu đến thăm nom cơm cháo, còn lại là cụ sống nhờ vào sự chăm sóc của bà con lối xóm tốt bụng. Cũng có những cụ già yếu bệnh tật bị con cháu bỏ rơi. Lúc còn tiền, còn sức khỏe, con cháu xúm xít. Khi bệnh nằm đó, tiền bạc ra đi, con cháu anh em cũng đi theo, chỉ còn sống nhờ những người nghèo quanh vùng giầu lòng nhân ái.

Những thân phận người già cô đơn mà Tín Thác đã ghé thăm lúc này đều có những nỗi buồn sâu xa, tuổi già bóng xế, con cháu phần làm ăn xa, phần thì con cháu có cũng như không. Những phận người già buồn tủi, ngày đêm cô độc trong những chòi lá ven sông, bao năm lạnh lẽo vì chẳng có bàn tay chăm sóc vun vén. Những ngọn đèn dầu leo lét còn cháy được đến bây giờ, cũng nhờ sự đùm bọc cưu mang của những người hàng xóm tốt bụng. Con người miền Nam Bộ là thế, những người nông dân chân chất lúc nào cũng sẵn sàng san sẻ bát cơm cho người khác.

Trái Tim Mẹ lúc nào cũng chất chứa sầu bi, xin các cụ hãy gạt hết những buồn đau của cả một cuộc đời, hôm nay Tín Thác đã đến thăm viếng trò chuyện với các cụ như những người con người cháu thăm ông bà mình. Đem đến cho các cụ những phần nhu yếu phẩm để vượt qua những ngày dài lạnh giá, đem lại những nụ cười tưởng đã tắt trên những gương mặt dúm lại vì thời gian tàn phá. Xin trái tim Đức Mẹ sầu bi, hãy cất đi những đau khổ của các cụ, hãy dành cho các cụ những ngày cuối đời vui sống, đợi ngày được Chúa đưa về quê Trời thanh thản bình an.

Chia tay những người dân chân chất nơi bờ sông Vàm Cỏ. Thiện nguyện Tín Thác gửi gắm lại những phần quà yêu thương nghĩa tình, để lại cả những cái ôm thật chặt từ những

người nông dân chân lấm tay bùn. Tháng Mân Côi, hãy gắn chặt trái tim Mẹ vào những phận người nghèo khổ để Mẹ gánh đỡ cho bầy con yếu mọn những phần khổ đau. Thiện nguyện Tín Thác ra đi bác ái vào tháng Mân Côi, như tự nhắc nhở mình phải luôn sám hối ăn năn, làm việc lành việc thiện để bù đắp cho tội lỗi còn đầy tràn trong tâm tưởng và cuộc sống. Nguyện xin Chúa Thương Xót qua lời chuyển cầu của Mẹ thêm sức mạnh cho thiện nguyện để tháng Mân Côi này thật ý nghĩa, thật nhiều điều tốt đẹp được chia sẻ với anh chị em còn nghèo khó, kết tràng hoa Mân Côi đẹp nhất dâng lên Mẹ.

• Giáo Xứ Sông Xoài- Điểm Hẹn Fatima

Sau khi để lại dấu chân Lòng Thương Xót trên những bờ kênh ven sông, Tín Thác như được trở về nhà, vì tấm lòng, vì cái tình của người dân nơi đây dành cho đoàn thiện nguyện. Thiện Nguyện tưởng là mang Lòng Thương Xót đến, nhưng thực ra là nhận được Lòng Thương Xót.

Tín Thác chủ trương dành hết yêu thương và tâm sức cho người nghèo, người khổ còn ở khắp muôn nơi. Chẳng bao giờ có ý nghĩ tìm cho mình những sự sang trọng hay tiện nghi trên hành trình Tín Thác.

Chẳng thể nào đi phục vụ mà trên đường lại "tranh thủ" ghé vào những nơi sang trọng, tiện nghi để nghỉ ngơi bồi dưỡng. Tín Thác chẳng thể làm được điều đó. Cha linh hướng chọn ngay một quán ăn thật nhỏ bé đơn sơ, có phần tồi tàn làm nơi dừng chân buổi nắng trưa. Ấy vậy mà mọi người đều được hưởng một bữa trưa thật ngon miệng, thưởng thức món ăn nghèo mà đậm đà hương vị quê hương, thấm đẫm tình người, trước mặt là bờ sông Vàm Cỏ sóng gió rì rào như một buổi hòa nhạc. Nhờ Chúa và

Mẹ dẫn đường chỉ lối, thiện nguyện Tín Thác đã cảm nhận niềm hạnh phúc mà những người cả đời chỉ ham mê danh vọng quyền lực, chẳng bao giờ nếm cảm được.

Cơm trưa xong, thiện nguyện còn một điểm đến nữa để chuyến đi bác ái Chúa Nhật tháng Mân Côi này thật trọn vẹn. Sông Xoài, một giáo xứ nhỏ còn nhiều khó khăn, nhận Đức Mẹ Mân Côi làm Bổn Mạng. Cha xứ bước chân tập tễnh ra đón đoàn với những mẩu chuyện về Lòng Thương Xót Chúa và tình yêu Mẹ dành cho chúng dân bé nhỏ nghèo khó nơi Sông Xoài, câu chuyện càng kể càng thu hút...

... Mấy năm trước, những con nước ròng nơi Mỹ Tho cứ dội lên dội xuống, mà Đài Đức Mẹ của xứ thì ngay sát bờ sông. Bờ sông sạt lở liên hồi, lo lắm, lo những con nước ròng sẽ cuốn cả Đài Đức Mẹ xuống sông. Cha xứ lo lắng trăn trở đêm ngày. Bà con giáo dân đa phần còn nghèo lắm, cái ăn cái mặc còn chẳng có, lấy đâu ra dư dả đóng góp cứu cho được Tượng Đức Mẹ bây giờ?

Biết nỗi trăn trở của con cái Mẹ xứ Sông Xoài. Cha linh hướng nhóm thiện nguyện đã huy động mọi sự trợ giúp để làm bờ kè chắn sói mòn bờ sông và di dời Đài Đức Mẹ lùi vào sâu trong đất liền, tránh được họa bị nước sông nhấn chìm. Quả thực chỉ có sức mạnh của Chúa Thương Xót và tình thương của Mẹ, mới giúp thực hiện được công việc khó khăn ấy.

Đài Đức Mẹ được gia cố không còn phập phồng lo sợ bờ sông sạt lở cuốn đi. Khu vực chung quanh nhà xứ cũng được sửa chữa, mặc dù nhà thờ vẫn còn thấp mùa nước lũ vẫn bị ngập lụt cả nửa thước. Hiện thời đã có đường vào, chỗ đậu xe, có nhà nghỉ cho khách hành hương. Hàng năm lễ Đức Mẹ Fatima 13-10 bà con về đây hành hương rất đông, đi ghe, đốt nến thả hội hoa đăng, qua cù lao có đài Đức Mẹ ở đó, ai đến viếng Mẹ đều được ơn lành.

Những câu chuyện về quyền năng Lòng Thương Xót Chúa và Đức Mẹ như một liều thuốc hun đúc thiện nguyện Tín Thác phải nhanh chóng tiếp tục công việc của mình: loan truyền Lòng Thương Xót Chúa bằng những việc bác ái cụ thể. 100 phần quà Tín Thác: mỗi phần 10kg Gạo,Thùng Mì 30 gói, Dầu ăn, Bột

Ngọt, Nước Mắm, Nước Tương - đã được các bạn thiện nguyện nhanh chóng trao tận tay cả bà con giáo dân nghèo xứ Sông Xoài lẫn anh chị em ngoại đạo sống chung quanh. Hạnh phúc thay, quà tặng Lòng Chúa Thương Xót đã vượt qua hàng trăm cây số đường bộ, hàng chục cây số đường sông, mấy cây số lội bộ đến tay anh chị em mình như thế!

Tín Thác cũng băng thuyền đến viếng Đài Đức Mẹ bên cù lao. Mấy chục thiện nguyện viên chìm trong không gian tĩnh lặng, rì rào tiếng gió tiếng sóng vỗ, dìm mình vào đại dương Lòng Thương Xót Chúa qua chuỗi kinh lòng thương xót và chuỗi kinh Mân Côi. Tạ ơn Chúa, cảm ơn Mẹ đã che chở bầy con bé mọn vượt bao khó khăn thử thách trở ngại trong hành trình loan truyền Lòng Thương Xót Chúa, Nhờ Mẹ Đến Với Chúa!

Sau khi hành hương kính viếng Mẹ bên cù lao, cha linh hướng đã dâng lễ Chúa Nhật ở nhà thờ Sông Xoài, và có những chia sẻ tâm tình về hành trình loan truyền LTXC. Hành trình ấy thật gian lao vất vả. Gian lao không chỉ vì những khó khăn bên ngoài, những trở ngại do bàn tay con người gây ra, mà còn ở chính những yếu đuối, những hạn hẹp trong tâm hồn mình trong hành trình hướng về LTXC. Phải mạnh dạn gạt bỏ mọi thị phi đe dọa, một lòng yêu Chúa, một lòng cháy hết mình vì công cuộc loan truyền LTXC thì mới không bị cám dỗ làm cho nản lòng bỏ cuộc. Những món quà tinh thần trong hành trình LTXC mà Tín Thác mang theo từ Sài Gòn: băng, đĩa, sách, ảnh, máy nghe bài giảng Lòng Thương Xót, và nhất là những tràng chuỗi Mân Côi đã được bà con giáo dân hân hoan đón nhận và giữ cho mình như một kỷ niệm đẹp, nhắc nhở dẫn đưa tâm hồn mình dành trọn vẹn cho LTXC.

Bữa tối đơn sơ của Tín Thác trước khi rời Sông Xoài chỉ là những trái bắp luộc nóng hổi. Dành một ngày trọn vẹn trong tháng Mân Côi là 2 chuyến công tác về Văn Hiệp và Sông Xoài. Thiện nguyện Tín Thác giờ đã hiểu hơn về hai chữ Mân Côi: tức là “Hoa Hồng”. Tháng Mân Côi, không gì đẹp hơn là dâng lên Mẹ những tràng hoa hồng tươi thắm ngát hương được kết lại từ những việc bác ái thiện nguyện. Hoa bác ái, hoa tình thương, hoa

của lòng xót thương là thứ hoa đẹp nhất trên đời con dâng lên Mẹ.

Thiện Nguyện Tín Thác
Sông Xoài Long An 2015

*<**Tin Vui Giờ Chót:** Chi Thu ở xứ Văn Hiệp cho biết bà con có đạo cũng như không có đạo đều han hoan đón nhận quà tặng của thiện nguyện Tín Thác trong chuyến viếng thăm vừa rồi, là "Máy Nghe 500 Bài Giảng Lòng Chúa Thương Xót". Cả xóm nghèo vang lên lời rao giảng Lòng Chúa Thương Xót. Vui lắm! Hoa trái trổ sinh là có một gia đình không Công Giáo sau khi nghe giảng lòng thương xót đã xin trở lại đạo cả nhà: bố mẹ và 3 người con. Tạ ơn Chúa! Alleluia.>*

LỜI KẾT TẬP SAN THÁNG 11-2015

- Tôi thấy một vị linh mục được Thiên Chúa yêu thương rất mực, nhưng lại bị Satan ghét cay ghét đắng vì ngài đang hướng dẫn nhiều linh hồn vươn cao lên đường thánh thiện và chỉ lưu tâm đến vinh quang Thiên Chúa. Tôi xin Chúa tiếp tục cho ngài được mạnh sức và nhẫn nại với những kẻ thường xuyên chống đối. Nơi nào Satan không đích thân gây tác hại, nó thường sử dụng con người. (NK, 1384)

- Khi thấy cơn giông tố vần vũ và phong ba bắt đầu thổi cát bụi vào mắt mình, tôi đến trước Thánh Thể và thưa với Chúa: *"Lạy Chúa Giêsu, con xin Chúa ban cho con sức mạnh của hiện sủng Chúa, bởi vì con cảm thấy không thể vượt qua cuộc chiến đấu này. Xin dùng ngực Chúa mà che chở cho con."* Khi ấy, tôi được nghe những lời này: **"Con đừng sợ hãi! Cha ở với con."** Khi tôi rời bàn thờ, một niềm an bình và sức mạnh phi thường tràn ngập linh hồn tôi. Phong ba gào thét chống lại linh hồn tôi giống như xô vào một tảng đá; bọt xùi của phong ba đổ ập trở lại vào người tạo ra nó.

Ôi! Chúa nhân lành biết bao! Chúa trả cho mỗi người tùy theo công việc của họ! *(NK, 1150)*

- Lạy Chúa Giêsu của con, dù được những ơn thánh Chúa ban, con vẫn nhìn thấy và cảm nghiệm tất cả nỗi khốn cùng của con.

Con bắt đầu ngày sống của con bằng chiến đấu và kết thúc cũng bằng chiến đấu. Ngay khi con vừa vượt qua chướng ngại này, mười chướng ngại khác lại xuất hiện thế vào chỗ đó. Nhưng con không lo lắng, bởi biết đây là thời gian chiến đấu, chứ không phải an nhàn. Khi gánh nặng chiến đấu trở nên quá sức, con tung mình như một đứa con nhỏ vào vòng tay Hiền Phụ trên trời và tin rằng con sẽ không phải hư mất. (NK, 559)

Nhờ Mẹ đến với Chúa
Số tháng 12/2015
MỪNG CHÚA GIÁNG SINH
THƯƠNG XÓT NHƯ CHÚA CHA
NĂM THÁNH
LÒNG THƯƠNG XÓT
MÙA VỌNG - MÙA XÓT THƯƠNG
MẠC KHẢI LÒNG CHÚA THƯƠNG XÓT
muoichodoi.info
LƯU HÀNH NỘI BỘ

MÙA VỌNG – MÙA CỦA LÒNG XÓT THƯƠNG

Lm. Giuse Trần Đình Long

Mùa Vọng là mùa chờ đợi. Nhưng chúng ta chờ đợi cái gì?

Cơn gió lạnh se sắt kéo về thành phố mấy ngày nay báo hiệu "trời lập đông chưa em.." hay chuẩn bị cho "Một Mùa Sao Sáng, đêm Noel Chúa sinh ra đời…"

Thư mục vụ Mùa Vọng và Mùa Giáng Sinh 2015, Đức Tổng Giám Mục Phaolô - Tổng Giáo Phận Sài Gòn viết: *"Tôi gửi thư này đến anh chị em vào lúc thế giới đang chịu quá nhiều đau khổ vì các hành vi khủng bố, nhưng thế giới vẫn tràn đầy sức sống, tràn trề hy vọng. tôi viết cho anh chị em trong tâm trạng hoàn toàn tin tưởng và phó thác vào 'Lòng Nhân Từ Thương Xót' của Thiên Chúa... Mùa Vọng là mùa của lòng khát khao đón Chúa, yêu mến Chúa thật nhiều... nên chủ động làm thỏa mãn cơn khát của mình và của tha nhân bằng cách tích cực lắng nghe Lời Chúa và đem ra thực hành trong sự tín thác hoàn toàn vào Chúa."*

Đức Tổng Giám Mục nhấn mạnh cần phải "phổ biến Lòng Chúa Thương Xót cho mọi người, và đưa ra những ứng dụng thực tế như giúp đỡ cơm ăn áo mặc, nhưng quan trọng hơn là phải giúp đỡ về mặt tinh thần: làm thế nào để mọi người được hưởng nhờ Lòng Chúa Thương Xót".

Có phải đợi đến mùa vọng, người ta mới mong chờ không? Có phải đến mùa vọng, ta mới cứu giúp, mới thực hành Lòng Thương Xót không? Thật ra, cả đời người phải là một mùa vọng, vì lúc nào ta cũng khao khát Lòng Thương Xót của Chúa và chờ mong lòng xót thương của con người, nhất là khi gặp khó khăn, thử thách, hoạn nạn, khổ đau...

Trong bài huấn từ ứng khẩu trước các linh mục tu sĩ chủng sinh tại Kenya *(Kenya có 1830 linh mục triều, 914 linh mục dòng, 800 tu huynh, 1463 chủng sinh, 5500 nữ tu)* trong chuyến công du Phi Châu ngày 26-11-2015, ĐTC Phanxicô nhấn mạnh đức tính xót thương, cảm thương mà linh mục tu sĩ phải có, đó là "biết khóc"

"Khi một linh mục hay tu sĩ nam nữ, khô cạn nước mắt thì có một cái gì đó không ổn. Các bạn hãy khóc vì sự bất trung của mình, khóc vì sự đau khổ của thế giới, khóc vì những người bị gạt bỏ, những người bị bỏ rơi, các trẻ em bị sát hại, khóc cho những điều chúng ta không hiểu, khóc khi chúng ta không thấy ai trả lời được hết mọi chất vấn 'tại sao' ?..."

Đó là những tâm tình khát khao chờ đợi và đáp lòng mong đợi bằng lòng thương xót. Có khi tha thiết. Có khi nôn nóng...

Mùa Vọng Năm Thánh Lòng Thương Xót đến rồi. Tôi có được tâm tình chờ đợi ấy không ? Mắt tôi có mỏi mòn, lòng tôi có rộn lên niềm khát vọng khi tôi hát lại lời ngôn sứ Isaia :"Trời cao hãy đổ sương xuống, và ngàn mây hãy mưa Đấng chuộc tôi" (Is 45,8)

Nếu mắt tôi vẫn thờ ơ trước những cảnh thương tâm. Nếu lòng tôi vẫn lạnh lùng trước những đau khổ của tha nhân. Nếu tôi không biết xót thương những người đang cần được thương xót. Nếu tôi chỉ chờ một người mà tôi không biết như bài hát "Không cần biết em là ai. Không cần biết em từ đâu…" Nếu tôi chỉ đợi một người tôi không thương, không nhớ. Nếu vậy thì thật là vô vị và nhạt nhẽo cho tâm hồn tôi. Lúc đó tôi vẫn phải mượn những bản thánh ca giáng sinh, những hoạt cảnh, những đèn sao, hang đá, máng cỏ để tìm thấy ở đó một hương vị Noel như những năm nào. Để rồi mùa vọng qua đi, lòng vẫn lạnh lùng vô cảm, rồi chìm hẳn vào những lo âu mới, những rộn ràng mới của ba ngày Tết Nguyên Đán sắp tới đây.

Mùa Vọng là mùa Hội Thánh muốn chuẩn bị tâm hồn con cái mình chờ đợi để đón nhận một con người, chứ không phải đón nhận quà cáp tiệc tùng của cải danh vọng chức tước địa vị. Con người ấy thực sự đã đến rồi, đã có mặt trong lịch sử loài

người, đã "cắm lều ở giữa loài người" (Ga 1,14). Nhưng Đấng ấy có khi vẫn còn phải đứng chờ ở ngoài cửa nhà tôi, chưa được tôi mời vào nhà, đón vào lòng tôi. Đấng ấy là : Đức Giêsu, Đấng Giàu Lòng Thương Xót.

Có người sẽ nghĩ : Ồ tưởng ai, con người Giêsu ấy thì tôi đã nghe quá quen rồi. Tôi quen quá đến độ không có nhiều cảm hứng khi nhắc đến tên Ngài bằng khi nghe nhắc đến tên một chiếc xe hơi đời mới, một cái điện thoại di động 4G, hay một giấy phép xuất cảnh, giấy báo lãnh tiền, giấy phép làm nhà thờ và cho chịu chức linh mục... Đó là một sự chua chát, mà sự chua chát có thật. Sang thiên niên kỷ mới này, người ta nói chung, không còn tha thiết với con người Giêsu nữa sao ? Thế mà văn hào Đôxtôepxki, tác giả "Anh em nhà Karamazôp" bị trù dập vì niềm tin đã khẳng khái nói "Tôi không thể không nói về Giêsu Kitô, vì tất cả các vĩ nhân trong lịch sử rồi cũng qua đi, nhưng Giêsu Kitô thì còn mãi mãi…"

Dù gì đi nữa, Hội Thánh cũng vẫn cứ mời gọi chúng ta khát vọng con người ấy, chờ đợi con người ấy. Vì nếu con người Giêsu thực sự chưa đến tận trong lòng dạ chúng ta, tận trong tim óc chúng ta thì hàng năm Giêsu vẫn còn nằm bất động trong hang đá máng cỏ huy hoàng ánh điện. Lúc đó tiền của, chức tước, địa vị vẫn còn là những khát vọng vô cùng lớn lao chất chứa trĩu nặng trong lòng con người, kéo chúng ta xuống, xuống nữa, cho đến lúc nhận chìm cả hồn xác chúng ta trong cái tối tăm đời đời của nó.

ĐTC Phanxicô nhận xét: "Tham vọng, của cải và tiếng tăm, không có chỗ trong đời sống của một linh mục hay tu sĩ. Có một số người muốn theo Chúa vì một lợi lộc nào đó. Đó là cám dỗ theo Chúa vì tham vọng: tham vọng tiền bạc, tham vọng quyền bính. Đó là một cám dỗ được gieo vào tâm hồn, và nó lớn lên như cỏ dại. Trong đời sống theo Chúa Giêsu, không có chỗ cho tham vọng riêng, cũng chẳng có chỗ cho giầu sang, hoặc trở thành một người quan trọng trong thế giới"

Vì thế trong mùa vọng, Lời Chúa qua miệng ngôn sứ Isaia lại được đọc lên như tiếng kêu mời tha thiết của Thiên Chúa, Đấng giàu lòng thương xót:"Mọi xác phàm sẽ được Thiên

Chúa đến cứu thoát. Tiếng của người hô trong sa mạc. Hãy dọn đường cho Chúa. Hãy bạt lối Người đi. Mọi thác gềnh sẽ được lấp đầy. Mọi núi đồi sẽ hạ thấp. Nơi cong queo nên thẳng tắp. Chỗ gồ ghề thành đường đi phẳng lì…”(Is 40,3)

Đây là niềm vui cho toàn nhân loại. Chúa chúng ta đang đến, và bàn tay Người sẽ làm những điều lạ lùng.

Nhưng thường thì những lời vui mừng này lại được hiểu một cách hết sức chủ quan. Hôm nay gần lễ Giáng Sinh rồi, tôi phải dọn mình tôi cho sạch để mừng một ngày lễ lớn. Những gì ngăn cách giữa tôi và anh em như lũng sâu, như vực thẳm, tôi phải lấp đầy bằng bác ái, bằng tình thương. Những kiêu ngạo, ý riêng mình, tự ái ngất cao như núi, tôi phải hạ xuống, khiêm cung, vâng phục. Những gì lươn lẹo như đường cong queo, tôi phải chỉnh đốn lại cho ngay thẳng…

Khách quan mà nói, làm được như vậy là việc tốt. Tốt cho tôi và đỡ khổ cho cộng đoàn.

Nhưng nếu chỉ có thế thì có lẽ tôi chẳng cần Đức Giêsu đến làm gì. Các sách học làm người, các tôn giáo khác cũng dạy tôi ăn ngay ở lành, làm việc lành phúc đức...

Hơn như thế, phải xác tín rằng : Hôm nay, nếu tôi có làm nên việc đạo đức tốt lành nào chính là nhờ Đức Giêsu Kitô, Ngài đã đến rồi, đã chết và đã Phục Sinh. Và hôm nay, Thần Khí Đức Kitô đang tràn ngập trên tôi, và trên thế gian tội lỗi, nhờ đó mà tôi có được sức hồi sinh.

Những ngày của ngôn sứ Isaia cũng như ngày của Gioan con Zacharia, khi hai vị tiên tri ấy nói lớn lên lời vui mừng này, thì tất cả nhân loại còn ngồi trong tối tăm của bóng chết (Lc 1,79) quyền lực của tội lỗi còn ngự trị trên mọi con người. Không ai có khả năng ngóc đầu lên được, mà vinh quang Thiên Chúa thì lại không thể chung đụng được với hàng phàm nhân tội lỗi. Tội trước mặt Thiên Chúa là phải loại trừ, nhưng lòng thương xót của Thiên Chúa lại không thể tiêu diệt những kẻ tội lỗi, nên Ngài bắt Con của Ngài phải thành tội nhân, phải gánh hết mọi tội lỗi của nhân loại. Thiên Chúa yêu chúng ta đến nỗi Ngài bắt Con Ngài phải chết treo thập giá thay thế cho chúng ta tất cả.

"Thiên Chúa đã yêu thế gian đến nỗi ban Con Một của Ngài" (Ga 3,16).

Sigrid Undset, một nữ văn sĩ Na Uy đã viết trong cuốn "Bụi Cây Cháy Rực" những dòng tuyệt diệu như sau :

"Thiên Chúa có thể bắt con người đi theo con đường Ngài đã vạch ra, vâng phục Ngài như những vì sao. Nhưng Thiên Chúa đã làm người, và để quyền năng vô biên tuyệt đối của Người ngoài ngưỡng cửa của thế giới nhân loại. Quyền năng vô biên tuyệt đối vẫn hằng điều khiển vũ trụ này đi ra, và Ngài đi vào giữa đám đông các tâm hồn nhân loại, để ăn xin: xin người ta cho phép Người cho; xin người ta cho phép Người chia sẻ nguồn phong phú huyền diệu trong chính hữu thể Người. Trong đêm nay Thiên Chúa đã bỏ Thiên Chúa, nhưng Người đã không bỏ loài người"

Các lý do chờ đợi của Mùa Vọng là thế. Chúng ta chờ, chúng ta vọng, một con người đang đến để chết thay cho chúng ta. Nên lời loan báo của Gioan phải là một tin vui cho tất cả nhân loại hôm nay: Đức Giêsu đến dọn mọi nẻo đường để Thiên Chúa đến gặp được nhân loại tội lỗi bằng chính mạng sống của Ngài.

Đức Giêsu, con người Thiên Chúa đã lấp bằng hố sâu ngăn cách giữa nhân loại và Thiên Chúa. Ngài kéo tôi từ lũng sâu tối tăm tội lỗi lên bằng với Ngài, đồng hình đồng dạng với Ngài. Và nơi lòng dạ cong queo tà vạy của tôi, nơi chứa đầy những tham sân si... con đường gồ ghề lởm chởm ấy chỉ có Đức Giêsu mới uốn nắn sửa chữa cho ngay thẳng được bằng máu của Ngài.

Tôi muốn mình trở nên thánh thiện, thì tôi phải chờ, phải đợi, phải mong, và đón nhận con người Giêsu vào lòng tôi, vào đời tôi. Lúc ấy chính Đức Giêsu Phục Sinh và Thần Khí của Ngài sẽ canh tân đổi mới con người cũ kỹ của tôi, làm cho tôi có lòng xót thương anh em như Ngài đã xót thương tôi.

Tiên tri Baruk đã kêu mời chúng ta chờ đợi Đức Giêsu thế này: "Giêrusalem hỡi, hãy cởi bỏ chiếc áo choàng tang tóc và khốn cùng của ngươi. Hãy mặc lấy sự huy hoàng của vinh quang Thiên Chúa mãi mãi. Bởi vì Thiên Chúa đã quyết định phải hạ xuống mọi núi cao, và mọi đồi non cổ xưa, và lấp đầy các thung

lũng để làm bằng mặt đất, ngõ hầu Israel bước đi vững chắc trong vinh quang Thiên Chúa" (Bar 5,1-3).

Hôm nay những ai đã được diễm phúc làm con cái ơn cứu độ, và vẫn còn giữ lòng trung tín với Đức Giêsu Kitô, thì những người ấy vì theo Đức Kitô sẽ luôn luôn gặp những ngày tận thế, ngày cánh chung trong đời mình, và trong tâm hồn mình: đó là những ưu phiền đến cay đắng, những cô đơn đến kinh hoàng trước thế gian và tội lỗi. Có lúc tưởng chừng như Thiên Chúa bỏ rơi mình để mặc cho cả thế gian đè sập trên đời mình. Chính lúc tối tăm ấy, Đức Giêsu sẽ hiện đến trong đời họ, trong lòng họ, để an ủi, nâng đỡ, bổ sức, quàng họ trên vai và đồng hành với họ từng ngày cho đến cuối đời. Và ngày quang lâm, các tầng trời rung chuyển, Đức Kitô lại đến, để Người thế nào thì thân xác kẻ gắn bó với Người trong đau khổ cũng sẽ thấy như vậy.

Những ai không gặp được Đức Kitô trong những đau khổ đời mình hôm nay, mà chỉ đặt khó khăn cơ cực đời mình vào tiền của, vào quyền lực thế gian, vào đam mê xác thịt thì ngày Đức Kitô đến trong quyền năng và vinh quang, làm sao họ có thể rướn mình, ngẩng đầu lên mừng rỡ đón Ngài, Đấng vô cùng yêu thương họ ? Vì từ lâu họ đã không còn là con cái của ơn cứu độ, vì họ đã chọn sự an nghỉ trong tối tăm của thế gian và của Satan rồi.

"Đức Giêsu, Chúa chúng ta đã Nhập Thể và Nhập Thế, đã làm người, đã vào đời; chúng ta cũng được mời gọi sẵn sàng nhập cuộc như Ngài. Chúng ta hãy đến với những người khác, hãy sẵn sàng giao lưu đối thoại với họ. Hãy tạo nên những nhịp cầu rất cần thiết cho thế giới chúng ta hôm nay. Để mọi người có thể đến với nhau, trao đổi với nhau trong tình huynh đệ, vì tất cả đều là con của một Cha ở trên Trời. Hãy nối kết với nhau, hãy hợp nhất với nhau, làm thành một Gia Đình Nhân Loại Duy Nhất" (Đức TGM Phaolô, Thư Mùa Vọng và Giáng Sinh 2015)

"Lạy Chúa Giêsu, Đấng giàu lòng xót thương, xin hãy đến! Xin Ngài hãy đến trong thung lũng tối tăm của tâm hồn con để con cảm nghiệm được Mùa Vọng là Mùa của Lòng Xót Thương. Amen"

Mừng kính lễ Chúa Giêsu Kytô – Vua Vũ Trụ

AI LÀM CHỦ AI ?

Dân số trên hành tinh này một ngày một tăng đến độ gây sợ hãi cho nhân loại, nhưng thế giới này như một bầy chiên không người chăn dắt (Mc 6,34) nên biết bao thảm cảnh đã xảy ra.

Không một nước nào trên thế giới này dám nói rằng đất nước tôi, dân tộc tôi, mọi người đang sống vui tươi thoải mái. Không một người nào trên thế giới dám nói rằng tôi đang sống ở một thiên đàng hạ giới, trong gia đình cha mẹ vợ chồng con cái trên thuận dưới hòa, ngoài xã hội mọi người xung quanh ai ai cũng hết lòng hết dạ với nhau. Trong thiên đàng hạ giới đó tôi không phải lo lắng đề phòng một cái gì cả, két sắt không cần khóa, nhà cửa đêm ngày cứ mở toang, đồ đạc xe cộ muốn để đâu thì để chẳng bao giờ mất mát. Cũng chẳng người nào sống đời dâng hiến dám tuyên bố rằng cộng đoàn tu sống rất hạnh phúc, mọi người sống hòa thuận thương yêu nhau hết mực, khi6ng có tranh dành quyền lực, vây cánh, bè phái...

Nếu ai dám nói như thế thì có lẽ người ấy sẽ bị liệt vào hạng người bị bệnh hoang tưởng! Vì mọi người đều biết trên thế giới loài người hôm qua, hôm nay và mãi mãi, không có những cảnh yên vui trong mộng như thế bao giờ. Vì thế nên Kinh Thánh đã gọi cái thế giới ấy là thế giới của tối tăm (Ep 5,8; Lc 1,79). Đã là một thế giới tối tăm thì dân số càng đông, văn minh văn hoá càng tiến bộ, khoa học kỹ thuật càng phát triển, thì tội ác và sự đau khổ càng gia tăng. Cho dù những tiện nghi, sản phẩm xuất phát từ khoa học kỹ thuật phát triển tột bực để phục vụ tối đa cho con người như các thứ máy điện tử thế hệ mới, rôbô, vidéo, tivi, điện thoại di động, các mặt hàng tiêu thụ cao cấp… thì những cái đó không thể nào có khả năng làm cho những người đang thù ghét nhau trở thành yêu thương nhau, không thể nào làm cho lòng tham đầy ứ trong con người trở thành bác ái vị tha được.

Cho nên sự hỗn độn và bất an vẫn còn đó. Xe hơi, xe tay ga, tiền của dư thừa, ăn ngon mặc đẹp đúng mùa đúng mốt, những buổi lễ hoành tráng, kèn trống cờ quạt ăn uống linh đình... những cái đó cũng không cách nào làm lòng người vơi nhẹ được bao nỗi ưu tư phiền muộn. Những ưu tư ấy là: lo có chức có quyền, lo mất chức mất quyền, lo kiếm tiền, giữ tiền, già nua, bệnh tật, dịch cúm, vàng đôla lên giá, thị trường chứng khoán giao động, bất động sản đóng băng, thiên tai, lũ lụt, động đất… Cả đời người lúc nào cũng lo âu xao xuyến đủ thứ, và nỗi sợ cuối cùng là sự chết. Vì thế cho nên bóng tối bao phủ con người vẫn còn đó.

Tại sao vậy ? Vì thật sự có một mãnh lực tối tăm đang lẩn khuất trong thế giới, đang ẩn kín trong từng con người (trong anh, trong chị, trong tôi và trong tất cả) mà Kinh Thánh gọi nó là sự tội. Sự tội nhốt thế giới này vào trong cái cũi của nó. Cái cũi của sự tội lỗi là tranh chấp, kình chống, ích kỷ, kiêu ngạo, huênh hoang, man trá, say sưa, nóng bực, hung bạo, tham lam, bội ước, dâm ô, bất nhân, bất nghĩa, vu oan giá họa, khoác lác, thù ghét Thiên Chúa, ngạo ngược... (Rm 1, 29-31).

Ai giam mình trong cái cũi xấu xa ấy của tội lỗi thì người ấy cũng chấp nhận làm nô lệ cho nó, và từ bỏ Thiên Chúa Đấng Giầu Lòng Xót Thương. Khi người ta không có Thiên Chúa trong tâm hồn mình, trong gia đình mình, trong cộng đoàn mình, trong xã hội mình, thì người ta có thể phạm đủ mọi thứ tội ác, cho dù họ mang danh là Kitô hữu. Thế giới của những kẻ "mạnh được yếu thua", hỗn độn như bầy chiên không người chăn dắt là thế, vì ai cũng thấy mình là một ông vua con!

May mắn và hạnh phúc cho chúng ta vì Thiên Chúa muôn đời vẫn là Thiên Chúa của yêu thương (1Ga 4,8), nên Thiên Chúa đã ban Đức Giêsu, Con Một của Ngài đến để cứu nhân loại, như Lời Chúa trong sách Khải Huyền: “Người đã yêu mến chúng ta và lấy máu mình rửa sạch tội lỗi chúng ta, làm cho chúng ta trở thành vương quốc và hàng tư tế để phụng sự Thiên Chúa là Cha của Người.” (Kh 1,5-6).

Đức Giêsu đến không phải để mọi người đặt trên tòa cao đèn hoa sáng láng lễ bái linh đình. Nếu Đức Giêsu cần như thế thì Người đâu có bỏ trời cao xuống thế làm gì? Kinh thánh nói:

"Đức Giêsu Kitô vốn dĩ là Thiên Chúa, mà không nghĩ phải nhất quyết duy trì địa vị ngang hàng với Thiên Chúa, nhưng đã hoàn toàn trút bỏ vinh quang, mặc lấy thân nô lệ, trở nên giống phàm nhân, sống như người trần thế" (Pl 2,6-7). Chúa đến làm người để cho con người được làm con Chúa, sao ta cứ đẩy Chúa lên cao, xa cách con người, để ta còn lại muốn làm gì thì làm. Tương quan giữa ta với Chúa chỉ có trong nhà thờ nhà nguyện, với hương hoa lễ bái linh đình. Sau đó đường ai nấy đi. Chúa cứ ngự yên trên bệ cao, hoặc bị nhốt chặt trong nơi thờ phượng, để ta ra về tự do "múa gậy vườn hoang" làm mọi sự theo ý ta. Chúa chỉ ở trong đó, ra khỏi đó thì ta là Chúa. Trả lại cho Chúa tất cả những gì đã nghe, đã suy niệm, đã cầu nguyện, ta sống theo cách của ta, theo ý của ta như một người vô thần. Rồi Chúa Nhật, đến hẹn lại lên, lại lễ bái linh đình cho Chúa... đỡ buồn!

Kinh Thánh nói: “Mọi người đã phạm tội” (Rm 3,9; 3,23). Mỗi người có tội là có một nước của hỏa ngục ở trong tâm hồn mình, nên người ta dễ ganh ghét hơn yêu thương, dễ thù hận hơn tha thứ, dễ mê đắm hơn trong sạch, dễ tham lam hơn bác ái, dễ làm xấu hơn làm tốt.

Nếu tất cả mọi người đều phạm tội, thì tất cả đều có nước Satan trong lòng mình. Như vậy cả thế giới này là thế giới do tội lỗi ngự trị và Thiên Chúa bị đuổi ra ngoài. Đây là một mạc khải rất bi đát của Kinh Thánh (Rm 3,9-18; Tv 14,1-3; Rm 3,23). Đức Giêsu đến, không phải để người ta ca tụng Người là vua trời đất, vì tự muôn thuở Người đã được Chúa Cha ban quyền làm vua trời đất rồi (Pl 2,6). Đức Giêsu đến không phải để mọi người đặt lên tòa cao đèn hoa sáng láng, cờ quạt lễ bái tưng bừng, vì dù chúng ta có hoan hô Người hay không thì vinh quang của Người cũng không hề khuy khuyết.

Đức Giêsu đến để phá tan nước của Satan trên thế giới này, và phá tan nước của Satan trong lòng mọi người bằng máu của Người (Kh 1,5-6). Và Satan và mọi đầu mục của nó đã bị đánh quỵ nơi thập giá (Ga 12,31). Nơi cuộc phục sinh vinh hiển của Đức Giêsu, ánh sáng đã chói lòa trên thế giới tối tăm tội lỗi. Và Đức Giêsu phục sinh lấy lại quyền làm vua của Satan trong lòng tôi, trong lòng anh chị, ông bà và tất cả mọi người. Đức

Giêsu nói rất rõ ràng : "Chính vì lẽ này mà tôi đã sinh ra, chính vì lẽ này mà tôi đã đến trong thế gian. Phải, tôi là Vua!" (Ga 18,37).

Lạy Chúa Giêsu Kitô, hàng năm vào Chúa Nhật cuối năm phụng vụ, Giáo Hội Công Giáo toàn cầu mừng lễ Chúa là Vua Vũ Trụ, xin cho con thấy cuộc đời con đang gặp bao cảnh khốn quẫn, bởi vì con thiếu một vị vua, một người chủ, một người cha dìu dắt đời con, nên con cứ xiêu vẹo ngả nghiêng trên mọi nẻo đường đời. Ngó lại quá khứ thấy biết bao sai lầm đáng tiếc, trông vào hiện tại đầy sự thất bại chán chường, nhìn vào tương lai mờ mịt đen tối. Tất cả không nằm trong tầm kiểm soát của con. Chưa nói đến cái thực tế phũ phàng của con và mọi người là sự chết, cái cửa mà mọi người dù muốn hay không cũng phải bước qua. Con thấy bế tắc quá Chúa ơi!

Cái bế tắc của con và của anh em con là thế, bởi vì chính con đã dành lấy quyền làm vua, làm Chúa, làm chủ lấy đời mình mà không để Chúa làm vua, làm chủ đời con.

Ở trong nhà thờ, chúng con đồng thanh tha thiết van nài: "Lạy Chúa, xin dủ tình thương xót chúng con". Và chính Chúa đã đáp ứng bằng cách đến ngự vào lòng con và anh em con. Nhưng khi vừa bước ra khỏi nhà thờ, tức khắc con giựt lấy quyền làm vua làm chủ của Chúa, để tự làm chủ làm vua đời mình, tự mình quyết định lấy mọi chuyện, tự mình lo liệu lấy mọi sự, chẳng màng gì đến Chúa nữa. Suốt ngày con biến Chúa ở trong con thành một ông vua bù nhìn, và đối xử với Chúa thật tàn tệ bằng cách để cho sự dữ trong con lấn át hẳn Chúa. Đó là những lúc con nóng giận, say sưa, tham lam, ích kỷ, nói xấu, ganh ghét, chua cay với người khác. Thậm chí có lúc con đuổi thẳng Chúa ra khỏi đời con. Đó là lúc con chìm đắm trong đam mê dục vọng, tôn thờ tiền của, thù hận, không tha thứ cho anh em, không có lòng thương xót anh em.

Ôi! Lạy Chúa Kitô Vua, con ca ngợi Chúa trên tòa cao, mà con sỉ nhục Chúa nơi thân xác linh hồn con, nơi những người khác. Xin Chúa thương xót và tha thứ cho con.

Linh Mục Giuse Trần Đình Long

Công tác Bác ái thường kỳ

SỐNG NĂM THÁNH LÒNG THƯƠNG XÓT

Mỗi ngày giang tay cầu cùng Chúa lúc 3giờ chiều để khẩn nài Chúa xót thương và ước nguyện ra đi loan truyền thực hành lòng **"Thương Xót Như Chúa Cha"**, bước vào Năm Thánh Lòng Thương Xót, nhóm thiện nguyện Tín đã đi thăm những bệnh nhân mắc bệnh nan y, gia đình neo đơn nghèo túng ở những khu ổ chuột vùng ven đô Sài Gòn hoa lệ.

Những món quà tinh thần và vật chất dành tặng mỗi bệnh nhân gồm máy nghe 500 bài giảng Lòng Chúa Thương Xót, sách ảnh Chúa Thương Xót, tràng chuỗi Mân Côi, 10 ký gạo, một thùng mì gói, sữa, đường, nước mắm, nước tương, bột ngọt, dầu ăn và một phong bì 500.000 VNĐ để mua thuốc men.

Trước khi xuất phát, người linh mục cùng đồng hành với nhóm trong chuyến công tác này dặn dò: chuyến công tác bác ái thăm viếng các bệnh nhân hôm nay có nhiều khó khăn, vì họ đều rất nghèo, bệnh nặng ngặt nghèo lâu năm như HIV, tai biến, bại não, bại liệt, thần kinh, không có người thân chăm sóc. Nhóm phải cố gắng đến với từng người, từng giường bệnh, đường xa ngoằn ngoèo, gồ ghề bụi bặm, nhà không số, phố không tên, rất khó tìm. Hai người đi một xe chở theo quà. Các thành viên thay phiên nhau đến trao quà tận

tay bệnh nhân, nhất là hướng dẫn sao cho họ biết cách dùng chiếc máy nghe 500 bài giảng lòng Chúa thương xót, vì người bệnh nặng không thể nói chuyện nhiều, nên hãy để Chúa nói chuyện với họ. Sau khi cầu nguyện, cả nhóm hơn chục chiếc honda lên đường.

Điểm dừng chân đầu tiên là Tam Bình Thủ Đức. Trong căn nhà cấp 4 tối mù mờ, cụ bà Nguyễn Thị Hằng 67 tuổi, mù hai mắt, đang ru võng cho cháu nội là Nguyễn Quốc Duy 10 tuổi, bị bại não. Mẹ cháu Duy đã bỏ gia đình đi khi cháu mới chào đời 2 tháng, còn ba cháu đã lấy vợ khác, chỉ còn bà nội mù chăm sóc cháu bị bại não!

Cụ bà tuy không nhìn thấy, nhưng rất minh mẫn và đầy lễ nghĩa. Cụ rất vui khi nghe được những lời thánh ca và bài giảng Lòng Chúa Thương Xót phát ra từ chiếc máy.

Chia tay cụ Hằng, nhóm thiện nguyện đến thăm ông Trương Văn Hảo, 61 tuổi, bị tai biến. Căn nhà trong hẻm nhỏ nhưng đầm ấm vì có người vợ bên cạnh chăm sóc. Ông Hảo không nói được nhưng vẫn nghe và hiểu. Lúc đầu thấy ông rất buồn và đầy mặc cảm, nhưng sau khi chia sẻ cầu nguyện, nhận chiếc máy 500 bài giảng Lòng Chúa Thương Xót, mắt ông sáng lên và gương mặt đang buồn bỗng thay đổi và vui hẳn.

Ông Hảo cũng nghèo nhưng còn có chỗ dựa là người vợ đạo đức và thủy chung. Trường hợp ông Trương Văn Phúc không được như vậy, 75 tuổi, bị bệnh thần kinh tọa dẫn đến liệt hai chân, không đi lại được, chỉ ngồi trên chiếc giường. Thấy cha và nhóm thiện nguyện ghé thăm, ông vui mừng xúc động, hai mắt ngấn lệ. Ông tâm sự cách đây 7 năm bệnh khởi phát, nhưng vẫn vượt qua được, từ khi vợ ông qua đời, các con lập gia đình ở riêng còn người con gái ở chung nhà thì bận rộn làm ăn và lo cho con cái, nên ông thấy ngày quá dài vô vị. Những món quà cũng

làm ông vui, nhưng vui nhất là hôm nay ông được cha và nhóm thiện nguyện đến thăm hỏi và an ủi tận nhà.

Rời nhà ông Phúc, nhóm đến thăm bà Phạm Thị Thu Hương, 59 tuổi, bị bại liệt từ khi mới 2 tháng tuổi. Bà được cha mẹ chăm sóc cho đến khi cả hai cùng qua đời, từ đó người em dâu nuôi nấng và lo cho bà. Nằm trên giường bệnh suốt 59 năm, nhưng bà còn đầy đủ ý thức. Một người 59 năm không rời khỏi chiếc giường mà vẫn đối đáp rành mạch và hiểu biết cách sử dụng chiếc máy nghe giảng. Bà mong được Chúa cất về để đỡ vất vả cho người em dâu phải chăm sóc, một sự hy sinh quá lớn.

Một trường hợp khác là hai cột trụ chính trong gia đình đều bị sụp đổ, đó là anh Mai Viết Thắng, 50 tuổi. Anh bị tai biến đã 7 năm, chỉ ngồi trên xe lăn. Người vợ ngoài 40 tuổi, còn trẻ đẹp, dành trọn vẹn thời gian và tình yêu thương cho chồng vì hai người chưa có con. Nhưng đau khổ không dừng lại ở đó, sau khi anh bị bệnh một năm, người em trai của anh bị tai nạn giao thông chấn thương sọ não, cũng bại liệt nặng, phải có người dìu mới đi được vài bước nhưng rất khó nhọc. Lời cầu nguyện của nhóm hiệp thông với gia đình và phép lành của cha linh hướng làm cho căn nhà bỗng ấm hẳn lên. Không biết anh chị mưu sinh bằng cách nào, vì thấy niềm hạnh phúc của anh chị đặt vào những món quà tinh thần hơn vật chất. Những tấm gương hy sinh này phải được lan tỏa đến nhiều người trong cộng đoàn lòng thương xót.

Em Trần Ngọc Thanh, 22 tuổi, bị bại liệt từ nhỏ, sống với ba mẹ ở nhà trọ. Ba em đi bán vé số nuôi cả nhà. Bà mẹ ở nhà trông giữ em. Mẹ của Thanh bị thoát vị đĩa đệm nhưng không có tiền phẫu thuật. Chị đem con trai từ Bắc vào Nam với hy vọng sẽ tìm được nơi gửi gắm con, nhưng chưa nơi nào nhận, vì thế hàng ngày chị phải ở nhà trông giữ con trong khi chính chị cũng rất đau đớn vì bệnh tật. Tuy thân thể không hoàn chỉnh nhưng Thanh vẫn cố đọc trọn Kinh Kính Mừng cho mọi người nghe và học cách sử dụng máy nghe 500 bài giảng Lòng Chúa Thương Xót chỉ bằng 3 ngón tay dặt dẹo.

Những người khỏe mạnh có mấy ai chịu khó đọc kinh và nghe giảng lòng Chúa thương xót!

Để tìm đến người kế tiếp, nhóm phải đi vòng vèo luồn lách qua nhiều ngõ nghách, rồi mới dừng lại dưới chân một con đê nhỏ. Đây là khu nhà ổ chuột, xe không vào được, cả nhóm phải xuống lội bộ đến một cái chòi nhỏ xíu, rách nát, tồi tàn, trên thì người cư trú còn ở dưới thì nuôi vịt. Chòi tranh vách lá không đủ phải che bằng bao ni lông, khi mưa lớn, nước tràn qua đê xuống ngập nhà. Đó là nơi nương thân của gia đình Phật giáo: ông Huỳnh Ngọc Lợi, 75 tuổi, và bà Lý Thị Sện 76 tuổi, cả hai đều bị tai biến. Ông bà ngạc nhiên không tin nổi khi cuộc thăm viếng có đầy đủ quà vật chất lẫn tinh thần của một nhóm Công Giáo, không cùng tín ngưỡng với ông bà. Lòng thương xót đâu có sự phân biệt. Đối tượng Lòng Chúa Thương Xót là những người nghèo khổ vật chất tinh thần. Ai mà không cần đến lòng Chúa xót thương. Ai mà không cần được xót thương!

Lội bộ thêm một quãng đến thăm bà Phạm Thị Quỳnh Hải, 54 tuổi, có chồng và 2 con ở chung trong căn nhà trọ. Bà bị suy thận, suy tim đã 3 năm rồi, bây giờ đang trong thời kỳ gay go nhất, nhưng không đủ tiền chạy thận, đành nằm chịu trận. Bà là người Công Giáo gốc, nhưng bỏ Chúa hơn 30 năm vì lấy chồng ngoại đạo. Nhờ người em gái thứ 8 khuyên nhủ, bà đã quay về với Chúa, hằng ngày kiên trì cầu nguyện Lòng Chúa Thương Xót dù cơ thể bị dằn vặt đau đớn vô cùng.

Đi ngược về phường Linh Trung, nhóm đến một khu nhà trọ khác để thăm ông Nguyễn Văn Đụng, 66 tuổi, bị tai nạn xe gãy hai chân đã 10 năm. Sau khi bị tai nạn, vợ ông bỏ đi để lại 4 đứa con. Hiện nay ông ở một mình, các con đã có gia đình ở xa nên không về thăm được. Hằng ngày ông lặng lẽ chống gậy lết đi dọn dẹp, nấu ăn. Cách đây mấy tháng, ông bị phù, một vị linh mục đã cho người nuôi ông ở bệnh viện, hiện ông đã chịu phép Rửa Tội và trở thành con cái Chúa. Sự hiện diện của cha và nhóm thiện nguyện với

những món quà tinh thần, nhất là máy nghe 500 bài giảng lòng thương xót là những báu vật đối với ông trong lúc này, giúp ông mạnh mẽ hơn trong đức tin và can đảm sống với hoàn cảnh neo đơn của mình. Ông ôm lấy chiếc máy trìu mến vì biết rằng từ nay căn nhà trọ của ông không còn vắng lặng nữa vì luôn vang vọng lời rao giảng Lòng Chúa Thương Xót.

Cháu Đậu Thái Dương, 8 tuổi, trong căn nhà trọ cuối hẻm ở phường Linh Chiểu gây nhiều ấn tượng cho cả nhóm. Cháu bị bệnh giãn động mạch gan bẩm sinh, sơ gan cổ chướng, da đen sạm, gầy guộc, không học hành gì được, nhưng cháu đầy đủ nhận biết và có lòng đạo đức, vẫn biết phụ mẹ coi em và trông nhà. Ba làm công nhân, mẹ ở nhà chăm 2 con, làm việc nhà, và thêu tranh đạo, những bức tranh Đức Mẹ, Chúa Thương Xót chị thêu rất có hồn.

Con đường quanh co xuyên các ngõ ngách đưa nhóm đến thăm cụ bà Phạm Thị Hoa, 83 tuổi, sống neo đơn trong căn nhà cấp 4, ngang 2m dài 3m, do bà con giáo dân hiến tặng. Cụ lập gia đình rồi ly hôn năm 36 tuổi, không con cái, không nơi nương tựa, nên tất cả nhờ vào cộng đoàn Dân Chúa của giáo xứ và bà con lối xóm tốt bụng. Khi trao tặng cụ máy nghe 500 bài giảng lòng Chúa thương xót, nhóm phải gọi anh hàng xóm qua để nhờ anh giúp cụ sử dụng. Cụ vui lắm, cứ ôm chiếc máy nghe riết...

Suốt nửa ngày giang nắng, khói bụi, đã trưa rồi, ai cũng thấm mệt, nhưng mỗi hoàn cảnh đau khổ khác nhau của những bệnh nhân như có hấp lực kéo nhóm đi mãi không muốn dừng chân. Điểm đến giữa trưa là gia đình cụ Nguyễn Thị Ký, 89 tuổi, bị té gãy chân, tay. Vừa chữa khỏi thì cụ bị tai biến nằm liệt một chỗ. Nhà cửa chật chội nóng bức lại thêm một người con trai là Nguyễn Hữu Toàn 58 tuổi bị HIV thời kỳ cuối. Cụ bà được chị ông Toàn chăm sóc, còn ông Toàn thì bị vợ bỏ ngay khi vừa mắc bệnh. Biết bệnh dễ lây, khi thấy cha và nhóm đến thăm, ông ra hiệu là đừng lại gần, nhưng dường như cha linh hướng chẳng bận tâm đến việc đó, cứ sáp lại bên ông như người mục tử chăm sóc vỗ về con chiên bệnh tật của mình.

Đã quá 1 giờ trưa, ai cũng thấm mệt, phải dừng chân ở quán ven đường để nghỉ ngơi ăn cơm. Lúc này không ai có cảm

giác đói vì những suy tư vẫn đang vướng bận trong tâm tư mỗi người. Ngồi ăn cơm, nhưng không ai nói chuyện gì khác mà chỉ xoay quanh chuyện của các bệnh nhân với niềm xót xa.

Sau ít phút nghỉ ngơi, tất cả cùng tham dự thánh lễ vào lúc 14g do cha linh hướng cử hành với vài gợi ý: thường ở đời, người ta hay cho người khác những gì dư thừa, và hay chọn cho mình những cái mình thích hơn là những gì mình cần và đem lợi ích cho người khác. Phải chọn cái nào có ích cho tha nhân, cho cộng đoàn. Đó là thực sự có Lòng Thương Xót như Đức Kitô, nghĩa là luôn nghĩ và sống cho người khác.

Sau thánh lễ, cha cùng cộng đoàn lần chuỗi kinh lòng thương xót. Cầu nguyện và việc tông đồ không thể tách rời nhau được. Trong mỗi chuyến công tác bác ái, dù bận rộn mệt nhọc khó khăn đến đâu, thiện nguyện Tín Thác không thể bỏ qua việc cầu nguyện và thánh lễ.

Được thêm sức mạnh tinh thần, nhóm tiếp tục cuộc hành trình sang quận 9 để chứng kiến cảnh đời nghiệt ngã của gia đình cụ Trần Văn Việt 84 tuổi, bị bệnh viêm khớp phải chống gậy đi lại, cùng với cụ Hồ Thị Mai, 82 tuổi, bị khòm lưng. Hai ông bà già yếu như thế mà vẫn phải chăm sóc cho con trai là Trần Văn Bé, 40 tuổi, bị bại não, và Trần Thị Thúy Linh, 43 tuổi, bị bệnh thần kinh. Trong căn nhà lụp xụp tăm tối, Thúy Linh ngồi thu mình câm lặng gầy còm ốm yếu, không biết nói chuyện, còn Văn Bé trông đầy đặn hơn nhưng ngơ ngáo khù khờ...

Điểm dừng chân cuối ngày là nhà cụ bà Phan Thị Lắm 82 tuổi (tôn giáo bạn) phải nuôi con trai là anh Lê Quý Minh, 39 tuổi, bị tai biến nằm liệt trên ghế bố. Gánh nặng trên vai bà cụ 82 tuổi chưa hết, vì cụ Lắm còn phải nuôi hai cháu nội còn nhỏ do vợ anh Minh đã bỏ đi sau khi anh ngã bệnh. Cụ Lắm vui mừng cho biết anh Minh đang được dạy

giáo lý tại giường để chuẩn bị gia nhập đạo Công Giáo.

Phố đã lên đèn, nhưng sao trong lòng thiện nguyện không muốn rời xa những người bệnh này. Được đi, được đến tận nơi, tận chỗ để chia sẻ nỗi đau của những người bệnh tật nghèo túng khổ đau để thấy mình được Chúa thương nhiều lắm. Khi còn khỏe, ta có nhận ra đó là hồng ân Chúa ban đâu, vẫn mải mê chạy theo tiền tài danh vọng chức tước địa vị, tranh hơn tranh thua, chà đạp lên người khác để ngoi lên. Chợt đến khi đổ bệnh, gặp tai nạn, sức khỏe không còn, nằm liệt một chỗ, lúc đó mới thấy "sức khỏe chính là hồng ân Chúa ban", không gì quý hơn sức khỏe. Thà ăn cơm muối mè mà khỏe mạnh, còn hơn ngậm sâm ôm một đống tiền nằm trên giường bệnh. Thà làm thứ dân sống an nhàn thư thái mạnh khỏe, còn hơn làm ông này bà kia, nắm đủ mọi chức vụ để rồi lúc nào tâm hồn cũng bất an, cũng lo ngay ngáy để giữ được chiếc ghế đang ngồi, hoặc vươn lên chiếc ghế cao hơn mà ăn không ngon ngủ không yên. Lúc còn khỏe không biết dùng sức lực để phụng sự Thiên Chúa, phục vụ tha nhân, khi đau bệnh nằm liệt mong gì ai đến phục vụ mình. Mục vụ thăm viếng bệnh nhân, ngoài những món quà vật chất để hỗ trợ cho cuộc sống, thì điều quan trọng hơn là chính sự hiện diện của mình đầy tràn lòng thương xót với những món quà tinh thần như tràng chuỗi, ảnh, sách lòng Chúa thương xót, nhất là máy nghe bài giảng Lòng Chua Thương Xót. Trước những thống khổ của tha nhân, sự hiện diện thinh lặng cầu nguyện đồng cảm có nghĩa hơn mọi lời an ủi, và hãy để chính Chúa nói với họ, để lời Chúa đến với họ thay vì lời của con người.

"Mối Phúc" thúc đẩy thiện nguyện Tín Thác dấn thân cách riêng trong Năm Thánh Lòng Thương Xót là

"Phúc cho ai xót thương người, vì họ sẽ được Thiên Chúa xót thương" (Mt 5,7)

Thiện Nguyện Tín Thác
Sài Gòn 2015

NIỀM VUI GIÁNG SINH

Lễ Giáng Sinh ngày nay đã trở thành một lễ quốc tế. Từ bên kia bờ biển Thái Bình Dương nơi Châu Mỹ xa xôi đến miền Matcơva lạnh buốt, người ta đều đón mừng lễ Giáng Sinh.

Còn bên Âu Châu thì việc ăn mừng lễ Giáng Sinh đã trở thành một truyền thống lâu đời. Và từ Âu Châu, Mỹ Châu, lễ Giáng Sinh đã lan sang đến Châu Á : Nhật Bản, Singapore, Thái Lan. Mấy năm nay ánh sáng cây thông Giáng Sinh còn lấp lánh ở thủ đô Bắc Kinh của Trung Quốc nữa.

Cả thế giới mừng lễ Giáng Sinh, nhưng cả thế giới có đón Đức Giêsu không ?

Ở bên Âu Châu, lễ Giáng Sinh là một lễ lớn nhất trong năm, vì ngay sau đó là Tết Dương Lịch. Đường phố, cửa tiệm cũng như tư gia đều có cây thông Noel gắn đèn hoa đủ màu. Tiệc Giáng Sinh phải có gà tây quay và bánh Pudding cổ truyền. Trẻ em thì rất quen thuộc với ông già Noel : một cụ già áo đỏ rộng thùng thình, râu tóc bạc trắng, lưng đeo một cái túi đầy ắp đồ chơi bánh kẹo.

Đêm Giáng Sinh, mỗi gia đình cùng nhau đi lễ nhà thờ. Lễ xong hội tụ quanh bàn tiệc tiệc vui, ca hát khiêu vũ. Phố xá thì áo quần xe cộ đủ màu đủ mốt. Thiệp Giáng sinh là một thứ không thể thiếu vắng được trong dịp Noel. Những nhà xuất bản lớn người ta thu hàng triệu Mỹ kim tiền in thiệp Giáng Sinh.

Cả thế giới mừng lễ Giáng Sinh, nhưng cả thế giới có đón Đức Giêsu không ? Niềm vui Giáng Sinh có đích thực không? Hay cũng mau qua như những lễ hội đình đám khác?

Câu hỏi thật kỳ cục, nhưng câu trả lời cũng thật là bi đát.

Cả Âu Châu và cả thế giới hôm nay, trong đó có Việt Nam, người ta vẫn đón mừng Noel một cách xa xỉ và cũng rất

tưng bừng. Nhưng cả Âu Châu và Mỹ Châu nữa, người ta không còn thích đến nhà thờ nữa. Có rất nhiều chủng viện, dòng tu, nhà thờ phải bỏ trống vì không có người đi tu và người đi lễ. Người ta giàu rồi, người ta không cần Chúa nữa. Ấn một cái nút là có bánh mì, có gà quay, có nước ngọt. Không cần Chúa mà các nhu cầu của người ta vẫn có đầy đủ. Nhưng người ta lại rất cần những dịp lễ Giáng Sinh, hay bất cứ dịp lễ nào khác, vì đó là một ngày để nghỉ ngơi và giải trí, sau những ngày làm việc quá vất vả và cũng kiếm được rất nhiều tiền. Vì thế ngày Giáng Sinh không cần có Đức Giêsu, người ta vẫn vui chơi thỏa thích. Còn trẻ em phương Tây thì quen thuộc với ông già Noel hơn là yêu mến Hài Nhi Giêsu trong máng cỏ.

Khoa học kỹ thuật làm con người ta hết tôn thờ Thiên Chúa, vì người ta đã có Chúa khác để thờ, máy móc điện tử, tiền bạc và mọi tiện nghi vật chất.

Tôn giáo cũng chạy theo thế gian, cho nên nghi thức nhiều quá, đến nỗi hang đá máng cỏ đã trở thành một cái mốt trang trí cho gia đình. Nhưng rồi cái mốt ấy cũng sắp làm người ta chán, vì thế gian sẽ còn bày ra nhiều cái hấp dẫn mới mẻ hơn trong những ngày Giáng Sinh thế tục sắp tới.

Khi bước chân vào thế gian, Đức Giêsu đã thấy rõ tấm lòng của từng người mà Ngài sắp cứu nó, nên mỗi lần thế gian kỷ niệm lễ Giáng Sinh là mỗi lần trái tim Chúa Giêsu lại xót xa thổn thức. Ngài thổn thức không phải với những kẻ không tin Chúa, nhưng với chính những kẻ tin mà Ngài hằng ấp ủ nó trong trái tim yêu thương của Ngài.

Lời Chúa trong Tin Mừng thánh Gioan cho ta thấy sự thực phũ phàng đó : *"Người ở giữa thế gian, và thế gian đã nhờ Người mà có, nhưng lại không nhận biết Người. Người đã đến nhà mình, nhưng người nhà chẳng chịu đón nhận."* (Ga 1,10-11).

Việt Nam cũng đang vào mùa Giáng Sinh. Chúng ta phải tạ ơn Thiên Chúa biết bao nhiêu, vì hãy còn nhiều người đến nhà thờ. Chúng ta cũng phải tạ ơn Thiên Chúa biết bao nhiêu vì của cải vật chất ở đây chưa đủ nhiều để làm cho người ta nghênh

ngang kiêu hãnh với Đấng Tạo Hóa, hoặc làm cho người ta say mê thụ hưởng mà quên mất Đấng Thiên Chúa tạo thành ra mình.

Chúng ta cũng phải tạ ơn Thiên Chúa nhiều hơn nữa vì trong khi có biết bao Kitô hữu ở những nước giàu sang đã quay lưng lại với Đức Giêsu để ôm lấy tiền của và tiện nghi vật chất, thì ở xứ sở nghèo nàn này của chúng ta, biết bao nhiêu người đã được ơn quay về đón nhận Lòng Thương Xót của Chúa Giêsu, và nhận Ngài làm lẽ sống và lẽ chết cho đời mình.

Phải xác tín rằng đây là một ơn vô cùng lớn lao, chứ không phải do công của chúng ta, hay ơn truyền thống tốt đẹp đạo đức của cha ông chúng ta. Những việc lạ lùng này là ơn do lòng thương xót vô biên của Thiên Chúa. Đức Giêsu đã tự trời cao xuống đất thấp làm người, để trao ban sự sống của Ngài cho chúng ta bằng sự chết của Ngài.

Xin Chúa cho mỗi người chúng ta trong lễ Giáng Sinh năm nay, gặp và đón nhận được Lòng Thương Xót của Chúa qua Hài Nhi Giêsu. Không phải đón nhận Giêsu như một bức tượng xinh đẹp dễ thương trưng bày trong hang đá máng cỏ, nhưng là gặp được Đấng Thiên Chúa vô hình quyền năng vô song, phải cậy nhờ một người mẹ trần thế để có được cuộc sống hữu hình thân xác, cho tôi có thể dễ dàng gặp được Ngài. Một khi đối diện với Ngài tôi mới nhận ra được rằng dù tôi có nhiều tiền của, có nhiều chức tước, có nhiều tài năng, thì tôi cũng chỉ là một tạo vật tối tăm đang phải làm nô lệ cho tội lỗi, mà chỉ có Ngài mới cứu được tôi. Và hạnh phúc cho tôi là Ngài đã có mặt trong thế gian và đang ở bên cạnh cuộc đời tôi.

Lời Chúa quả quyết rằng, hôm nay Đức Giêsu Kitô sự sáng và sự sống của Thiên Chúa đã đến trong tối tăm u buồn mù mịt của nhân loại chúng ta. Ai tiếp nhận Ngài thì cuộc đời phải sáng ra. Không phải sáng ra là ăn nên làm ra, có tiền có của, mát mày mát mặt. Nhưng sáng ra là được kéo ra khỏi vòng tối tăm đầy những lo âu, bất trắc, bon chen tiền của, mê đắm xác thịt của thế gian mà đưa vào trong ánh sáng đích thực là sự sống của Thiên Chúa. Đó là sự sống no đủ, dư thừa hoan lạc và an bình của Thánh Thần ở ngay giữa trần gian này, hôm nay và ngày mai mãi mãi không bao giờ vơi cạn.

Khi có Đức Giêsu ở trong tôi thì tất cả những nghi thức hội hè đình đám bên ngoài chỉ hết sức tuỳ phụ, có cũng được mà không cũng chẳng sao. Tâm hồn tôi vẫn an bình tràn ngập niềm vui, vì lễ Giáng Sinh thật sự đang ở trong tôi. Ánh sáng Đức Kitô chiếm ngự lòng tôi. Chính Đức Giêsu, chứ không phải tôi, làm cho niềm hoan lạc của Ngài tràn sang gia đình tôi, lối xóm của tôi và tất cả mọi người xung quanh mà tôi gặp gỡ.

Lễ Giáng Sinh đích thực là lễ mà Thiên Chúa muốn đến để cư ngụ với người ta, và con người trần thế mở lòng ra đón nhận Đấng yêu thương cứu độ mình. Ai đón nhận được Đức Giêsu Kitô thì người đó đã có một lễ Noel đầy đủ.

Ai không để Đức Giêsu chiếm ngự linh hồn và thân xác mình, thì dù có ăn mừng lễ Noel bằng cây thông sáng rực đèn màu, máng cỏ đầy đủ các Đấng, nhạc Giáng Sinh réo rắt đêm ngày, thì tất cả chỉ là phù vân, và sau cái phù vân ấy là sự chán nản vô vị.

Xin Hài Nhi Giêsu lúc nào cũng tươi cười, cho ta một nụ cười của Thiên Chúa. *"Này tôi báo cho anh em một tin mừng trọng đại, cũng là tin mừng cho toàn dân"* (Lc 2,10). Từ khi Adam cúi đầu dắt vợ ra khỏi vườn địa đàng, thế giới u sầu này chưa hề có một quang cảnh nào rộn rã, tấp nập, cuống quýt của lớp lớp thiên sứ ngợp trời vì một niềm vui đang bao quanh lấy chính họ như vậy: *"Bỗng có muôn vàn thiên binh hợp với sứ thần cất tiếng ngợi khen Thiên Chúa rằng Vinh danh Thiên Chúa trên trời, bình an dưới thế cho loài người Chúa thương"* (Lc 2,13-14). Đức Maria thì bàng hoàng ngây ngất, giữ kỹ mọi niềm vui trong lòng mình, không để rơi rớt dù một mảnh nhỏ, và suy đi nghĩ lại trong lòng mình (Lc 2,19). Đức Mẹ đầy Đức Giêsu Kitô là như thế. Còn lũ xác xơ nghèo khổ mục đồng, suốt năm theo sau đàn cừu hôi hám, chẳng có gì vui hơn là nghĩ đến cơm bánh cho cái bụng, thì lúc này nhảy lên, hát lên trên đường về không phải Giêrusalem, mà vui ca trên đường về với lũ cừu hôi hám và với thân phận (y nguyên như cũ) nghèo khổ của mình *"Rồi các người chăn cừu ra về, vừa đi vừa tôn vinh ca tụng Thiên Chúa, vì mọi điều họ đã được mắt thấy tai nghe, đúng như đã được nói với họ"* (Lc 2,20).

Niềm vui Giáng Sinh đích thực phải là niềm vui có Giêsu, đón nhận Giêsu vào trong cuộc đời mình, để Giêsu làm chủ mọi suy nghĩ hành động của mình, nhất là để cho Lòng Thương Xót của Chúa biến đổi đời mình. Khi mừng Lễ Giáng Sinh với tâm trạng đó, ta sẽ cảm nghiệm được niềm vui sâu lắng an bình và như Chúa nói **"Niềm vui của các con không ai cướp mất được"**

Lạy Chúa Giêsu, xin cho con được vào số những người Chúa thương, như lời chúc vinh của các Thiên Thần. Chỉ một mình Ngài là niềm vui Giáng Sinh cho con, là đủ cho lễ Giáng Sinh đời con. Amen.

Lm. Giuse Trần Đình Long

Chuyên mục : Loan Báo Tin Mừng Ngày Nay

"Khốn cho tôi, nếu tôi không Loan Báo Tin Mừng"
(1Cr 9,16)

1- Hiệp Hội Gia Đình Chứng Nhân Chúa KiTô thuộc Giáo Phận Đà Lạt gửi lời thăm, nguyện xin ơn Thiên Chúa đổ dồi dào xuống trên anh chị em Thiện Nguyện Tín Thác để ơn của Chúa đồng hành với anh chị em luôn mãi trên con đường Tín thác đến với người nghèo, đặc biệt dân tộc thiểu số ở vùng sâu vùng xa.

Nhờ lòng Chúa thương xót và nhiều tấm lòng hảo tâm, năm ngoái cũng như dịp tháng 10 vừa rồi, anh chị em dân tộc ở Giáo xứ B'sumrac và Giáo họ Lộc Nam thuộc giáo xứ Đại Lộc đã nhận được một số máy nghe 500 bài giảng Lòng Thương Xót Chúa, CD, hình ảnh Lòng Thương Xót. Thật là quý giá đối với người dân tộc.

Đặc biệt nhờ những chiếc máy nghe 500 bài giảng, họ được đón nhận lời Chúa qua các bài giảng về Lòng Chúa Thương Xót của cha Giuse Trần Đình Long. Từ đó Lời Chúa đánh động lòng họ, đã có nhiều người trở lại với Chúa như cặp vợ chồng anh Ninh- chị Đường bỏ đạo 20 năm nay đã trở lại với Chúa, nhiều đôi bỏ đạo vài năm đã đi xưng tội rước lễ, và nhiều người chưa biết Chúa mà nhờ nghe máy họ đã và đang xin học đạo để theo Chúa. Qua các bài giảng của cha, họ đã am hiểu và thấm nhuần Lời Chúa nên thấy siêng năng đi Lễ và đọc chuỗi kinh Lòng Thương Xót rồi.

Người dân tộc vùng sâu vùng xa nghèo cả tinh thần lẫn vật chất, rất cần lời cầu nguyện cũng như Lòng Thương Xót của Chúa tuôn đổ xuống những nơi này. Nơi đây số người theo đạo còn rất ít, mới khoảng 10% là có đạo còn lại chưa theo. Ở Lộc Nam có buôn làng dân tộc chưa theo đạo nào. Chị em Gia Đình Chứng Nhân đang đi vào vùng này truyền giáo. Linh đạo của Gia Đình Chứng Nhân là truyền giáo, đặc biệt cho anh em dân tộc vùng sâu vùng xa. Đi với dân tộc thì rất nhiều cái khó khăn, vì họ quá nghèo, một chút ít nâng đỡ họ cả phần hồn và phần xác. Người dân tộc với đức tin còn non yếu nên mình cũng kèm tí chút động viên nâng đỡ họ, được chiếc máy nghe là họ "cõng" bài Giảng Lòng Chúa Thương Xót đi làm vườn, đi chăn dê, đi hái cafe... họ thích lắm!. Nghe được Lời Chúa, được cha giảng giải họ say mê và tín thác vào Chúa. Họ siêng năng đi Lễ hơn, rủ nhau đọc chuỗi Lòng Thương Xót. Nếu được xin Nhóm Thiện Nguyện Tín Thác hỗ trợ thêm 30 máy nghe, vì qua máy nghe chúng con thấy rất hiệu nghiệm cho việc truyền giáo loan truyền lời Chúa cho họ.

Chúc Nhóm Thiện Nguyện Tín Thác luôn luôn tràn đầy tình Chúa qua tình người.

T.M Hiệp Hội Gia Đình Chứng Nhân
Nữ tu Maria Nguyễn Thị Thu
<gdcndalat@gmail.com>

2- Người Bán Ve Chai

Con là Maria Madalena Trần Thị Kim Chi 47 tuổi. Chồng con tên Gioan Baotixita Hứa Văn Xin, 48 tuổi, là tân tòng. Con có 3 đứa con, hai người con gái lớn đã lập gia đình, một đứa con trai học lớp 9, năm nay 14 tuổi. Con ở Lộc Phát, Bảo Lộc, Lâm Đồng.

Con lập gia đình năm 1989. Trải qua bao thăng trầm cuộc sống, gia đình con phải gánh chịu bao nỗi đau. Chồng con bị bệnh xuất huyết giảm tiểu cầu hai mươi mấy năm nay rồi. Nhưng anh bị nặng là do bị xuất huyết trong não, tụ máu trong não, bao nhiêu tiền bạc cưới nhau ky cóp dành dụm được, con đem chữa bệnh cho chồng hết, bao nhiêu đất đai cũng đem bán hết chữa bệnh cho chồng. Anh không làm được việc nặng, có năm đi hái cà phê khoán cho người ta được 500.000 đồng/tháng, bệnh của anh tái phát, con phải chạy chữa hết hai mươi mấy triệu. Con đành để anh ở nhà, con đi làm kiếm tiền nuôi anh còn đỡ hơn. Hết đất, hết vốn, con đành đi mua bán ve chai để kiếm miếng cơm qua ngày nuôi gia đình. Con đau khổ tủi nhục lắm. Nhiều khi con trách Chúa trao cho con thánh giá nặng quá, con rất thất vọng.

Một hôm con bị cảm, đến mua thuốc ở quầy thuốc gần nhà, con giãi bày tâm sự với cô bán thuốc, cô ấy đã cho con cuốn "Tâm Thư Lòng Nhân Hậu của Cha" và một cái máy nghe 500 bài giảng lÒNG Chúa Thương Xót. Con mừng lắm, đem về hằng ngày con mở máy nghe cha giảng. Khi nghe những bài giảng, mọi ưu phiền và nỗi đau của con dường như được tan biến, những lời giảng thực tế của cha đã thấm đẫm trong tâm hồn con. Con rất vui mừng vì con đã nhận biết được Lòng Chúa Thương Xót ở trong con.

Con là người mua bán ve chai, lúc đi làm con vẫn lẩm bẩm lời Chúa suốt chặng đường. Khi về nhà con lập tức mở máy nghe cha giảng, con mở cho cả gia đình cùng nghe để mọi người trong gia đình con được thấm sâu lời Chúa.

Cuộc sống của con rất khó khăn, nhưng sau hơn một tháng nghe bài giảng Lòng Chúa Thương Xót, con nhận ra một điều là có Chúa con không lo lắng gì, vì con xác tín rằng Chúa

không bao giờ bỏ rơi con. Có bữa dắt xe đi làm con cầu xin Chúa ban cho con ngày hôm nay được 5kg gạo, con thì thầm với Chúa "Chúa ơi, nhà con hết gạo rồi!" Ngày hôm đó chúa ban cho con được 10kg, con vui lắm! Con nghĩ rằng sức con không làm được gì ngoài lòng thương xót của Chúa. Trên nẻo đường mua ve chai, con đến nhiều gia đình, họ bán hàng cho con và họ tâm sự, họ cũng có nhiều nỗi khổ, từ đó con tự an ủi mình, và con an ủi họ, rồi con cũng kể cho họ nghe về nỗi khổ của con, con được cảm nhận Lòng Thương Xót Chúa như thế nào. Rồi họ cũng muốn tìm đến Lòng Chúa Thương Xót, ngay cả người mất niềm tin rồi cũng muốn tìm đến Lòng Chúa Thương Xót. Con mừng quá chạy về nhà cô bán thuốc xin thẻ và sách tặng cho họ. Họ cảm ơn ríu rít! Con bảo họ cảm ơn Chúa vì Chúa đã tiếp sức cho con.

Từng ngày trên xe đạp của con lúc nào cũng có sách, ảnh và CD bài giảng Lòng Thương Xót để tặng cho những ai có lòng khao khát Chúa, để Lòng Chúa Thương Xót đến với mọi người.

Con rất vui mừng vì nhờ Lòng Chúa Thương Xót giờ đây gia đình con được thay đổi, chồng con cũng có nhiều tiến bộ trong cuộc sống, lòng con rất bình an. Xin cha và cộng đoàn lòng thương xót Chúa cầu nguyện cho con.

Sau khi nghe các bài giảng Lòng Chúa Thương Xót, con giới thiệu cho người chị dâu của con là chị Hương ở Lâm Hà. Chị là tân tòng, chị có đến nhà cô bán thuốc để xin thẻ, sách băng đĩa và máy để đưa về giáo xứ Hồng Ân ở Lâm Hà nơi cô ở. Tổng cộng 3 đợt chuyển, chúng con đã chuyển lên đó 15 máy nghe giảng, 100 CD bài giảng Lòng Thương Xót, 100 cuốn "Tâm Thư Lòng Nhân Hậu của Cha", 100 cuốn "Nhờ Mẹ Đến với Chúa". Giáo dân và cha xứ đón nhận tốt lắm và rất vui mừng. Con nghe cũng vui lây! Tạ ơn Chúa đã dùng chúng con là những người bé mọn tầm thường nhất để đi giới thiệu Lòng Thương Xót Chúa cho mọi người.

Con Maria Madalena Trần Thị Kim Chi
Giáo xứ Chúa Kitô, Lộc Phát, Bảo Lộc, Lâm Đồng
ĐT: 01667609460

3- Bà Cụ Ngoãn- Giáo Xứ Hòa Phát Bảo Lộc

Chúng tôi đến thăm một bà cụ già neo đơn, người ta gọi cụ là cụ Ngoãn. Cụ sống lủi thủi một mình trong căn nhà nhỏ bằng gỗ, chung quanh nhà là mấy cái ao nhỏ, không có cá vì ao không được sửa sang be bờ, nên mỗi lần mưa to, nước lụt có muốn nuôi cá cũng không được. Hằng ngày bà cụ Ngoãn bòn ít cây khoai ngọt bán cho hàng xóm kiếm ít tiền sống qua ngày.

Tháng trước nhóm Thiện Nguyện Tín Thác đến thăm có biếu bà ít quà trong đó có chiếc máy nghe 500 bài giảng lòng Chúa thương xót. Lần này chúng tôi đến tay không, ý chính là mong thăm hỏi giúp bà đỡ cô đơn. Ai ngờ bà tâm sự là từ khi có chiếc máy này bà không còn cô đơn nữa, những lời giảng đã xua đi cái hiu quạnh của căn nhà này, và nhất là từ một bài giảng bà đã hiểu được ý nghĩa của Kinh Lạy Cha, nhờ vậy bà đã mạnh dạn sang nhà một người hàng xóm mà bà đã không nói chuyện với họ mấy chục năm nay, bắt tay làm hòa và xin lỗi nhau. Bình an lắm, nhẹ lắm. vì bà nhận ra rằng nếu bà không tha thứ cho người anh em của mình thì bà cũng không nhận được sự tha thứ của Thiên Chúa.

4- Ông Châu - Giáo Xứ Hòa Phát Bảo Lộc

Trước đây ông là người khá khô khan nguội lạnh việc đạo nghĩa, đã vây vì lý do kinh tế ông thường ở trong rẫy cà phê một mình, ngày lo làm, tối mượn rượu giải sầu.

Nhân dịp ông ghé về nhà, nhóm thiện nguyện đến thăm, tặng ông một máy nghe 500 bài giảng Lòng Chúa Thương Xót. Từ khi nghe máy ông thay đổi hẳn. Bây giờ thay vì uống rượu ông ngồi nghe giảng, siêng năng đi lễ hơn. Điều đặc biệt là trong mùa cà phê vừa qua, trong số người làm của ông có một ông người Quảng Ngãi là tôn giáo bạn, rất thích nghe bài giảng Lòng Thương Xót. Khi đang làm thì ông phát hiện bị sơ gan, phải nghỉ việc về quê, ông xin chiếc máy đem theo về nghe và cầu nguyện. Ít lâu sau ông ta gọi điện vào cho ông Châu báo cho biết là đã được ơn khỏi bệnh hoàn toàn, và nay đang xin theo học đạo tại quê nhà.

5- Ông Cụ Nương 90 Tuổi

Gia đình ông quả là có lắm gian truân. Bà cụ đãng trí mất hồi năm ngoái. Mấy đứa con sức khỏe bình thường thì đã có gia đình. Ông còn hai người con gái. Một cô tên Mùi 58 tuổi, bị mù 28 năm nay. Một người con gái khác tên Lý, 53 tuổi, bị bướu cổ. Quanh nhà có mấy trăm mét cà phê, họ sống nhờ vào ít cà phê ấy. Chúng tôi tặng gia đình ông một máy nghe 500 bài giảng Lòng Chúa Thương Xót.

Lần đến thăm gần đây ông cho biết cả nhà từ khi có máy nghe giảng luôn quây quần lần chuỗi Lòng Thương Xót lúc 3 giờ chiều. Dù khó khăn bệnh tật nhưng gia đình ông luôn cảm thấy được bình an khi tín thác vào Lòng thương Xót của Chúa.

6- Bà Cụ Thân – Gia Kiệm

Ở vùng Gia Kiệm có bà cụ neo đơn tên Thân. Thực ra bà sống nhờ vào 5 đứa cháu nội, đều là cháu trai. Năm người cháu ấy bà đã nuôi chúng từ nhỏ, đứa lớn năm nay đã 34 tuổi, đứa nhỏ 24 tuổi. Bà luôn mang trong lòng một niềm đau buồn. Hơn 20 năm trước, con trai bà tự vẫn chết, con dâu bỏ đi theo người đàn ông khác, một thân bà nội già oằn lưng nuôi năm đứa cháu nhỏ mồ côi, lo cho chúng ăn học.

Nhóm thiện nguyện tới thăm tặng bà một ít quà và một máy nghe 500 bài giảng Lòng Chúa Thương Xót. Ngay ngày hôm sau vì còn ở Gia Kiệm nên nhóm ghé lại thăm bà. Bà nói nếu cái máy này bị hư thì bà buồn chết mất. Bà luôn mở máy để đọc kinh Lòng Thương Xót theo máy. Khi nghe cha giảng, bà mới thấm nhuần Lòng Thương Xót của Chúa. Bà không còn giận người con dâu. Bà thấy thương nó. Bà sẽ cầu nguyện cho nó trở về nhà, nhất là nó biết ăn năn quay về với Lòng Chúa Thương Xót. Bà nói các cháu của bà hiện làm ở công ty gì đó tận Bình Dương, hàng tháng chúng gửi tiền về cho bà. Mỗi năm chúng chỉ về thăm nhà vào dịp Lễ hoặc Tết, khi chúng về bà sẽ kể cho chúng nghe về Lòng Thương Xót của Chúa. Niềm ước ao lớn nhất của bà là cầu nguyện xin Lòng Chúa Thương Xót cứu lấy linh hồn đứa con dâu của bà.

7- Vùng Hành Lang Lộc Lâm - Thôn 5

Vùng này đa số là người Ê Đê, đường đi khó khăn, dốc trơn trượt, nhóm thiện nguyện nhờ một người Kinh có vườn tại đó làm cầu nối. Qua tìm hiểu, được biết ở đó chỉ có một số ít là Công Giáo còn đa số là theo đạo Tin lành. Nhóm thiện nguyện gửi vào đó được 3 máy nghe bài giảng Lòng Thương Xót. Vậy là số anh em Công Giáo tập trung vào 3 điểm, cứ tối tối thay vì uống rượu, họ lại cùng nhau lần chuỗi Lòng Thương Xót và nghe giảng. Đúng là việc Chúa làm.

Allelua Tạ ơn Chúa.

Thiện Nguyện Tín Thác
Bảo Lộc

Chuyên mục : Hạt Giống Lòng Thương Xót

GIEO MẦM LÒNG THƯƠNG XÓT NƠI ĐẢO PHÚ QUỐC

• Nắng Chiều Trên Đảo Phú Quốc

Nắng chiều, có bóng người đàn ông ngồi thẫn thờ ở bậc thềm đá nhìn ra biển, nơi xa xôi trong cảnh biển lặng im chiều hoàng hôn ấy, có hình bóng con trai nhỏ bé của anh đang được gửi gắm ở nhà một người bà con tận đất liền để ăn học. Vâng, người cha đáng thương ấy đang cố mưu sinh ở giữa một hòn đảo dù mang tiếng trù phú nhất VN, nhưng với những thân phận người nghèo mà nói, vẫn phải làm quần quật may ra mới đủ sống.

Người đàn ông ngồi chết lặng nhìn ra biển khơi mênh mông. Đôi mặt đỏ quạch cùng quẫn một nỗi buồn. Biển xanh rẫn cứ xanh tới tận đáy nhưng im lìm, không cho anh một lời giải gỡ.

Lòng người đang gào thét buồn, anh muốn trút bỏ cái khối nặng nề trong lòng cho vơi nhẹ.

- Thì anh nên nói ra cho nhẹ lòng - chàng thiện nguyện trẻ cố gắng tỏ ra già dặn khi an ủi anh.

- Ừ thì nếu chú em muốn nghe- nhưng đừng có lây nỗi buồn của anh, chú mày ạ. Chả ai sung sướng khi mang hòn đá trong lòng cả.

Người đàn ông thở hắt ra, dõi mắt ra biển vời vợi, anh kể cho cậu thiện nguyện nghe về cuộc đời mình:

- Ừ, anh không có phải dân đảo này đâu. Dân đất liền ra đảo, dốt như anh, chỉ có mà làm thợ...đụng.

Thợ đụng nghĩa là đụng việc gì thì làm việc đó thôi. Vì không phải dân chài, có may mắn người ta mướn theo tàu ra khơi thì cũng chỉ vác lưới, gỡ cá và phụ nấu ăn. Còn nếu ngày biển động không theo thuyền, thì trên cái hòn đảo du lịch xinh đẹp này cũng chỉ làm phụ hồ mà may phước.

Ngày đó, khi ở trong đất liền, cũng thành phố đàng hoàng, anh dốt chữ, thành ra chui vô cái rọ người thế gian, lấy vợ, sinh con, đói kém, khó khăn, dằn vặt hoài và...gãy gánh.

Người đàn ông khốn khổ tên là Thuận, vậy là từng một lần đó, cái dốt cái kém do thiếu học không nghề nó biến thành cái khô cằn, cùng quẫn và gia đình đổ vỡ.

Cái căn phòng bé tẹo ấy không đủ để chia, anh để lại cho người vợ và đứa con, bám theo tàu hàng, anh ra đảo....

Lúc đấy thì sung lắm, sung và tự ái đàn ông. Cứ nghĩ đàn ông lăn lóc thế nào mà chả sống.

Ra đảo, sống đời thợ đụng ăn xổi ở thì. Và thấm cái buồn mạt vận.

Buồn lắm cái huyện đảo xinh đẹp nho nhỏ này, đi dọc này là hết cái thị trấn từ tỉnh Đông sang tỉnh Tây, từ cực Nam qua mũi cực Bắc.

Đâu đâu cũng thể hiện cái đẳng cấp của người giàu, đâu đâu cũng ngửi mùi quốc tế. Từ khách sạn tới nhà nghỉ, từ bãi tắm tới quán ăn. Kiếp thợ đụng có việc là may, cắm mặt mà làm. Thất nghiệp là một cực hình, xa lạ, thừa thãi, lạc loài giữa sang giàu, và đẳng cấp!

Anh nản và chạy trốn, dạt vô một xã heo hút của huyện đảo cho lành. Lành hay là buồn và cùn quằn hơn khi rời thị trấn là xã nghèo, xanh cây, xanh núi, xanh biển mênh mông. Và xanh xao buồn, xanh xao cô đơn khi túi rỗng...

Sỏi đá cần nhau, anh chàng thợ đụng nhanh chóng tìm giải pháp khi gắn đời với một cô...thợ vạt.

Thì chị cũng nghèo như anh, ra đảo làm mướn, đàn bà đi vạt rẫy, chặt cây, bởi vậy gọi cho vui miệng là thợ vạt.

Lần này thì anh thợ đụng đã ý thức hơn, anh dắt vợ quay vô đất liền làm giấy tờ, để đứa con ra đời nó có đủ mọi quyền lợi như mọi trẻ con. Anh và chị đều mong thế.

Một đứa...Rồi hai đứa.... Chúng nó có mọi cái quyền. Mỗi tội vì anh chị nghèo chẳng sinh lợi ra nhiều tiền, nên con anh lại khổ....

Khổ lắm, anh đỏ hoe đôi mắt nói với thiện nguyện viên. Cái nghèo nó nối khố nhau, nó bám chằng vào phận người, anh chỉ mong mỏi con mình được học hành thôi mà nghe chừng... rất khó!

Bởi bốn miệng ăn và nhà thì đi trọ. Đưa dắt vợ con ngược về thị trấn xong để vừa túi tiền thì cũng phải lựa nơi hút heo. Là dân huyện đảo thì trường công là khó khăn, học trường tư, một trẻ mẫu giáo tháng bay vài triệu.

Đứa lớn đã nghỉ học ở nhà trông em. Đứa bé ngửi mùi mẫu giáo tư vài tháng, chẳng kịp tiền, đành ở nhà cho con chị vắt mũi xanh thò lò, đọc ê a mấy câu học lỏm của trẻ đi học ngoài thị trấn!

- Chẳng mong đời nó thoát khổ nữa rồi. Thú vui duy nhất là ngày nghỉ anh đưa con ra bãi tắm công cộng này, quẫy đạp trong biển xanh, con nhà giàu cũng như con nhà nghèo thôi, cho nó đỡ tủi... - Người đàn ông bảo thế.

Từ bãi biển băng lên đứa trẻ nhỏ xíu như cái rãi khoai, nó sà vào lòng người cha, nũng nịu chỉ món đồ chơi xanh đỏ mà con thiên hạ đang thả giỡn dập dềnh trên mặt biển.

"Anh đừng buồn nữa!" Đợi đứa trẻ hết phụng phịu rời lòng cha chạy xuống bãi cát vàng, cậu thiện nguyện trẻ ngồi xuống cạnh người đàn ông, rẽ câu chuyện buồn sang hướng mới.

"Thật ra thì vẫn có một điều gì đó sáng sủa mà. Ví như bãi biển đẹp kia vẫn dành cho đứa trẻ con anh mà chẳng tốn một xu. Và giờ đây khi nó lon xon chạy trên bãi cát vàng, thì trên mặt đất thấp này có bao trẻ chết bởi chiến tranh, bởi nạn phá thai, bởi đủ thứ bệnh ở đời mà chưa một lần biết biển

Và có bao người giàu nứt đang chạy ngược chạy xuôi mất hàng tỉ bạc cho các cuộc thụ tinh mà chả có nổi một nụ cười, còn anh, hai lần lấy vợ thì cả hai đều có cả nếp tẻ đó thôi, đó không lẽ lại không là may mắn...."

Thiện nguyện viên trẻ đó đã giới thiệu cho người đàn ông chẳng thần thánh tôn giáo, suốt đời chỉ cắm mặt kiếm tiền về gương mặt một Thiên Chúa khoan dung, giàu xót thương và vô cùng độ lượng.

Và cậu cũng chỉ gỡ cho anh chàng thợ đụng một hướng giải gỡ khó khăn: đưa hai cháu vô đất liền, chúng còn anh chị dòng lớn nay cũng trưởng thành, gửi gắm trong đó cho nó học hành. Anh chị an tâm ở đảo cày, chi viện vật chất về. Vài tháng nhảy tàu vô bờ thăm con, rồi cũng qua hết.

- Ờ nhỉ... Đúng, chúng đều là con tui mà, chúng cũng đâu có ghét hai đứa em khờ ngoài đảo.

"Con thấy tự con, con là gì, nhưng đừng sợ hãi. Nếu Cha tỏ cho con thấy tất cả nỗi đớn hèn của con, có lẽ con sẽ chết vì kinh hãi. Tuy nhiên, con hãy ý thức mình là gì. Vì con đớn hèn như thế, nên Cha đã tỏ cho con trót cả đại dương Lòng Thương Xót của Cha. Cha kiếm tìm và khao khát các linh hồn giống như con, nhưng con số ấy quá ít. Niềm tín thác lớn lao của con bắt buộc Cha phải liên tục ban ơn cho con. Ở nơi Trái Tim Cha, con có những quyền lớn lao không thể hiểu nổi vì con là ái nữ trọn vẹn tín thác. Nếu như Cha cho con thấy tất cả ngay ở đời này, con không thể chịu nổi tình yêu bao la Cha dành cho con. Cha thường ban cho con một thoáng về điều ấy thôi, nhưng con hãy biết đó chỉ là một ơn ngoại thường của Cha. Tình yêu và lòng thương của Cha không có giới hạn nào cả." (NK Faustina 718)

Quả thật những lời tâm sự chân thành của thánh nữ Faustina cũng vận vào hoàn cảnh anh Thuận bây giờ. Đúng là tình yêu Thiên Chúa không có gì là giới hạn, chỉ là niềm tín thác

vô bờ cậy trông nơi LTXC, và Chúa sẽ ban ơn bình an cho anh vô cùng bội hậu.

Và đây nữa, cậu thiện nguyện viên trịnh trọng đặt vào tay anh, món quà này chính là tiền tàu xe, anh nên bố trí đưa hai đứa nhỏ vô bờ sớm.

Anh thợ đụng quá ngạc nhiên: cậu là ai, mà bỏ thời gian nghe tôi thở than. Nghĩ kế giùm tôi, và còn giúp tôi thiết thực làm vậy.

- Là con Chúa đấy, con Chúa và là người anh em với anh. Rất tiếc thời gian không nhiều để dành cho anh. Nhưng ơn Chúa, cái duyên với nhau là có.

Người đàn ông ôm chầm bờ vai cậu thiện nguyện viên gày gò bé nhỏ, một giọt nước mắt đục ngầu của anh rơi trên tóc xanh chàng trai trẻ.

Và gió biển thổi vào mát rượi, có lẽ trên cao, Thiên Chúa rất hài lòng!

• Khuya Nơi Chợ Đêm Bạch Đằng

Trong hành trình loan truyền Lòng Chúa Thương Xót đến đảo Phú Quốc xa xôi. Thiện nguyện Tín Thác đã gặp gỡ và có những chia sẻ trò chuyện chân tình, nhiều câu chuyện mở ra và cũng có những cái kết đẹp dành cho những bước chân không mệt mỏi loan truyền Lòng Chúa Thương Xót, loan truyền yêu thương bác ái nay đã hái những quả ngọt đầu tiên.

Chợ đêm Bạch Đằng (Phú Quốc) mới được mở nằm sát cạnh bến cảng. Những tưởng với thế mạnh về sức trẻ, sức sáng tạo của bà con tiểu thương nơi đây, chợ đêm Bạch Đằng sẽ là nơi các bà con yên tâm buôn bán phục vụ khách du lịch để có thu nhập hằng ngày. Nhưng Phú Quốc đã có một chợ đêm khác tồn tại từ rất lâu và rất nổi tiếng, đó chính là chợ đêm Dinh Cậu ngay gần đó.

Khách du lịch chỉ biết đến chợ đêm Dinh Cậu, mà đã đến Dinh Cậu rồi thì chẳng còn hào hứng nào để quay lại chợ đêm Bạch Đằng ngay gần đó, thành ra những tiểu thương đăng ký sạp ở Bạch Đằng rơi vào cảnh khóc dở vì quá vắng khách.

Thiện nguyện dạm hỏi một vòng khu dân cư quanh vùng và được bà con cho biết khu chợ đêm Bạch Đằng này nếu vẫn còn tình trạng vắng khách thì ngày đóng cửa sẽ chẳng còn xa, chưa biết lúc đó bà con trong chợ sẽ đi đâu về đâu.

Về đời sống tôn giáo, trên đảo chỉ có nhà thờ An Thới nằm tận dưới phía nam của đảo cách trung tâm 30km, và có một nhà nguyện rất nhỏ nằm ở giữa thị trấn.

Xem ra, làn gió Lòng Chúa Thương Xót vẫn còn cần rất nhiều nỗ lực để có thể tỏa hương mát lành ở xứ đảo Phú Quốc này.

Ánh mắt nhìn xa xăm, người tiểu thương nơi quán nhỏ mà thiện nguyện Tín Thác dừng chân nhìn thơ thẩn ra màn đêm thăm thẳm. Cuộc sống trần gian còn quá nhiều nỗi gian nan vất vả, quá nhiều những buồn khổ cơ cực. Mọi thứ kiếm được nơi trần thế chẳng thể nào làm tâm hồn bình an, bởi muốn có được những vật chất ấy phải đánh đổi mồ hôi nước mắt, đánh đổi linh hồn trong sạch, đánh đổi những tình cảm con người đằm thắm, đúng như lời xác tín của Thánh Giáo Hoàng Gioan Phaolo II: "Ngoài Lòng Chúa Xót Thương, không còn nguồn hy vọng nào"

Theo sự giới thiệu của chị chủ quán nhỏ nơi chợ đêm, thiện nguyện Tín Thác đã liên lạc được với anh Sựng - là bảo vệ của chợ đêm Bạch Đằng - không có nhà cửa, thu nhập chính từ đồng lương bảo vệ ít ỏi. Chợ quán ngày càng heo hút, đồng lương bảo vệ vốn đã ít ỏi, nay lại càng còm cõi ốm o. Người chủ quán nơi thiện nguyện Tín Thác đang trò chuyện đây, thấy anh không có nơi ở cố định đã thương tình cho anh ở nhờ một góc nhà sống qua ngày. Hóa ra, chính những cảnh đời buồn bã lại chất chứa cả bầu trời khoan dung. Cứ tưởng tượng một khung cảnh: một cái quán ế veo ế vóc, thu nhập chẳng bao nhiêu, lại sẵn sàng dành hẳn 1 phần không gian cho một người xa lạ ở nhờ, thật là vi diệu, cái vi diệu trong tình thương, trong tình yêu đồng loại, trong tình cảm gắn bó của những con người đồng cảnh, thật dễ thương quá sức.

Cũng là chút tấm lòng thơm thảo của con cái Lòng Chúa Thương Xót, thiện nguyện chia sẻ với anh phần quà tặng kèm một máy nghe 500 bài giảng Lòng Chúa Thương Xót. Mong lắm,

những lời chia sẻ hữu ích thấm đậm tinh thần Lòng Chúa Thương Xót sẽ đồng hành cùng với anh, để những đêm dài tuần tra bảo vệ khu chợ Bạch Đằng vắng hiu hắt sẽ không còn quá dài, quá cô đơn.

Tấm lòng của chị tiểu thương nơi quán nhỏ ven cảng biển, cái quán nhỏ dù ế veo ế vóc, nhưng sao quá "đắt hàng". Đắt hàng bởi đã kết nối được những mảnh đời đồng cam cộng khổ, những tâm tình mà chỉ có người nghèo với nhau mới thấu hiểu và thông cảm được. Thiện nguyện cũng xin tặng chị phần quà nhỏ & một máy nghe 500 bài giảng Lòng Chúa Thương Xót, để những ngày buôn bán của chị có thêm Tin Mừng, có thêm niềm vui, niềm an ủi tinh thần từ Lời Chúa. Mặc dù chị chưa phải là người Công Giáo, nhưng lời Chúa đã được chị đón nhận và đem ra thực hành thì quả chị là người có phúc.

Có một bất ngờ là khi thiện nguyện Tín Thác vừa chào tạm biệt các anh chị và đi được một quãng gần, thì bỗng nhiên nghe được âm thanh quen thuộc vọng lên từ phía chợ. Âm thanh ấy chính là bài giảng Lòng Chúa Thương Xót trong chiếc radio. Hóa ra, sau những bỡ ngỡ, những sự lạ lẫm khi lần đầu được biết đến Lòng Chúa Thương Xót, những người dân nơi chợ đêm đã bật máy nghe ngay lúc đó. Giữa đêm vắng trong khu chợ, nơi mà tưởng chỉ có sự trao chác đổi thay, nơi tưởng đồng tiền là thứ mà người ta quan tâm nhất, Lời Chúa đã được phát ra ngay từ nơi xô bồ nhất như thế. Những âm thanh của bài thánh ca Lòng Chúa thương Xót phát ngân vang trong không gian toàn những gian hàng, hải sản, bảng giá, bảng hướng dẫn du lịch như thăng hoa cùng trời đất, như một khúc hoan ca báo hiệu những mầm gieo Lòng Chúa Thương Xót nay đã bắt đầu đâm chồi.

Cũng có thể là một mối lương duyên, khi mà Lòng Chúa Thương Xót đã được đón nhận một cách tự nhiên, như một điều gì đó nhỏ bé dung dị đang dần dần được đón nhận và hun đúc. Chẳng còn chút gì gọi là ồn ã của nơi thị chợ, chỉ còn lại tình người của một hộ tiểu thương nghèo và anh bảo vệ. Chỉ còn những âm thanh của bài giảng Lòng Chúa Thương Xót đang vang lên giữa đêm vắng. Có thể đó chính là một phép màu Lòng Chúa Thương Xót đã tỏ bày để cho mọi người thấy Lời Thiên

Chúa quả thật là một hoa trái bổ dưỡng cho tâm hồn, và đã là tuyệt phẩm, thì chắc chắn rằng Lời Chúa ở đâu thì nơi ấy sẽ đón nhận trong hoan hỉ.

Thiện nguyện Tín Thác lại nhớ đến những đợt công tác bác ái, trước khi trao tặng máy nghe 500 bài giảng Lòng Chúa Thương Xót, tất thảy mọi người từ Công Giáo đến các anh chị em bên lương đều đã đón nhận món quà từ Lòng Chúa Thương Xót với hết thảy sự trân trọng và lòng hoan hỉ muốn được biết đến Tin Mừng.

Người thiện nguyện Tín Thác nán lại ở một góc xa xa, cũng chăm chú nghe bài giảng Lòng Chúa Thương Xót đang đều đều vang lên. Giọt nước mắt chảy xuống xen lẫn nụ cười mãn nguyện. Khóc vì cảm động bởi tình cảm của người dân xứ đảo dành cho Lòng Chúa Thương Xót, vui vì những cố gắng của mình trong bước đường loan truyền Lòng Chúa Thương Xót đã được hồi đáp một cách trọn vẹn.

Tất cả đều mong ước, dâng lời cầu nguyện lên Chúa Thương Xót con cái Ngài, tiếp tục nâng bước chân Tín Thác trên những bước đường gieo yêu thương, gieo hạt giống Lòng Chúa Thương Xót.

Lời cảm tạ Thiên Chúa, nỗi lòng vui mừng thật khó thốt ra thành lời lúc này, xin Chúa Thương Xót tiếp tục mở lượng hải hà, ban phát ánh sáng, ban phát thần trí đến tất thảy mọi người trong đội Tín Thác, xin cho những bước chân chúng con tiếp tục được đến với những người anh em nghèo hèn, cánh tay này được chạm đến những anh em còn trong cơn lạc lối, những người anh chị em còn trong cảnh bơ vơ chưa được biết đến Lòng Chúa Thương Xót.

Những bước chân Tín Thác ra về trong đêm vắng mà lại nhẹ tênh. Nhẹ tênh bởi niềm vui đời thiện nguyện, niềm vui của cuộc đời chọn linh đạo Lòng Chúa Thương Xót. Nhẹ tênh bởi những nỗ lực không mệt mỏi để biến cuộc sống thành một bài ca tuyệt vời, bài ca của Tình Yêu, bài ngợi Lòng Thương Xót, bài hoan ca ngày Chúa Giáng Trần:

"Vinh danh Thiên Chúa trên Trời,
Bính an dưới thế cho người Chúa thương"

Chuyên mục : Mỗi Tháng Một Chuyện

NHỮNG BƯỚC CHÂN TẬP TỄNH ĐÁNG YÊU

Đáp lời kêu gọi của Đức Thánh Cha Phanxicô trong Năm Thánh Lòng Thương Xót được khai mạc vào ngày 8-12-2015: ***"Đây là thời gian thuận tiện để thay đổi đời sống! Đây là thời gian để cho tâm hồn mình được chạm đến"*** *ĐTC mong muốn Năm Thánh Lòng Thương Xót là cơ hội để người Kitô hữu thể hiện cách cụ thể những hành vi liên đới biểu lộ lòng thương xót với anh chị em mình. Một trong những đối tượng cần quan tâm giúp đỡ là những người di dân, nhất là tại đất mẹ Việt Nam nơi số lượng người di dân càng ngày càng tăng, thiện nguyện Tín Thác đã lên đường gặp gỡ và chia sẻ với những bạn sinh viên khuyết tật tại trường Đại Học Lao Động Xã Hội Sài Gòn, là những người di dân từ tỉnh vào Sài Gòn học tập.*

1. Những vòng xe không tròn trong đêm khuya

Sài Gòn khi trời buông tối, và cơn mưa ầm ầm dội xuống. Người phụ nữ làm nốt những công việc của đời gia đình, dọn dẹp nhà cửa, gọi hai đứa con vào bàn học, sau đó choàng áo mưa và đẩy xe ra khỏi cửa. Chị không quên dặn con khóa trái cửa và nở nụ cười thật tươi với hai đứa trẻ.

Chỉ tới khi ánh sáng từ căn nhà nhỏ khuất hẳn, và chị đã rời con ngõ quen một đoạn khá xa, người phụ nữ mới bật một tiếng rên nhè nhẹ. Bởi chị đau, thật sự đau. Cái chân bị tật nhói buốt. Chiếc áo mưa mỏng mảnh không đủ ngăn cái lạnh của cơn mưa thấm vô thân thể. Người đàn bà lại tự nhủ: cố lên nào. Vòng xe dưới mưa dường như không tròn, hơi chao đảo.

Vượt qua cơn mưa, chịu thêm một đoạn đường đi cùng cơn đau, cuối cùng chị cũng đã tới nơi cần đến: giảng đường đại học. Người bảo vệ nơi đây đã quen thuộc với hình ảnh người phụ nữ đau chân lụi đụi tới lớp ban đêm, anh vồn vã bảo: "Cô có khách đợi từ nãy giờ rồi đó!"

Chị rất ngạc nhiên, và đây là một bất ngờ mà anh bảo vệ cùng nhóm bạn trẻ muốn dành cho chị. Các bạn ấy chính là nhóm thiện nguyện viên Tín Thác.

Chúng ta cùng quay về câu chuyện của người phụ nữ với những vòng xe không tròn.

Chị là Nguyễn Thị Kim Duyên, một nữ công nhân quê ở Bến Tre. Một phụ nữ quả cảm, vượt lên số phận.

Là một cô gái miền quê, sinh ra trong gia cảnh khó nghèo, khi bị bệnh không có điều kiện chạy chữa, Duyên bị hỏng luôn một cái chân. Kể từ đấy cô chỉ còn biết quanh quẩn trong nhà. Cha mẹ Duyên cũng coi như chấp nhận một đứa con tàn phế.

Vậy mà những lần xem ké tivi hàng xóm, khiến Duyên nhận thức còn có một miền đất trù phú nào đó rất xa, không phải chỉ là quanh cái xóm nhỏ xứ Bến Tre này. Biết đâu Duyên có thể tới được những nơi ấy.

Lớn hơn một chút, Duyên biết thêm về khái niệm di dân, là người ta rời xứ rời quê ra đi, hầu mưu cầu một cuộc sống tốt hơn nơi xứ lạ.

Và Duyên quyết định bỏ xứ ra đi. Sự ra đi của cô gái tật nguyền làm đau thắt lòng đấng sinh thành. Mẹ khóc vì lo. Cha thì thở dài: biết đâu nó đi, đời nó lại đỡ khổ!

Duyên lên thành phố, như bao người lao vào cuộc làm mướn làm thuê, nhưng khác với họ, là dù làm thuê, Duyên luôn tìm cách học.

Chăm làm chăm học, Duyên thành công nhân. Xin vào được xí nghiệp làm đã khó khăn, vượt qua cái khó về khuyết tật để đến lớp còn khó hơn. Duyên lùi lũi đến trường, dĩ nhiên là học ban đêm thôi.

Có lẽ thương cô gái nhỏ xa xứ mà có quyết tâm, Chúa thương ban cho một người đàn ông, hiểu, và nhìn thấy những phẩm chất tốt nơi Duyên. Họ thành vợ thành chồng, và sinh hai cô con gái nhỏ. Duyên phải trải qua bao khó khăn mới bước vào được cổng trường đại học, dù là học liên thông ban đêm, Duyên chọn khoa kế toán. Cuộc sống chật vật, nhiều lúc Duyên nản

lòng, bởi cái chân hình như đau ra, bởi sau một đoạn đường trường chinh, sức khỏe phải giảm sút.

Duyên không biết rằng trên đời có một Đấng giàu lòng xót thương, theo dõi từng bước chân của mình. Duyên cũng không biết thông điệp của Năm Thánh Lòng Thương Xót kêu gọi mọi người thực hành lòng xót thương, hướng tới những con người xa xứ lìa quê như Duyên đang phải nhọc nhằn bươn chải. Nhưng Duyên đã sống niềm tín thác trong thái độ chẳng kêu khóc, chẳng gục ngã trước khó khăn, bình tĩnh đón nhận thánh giá của mình trong một nghị lực không chiến bại. Duyên luôn dấu nỗi đau vào trong để tự thưởng cho bản thân, cho con cái những nụ cười, chứ không nhăn nhó than thân trách phận.

Thiện nguyện viên Tín Thác được Chúa sai tới chăm sóc giúp đỡ Duyên, người nữ công nhân đã giấu nhọc nhằn và nỗi đau sau nụ cười, đêm đêm loạng choạng những vòng xe tới lớp.

Người có tâm huyết thì gặp nhau. Khi thiện nguyện ngỏ lời triển khai chương trình giúp đỡ đồng bào di dân có cố gắng tích cực nhằm thay đổi cuộc sống, thì các anh chị ở trường đại học đã giới thiệu Duyên. Thiện nguyện trao tặng

Duyên một học bổng để chia sớt với bạn sự nhọc nhằn, và cũng động viên bạn cố gắng bước tiếp.

Duyên cười ngỡ ngàng: “Thật ư, lại có một Thiên Chúa yêu thương và biết rõ về con đến vậy sao? Thật là hạnh phúc!”

2. Cô học trò khuyết tật nơi lầu ba Ký Túc Xá

Chia tay Duyên, thiện nguyện đến thăm em Trương Kiều Trúc Linh, quê ở Khánh Hòa. Em ở mãi lầu ba chon von của ký túc xá.

Ngạc nhiên và cảm động, tự hỏi với đôi chân hỏng do sốt bại liệt bẩm sinh, làm sao em có thể sinh hoạt trên tận lầu ba. Nụ cười e lệ của các bạn nữ cùng phòng đã thay câu trả lời. Linh nhận được sự trợ giúp nhiệt tình từ bè bạn. Các em thật là dễ thương.

- Linh hiền lắm, và chúng con cũng thương Linh nhiều, chị em đều xa nhà tới đây học hành, phải coi nhau như một nhà thôi ạ. - Một cô bạn cùng phòng Linh ỏn ẻn chia sẻ.

Linh là con cả trong một gia đình có 3 con của cặp vợ chồng công nhân nghèo quê Khánh Hòa. Ngay từ khi sinh ra, em đã bị tật nguyền. Gia đình nhận thức rõ sự thiệt thòi của em nên cố gắng dành mọi điều kiện cho em theo học.

Nhưng Chúa cho Linh một nhận thức khác hơn. Với em, sự học đương nhiên là phải cố gắng, nhưng một sự học khó hơn nữa là "học làm người bình thường" trong một "thân xác không bình thường", làm gương mẫu cho hai đứa em để chúng không mặc cảm chị gái là gánh nặng. Bởi thế ở trường, Linh luôn là một trò ngoan. Còn ở nhà, cô là người chị gương mẫu và đảm đang, đáng nể phục.

Ngay việc Linh thi đậu và một mình tới thành phố trọ học cũng là một quyết định mạnh mẽ của em. Học không chỉ là lấy bằng, mà phải có nghề, nên em chọn khoa kế toán. Nơi em sống không có đại học công dạy khoa này, em quyết định học trường công ở Sài Gòn, để tiền học phí nhẹ cho mẹ cha, và em có cơ hội tự lập.

Về kinh tế biết là rất khó khăn, nhưng em quả quyết với cha mẹ: "Có thể vì việc học của con mà cha mẹ sẽ vất vả hơn, nhưng đó là cơ hội để con có thể nuôi thân mình, và sau này quay lại phụ bố mẹ nuôi các em ăn học."

Khi tới Sài Gòn, Linh tích cực tìm tòi "săn" học bổng, và vì vậy thiện nguyện Tín Thác có mặt bên em, chia sớt và tiếp sức cho cô gái Khánh Hòa giàu nghị lực.

Một phần học bổng được trao cho em. Học bổng này rất đặc biệt, vì là quà một cô giáo đã qua đời, chính là chị gái cha linh hướng của thiện nguyện viên. Linh hồn chị sẽ rất vui vì học bổng này đã tới một một học trò xứng đáng.

Chương trình này chỉ là nho nhỏ: tặng học bổng cho sinh viên khuyết tật ở các tỉnh có khó khăn. Dẫu âm thầm, thiện nguyện Tín Thác đang góp một bông hoa nho nhỏ xinh xinh vào vườn hoa của Giáo Hội. Làm được như thế là đáp lại lời mời gọi của Đức Tổng Giám Mục giáo phận Sài Gòn trong thư mục vụ Mùa Vọng và Giáng Sinh 2015:

"Niềm vui và bình an là những hồng ân của thời cứu thế, trong đó Thiên Chúa 'nhân từ và giàu lòng thương xót' đã sai

Con Một của Ngài mang tình thương cứu độ đến cho nhân loại, đặc biệt cho những người nghèo khổ. Chúa Giêsu, Con Thiên Chúa, đã không chỉ xoa dịu những vết thương, những đau khổ của con người, nhưng Người còn là sức mạnh của người yếu đuối, của người nghèo khổ; sức mạnh giúp họ đi trên đường đời còn nhiều bất công, áp bức, khổ đau".

Thiện Nguyện Tín Thác
Năm Thánh Lòng Thương Xót

CHỨNG NHÂN LTX TẠI HẢI NGOẠI

- Con là Giuse Bùi Nam Phương, hiện đang ở tiểu bang Minnesota, USA.

Nghe cha giảng trên website thật là ngạc nhiên. Cha có những lời bình dân, thẳng thắn và mạnh mẽ, khiến cho những người như con không còn chỗ để trốn chạy. Không còn có thể giả vờ như mình là người vô tội. Con tin cha đang nói lời của Chúa Giêsu, đang cầm đèn soi tìm đồng xu bị đánh mất.

Thật vậy thưa cha, cuộc đời con được Chúa ban cho thật êm đềm, không hề có những biến động to lớn và trải qua nhiều đau khổ như những người làm chứng trong các bài giảng. Thế nhưng, Chúa vẫn cứ tìm con khi con quên Ngài.

Sau chuyến vượt biển may mắn, cuối cùng gia đình con gồm vợ chồng và hai cháu bé đã được định cư ở thành phố Brooklyn Park tiểu bang Minnesota. Nơi đây, con gia nhập vào một giáo xứ Mỹ do các cha Redemptorists cai quản tên là St. Alphonsus.

Thế rồi vào khoảng năm 2001 nhà thờ con có tổ chức một nhà nguyện nhỏ để mọi người có thể vào chầu Thánh thể. Trong đó con đã đọc nhiều sách, mà chú ý nhất đối với con là các bài giảng của đức cha Fulton Sheen, làm cho con chợt thấy hình như làm người Công Giáo không phải chỉ đi lễ Chúa nhật là đủ.

Thế rồi con cứ tiến dần vào con đường tìm hiểu về đạo. Và rồi, trong chính căn phòng nhỏ adoration chapel ấy, có ai đó đã để mấy tờ rơi về Divine Mercy làm cho con muốn tìm hiểu thêm. Thế là Google đã đưa con đến với website muoichodoi.info của cha để được đi từ ngạc nhiên này đến bất ngờ khác. Nhờ có cha, con đã hiểu và thuộc Phúc âm hơn. Sự hiểu biết đã thêm sức mạnh cho con, để hằng ngày tập làm người có đạo.

Con mong rằng sẽ có thêm nhiều bàn tay đóng góp vào công cuộc của cha, để càng ngày càng nhiều người được hưởng nhờ như con.

Con, Giuse Bùi Nam Phương
<phuongb25@gmail.com>

- Con là Hạnh, một người gốc Tin Lành, đang ở Hoa Kỳ. Con vẫn nhớ lời hứa với cha là sẽ viết email để làm chứng cho Chúa. Con rất muốn làm điều đó nhưng con thật sự không biết bắt đầu như thế nào và viết ra sao bởi Hồng Ân Chúa đã ban cho gia đình chúng con quá nhiều thì làm sao mà kể ra cho hết được. Hiện tại ở bên đây gặp ai con cũng nói về Chúa và về những Hồng Ân Chúa đã ban cho con cùng với gia đình con. Con làm chứng nhiều đến nỗi con gái của con thường trêu chọc con là "Mẹ giờ hết làm người rồi mà toàn làm ....trứng !"

Tất cả cũng vì con luôn mong muốn mọi người được biết Chúa và nhất là biết đến Lòng Thương Xót của Chúa, vì vậy con đã và đang nói về Lòng Thương Xót của Chúa và phát những CD bài giảng của cha cho mọi người. Có điều con nói được và làm cũng được, chỉ viết ra là chưa được mà thôi.

Nhân đây con cũng xin báo tin cho cha biết để dâng lời cảm tạ Chúa và cùng vui mừng với gia đình chúng con. Chuyện thủ tục giấy tờ của con đã xong, ngày 29/8 vợ chồng con được cha xứ làm lễ ban cho các bí tích để chính thức trở thành con của Chúa trong giáo hội Công Giáo. Con mừng vui không tả xiết và con cảm tạ Chúa không nguôi vì con được Rước Mình Thánh Chúa. Có được ngày hôm nay là nhờ ơn Chúa, nhờ Chúa đã đưa cha tới với con đúng lúc con đau buồn và tuyệt vọng nhất. Nếu

không nhờ những lời chỉ dạy và khuyên nhủ thấu tình, thấu lý của cha vào trưa hôm đó thì con đã không thể từ bỏ cái tôi của mình để làm giấy tờ, thậm chí đã quay trở về đạo Tin Lành rồi.

Con đã kể hết cho cha xứ và các thầy cô dạy giáo lý của con nghe chuyện con đã khóc vì tuyệt vọng, và ngay lúc đó Chúa "cử" cha tới để mở mắt và mở lòng cho con. Con đã làm chứng cho Chúa vì con tin đó là một trong những phép lạ Chúa đã ban cho con. Và con tin đó cũng là ơn Đức Mẹ đã dành cho con nữa bởi Mẹ không muốn con quay về lại đạo Tin Lành rồi từ bỏ Mẹ, trong khi lòng con vẫn yêu kính Mẹ, như con đã từng làm hơn mười năm qua. Ai nghe con kể cũng vui mừng cùng với chúng con. Ngày Lễ chúng con được đón nhận các Bí Tích rất đặc biệt bởi Chúa cho chúng con được các cha, các thầy cô và mọi người trong nhóm đọc kinh Lòng Chúa Thương Xót, trong ca đoàn cũng như trong nhà thờ thương mến nên mọi người sẽ đến tham dự đông đủ. Thậm chí các cô chú bác anh chị em trong ca đoàn nơi con đang tham gia chuẩn bị cho chúng con một cái Lễ thật đặc biệt. Anh Thành chị Vân và cả nhóm đọc kinh Lòng Chúa Thương Xót, tất cả sẽ giúp con mỗi người mỗi việc để buổi tiệc thật chu đáo và thật vui. Hiện tại tất cả mọi người đều rất vui và háo hức cùng với chúng con. Ôi! Con hạnh phúc quá cha à ! Chưa bao giờ con có được cảm giác hạnh phúc và ấm áp như thế này. Con có đuợc như ngày hôm nay là bởi vì con đang được sống trong tình yêu của một gia đình lớn - Gia Đình Công Giáo !

Nhân đây con cũng chia sẻ thêm về mẹ con và anh nuôi con. Mẹ con hiện tại đang sống với anh nuôi con. Anh và gia đình anh là một gia đinh Công Giáo gương mẫu và rất ngoan Đạo. Qua anh mà mẹ con đã đến được với Chúa và đã tin nhận Chúa. Bây giờ Mẹ thường xuyên nghe bài giảng của cha và đi Lễ rất sốt sắng. Chúa Nhật nào anh và gia đình anh cũng đưa mẹ con đi Lễ cùng.

Mọi sự có được như ngày hôm nay là phép lạ Chúa đã ban cho con, cho mẹ của con và gia đình con. Bởi vì con đã liên lỷ cầu xin Chúa ban ơn cho mẹ con nhận ra Chúa là Đấng Cứu Rỗi để linh hồn mẹ con được Chúa cứu. Con đã đi núi để cầu xin Đức Mẹ và con cũng đã nhờ chị dâu cùng cháu của con đưa mẹ

con tới gặp cha và xin cha cầu nguyện cho mẹ con nữa. Con đã làm hết sức mình và cuối cùng Chúa đã thương xót mà nhận lời cầu xin của con. Chúa đã ban phép lạ, vì thế Mẹ con đã chịu về sống với anh nuôi của con để rồi qua anh mà mẹ được đến với Chúa.

Con luôn tạ ơn Chúa đã soi dẫn tất cả. Con con gái lớn của con, 25 tuổi, tham gia giáo lý viên, dạy lớp xưng tội rước lễ lần đầu. Con trai giữa, 16 tuổi, học giáo lý lớp 10. Con út của con tham gia nhóm giúp lễ. Cha đặc trách còn kêu gọi 2 đứa lớn nhà con tham gia giúp Thiếu Nhi Thánh Thể, các cháu đã vui vẻ nhận lời.

Cha ơi ! Con thật không ngờ, chỉ thời gian ngắn thôi mà gia đình chúng con thay đổi không tưởng tượng nổi. Từ những người Tin Lành tới nhà thờ để dự Lễ "ké" với người Công Giáo vì vậy chẳng quen biết ai và cũng chẳng ai quan tâm tới chúng con, thì nay gia đình con lại được Chúa biến đổi để trở thành những thành viên tích cực trong công việc Tông Đồ. Nhờ Chúa ban ơn nên chúng con luôn nhận được sự quan tâm và ưu ái của các cha, các thầy cô cùng tất cả các anh chị em. Và cũng vì vậy mà chúng con "bị" kéo vào biết bao nhiêu công việc nhằm giúp cho việc phát triển cộng đoàn cũng như nhà Chúa. Hiện giờ chúng con bận rộn lắm và nói thật là rất tốn kém về tài chính nhưng chúng con hoàn toàn tự nguyện và rất vui vì Chúa cho cơ hội để đền đáp những Hồng Ân Chúa đã ban cho gia đình chúng con trong suốt những năm tháng qua. Chính vì Tony, con trai út của con, rất thích được Giúp Lễ, cháu khao khát đi nhà thờ và đó là lý do cả nhà con không bao giờ bỏ Lễ và thường xuyên đi nhà thờ. Qua Tony, Chúa đã đưa chúng con tới gần với Chúa hơn và cũng nhờ Đức Tin và lòng yêu kính Chúa mạnh mẽ của Tony đã làm cho cả nhà chúng con yêu và biết hy sinh vì Chúa hơn.

Nguyện xin Chúa và Mẹ Maria luôn ở cùng, thêm sức và ban ơn cho cha để vượt qua mọi khó khăn, thử thách trong hiện tại. Xin Chúa và Mẹ sớm cho cha được tự do rao truyền Lòng Thương Xót của Chúa.

Con, Hạnh <hoanhanh@cox.net>

- Con tên là Thiên Kim, con chiên của họ đạo Gia Định, nhà thờ Thánh Mẫu, khu Chợ Bà Chiểu, quận Bình Thạnh, HCM.

Hiện con đang làm việc tại Nhật. Từ chỗ con ở đi đến nhà thờ gần nhất cũng mất hơn 1 tiếng vừa đi bộ và đi xe điện, và lại giờ lễ Chúa Nhật sớm, nên con cũng hay thường xuyên xin lỗi Chúa cho con nợ qua tuần sau đi bù. Lễ tiếng Nhật chứ ko phải lễ tiếng Việt.

Thấy con hay khất với Chúa nên mẹ con chỉ cho con trang web muoichodoi.info để nghe bài giảng mỗi khi không đến nhà thờ được. Con nghe được mấy tháng rồi, con rất thích.

Nội dung cha giảng rất gần gũi với mọi người, cha lại vui tính hay pha trò nên không khí Thánh Lễ chắc vui lắm cha nhỉ.

Con thích nhất là đôi khi cha trích những câu trong kinh thánh và phân tích rõ ràng chính xác. Như gần đây con có nghe 1 bài giảng cha có nói : "Chúa chấp nhận cho sự tự do của con người, nhưng con người phải chịu trách nhiệm cho sự lựa chọn của mình."

Con rất tâm đắc. Đối với con, phép lạ Chúa làm cho mọi người nơi Lòng Thương Xót Chúa thì con không hề nghi ngờ gì, bởi vì chuyện gì Chúa muốn làm thì đều làm được. Nên những chuyện Chúa làm với mọi người là chuyện nhỏ đối với Chúa.

Bản thân con, và những người quen biết có đạo hầu như đều nhận ơn của Chúa. Tuy nhiên, những điều con người cầu xin là những điều thầm kín của cá nhân, nên dù nhận được ơn, người ta cũng không muốn nói lại với người khác điều mình đã được. Bởi vì như vậy thì người khác biết tâm tư sâu kín của họ sao. Nên điều con cảm thấy đặc biệt nhất ở chỗ cha hướng dẫn mọi người cách nói ra, cách chia sẻ. Từ đó, mọi người mạnh mẽ hơn trong việc tuyên xưng đức tin của mình.

Lần đầu tiên nghe bài giảng của cha ở muoichodoi.info là hôm lễ Chúa Thánh Thần hiện xuống, con đã khóc khi nghe bài giảng đó. Bài giảng làm con giật mình nhận ra, những gì mình đang có hiện tại đều là của Chúa chứ không phải của mình.

Những gì con đạt được trong công việc, kết quả trong học tập, trí khôn, tri thức này tất cả đều là của Chúa. Vậy mà con đã

luôn tự kiêu về bản thân mình. Tự hào rằng mình giỏi hơn bao người, tự hào vì những gì mình làm được. Không hiểu sao lúc nghe bài giảng đó, tự nhiên con lại như người đang u mê được tỉnh giấc và bậc khóc. Sau đó mỗi ngày con đều nghe bài giảng của cha. Con thật sự cám ơn cha rất nhiều về các bài giảng.

Con cũng rất cảm phục những hoạt động từ thiện của cha. Bản thân con cũng tham gia phát thuốc từ thiện ở nhà thờ từ năm lớp 7, nhìn các người già, người nghèo các nơi, cảm thấy mình vô dụng lắm. Chỉ biết hưởng thụ.

Bản thân con luôn nghĩ, "may mắn", "bất hạnh", "nghèo khổ", "giàu sang",.... Chúa có một cái kho chứa các điều đó. Mỗi con người sinh ra Chúa sẽ tính toán thế nào đó để phát cho mỗi người khoảng 1 chục thẻ ghi các vận mệnh.

Nên khi người này nhận được may mắn, thì chắc chắn phải có người nhận thẻ bất hạnh. Vậy thì, may mắn của bản thân mình cũng chính là bất hạnh của người khác. Việc người ta khổ, khó khăn, phần nào cũng vì mình mà ra. Nên con muốn làm gì đó để có thể san sẻ lại những điều mình nhận được.

Từ năm 2009, con tự tổ chức hoạt động quyên góp, nấu cơm phát cho bệnh nhân ở bệnh viện, phát quà cho người nghèo, giúp các nơi xa. Và không biết từ khi nào con bị ghiền làm từ thiện. Lúc nào cũng cảm thấy những điều mình làm chưa đủ, mình vẫn còn chưa chia sẻ đủ.

Hiện giờ con ở xa, không trực tiếp tổ chức các hoạt động từ thiện được. Nên luôn muốn tìm chỗ nào đó tin tưởng và có các hoạt động phù hợp ý nguyện của mình để xin góp phần.

Genevier Thiên Kim
thienkimta@yahoo.co.uk

- Con là Maria Teresa Vũ Thị Khánh Huyền, 40 tuổi, làm công nhân, hiện đang sống ở tiểu bang PA - Mỹ.

Con cảm tạ Lòng Thương Xót Chúa. Cách đây 2 năm, em gái con giới thiệu và gởi cho con nghe những bài giảng của cha, từ đó con hiểu được Lời Chúa nhiều hơn và nhận ra rằng Chúa thương con đến nhường nào. Hôm nay con xin làm chứng về những ân huệ Chúa ban cho con.

Chúa cho con có được người chồng rất tốt và chúng con sống rất hạnh phúc. Chúng con đã sống với nhau được 9 năm rồi nhưng chưa có sự bất hòa nào hết. Vào khoảng năm 2007 là thời kỳ khủng hoảng kinh tế, chúng con không bán được nhà và có nguy cơ nợ ngân hàng rất lớn. Con liền chạy đến nhờ Mẹ chuyển cầu cùng Chúa, và Chúa đã ra tay ban cho chúng con bán được nhà và ngân hàng cũng xóa nợ cho.

Năm 2013, ba của con bị ung thư gan và viêm gan siêu vi B, theo chuẩn đoán thì chỉ còn sống khoảng 1 hoặc 2 năm nữa thôi. Gia đình con cầu nguyện Lòng Thương Xót Chúa, và một lần nữa Chúa lại ban cho ba con được gặp thầy gặp thuốc và ca mổ được thành công tốt đẹp, nay ba con được khỏe mạnh.

Chúa cũng đã chữa lành cho bản thân con, mặc dù con không dám xin, đó là mỗi khi nói chuyện điện thoại bằng tai phone khoảng nửa tiếng thôi thì con bị đau nhức tai và cuống họng đến 3 hay 4 ngày. Thế nhưng, từ khi nghe bài giảng Lòng Thương Xót Chúa thì con không còn bị đau nữa cho dù con nghe cả ngày. Con tạ ơn Chúa và Mẹ.

Cách đây 6 tháng, ba chồng của con trên giường bệnh hấp hối nhưng cũng hiệp ý cùng con đọc chuỗi Lòng Lòng Thương Xót cho dù ông không hiểu tiếng Việt và Chúa đã ban cho ông được ơn chết lành.

Con, Khánh Huyền- USA

CHỨNG NHÂN LTX TẠI VIỆT NAM

- Nữ Tu Dòng Chúa Quan Phòng- Giáo Phận Vĩnh Long. Con là Nữ Tu Marianne Đoàn Thị Kim Tài, Dòng Chúa Quan Phòng Portieur, thuộc Tỉnh Dòng Cù Lao Giêng. Con đang phục vụ ở Cù Lao Giêng. Con xin chia sẻ để làm chứng ân huệ của Lòng Chúa Thương Xót, và để mọi người cùng tạ ơn Chúa với con.

Biến cố lớn nhất trong cuộc đời con cảm nhận qua bệnh của Sr Anh Thư, bà nhất Cù Lao Giêng. Đây là một ân huệ lớn lao của Lòng Chúa Thương Xót, không chỉ đối với con, mà còn với Sr Thư, với Tỉnh Dòng và với cả Hội Dòng của con nữa.

Sáng thứ năm 25-11-2015, Sr Thư thấy cơ thể suy nhược mệt mỏi. Con đo huyết áp thấp 9/5,5 cmHg, mạch chỉ có 50. Trong 2 ngày, con cho Sr vô nước biển và chích thuốc bồi dưỡng. Ngày đầu Sr không sao hết, tỉnh khỏe, tối về lại họ đạo vẫn tập Hoạt Cảnh Giáng Sinh.

Hôm sau đo HA tăng 9,5/6, Mạch tăng 60. Con truyền cho Sr 2/3 chai nước biển. Sau 2 tiếng thì Sr lạnh run lên. Con dừng lại để xử trí, vừa làm vừa cầu nguyện với Lòng Chúa Thương Xót. Con khóa chai dịch truyền lại- rồi sau đó rút ra luôn. Con cho Sr uống 1 ly chanh đường nóng, đốt cồn- gòn sưởi ấm cho Sr, 10 phút ấm nằm xuống, vài phút sau lại lạnh run nữa.

Vài phút sau Sr ói và đi cầu, than nhức đầu và tê tay chân. Con thấy tình hình không ổn chuẩn bị đưa đi bệnh viện gấp. Con điện thoại kêu xe cấp cứu trạm, và một mình con đưa Sr ra bệnh viện. Con chỉ đem 3 cái tối cần là điện thoại để liên lạc, kiếng để thấy đường và cái ca để Sr ói từ nhà đến bệnh viện.

Đến bệnh viện, Sr Thư sốt cao 39,5 độ, rất bèo nhèo, ngồi xe lăn không vững. Vì Sr bị sốt, tiêu chảy và ói cho nên bác sĩ nghĩ ngay đến nhiễm trùng đường ruột, cho các xét nghiệm và dùng thuốc mạnh với chẩn đoán đó, Sr ổn và khá dần. Con ở lại đêm đó và hôm sau nữa. Con nghiệm ra Chúa rất thương con cho người chị em bình phục rất nhanh.

Chiều chị hai của Sr Thư ra thăm và ở lại thế cho con để con về lại cộng đoàn nghỉ ngơi và tham dự thánh lễ sáng thứ bảy để tạ ơn Chúa và Đức Mẹ đã thương giải thoát cho con và chữa lành cho người chị em con.

Lạy Chúa, nếu chậm trễ1-2 tiếng nữa thì sẽ như thế nào? Nếu chị em con về chầu Chúa thì con sẽ như thế nào? Nhà Dòng cách Bệnh Viện 30 cây số. Chẳng phải trăm dâu đổ đầu tằm sao? Con phải trả lẽ với gia đình Sr Thư như thế nào? với Tỉnh dòng, với cả Hội Dòng? Và với lương tâm con nữa? Con sẽ bị đóng đinh 2 tay 2 chân trên Thập Giá như Chúa vậy. Giải nghệ luôn! Lòng Thương Xót Chúa đã cứu con. Chúa không để xảy ra như vậy, Sr Thư chỉ bị "Nhiễm Trùng Đường Ruột" do ăn tô bún sáng hôm đó, trùng hợp lúc đang vô nước biển. Tạ ơn quyền năng và tình thương xót Chúa đã giải thoát cho con, và chữa lành cho chị em con, vì khi con đưa Sr Thư đi bệnh viện, nhiều chị em đã bàn tán xôn xao rồi!

Ở Bệnh viện đang điều trị, xét nghiệm thì men gan cao và hồng cầu giảm: 2 triệu 5 trăm 25 ngàn. Sr về Cần Thơ xét nghiệm kiểm tra lại thì mọi sự bình thường hết.

Con cảm tạ Chúa. "Lòng Thương Xót Chúa trải qua đời nọ tới đời kia cho những ai hằng kính sợ Người".

Con chia sẻ đây như một lời chứng Lòng Chúa Thương Xót dành cho con. Chúa ở trong chính bản thân con, không chỉ đi bên cạnh con, không chỉ đồng hành với con mà là nên một với con.

Con ao ước được cao rao Lòng Chúa Thương Xót cho mọi người được biết. Chúa tốt lành lắm. Ngoài Chúa ra không còn nguồn hy vọng nào khác đâu. Xin mọi người mở rộng cõi lòng để đón nhận Năm Thánh Lòng Thương Xót Chúa, Để Chúa vừa thương vừa xót cho mình, cho gia đình mình, cho cộng đoàn, cho Giáo hội và cho cả thế giới.

Xin cha và cộng đoàn cùng tạ ơn Chúa với con, và cầu nguyện cho con biết đón nhận và gieo hạt giống Lòng Chúa Thương Xót cho mọi người. Xin cho những hạt giống Lòng Chúa Thương Xót được trổ sinh 30- 60- 100... cho Nước Chúa được

lan rộng khắp hang cùng ngõ hẻm như lời mời gọi của Đức Thánh Cha Phanxicô trong Năm Thánh Lòng Thương Xót.

- Con là Maria Nguyễn Thị Muôn, chồng con là Giêgoriô Đỗ Văn Tới, ở giáo xứ Xuân Bắc, Giáo Phận Xuân Lộc.

Chúng con không quên được ngày cha về giáo xứ Xuân Bắc, chúng con cũng gặp biết bao trở ngại, khó khăn và chống đối, thế nhưng Chúa cũng ban cho chúng con được những ý nguyện tốt đẹp. Cha đã đem về giáo xứ chúng con những phần quà, phần học bổng, đặc biệt là cha và cộng đoàn đã cầu nguyện cho giáo xứ chúng con, nhất là cộng đoàn Lòng Chúa Thương Xót lúc đầu được 20 người, đến nay thì đã được 300 người. Chúng con thấy rất vui mừng, chúng con cảm nghiệm được rằng Lòng Thương Xót Chúa thật lớn lao, lớn hơn cả tội lỗi của con người, cho dù trời đất có qua đi nhưng Lòng Thương Xót Chúa không muốn bất cứ một linh hồn nào hư mất!

Chúng con nhận ra chuỗi Kinh Mân Côi và chuỗi Kinh Lòng Thương Xót đã mở ra cho chúng con một lối thoát rất hữu hiệu, những ai tin tưởng và tín thác vào Chúa thì sẽ được Chúa ban ơn. Chúng con nhận được tượng Lòng Thương Xót Chúa, và chúng con rước tượng Chúa đến những nơi họ khao khát Lòng Thương Xót Chúa. Chúng con cảm động đến chảy nước mắt vì quá vui mừng. Chúa đi đến đâu thì Chúa thi ân giáng phúc xuống đó, thật là quá lạ lùng cha ạ. Những đền thánh đang xây dựng bị đình chỉ không cho xây nữa thì chúng con lại xin cho xây lại tiếp tục. Chúng con rất vui mừng vì đã góp một phần nhỏ cho Giáo Hội.

Khi làm những công việc này, chúng con đã nhận được biết bao hồng ân của Chúa. Chồng con làm chứng cho điều này. Anh bị ngã từ mái nhà xuống cây đại và Chúa nâng đỡ anh không bị sao hết. Vài tháng trước, con chạy xe tông phải vào một con chó, con bị gẫy chân, bể bánh chè đầu gối và gẫy tay. Một điều lạ lùng xảy ra là con không đau đớn lắm. Trong thời gian nằm trên giường bệnh, con nhận thật nhiều hồng ân Chúa dành cho con. Chúa sửa dạy con bằng tình yêu của Chúa.

Qua các biến cố xảy đến với con, nhiều lúc con cũng đau đớn mỗi khi tập, con thầm thì cầu nguyện với Chúa, con nói: "Chúa ơi, nếu sức riêng con thì con không chịu nổi, xin Chúa thêm sức mạnh để con chịu đựng những đau đớn này và vâng theo thánh ý Chúa, và xin Chúa cho con được thông phần đau khổ với Chúa Giêsu một chút." Như thế đó, con lại chẳng đau đớn nữa cha ạ.

Cô y tá mỗi lần đến tập cho con đều nói: "Sao cô Muôn giỏi quá, người ta kêu la ầm ĩ mà sao cô không thấy đau vậy?" Khi con nằm bệnh viện, mỗi phòng có 3 giường, con nằm ở giữa, hai bên là người ngoại đạo. Khi tỉnh dậy, con thấy phòng quá ồn ào mà con muốn yên tĩnh để cầu nguyện và tạ ơn Chúa thì ngay lúc đó bác sĩ chuyển hai bệnh nhân đó sang phòng khác và hai đứa con dâu của con lại nằm kế con, và thế là con liền đóng cửa phòng và đọc kinh Lòng Thương Xót một cách thoải mái. Con cảm thấy thật là hạnh phúc!

Một điều lạ lùng nữa, con bị đau đầu gối, phải bắt 2 con vít và 4 cây đinh ngay đầu gối. Bác sĩ nói phải mất 5 tháng mới đi lại được, thế nhưng con không thể ngờ được, khi đi tái khám và chụp phim lại thì bác sĩ nói xương con quá tốt và chỉ có 1 tháng 10 ngày là con đi lại được. Bác sĩ khuyên con chỉ để chân xuống đất thôi nhưng con không thấy đau gì hết và con bỏ thẳng chân xuống đất và đi bình thường.

Con tạ ơn Chúa vì Chúa đã ban ơn ngoài sức con tưởng tượng. Khi còn nằm trong bệnh viện, anh chị em trong cộng đoàn Lòng Thương Xót đến thăm con ai ai cũng viết giấy xin cha khấn nguyện. Con tặng sách và dvd chứng nhân Lòng Thương Xót Chúa. Nhiều người khi nghe giảng ở CD, họ rất vui, họ nói nghe hoài vẫn không thấy chán.

Xin Chúa chúc lành cho cha.

- Con tên Trần Thị Ngọc Châu, năm nay 24t, sống ở quận Bình Tân, Giáo Phận Sài Gòn , con làm nghề giáo viên anh văn cấp 2.

Gia đình con vốn không có đạo, chỉ thờ ông bà. Thật ra mẹ con, tên Trần Thị Bích Nga, từ nhỏ lúc chiến tranh có được nhà chùa dưỡng dục nên tin vào Phật. Nhưng ba con, tên Trần Khắc Huy, lại không tin vào thần thánh. Ba con không cho phép thờ cúng thần nào mà chỉ chấp nhận thờ ông bà. Thậm chí có khi mẹ con nấu đồ ăn chay vào mấy ngày rằm cũng bị ba con quở trách. Cả ba và mẹ con cũng làm nghề giáo viên.

Con biết đến Chúa từ người bạn trai của con, chúng con quen nhau và được gia đình chấp nhận. Anh là người đạo gốc, nhà ở quận 11 gần Đầm Sen. Anh ấy nói nếu kết hôn con cần học đạo và gia đình con cũng đồng ý. Vậy nên con bắt đầu tìm hiểu về Chúa. Nhưng có chuyện không may xảy ra cuối tháng 7 vừa rồi, nhà con tổ chức đám giỗ, có mời gia đình họ hàng và đồng nghiệp của ba và con đến. Anh sang nhà con phụ giúp, tiếp khách với ba từ trưa đến chiều, lúc đó cũng say rồi. Tầm 3h có 2 thầy dạy thể dục đến muộn, anh ra tiếp. Do 2 người này cũng tầm trạc tuổi anh, muốn biết tuổi để xưng hô anh em nên hỏi, anh cố tình nói sai tuổi để 2 người đó xưng anh cho vui. Nhưng sau khi biết sự thật là anh nhỏ tuổi hơn, hai bên cự cãi rồi cả 2 người đó lao vào cầm ghế đánh anh.

Anh chạy vào nhà. Gia đình con ra cản, nhưng 2 người đó vẫn cố vùng ra và đập tiếp vào đầu anh một cái chảy máu thì ngưng. Họ hét lên nói rằng anh láo!

Kể từ sau chuyện ấy, gia đình con thay đổi, con và anh chia tay nhau. Anh nói với con rằng anh không tốt, gia đình sẽ đánh giá và nhất là cứ gặp con sẽ làm anh nhớ lại chuyện đó mà tức không chịu được. Gia đình con có sang gia đình anh xin lỗi. Nhưng cũng chỉ đến đó là hết. Cả công việc của con, 1 trong 2 người thầy đó là đồng nghiệp của con tại trường, anh ta đã vào trường kể cho mấy người khác nghe. Họ quay sang cười nhạo con. Bỗng trong phút chốc, gia đình con mang tiếng, chỗ làm

việc thì như địa ngục để người khác lời ra tiếng vào và tình yêu cũng không còn. Con hụt hẫng lắm.

Con không biết nương tựa vào đâu, con buồn bã như một người thiếu sức sống. Con liên tục tìm lý do để gượng dậy nhưng con yếu đuối quá. Lúc đó trong đầu con chỉ quanh quẩn nghĩ đến người yêu. Con bắt đầu cầu nguyện với Chúa mỗi đêm rằng hãy tha tội, che chở và mang lại hạnh phúc cho anh thay con vì anh là con Chúa. Con lên mạng tìm tòi học cách cầu nguyện sao cho đúng và con tìm được trang tinthac.net mà nghe được các bài cha giảng về Lòng Thương Xót của Chúa.

Lúc đó con khóc nhiều lắm. Con biết ơn Chúa ban sự sống cho con. Giúp con tìm được niềm tin để vực dậy tinh thần. Con chuyển trường, sống tín thác vào Chúa. Học trò mới của con gửi tặng con những đĩa CD kinh thánh và sách dạy cách lần chuỗi Lòng Chúa Thương Xót. Nó còn rủ con Chủ nhật đi nhà thờ với nó nữa. Dễ thương lắm cha! Và con cũng đi rồi. Hiện giờ vấn đề là ở mẹ con. Sau khi thấy con đọc kinh, lần chuỗi mỗi tối, mẹ con la rầy con. Mẹ nói: "Con đừng làm khổ mẹ nữa, bấy nhiêu chuyện chưa đủ sao. Mẹ cấm con có nghe không?" Rồi mẹ giấu đi cuốn sách kinh nhỏ của con (May mà con thuộc làu rồi).

Con chỉ xin cha cho con lời khuyên phải làm sao đây? Có lẽ vì chuyện không may, mẹ hơi có ác cảm với đạo. Mẹ không muốn con theo đạo. Con lén đọc kinh và nghe bài giảng của cha. Có lúc con nói dối đi đâu đó để đến nhà thờ đi lễ. Nhưng con không muốn nói dối cha ơi! Lỡ mẹ con phát hiện mẹ lại nghĩ đạo khiến người ta nói dối. Con cầu nguyện với Chúa xin thương xót cho mẹ con mở tâm hồn ra và chấp thuận cho con đến với Chúa. Bởi ngay lúc này, tâm hồn con hoàn toàn chỉ có Chúa. Con khao khát đến với Chúa. Con nghe cha giảng như món ăn tinh thần mỗi ngày. Con muốn đến nhà thờ vào các dịp lễ trọng cũng như được học đạo. Mong cha giúp sức cho con. Cầu nguyện cùng con.

Chuyện của con tuy không như những anh chị làm chứng, nhưng biến cố đó giúp con hoàn toàn thay đổi con người mình và con mỗi ngày đều tạ ơn Chúa. Con yêu thương mọi người xung quanh hơn. Và tình yêu của con với anh vẫn còn, con vẫn cầu

nguyện mỗi ngày cho gia đình, người thân, và cả anh ấy nữa. Con chỉ nghĩ được đến thế, thưa cha!

Chúc cha khỏe mạnh và tràn đầy thần khí trong mỗi bài giảng của cha. Bởi con vẫn mong được lắng nghe cha hằng ngày qua trang web. Chúc cộng đoàn càng lớn mạnh và tràn đầy ân sủng Chúa.

Đứa con ngoại đạo
Trần Thị Ngọc Châu <chaungo666@gmail.com>

- Con là Maria Tạ Thị Ánh Tuyết 49 tuổi, hiện sinh hoạt tại Giáo xứ Bình Minh. Lời đầu tiên con kính gởi đến Cha là xin Chúa ban ơn bội hậu xuống cho Cha để Cha có sức khỏe loan truyền LTX Chúa , cho chúng con được nghe nhiều và thật nhiều bài giảng của Cha ngỏ hầu chúng con biết suy gẫm và thực hành được Lời Chúa và để giới thiệu LTX Chúa cho anh chị em ngoại đạo qua các CD bài giảng của Cha .

Con là người đạo gốc, nhưng đối với con việc giữ đạo cứ như là một cái máy, chỉ biết dự lễ ngày chủ nhật và các ngày lễ buộc, đọc kinh tối, lâu lâu cũng có ý thức làm việc bác ái nhưng không nhiều. Đến lúc lập gia đình thì gia đình chồng con là đạo ông bà nhưng vẫn đồng ý cho chồng con theo đạo Công Giáo, và con có 2 người con trai. Chồng con cũng siêng năng dự lễ và sống rất tốt với vợ con và mọi người. Con rất tự hào về chồng con. Những tưởng cuộc sống hạnh phúc sẽ là mãi mãi, và con hằng cảm tạ Chúa đã ưu ái cho con vì thực sự trong ngần ấy thời gian con chưa hề biết thử thách Chúa gởi đến cho con là gì !

Cho đến ngày 19/07/2013 thì ba con qua đời. Lần đầu tiên chứng kiến cảnh người thân ra đi mà đau xé lòng, con đau một nhưng biết mẹ con đau tới mười. Nỗi đau chưa kịp nguôi ngoai thì chồng con hôm 14/02/2015 (tức 26 Tết) cũng đột tử. Anh ấy rất khỏe mạnh và to lớn, không bệnh gì hết. Từ khi sống với anh ấy, suốt 24 năm, con chưa tốn một đồng tiền bác sĩ nào. Nỗi bàng hoàng và sự hụt hẫng không thể diễn tả được đã đến với con. Và con đã cảm nhận được thế nào là thử thách Chúa gởi đến cho con.

Chính lúc hầu như suy sụp không gượng nổi ,em gái con đã chỉ cho con trang muoichodoi.info để nghe bài giảng của cha. Vào khoảng năm 2011, con có người cháu gái cũng thường hay đi lễ thứ năm tại nhà thờ do cha làm lễ và thường xuyên kể cho con nghe và cho con mấy đĩa CD bài giảng để nghe, nhưng con cũng chỉ ậm ự cho qua, và cuối cùng cháu gái con đã được ơn kêu gọi và đi tu cho đến nay. Đây là lần thứ hai con được người em gái con giới thiệu Lòng Chúa Thương Xót qua cha. Chính lúc này đây con mới thật sự cảm nghiệm được là con cần Chúa hơn bao giờ hết. Thế là ngày nào con cũng nghe ,và con đi dự lễ hàng ngày cùng với con trai con. Con cũng mới biết chuỗi Lòng Thương Xót từ đó. Thế là cứ 3 giờ chiều, trong cơ quan con cũng dành thời gian lần chuỗi Lòng Thương Xót. Con tham gia Hội Legio Maria, Hội Mân Côi và lần chuỗi Mân Côi cũng từ lúc đó.

Sau 02 biến cố Chúa gởi đến trong cuộc đời con (2 người thân yêu qua đời), con đã thay đổi hoàn toàn. Con đã tìm được sự bình an trong Chúa và định cho mình một hướng đi mới, mà trước đó con chỉ nghĩ đến cái chết không còn thiết sống nữa cha ạ! Viết đến đây một lần nữa con cảm tạ Lòng Chúa Thương Xót đã đến trong cuộc đời của con qua những bài giảng của cha. Con thiết nghĩ nếu Chúa cứ để con hạnh phúc mãi ở trần gian này thì sẽ không và không bao giờ con biết tích góp gì cho của cải đời sau qua việc yêu Chúa và sống bác ái với anh em, nhìn nhận tội lỗi của mình và sửa đổi. Chúa đã cất ba và chồng con đi để con có dịp nhìn lại mình mà kịp thời sám hối ngay khi còn sống ở trần gian này và còn đủ thời gian để đọc kinh cho người đã mất.

Đó là điều con muốn chia sẻ cùng cha để muốn nói lên rằng những hạt giống cha gieo đã nảy mầm và phát triển rất tốt để cha cứ tiếp tục ươm mầm cha nhé !

Con có một người cháu chồng và dĩ nhiên gia đình theo đạo ông bà, tên là Nguyễn Xuân Quyên 52 tuổi. Mẹ thì theo đạo Tin Lành. Lúc sinh thời, bà luôn muốn các con theo đạo của bà nhưng các con vẫn dửng dưng cho đến ngày bà qua đời. Q (con gọi tắt tên Quyên nhe cha) có chồng và 2 con, không hiểu sao thời gian gần đây lại cảm thấy bế tắc trong cuôc sống, mặc dù kinh tế rất khá nhưng đời sống tinh thần dường như đã đi vào

ngõ cụt. Ai khuyên bảo an ủi thế nào cũng không được. Thậm chí có người đưa các CD thuyết pháp của các sư cô cho nghe, rồi CD của các mục sư Tin Lành nhưng xem ra vô hiệu.

Con tình cờ biết được qua một người cháu khác của chồng con, và thế là con đã gởi thử đường link một bài giảng của cha và nhắn rằng cứ nghe thử đi, nếu cảm thấy thích và hứng thú con sẽ gởi tiếp. Con chỉ nghĩ rằng giúp một người thoát khỏi được căn bệnh trầm cảm là mình thấy vui rồi. Nhưng không ngờ bài con gởi đầu tiên lại đúng ngay tâm trạng của Q. Trong bài có câu cha nói mà Q tâm đắc nhất đó là "Đừng lo cho ngày mai. Ngày nào có cái khó của ngày đó"!

Thế là mỗi ngày con gởi cho Q bài giảng của cha. Con thấy Q nhắn tin cho con là rất thích nghe, thế là con chỉ Q vào luôn trang web muoichodoi.info và Q nghe luôn cho đến bây giờ. Q thường hay hỏi con về đạo và nói muốn theo nhưng sao thấy khó quá ! Rồi hỏi con đọc kinh lúc 3 giờ là kinh gì , rồi kêu con hướng dẫn cách đọc, rồi hỏi nếu mình chưa theo đạo mà có đọc kinh đi lễ thì có được Chúa thương không. Con rất mừng khi thấy Q nhắn tin cho con là thấy tinh thần phấn chấn, thích nghe cha giảng, cha nói hay và dễ hiểu và còn gởi con tiền nhờ gởi cha làm bác ái. Con có xin em Lan một máy nghe giảng cho Q và Q ngày nào cũng nghe Cha ạ !

Hôm nay con muốn chia sẻ niềm vui mừng của con, vì nhờ những bài giảng của cha mà con đã lấy lại đươc tinh thần sau những gì đã mất. Con được gần Chúa và yêu Chúa hơn bao giờ hết.

Con Maria Tạ Thị ánh Tuyết
<tuyetta183@gmail.com>

MẠC KHẢI LÒNG CHÚA THƯƠNG XÓT

Lm. Giuse Trần Đình Long

Quyển Nhật Ký của thánh nữ Faustina có mục tiêu cổ động việc sùng kính Lòng Thương Xót của Chúa được quan tâm rộng rãi vì Thánh Bộ Giáo lý Đức Tin năm 1978 đã duyệt xét và rút lại những điều kiểm phán trước đây của Tòa Thánh liên quan đến những bản viết của nữ tu Faustina, làm cho việc sùng kính Lòng Chúa Xót Thương được phát triển mạnh mẽ khắp nơi với một sinh lực mới. Tông thư ***"Thiên Chúa Giàu Lòng Thương Xót"*** của Thánh Giáo Hoàng Gioan Phaolo II đã nêu lên một ưu phẩm rất kỳ diệu của Thiên Chúa đó là Lòng Thương Xót của Thiên Chúa. Cả hai đều kín múc từ một nguồn mạch là mạc khải của Thiên Chúa và giáo huấn của Chúa Kitô. Dưới ánh sáng ấy, nhật ký thánh nữ Faustina mang thêm một ý nghĩa đối với linh đạo Công Giáo.

Nữ tu Spenranza, một nhà thần bí thời danh nhận xét về những thủ bản của thánh nữ Faustina: *"Những thủ bản ấy chứa đựng một giáo huấn tuyệt vời, nhưng khi đọc, người ta phải nhớ rằng Thiên Chúa nói với các triết gia bằng ngôn ngữ các triết gia, và nói với các tâm hồn đơn sơ bằng ngôn ngữ những người đơn sơ, và chỉ những người đơn sơ mới được tỏ cho biết về các chân lý, những điều che giấu các bậc thông thái và hiền triết của thế gian này."*

Sứ mạng chính yếu của thánh nữ Faustina được ghi

chép trong tập nhật ký là nhắc nhở con người thời nay về chân lý đưc tin ngàn đời nhưng dường như đã bị lãng quên đó là Lòng Thương Xót của Thiên Chúa đối với nhân loại. Qua tập nhật ký này Faustina cũng truyền đạt cho chúng ta những hình thức mới mẻ của việc tôn sùng Lòng Thương Xót của Chúa. Sứ mạng của thánh nữ Faustina có nền tảng vững chắc trong Kinh Thánh và giáo huấn của Giáo Hội, nhất là phù hợp một cách tuyệt vời nhất với tông huấn "Thiên Chúa Giàu Lòng Thương Xót" của Thánh Giáo Hoàng Gioan Phaolo II.

Bức Ảnh Chúa Thương Xót

Sứ mạng của thánh nữ Faustina được khởi đầu bằng cuộc thị kiến ngày 22-2-1931 tại tu viện Plock. Thánh nữ ghi lại sự kiện ấy như sau:

"Vào buổi tối, lúc đang ở trong phòng, tôi được nhìn thấy Chúa Giêsu trong y phục mầu trắng. Một tay Người giơ lên trong tư thế ban phép lành, tay kia chạm vào ngực áo. Từ phía dưới trang phục, hơi chếch một bên ngực, phát ra hai luồng sáng lớn, một mầu đỏ và một mầu xanh nhạt.

Trong thinh lặng, tôi chăm chú chiêm ngắm Chúa. Linh hồn tôi bàng hoàng trong niềm kính sợ, nhưng cũng dạt dào hoan lạc. Sau một lúc, Chúa Giêsu phán bảo tôi : *Hãy vẽ một bức hình như mẫu con nhìn thấy với hàng chữ :* ***"Lạy Chúa Giêsu, con tín thác vào Chúa".*** Cha ước mong bức hình này được tôn kính, trước là trong nhà nguyện của các con và sau đó là khắp thế giới (NK 47).

Cha hứa rằng linh hồn nào tôn kính bức hình này sẽ không bị hư mất. Cha cũng hứa cho họ vinh thắng những kẻ thù ngay trên thế gian này, nhất là trong giờ lâm tử. Chính Cha sẽ bảo vệ họ như vinh quang riêng của Cha (NK 48).

Cha Sopocko là linh hướng và là cha giải tội của thánh nữ Faustina đã yêu cầu chị thánh xin Chúa giải thích về ý nghĩa của 2 luồng sáng trong bức hình. Chị đã vâng lời và kể lại lời giải thích của Chúa :

"Thế rồi trong giờ cầu nguyện, tôi đã được nghe những lời sau đây trong tâm hồn : Hai luồng sáng biểu thị

Máu và Nước. Luồng sáng mầu xanh nhạt tượng trưng cho nước làm cho tâm hồn nên công chính. Luồng sáng mầu đỏ tượng trưng Máu là sức sống của các linh hồn…

Hai luồng sáng này phát xuất từ lòng xót thương dịu hiền sâu thẳm của Cha lúc Trái Tim thống khổ của Cha bị lưỡi đòng mở ra trên thập giá.

Những luồng sáng này che chở các linh hồn cho thoát khỏi cơn nghĩa nộ của Chúa. Phúc cho linh hồn nào cư ngụ trong nơi nương náu của họ, vì bàn tay công thẳng của Thiên Chúa sẽ không đè nặng trên họ" (NK 290)

Ba giờ chiều Thứ sáu Tuần Thánh, chị Faustina vào nhà nguyện và được nghe lời này: "Cha mong ước bức ảnh này được tôn kính một cách công khai". Sau đó chị nhìn thấy Chúa Giêsu trên thập giá quằn quại trong đau đớn, và cũng có hai luồng sáng như trong bức ảnh phát ra từ trái Tim của Chúa (NK 414).

Một lần kia, Chúa Giêsu nói với tôi : ***"Ánh nhìn của Cha trong bức hình giống như ánh nhìn của Cha từ thập gía"*** (NK 326).

Một lần kia, cha giải tội (cha Sopocko) hỏi tôi nên đặt hàng chữ nào vào chỗ nào, vì bức hình không còn chỗ cho mọi thứ. Tôi thưa lại*: "con sẽ cầu nguyện và sẽ trả lời cho cha vào tuần tới".*

Khi rời tòa giải tội, và đi ngang trước Thánh Thể, tôi đã được ơn hiểu biết về hàng chữ trong bức hình. Chúa Giêsu nhắc cho tôi nhớ lại những gì Người đã nói với tôi ngay lần đầu tiên; **tức là 3 chữ "Jezu, Ufam Tobie"** (Lạy Chúa Giêsu, con tín thác vào Chúa) phải được ghi nổi bật. Tôi hiểu Chúa Giêsu muốn toàn bộ hàng chữ phải ở chỗ đó…

Cha sẽ ban cho người ta một chiếc bình để dùng mà đến với những ân sủng từ nguồn mạch lòng thương xót. Chiếc bình ấy là bức ảnh với hàng chữ : Lạy Chúa Giêsu, con tín thác vào Chúa (NK 327).

Một lần kia, khi đến thăm họa sĩ Eugene Kazimierowski đang thực hiện bức vẽ, thấy ông vẽ không đẹp được như Chúa Giêsu, tôi thấy rất buồn, nhưng ráng chôn chặt cảm xúc ấy trong lòng. Khi chúng tôi từ nhà họa sĩ ra

về, Mẹ Bề Trên Irene còn lưu lại thị trấn để lo liệu một vài công việc, còn tôi một mình trở về nhà dòng. Tôi liền ghé vào nhà nguyện và thốn thức rất nhiều. Tôi thưa với Chúa: *"Ai sẽ vẽ Chúa cho đẹp giống Chúa đây?" Và tôi nghe những lời sau: "Sự cao quý của bức hình này không hệ ở nét đẹp của mầu sắc hay của bút vẽ, nhưng ở ân sủng Cha ban"* (NK 313).

"Nếu Cha muốn qua con mà đòi mọi người tôn sùng Lòng Thương Xót của Cha thì con phải là người trước tiên trổi vượt trong niềm tin tưởng vào lòng thương ấy. Cha đòi hỏi con những hành vi nhân ái được thực hiện vì yêu mến Cha. Ở mọi nơi và trong mọi lúc, con hãy tỏ lòng nhân ái với những người lân cận. Con không được thoái thác, kiếm cớ chữa mình hay tự miễn cho mình điều ấy.

Cha ban cho con ba phương thế để sống nhân ái với người chung quanh : thứ nhất-bằng hành vi, thứ hai-bằng ngôn từ, thứ ba-bằng cầu nguyện. Trong ba cấp độ này hàm chứa lòng nhân ái sung mãn và là bằng chứng cụ thể không thể nghi ngờ về tình yêu dành cho Cha. Bằng cách này, một linh hồn sẽ tôn vinh và sùng kính Lòng Thương Xót Cha. Đã hẳn Chúa Nhật đầu tiên sau lễ Phục Sinh sẽ là đại lễ kính Lòng Thương Xót của Cha, nhưng vẫn còn phải có những hành vi nhân ái, và Cha đòi phải tôn thờ Lòng Thương Xót của Cha qua việc cử hành trọng thể ngày đại lễ ấy và tôn kính bức hình Thương Xót. Qua bức hình này, Cha sẽ quảng phát nhiều ân sủng cho các linh hồn. Đó sẽ là một vật nhắc nhở về các yêu sách của Lòng Thương Xót Cha, bởi vì dù mạnh mẽ đến mấy, đức tin cũng chẳng ích gì nếu thiếu việc làm kèm theo. Lạy Chúa Giêsu của con, chính Chúa phải giúp đỡ con trong mọi sự, vì Chúa thấy con mọn hèn chừng nào, và vì vậy, con hoàn toàn lệ thuộc vào lòng nhân lành của Chúa, ôi Thiên Chúa" (NK 742).

Cha ước mong bức hình này được trưng bày công khai vào Chúa Nhật sau lễ Phục Sinh. Chúa Nhật ấy sẽ là Đại Lễ Kính Lòng Thương Xót của Cha. Qua mầu nhiệm nhập thể, Cha tỏ ra cõi sâu khôn dò lòng nhân lành của Cha (NK 88)

Qua bức ảnh này, Cha sẽ ban nhiều ân sủng cho các linh hồn; vậy hãy để mọi người đến được với bức ảnh này (NK 570).

Đại Lễ Kính Lòng Chúa Xót Thương

Lễ kính Lòng Chúa Xót Thương được đặt cao nhất trong tất cả các yếu tố của việc sùng kính Lòng Chúa Xót Thương được mạc khải cho thánh nữ Faustina. Vào năm 1931, Chúa Giêsu đã yêu cầu thiết lập lễ này lần đầu tiên tại Plock khi Người tỏ bày ý muốn vẽ bức ảnh: "Cha ước ao có một lễ kính thờ Lòng Thương Xót của Cha. Cha muốn bức hình này, bức hình được con vẽ bằng một cây cọ, sẽ được làm phép trọng thể vào Chúa Nhật đầu tiên sau lễ Phục Sinh. Chúa Nhật đó sẽ là ngày lễ kính Lòng Thương Xót của Cha" (NK 49).

Chúa Nhật ngày 28-4-1935, chị Faustina đã ghi trong nhật ký những lời sau :

"Chúa Nhật sau lễ Phục Sinh, tức là ngày đại lễ Lòng Thương Xót Chúa, trùng với ngày bế mạc năm thánh Cứu Độ. Khi chúng tôi tham dự các nghi thức, lòng tôi rộn ràng sướng vui vì hai sự kiện trọng đại được liên kết chặt chẽ với nhau. Tôi xin Chúa dủ lòng thương xót linh hồn các tội nhân. Gần cuối buổi lễ, khi linh mục ban phép lành Thánh Thể cho mọi người, tôi nhìn thấy Chúa Giêsu giống như trong bức ảnh. Chúa chúc lành và những ánh sáng của Người lan tỏa khắp thế giới. Bỗng tôi nhìn thấy một vầng sáng bất khả thấu có hình một vương tòa pha lê được đan kết từ những đợt sóng rực rỡ mà các thụ tạo lẫn các thần thiêng không thể đến gần. Có 3 cánh cửa dẫn đến vương tòa rực rỡ ấy. Lúc đó, Chúa Giêsu-giống như được vẽ trong bức ảnh-tiến vào vương tòa huy hoàng ấy qua cánh cửa thứ hai để vào trong Nhất Thể. Đó là Tam Vị Nhất Thể tối thượng vô cùng. Tôi nghe được lời này: 'Đại lễ này phát xuất từ lòng xót thương sâu thẳm của Cha, và được xác định trong những chiều kích sâu rộng của tình thương Cha. Mọi linh hồn tin tưởng tín thác vào lòng thương xót Cha sẽ nhận được điều ấy'. Tôi thỏa thuê vui sướng vì lòng nhân lành và cao trọng vô cùng của Thiên Chúa (NK 420).

"Vào một dịp kia, tôi thấy Chúa Giêsu trong trang phục mầu trắng, Người phán bảo tôi: Công việc và nhiệm vụ của con ở đời này là nài xin lòng thương xót cho toàn thế giới. Không một linh hồn nào sẽ được công chính hóa trước khi quay về với lòng thương xót của Cha trong niềm tín thác, đó là lý do Chúa Nhật đầu tiên sau lễ Phục Sinh sẽ là đại lễ kính Lòng Thương Xót của Cha. Trong ngày đó, các linh mục hãy nói cho mọi người về lòng thương xót vĩ đại khôn dò của Cha. Cha đang làm cho con trở nên thừa tác viên lòng thương xót của Cha. Con hãy cho cha giải tội biết rằng bức ảnh phải được trưng bày công khai trong Giáo Hội chứ không phải chỉ trong nội vi tu viện. Qua bức ảnh, cha sẽ ban nhiều ân sủng cho các linh hồn; vậy hãy để mọi người đến được với bức ảnh ấy (570).

Con hãy yêu cầu tôi tớ trung thành của Cha trong ngày ấy hãy nói cho toàn thế giới về Lòng Thương Xót hải hà của Cha. Ngày hôm ấy, bất cứ ai đến với Nguồn Mạch Sự Sống sẽ hoàn toàn được xóa sạch mọi tội lỗi và hình phạt.

Nhân loại sẽ không được bình an cho đến khi nào quay về với Lòng Thương Xót của Cha với niềm tín thác.

Ôi! Cha phải đau đớn biết bao vì sự nghi ngờ của một linh hồn. Họ tuyên nhận Cha là Đấng Thánh Thiện và Công Bằng, nhưng không tin Cha là tình thương và không tin vào lòng nhân lành của Cha. Đến như ma quỷ cũng tán dương ưa phẩm công bằng của Cha, nhưng chúng không tin vào lòng nhân lành của Cha.

Trái Tim Cha sung sướng với tước hiệu Thương Xót (NK 300).

Lần Chuỗi Lòng Thương Xót

Qua chị Faustina, Chúa yêu cầu nhân loại phải thực thi việc sùng kính Lòng Thương Xót Chúa bằng cách cụ thể là lần Chuỗi Lòng Thương Xót

Theo bút tích trong cuốn nhật ký của Faustina, những ai cậy trông và thực hiện việc sùng kính Lòng Thương Xót Chúa bằng cách xưng tội, rước lễ và lần chuỗi lòng thương xót thì sẽ được ơn chết lành, phần rỗi cho mình

hoặc cho những người mình cầu nguyện cho, được ơn hoán cải những kẻ tội lỗi, và được nhận lời khấn xin, miễn là hợp ý Chúa (NK, 687, 1541, 1731).

"Các linh mục hãy giới thiệu chuỗi hạt này cho các tội nhân, vì đó là hy vọng cuối cùng của họ. Cho dù tội nhân nào hết sức chai đá cứng lòng, nhưng nếu kẻ ấy chịu đọc chuỗi này chỉ một lần thôi, thì sẽ nhận được ân huệ từ lòng thương xót vô biên của Ta" (NK, 687).

Tháng 9 năm 1935, Chúa Giêsu đã mặc khải cho thánh nữ Faustina một lời kinh rất thần hiệu để cầu xin lòng thương xót cho toàn thế giới: Đó là chuỗi kinh lòng thương xót Chúa. Kinh này được đọc theo chuỗi hạt Mân Côi, dâng lên Chúa Cha cuộc hiến tế của Chúa Giêsu Kitô để khẩn nài lòng thương xót cho thế giới.

Con hãy đọc kinh ấy lần theo tràng chuỗi Mân Côi, và đọc theo cách này :

Trước tiên, con hãy đọc một Kinh Lạy Cha, một Kính Mừng, và kinh Tin Kính. Sau đó, với những hạt kinh Lạy Cha, con hãy đọc: Lạy Cha Hằng Hữu, con xin dâng lên Cha: Mình và Máu, Linh Hồn và Thần Tính của con rất yêu dấu Cha, là Đức Giêsu Kitô Chúa chúng con. Để đền vì tội lỗi chúng con và toàn thế giới.

Khi gặp những hạt kinh Kính Mừng, con hãy đọc: Vì cuộc khổ nạn đau thương của Chúa Giêsu Kitô. Xin Cha thương xót chúng con và toàn thế giới.

Để kết thúc, con hãy đọc: Lạy Đấng Chí Thánh là Thiên Chúa Toàn Năng Hằng Hữu. Xin thương xót chúng con và toàn thế giới (NK 476)

Con hãy cổ động các linh hồn đọc chuỗi kinh Cha đã ban cho con. Cha vui lòng ban mọi điều họ nài xin Cha bằng việc lần chuỗi kinh ấy. Khi những tôi nhân cứng lòng đọc chuỗi kinh, Cha sẽ đổ đầy bình an cho linh hồn họ, và giờ chết của họ sẽ là một giờ hạnh phúc.

Con hãy viết điều này vì lợi ích các linh hồn đang sầu khổ: khi một linh hồn nhìn thấy và nhận ra gánh nặng tội lỗi của họ, khi cả một vực thẳm khốn nạn mà họ đã tự mình lao xuống hiện ra trước mắt, họ cũng đừng thất vọng, nhưng hãy tín thác gieo mình

vào vòng tay đầy lân ái của Cha như một đứa trẻ trong tay mẹ hiền. Các linh hồn ấy được quyền ưu tiên đối với Trái Tim lân tuất của Cha. Họ được ưu tiên đến với Lòng Thương Xót của Cha. Con hãy cho họ biết rằng chưa từng có một linh hồn nào kêu cầu Lòng Thương Xót của Cha mà phải thất vọng hay bẽ bàng. Cha vui sướng thỏa thuê nơi một linh hồn đặt trọn niềm tín thác vào lòng nhân lành của Cha.

Con hãy viết rằng khi họ đọc chuỗi kinh này bên người hấp hối, Cha sẽ đứng giữa Chúa Cha và người hấp hối ấy, không phải với tư cách thẩm phán chí công, nhưng là Đấng Cứu Độ nhân lành (NK 1541).

Hôm nay Chúa Giêsu đến với tôi và phán: Con hãy giúp Cha cứu vớt các linh hồn. Con hãy đến với một tội nhân đang hấp hối và tiếp tục đọc chuỗi kinh, nhờ đó con sẽ xin được cho người ấy lòng tín thác vào Lòng Thương Xót của Cha vì người ấy đã tuyệt vọng (NK 1797).

Loan Truyền Lòng Chúa Xót Thương

Một ngày kia, khi đang thưa chuyện với cha linh hướng, tôi được thị kiến nội tâm-nhanh như ánh chớp-thấy linh hồn của ngài đang chịu đau khổ kinh khủng với một thứ lửa mà Thiên Chúa chỉ để chạm đến rất ít linh hồn. Đau khổ ấy xuất phát từ công cuộc này. Sẽ đến một thời điểm mà công cuộc Thiên Chúa đang đòi hỏi quá nhiều này sẽ ra như hoàn toàn thất bại. Và khi ấy, Thiên Chúa sẽ hành động với quyền năng phi thường để minh chứng tính xác thực của công cuộc. Đó sẽ là một vẻ huy hoàng tân kỳ đối với Giáo Hội, mặc dù đã bị quên vùi trong một thời gian dài. Không ai còn có thể phủ nhận Thiên Chúa vô cùng lân ái. Chúa mong ước mọi người hiểu biết điều này trước khi Người lại đến trong tư cách Thẩm Phán. Chúa muốn các linh hồn nhận biết Người là Quân Vương Từ Ai. Khi cuộc vinh thắng xảy đến thì chúng tôi đã bước sang cuộc sống mới, không còn khổ đau. Nhưng trước đó, linh hồn cha linh hướng sẽ ê chề cay đắng khi nhìn thấy những nỗ lực của ngài bị hủy hoại. Tuy nhiên, điều ấy chỉ có vẻ bề

ngoài như vậy mà thôi, vì một khi Thiên Chúa đã quyết định điều gì, Người sẽ không bao gờ đổi thay. Mặc dù sự hủy hoại này chỉ có vẻ bên ngoài, nhưng đau khổ vẫn là thực tế. Khi nào điều này xảy đến? Tôi không biết. Nó kéo dài bao lâu? Tôi cũng chẳng biết. Chúa còn hứa ban một ơn đặc biệt cho cha và cho tất cả những ai rao truyền Lòng Thương Xót cao vời của Chúa.

Cha sẽ bảo trợ họ trong giờ lâm tử như vinh quang của riêng Cha. Giả như tội lỗi các linh hồn có đen đủi như bóng đêm, nhưng khi quay về với Lòng Thương Xót của Cha là họ đã dâng lên Cha lời tôn vinh cao sang nhất và là vinh quang cuộc thương khó của Cha. Khi một linh hồn ca tụng lòng lành của Cha, Satan sẽ run giùng và chạy biến xuống tận đáy hỏa ngục (NK 378).

Hôm nay tôi nhìn thấy các nỗ lực của vị linh mục này (cha Sopocko) đối với công cuộc của Chúa. Tâm hồn vị linh mục này bắt đầu cảm nếm những điều chất chứa nơi Trái Tim Chúa trong cuộc đời trần thế của Người. Để đáp lại các cố gắng của ngài, chỉ toàn có sự vô ơn… nhưng ngài rất nhiệt thành cho Danh Chúa được cả sáng (NK 1547)

Trong giờ chầu Thánh Thể, tôi đã được nghe những lời sau : Con xem Lòng Thương Xót Cha dành cho các tội nhân lúc này đang biểu dương với tất cả quyền năng. Hãy xem con đã viết quá ít, chỉ là một giọt nhỏ về Lòng Thương Xót của Cha. Con hãy làm hết sức để các tội nhân có thể đến được với lòng nhân lành của Cha (NK 1665).

Thứ Sáu Tuần Thánh, tôi được nhìn thấy Chúa Giêsu đang chịu tra tấn, nhưg chưa bị treo lên thập giá. Lúc ấy vẫn chưa đến giờ đóng đinh, và Chúa bảo tôi: Con là trái tim của Trái Tim Cha. Con hãy nói cho các tội nhân biết về Lòng Thương Xót của Cha. Chúa ban cho tôi một trí thức nội tâm về tòan bộ vực thẳm xót thương Người dành cho các tội nhân, và tôi biết những điều đã viết thực sự chỉ là một giọt nhỏ mà thôi (NK 1666).

Thứ Bảy Tuần Thánh, trong giờ chầu Thánh Thể,

Chúa phán với tôi: Chúc con bình an. Công việc này là công việc Lòng Thương Xót của Cha; không có một

chút gì của con trong đó cả. Điều làm Cha thỏa lòng là con đã trung thành thực hiện những gì Cha truyền cho con phải làm, không thêm thắt mà cũng không bớt xén một lời nào. Và Chúa ban cho tôi một ánh sáng nội tâm để biết rằng không một lời nào của tôi. Bất chấp những khó khăn trở ngại, tôi đã luôn và vẫn luôn hoàn thành ý muốn của Chúa tỏ ra cho tôi (NK 1667)

Khi đi chầu Thánh Thể, tôi được nghe những lời sau: Con hãy ghi chép những lời sau đây, hôm nay Trái Tim Cha đã được nghỉ ngơi trong tu viện này. Con hãy nói với thế giới về Lòng Thương Xót và tình yêu của Cha.

Những ngọn lửa xót thương đang làm Cha rạo rực. Cha muốn trào đổ trên các linh hồn. Ôi, người ta sẽ làm Cha đau khổ biết bao nếu không sẵn sàng đón nhận những ngọn lửa xót thương ấy!

Con hãy làm hết khả năng của con để truyền bá việc tôn thờ Lòng Thương Xót của Cha. Cha sẽ bù đắp những gì con còn thiếu sót. Con hãy nói cho nhân loại đau thương hãy chạy đến với Trái Tim đầy lân ái của Cha, và Cha sẽ ban tràn đầy bình an cho họ.

Con hãy nói cho mọi người biết Cha là Toàn Yêu và Toàn Thương. Khi một linh hồn đến với Cha trong niềm tín thác, Cha sẽ ban tràn đầy ân sủng đến nỗi họ không thể nén được trong mình mà phải chiếu giãi những ân sủng ấy cho các linh hồn khác (NK 1074)

Linh hồn nào truyền bá việc sùng kính Lòng Thương Xót của Cha, Cha sẽ bảo bọc họ suốt đời như mẹ hiền đối với con thơ, và đến giờ lâm tử của họ, Cha không phải là thẩm phán, nhưng là Đấng Cứu Chuộc đầy lân tuất với họ. Trong giờ sau hết, linh hồn không còn gì để tự vệ ngoài Lòng Thương Xót của Cha. Phúc cho linh hồn nào khi còn sống biết dìm mình trong suối mạch xót thương, bởi vì phép công thẳng không đụng đến họ (NK1075).

Con hãy viết rằng : Mọi vật hiện hữu đều được bao bọc nơi Lòng Thương Xót của Cha còn mật thiết hơn một thai nhi trong cung lòng người mẹ. Nghi ngờ lòng nhân lành của Cha là đả thương Cha đau đớn biết bao! Những tội nghi

ngờ ấy đả thương Cha tê tái nhất (NK1076).

Ngày 28-1-1938, hôm nay Chúa phán dạy tôi: Con hãy ghi chép những lời này: Tất cả những linh hồn tôn vinh và truyền bá Lòng Thương Xót của Cha, khuyến giục người khác tín thác vào Lòng Thương Xót Cha, sẽ không phải chịu nỗi kinh hoàng trong giờ sau hết. Lòng Thương Xót Cha sẽ che chở họ trong cuộc chiến đấu sau cùng… (NK 1540)

Cha ước mong các linh mục hãy rao giảng về Lòng Thương Xót khôn lường của Cha cho các tội nhân, đừng để họ sợ hãi không dám đến gần bên Cha. Những ngọn lửa thương xót đang bừng cháy trong Cha-kêu gào đòi được phung phát. Cha muốn trào đổ cho các linh hồn này.

Chúa Giêsu than thở với tôi: Sự hoài nghi của các linh hồn đang xé nát lòng Cha. Sụ hoài nghi của một linh hồn ưu tuyển còn làm Cha đau đớn hơn nữa. Mặc dù Cha dành cho họ một tình yêu vô hạn, nhưng họ vẫn không tín thác vào Cha. Thậm chí cái chết của Cha mà vẫn không đủ với họ. Khốn cho linh hồn nào lạm dụng những ân sủng này (NK 50).

Con hãy công bố Lòng Thương Xót là ưu phẩm vĩ đại nhất của Thiên Chúa. Tất cả mọi công trình tay Cha thực hiện đều được tôn vinh với Lòng Thương Xót (NK 301).

Việc sùng kính Lòng Thương Xót của Chúa phải hướng đến mục tiêu canh tân đời sống đạo đức trong giáo hội trong tinh thần tín thác và nhân ái của Kitô giáo. Việc loan truyền Lòng Thương Xót của Chúa cũng đòi hỏi phải có thái độ đức tin Kitô giáo, tín thác vào Chúa và thực hành lòng thương xót. Thánh nữ Faustina trong cuộc sống của mình đã nêu một tấm gương về việc tông đồ như thế. Cộng đoàn Lòng Thương Xót hôm nay cũng phải là một gia đình hợp nhất trong Lòng Thương Xót của Chúa và rao giảng mầu nhiệm Lòng Thương Xót bằng đời sống chiếu giãi lòng nhân ái từ tâm hồn qua lời nói, việc làm và đời sống hằng ngày.

Trong thư Mục Vụ Mùa Vọng và Mùa Giáng Sinh 2015, Đức Tổng Giám Mục Phaolô kêu gọi "phổ biến

Lòng Chúa Thương Xót cho mọi người và đưa ra những ứng dụng thực tế, như giúp đỡ cơm ăn áo mặc, nhưng quan trọng hơn phải là giúp đỡ về mặt tinh thần: ***"Làm thế nào để mọi người được hưởng nhờ Lòng Chúa Thương Xót"***

Thánh Giáo Hoàng Gioan Phaolô II đã chứng minh sự cần thiết phải công bố Lòng Chúa Thương Xót cho thế giới hôm nay: ***"Lòng Thương Xót được khơi lên bởi tình yêu đối với con người, đối với tất cả những gì thuộc về con người, và những gì đang bị đe dọa bởi một mối nguy của một quy mô khủng khiếp theo ý tưởng của nhiều người đang cùng sống trong thời đại chúng ta. Đồng thời chính mầu nhiệm Chúa Kitô ép buộc tôi phải công bố về Lòng Thương Xót của Thiên Chúa, phải công bố về tình yêu nhân hậu của Ngài được mạc khải trong Chúa Kitô. Chính mầu nhiệm này cũng thúc giục tôi hướng về Lòng Thương Xót ấy trong những giai đoạn khó khăn và nguy ngập của lịch sử giáo hội và thế giới, cũng như thúc bách tôi phải cầu xin Chúa ban Lòng Thương Xót ấy."***

Trong Tông Sắc công bố Năm Thánh Lòng Thương Xót, Đức Thanh Cha Phanxicô khẳng định:

"Giáo hội có sứ mạnh công bố về Lòng Thương Xót của Thiên Chúa, công bố con tim đang sôi sục của Tin Mừng. Nhờ đó Lòng Thương Xót sẽ đạt tới được con tim và khối óc của con người... Trong thời đại chúng ta, mà trong đó giáo hội đã dành cho việc tái loan báo Tin Mừng, điều này có nghĩa như là việc mang đề tài Lòng Thương Xót với niềm hăng hái mới cũng như với một công việc mục vụ được canh tân tiến về phía trước...

"...Giáo hội cảm thấy có sự cần thiết mang tính cấp bách trong việc công bố Lòng Thương Xót của Thiên Chúa. Đời sống của giáo hội sẽ trở nên xác thực và đáng tin cậy nếu như giáo hội công bố về Lòng Thương Xót một cách đầy thuyết phục...

"...Trong Năm Toàn Xá này, một tiếng vọng từ Lời Thiên Chúa được tìm thấy trong Giáo Hội, nó vang lên

một cách mạnh mẽ và đầy tính thuyết phục như là một lời và như là một cử chỉ của sự tha thứ, của sự đỡ nâng, của sự trợ giúp và tình yêu. Giáo hội sẽ không bao giờ trở nên mỏi mệt trong việc giới thiệu Lòng Thương Xót, và giáo hội sẽ luôn luôn kiên nhẫn trong sự ủi an và tha thứ. Giáo hội tự biến thân mình thành giọng nói của bất cứ con người nào, và không ngừng lặp lại với một niềm tin tưởng rằng: "Lạy Chúa, xin nhớ lại nghĩa nặng với ân sâu, Ngài đã từng biểu lộ từ muôn thuở muôn đời" (Tv25,6)

LỜI KẾT TẬP SAN THÁNG 12-2015

- Lạy Chúa Kitô, chịu đau khổ vì Chúa là niềm hoan lạc cho trái tim và linh hồn con. Xin hãy kéo dài những đau khổ của con cho đến vô tận để con có thể dâng lên Chúa một bảo chứng tình yêu của con. Con đón nhận tất cả những gì bàn tay Chúa trao.

Lạy Chúa Giêsu, tình yêu của Chúa là đủ cho con rồi. Con sẽ tôn vinh Chúa trong tình trạng ruồng bỏ và tăm tối, trong quằn quại và sợ hãi, trong đớn đau và cay đắng, trong thảm sầu của tâm hồn và tang thương của trái tim. Nguyện Chúa được chúc tụng trong mọi sự. Trái tim con đã ly thoát cõi trần, vì lạy Chúa, Chúa đã đủ cho con rồi. Không còn một phút giây nào trong đời con dành cho bản thân nữa (NK 1662)

- Tôi đã biết sức mạnh lớn lao nhất được ẩn chứa trong sự nhẫn nhục. Tôi thấy nhẫn nhục luôn đưa đến chiến thắng, mặc dù không phải ngay lập tức; nhưng chiến thắng ấy sẽ được tỏ hiện sau nhiều năm dài. Nhẫn nhục gắn liền với đức hiền lành (NK 1514)

- Chúa phán với tôi:

"Ngài là một linh mục đúng ý Trái Tim Cha; những nỗ lực của ngài rất đẹp lòng Cha.

Ái nữ của Cha ơi, con hãy xem, thánh ý Cha phải được thực hiện, và điều Cha đã hứa với con, Cha sẽ hoàn thành.

Qua ngài, Cha đem niềm an ủi đến cho các tâm hồn đau khổ ưu phiền. Việc ngài truyền bá công cuộc tôn sùng Lòng Thương Xót Cha làm Cha rất thỏa nguyện. Và qua công cuộc Lòng Thương Xót, nhiều linh hồn sẽ đến được với Cha; nếu không có công cuộc này, dù ngài có ban phép giải tội suốt ngày suốt đêm cho đến mãn đời cũng không sánh bằng, bởi vì như thế, cùng lắm ngài cũng chỉ lao nhọc cho đến chết; trong khi qua công cuộc Lòng Thương Xót, ngài sẽ được làm việc cho đến tận thế." (NK 1256)

- Trong cuộc thưa chuyện này, tôi đã được biết linh hồn sầu khổ của cha. Linh hồn tử giá này rất giống Chúa Cứu Thế. Những chỗ đáng ra ngài tìm được an ủi thì toàn thấy thánh giá. Ngài sống giữa nhiều người, nhưng chẳng có lấy một thân hữu, ngoại trừ Chúa Giêsu. Đó là cách Thiên Chúa tước lột những linh hồn Người đặc biệt ưu ái (NK 1259)

- Tôi đã nhìn thấy một linh mục đang gánh chịu sự chống đối kinh khủng liên quan đến toàn bộ vấn đề này. Ngay các linh hồn nhiệt thành với vinh quang Thiên Chúa cũng đang phản đối ngài. Ngài không thất đảm trước tất cả điều ấy là nhờ một ân sủng đặc biệt Chúa ban (NK 1272)

- Tôi thấy một vị linh mục được Thiên Chúa yêu thương rất mực, nhưng lại bị Satan ghét cay ghét đắng vì ngài đang hướng dẫn nhiều linh hồn vươn cao lên đường thánh thiện và chỉ lưu tâm đến vinh quang Thiên Chúa. Tôi xin Chúa tiếp tục cho ngài được mạnh sức và nhẫn nại với những kẻ thường xuyên chống đối. Nơi nào Satan không đích thân gây tác hại, nó thường sử dụng con người (NK 1384)